Sandrone Dazieri

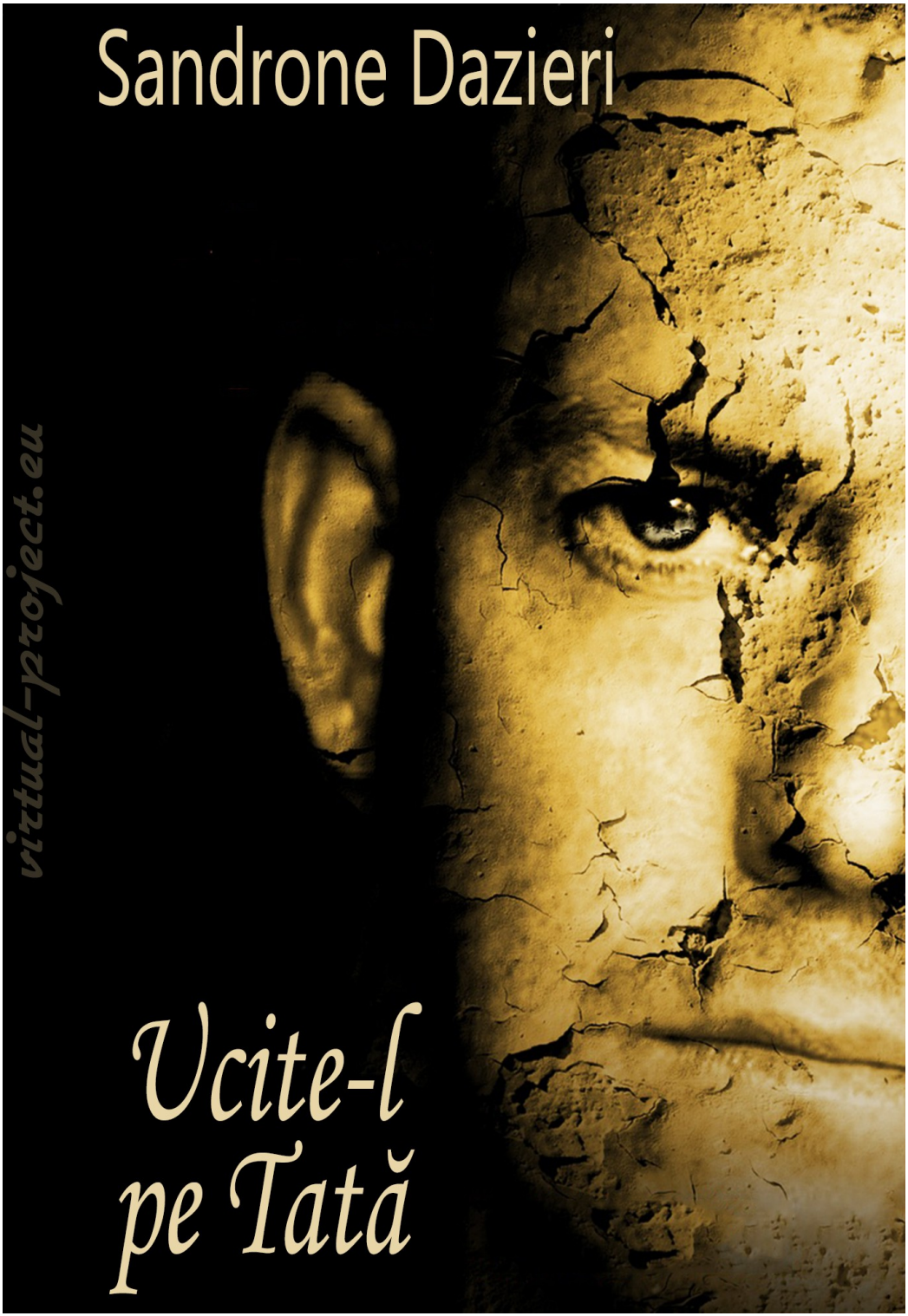

virtual-project.eu

Ucite-l pe Tată

SANDRONE DAZIERI

UCIDE-L PE TATĂ

Original: *Uccidi il Padre* [*Kill the Father*] (2014)

Traducere din limba italiană de:
GEORGE ARION JR.

virtual-project.eu

Editura: CRIME SCENE PRESS

2017

Această carte este o operă de ficțiune. Personajele și locurile pomenite sunt inventate de către autor și au scopul de a oferi veridicitate povestirii. Orice asemănare cu fapte, locuri și persoane, vii sau dispărute este pur întâmplătoare.

I: ODINIOARĂ

Lumea este un perete curbat din ciment cenușiu. Lumea are sunete înfundate și ecouri. Lumea este un cerc cu un diametru cât de două ori lungimea brațelor sale. Primul lucru pe care băiatul l-a învățat în acea lume circulară au fost noile sale nume. Are două. Fiule e *cel pe care îl preferă. Are dreptul la acest nume când face lucrurile corecte, când se supune, când gândurile lui sunt limpezi și iuți. Altfel, numele său este* Bestie. *Când e strigat* Bestie, *băiatul e pedepsit. Când e strigat* Bestie, *băiatului îi e frig și foame. Când e strigat* Bestie, *lumea circulară duhnește.*

Dacă Fiul *nu vrea să devină* Bestie, *trebuie să-și amintească locul corect al lucrurilor care îi sunt încredințate și să aibă grijă de ele. Găleata pentru nevoi trebuie să stea mereu sprijinită de grindă, așteptând să fie golită. Cana pentru apă trebuie să stea mereu în mijlocul mesei. Patul trebuie să rămână mereu în ordine și să fie curat, iar cearșaful și cuvertura bine întinse. Vasul pentru mâncare trebuie să stea mereu lângă ușa mică.*

Această ușă e centrul lumii circulare. Băiatul se teme de ea și o venerează ca pe o divinitate capricioasă. Ușa poate să se deschidă dintr-odată sau să rămână închisă zile întregi. Ușa permite trecerea mâncării, hainelor curate și împăturite, cărților și creioanelor, sau poate împărți pedepse.

Greșeala se pedepsește mereu. Pentru greșelile mici există înfometarea. Pentru greșelile mai mari – frigul sau căldura insuportabile. Odată i-a fost atât de cald, că a încetat să transpire. A căzut pe ciment crezând că moare. A fost iertat cu un jet de apă rece. Era din nou Fiul. Putea din nou să bea și să curețe găleata în jurul căreia bâzâiau mușteleș. Pedeapsa e dură în lumea circulară. Implacabilă și precisă.

Așa a crezut mereu până când a descoperit că lumea circulară e imperfectă. Lumea circulară are o crăpătură. Lungă cât degetul său arătător, crăpătura s-a deschis în perete, exact acolo unde grinda de care se sprijină găleata se afundă în ciment.

Timp de săptămâni întregi, băiatul nu a îndrăznit s-o privească de aproape. Știa că exista, îi apăsa conștiința, îl ardea ca un foc. Băiatul știa

că a privi prin crăpătură era un Lucru Interzis, pentru că în lumea circulară tot ceea ce nu e explicit permis e interzis. Dar într-o noapte băiatul n-a mai rezistat. A comis o infracțiune pentru prima oară de mult timp, timpul mereu constant al lumii sale circulare. A făcut-o cu prudență, încet, atent la propriile-i mișcări. S-a ridicat din pat și s-a prefăcut că se împiedică.

Bestie *proastă.* Bestie *incapabilă. S-a prefăcut că are nevoie să se sprijine de perete ca să se ridice și a dus numai o clipă ochiul stâng peste crăpătură. Nu a văzut nimic, doar întuneric, dar enormitatea gestului l-a făcut să transpire de frică ore întregi. Ore întregi a așteptat pedeapsa și durerea. A așteptat frigul și înfometarea. Dar nu s-a întâmplat nimic. A fost o surpriză extraordinară. În orele acelea de așteptare, devenite o noapte albă și o zi febrilă, băiatul a înțeles că nu tot ceea ce face e supravegheat. Nu tot ceea ce face e cântărit și judecat. Nu tot ceea ce face e răsplătit sau pedepsit. S-a simțit pierdut și singur, cum nu i se mai întâmplase din primele zile în lumea circulară, când încă avea puternică amintirea de Odinioară, când pereții nu existau și avea un alt nume, altul decât* Bestie *sau* Fiule. *Băiatul a simțit cum certitudinile i se sfărâmă și de aceea a îndrăznit să privească din nou. A doua oară a ținut ochiul lipit de crăpătură aproape o secundă întreagă. A treia oară cât o răsuflare. Și a văzut. A văzut verdele. A văzut albastrul. A văzut un nor care semăna cu un porc. A văzut acoperișul roșu al unei case.*

Acum băiatul privește din nou, în echilibru pe vârful picioarelor, cu brațele întinse pe cimentul rece ca să se sprijine. Ceva se mișcă afară, într-o lumină pe care băiatul și-o imaginează ca fiind a dimineții. O siluetă întunecată, care devine tot mai mare pe măsură ce se apropie. Deodată, băiatul înțelege că face greșeala cea mai gravă, comite cel mai impardonabil act de nesupunere.

Bărbatul care merge pe pajiște e Tatăl, iar el îl privește. De parcă i-ar fi auzit gândurile, Tatăl mărește pasul. Vine după el.

Și are un cuțit în mână.

II: CERCUL DE PIATRĂ

1.

Grozăvia începu la cinci după-amiază într-o zi de sâmbătă în prima parte lui septembrie, cu un bărbat în șort care dădea cu disperare din mâini încercând să oprească o mașină. Avea pe cap un tricou cu mânecă scurtă ca să se protejeze de soare și în picioare purta o pereche de șlapi distruși.

Privindu-l în timp ce oprea mașina pe marginea șoselei, agentul în vârstă îl clasifică pe bărbatul în șort drept un „țăcănit”. După șaptesprezece ani în poliție și câteva sute de alcoolizați sau alți inși în delir calmați cu binișorul sau cu forța la activ, putea să distingă țăcăniții dintr-o privire. Iar cel de-acolo era, fără îndoială, unul dintre ei.

Cei doi agenți se dădură jos din mașină, iar omul în șort se ghemui și bolborosi ceva. Era epuizat și deshidratat, iar agentul tânăr îi dădu puțină apă din sticluța pe care o ținea în buzunarul portierei, ignorând privirea dezgustată a colegului său.

Atunci cuvintele omului în șort deveniră inteligibile.

— Mi-am pierdut soția, zise el. Și pe fiul meu.

Îl chema Stefano Maugeri și în dimineața aceea plecase la picnic cu familia câțiva kilometri mai sus, la Pratoni del Vivaro. Luaseră prânzul repede și el ațipise mângâiat de adierea vântului. Când se trezise, soția și fiul său nu mai erau lângă el.

Timp de trei ore se învârtise în cerc căutând fără folos, până când s-a pomenit mergând pe marginea șoselei, aproape să facă insolație și complet pierdut. Agentul în vârstă, care începea să oscileze în certitudinile sale, îl întrebă de ce nu-și sunase soția pe telefonul mobil, iar Maugeri răspunse că sunase, primind numai răspunsul căsuței vocale, până când propriul său telefon a rămas fără baterie.

Agentul în vârstă îl privi pe Maugeri mai puțin sceptic. Avusese o mulțime de cazuri de intervenție rapidă cu soții care dispăreau luând cu ele copiii, chiar dacă niciuna nu-și lăsase bărbatul în mijlocul unei pajiști. Cel puțin nu viu.

Agenții îl conduseră pe Maugeri înapoi la locul din care plecase. Nu era nimeni. Ceilalți oameni veniți la picnic se întorseseră acasă, iar mașina lui, un Fiat Bravo gri, stătea singură pe drumeag, la mică distanță de o față de masă de culoare magenta cu resturi de mâncare și o figurină Ben 10, un tânăr erou cu puterea de a se transforma în tot felul de extratereștri.

În clipa aceea, Ben 10 ar fi devenit un soi de muscă enormă și ar fi survolat peste Pratoni căutându-i pe cei dispăruți, chestiune peste puterile celor doi polițiști care nu putură face altceva decât să sune la secție și să dea alarma, declanșând una dintre cele mai spectaculoase operațiuni de căutare pe care le văzuse zona Pratoni în ultimii ani.

În acel moment intră în joc Colomba. Avea să fie prima ei zi de muncă după o lungă pauză și avea să fie, fără urmă de îndoială, una dintre cele mai urâte.

2.

Părând puțin mai în vârstă de treizeci și doi de ani, câți avea, din pricina pungilor din jurul ochilor verzi, Colomba nu trecea neobservată cu trupul ei musculos cu umeri lați și fața cu pomeți înalți și puternici. Chipul unei războinice, spusese odată un iubit al ei, care călărește fără șa și taie capetele inamicilor cu o sabie curbată. Ea râsese înainte să sară pe el și să-l încalece, lăsându-l fără suflare. Acum, însă, se simțea mai mult victimă decât războinică, așezată pe marginea căzii, cu mobilul în mână, privind fix pe display numele lui Alfredo Rovere. Era inspectorul-șef adjunct al Unității Mobile din Roma, la nivel formal încă șeful și mentorul ei, care suna pentru a cincea oară în trei minute; ea nu răspunsese niciunuia dintre apeluri.

Colomba era încă în halat după duș, deja întârziase cumplit la cină la niște prieteni unde acceptase într-un final să meargă. De când ieșise din

spital, cea mai mare parte a timpului îl petrecuse singură. Scotea doar puțin nasul din casă; ieșea mai ales dimineața, în zori, când își punea treningul și se ducea să alerge de-a lungul Tibrului, care curgea pe sub ferestrele apartamentului ei, la doi pași de Vatican.

Era un exercițiu de atenție să alerge pe dig, pentru că, în afară de gropi, trebuia să evite excrementele câinilor și șobolanii care țâșneau din grămezile de gunoi în descompunere, dar pe Colomba n-o deranjau, cum n-o deranjau gazele de eșapament ale mașinilor care treceau pe strada de deasupra. Aceea era Roma și ei îi plăcea tocmai pentru că era murdară și rea, chiar dacă turiștii n-ar fi înțeles asta niciodată. După alergare, din două-n două zile, Colomba făcea cumpărături la minimarketul de la colțul străzii, de care se ocupau doi ceylonezi, iar sâmbăta făcea un efort să ajungă până la târgul din Piazza Cavour, unde își umplea sacoșa cu cărți la mâna a doua pe care le citea în timpul săptămânii, amestecând clasici, romane polițiste și de dragoste, fără să termine vreuna. Se pierdea în acțiunile prea complicate și se plictisea la cele prea simple. Nu reușea să se concentreze cu adevărat la nimic. Uneori i se părea că totul aluneca pe lângă ea.

În afară de vânzători, Colomba petrecea zile întregi fără să stea de vorbă cu cineva. Mai era mama ei, desigur, dar pe ea putea s-o asculte fără să deschidă gura, și mai erau prietenii și colegii care uneori o mai sunau. În puținele momente în care se dedica introspecției, Colomba știa că exagerează. Pentru că nu era vorba de a se simți bine singură, un exercițiu care îi reușise tot timpul de minune, ci de faptul că se simțea indiferentă față de restul lumii. Știa că era din cauza a ceea ce i se întâmplase, din cauza Dezastrului, dar oricât s-ar fi chinuit nu era în stare să treacă de stratul invizibil care o separa de restul omenirii. Și din cauza asta Colomba se forțase să accepte invitația din seara aceea, dar cu atât de puțină tragere de inimă că încă încerca să decidă ce să pună pe ea în timp ce prietenii ei erau deja la al treilea pahar.

Așteptă să se întrerupă apelul, apoi reîncepu să-și perie părul. La spital i-l tăiaseră foarte scurt, dar acum crescuse la loc, aproape la lungimea normală. În timp ce Colomba observa că apăruseră câteva fire albe, sunară la interfon. Rămase cu peria în mână câteva clipe, sperând să se fi înșelat, dar sunară din nou. Merse să privească de la fereastră: în fața

blocului era parcată o mașină de poliție. *Rahat,* își zise înșfăcând telefonul și apelându-l pe Rovere.

El răspunse imediat.

— A sosit mașina, zise în loc de salut.

— Da, rahat, zise Colomba.

— Voiam să te anunț, dar nu ai răspuns la telefon.

— Eram la duș. Și sunt în întârziere la o cină. Așa că îmi pare rău, dar spuneți-i colegului să se întoarcă de unde-a venit.

— Și nu vrei să știi de ce ți l-am trimis?

— Nu.

— Îți spun oricum. Am nevoie să vii să faci o plimbare pe la Pratoni del Vivaro.

— Ce-i acolo?

— Nu vreau să-ți stric surpriza.

— Mi-ați făcut deja una.

— Următoarea e mai interesantă.

Colomba oftă cu năduf.

— *Dottore*… sunt într-o pauză forțată. Poate nu vă amintiți.

Tonul lui Rovere deveni serios.

— Ți-am cerut ceva vreodată în perioada asta?

— Nu, niciodată, recunoscu Colomba.

— Am făcut ceva ca să revii la lucru înainte de termen, sau să te conving să rămâi?

— Nu.

— Atunci nu-mi poți refuza o favoare.

— Pe dracu' nu pot!

— Am cu adevărat nevoie de tine, Colomba.

Din ton ea înțelese că era adevărat. Rămase tăcută câteva clipe. Se simțea încolțită.

— Chiar trebuie?

— Evident.

— Și nu vreți să-mi spuneți despre ce e vorba.

— Nu vreau să te influențez.

— Ce amabil din partea dumneavoastră…

— Ei, bine? Da sau nu?

E ultima oară, își zise Colomba.

— Bine. Dar spuneți-i colegului dumneavoastră să înceteze să mai sune la interfon.

Rovere închise iar Colomba rămase câteva momente privind telefonul, apoi își înștiință gazda resemnată că nu avea să mai ajungă la cină, primind proteste nu foarte ferme, și își trase pe ea o pereche de blugi rupți și un hanorac cu Angry Birds. Erau haine pe care Colomba nu le-ar fi purtat niciodată în timpul serviciului și le alese înadins.

Luă cheile de pe scrinul de la intrare și cu un gest automat controlă dacă are tocul armei la centură. Degetele ei pipăiră în gol. Își aminti într-o străfulgerare că pistolul era la magazia de arme din ziua în care ea își revenise, dar senzația fu deosebit de neplăcută, ca și cum te-ai împiedica de o treaptă care nu există; o clipă se întoarse în trecut, la ultima oară când făcuse gestul de a apuca arma, iar emoția îi declanșă un atac.

Imediat, plămânii nu mai pompară aer, iar camera se umplu de umbre care se mișcau cu repeziciune. Umbre care *urlau* în timp ce se târau de-a lungul pereților și pe dușumea, umbre pe care ea nu-și putea fixa privirea. Erau tot timpul în afara câmpului vizual, le zărea numai cu coada ochiului. Colomba știa că nu erau reale, dar în același timp le simțea cu toată ființa, îi era frică. O groază oarbă, absolută, care îi tăia răsuflarea și o sufoca. Pipăi după o muchie a scrinului și îl lovi înadins cu dosul palmei. Durerea îi explodă în degete și îi urcă pe tot brațul ca o descărcare electrică, dar dispăru prea repede. Lovi din nou, și din nou, până când pielea de pe o falangă i se sfâșie și descărcarea îi repuse în mișcare plămânii, la fel cum un defibrilator pune în mișcare o inimă în stop. Bâjbâi în jurul ei luând o gură enormă de aer, apoi începu din nou să respire regulat. Umbrele dispărură, frica i se topi într-o sudoare rece ca gheața pe ceafă.

Era vie, era vie. Continuă să-și repete asta timp de cinci minute, în genunchi pe podea, până când fraza păru să aibă sens.

3.

Așezată pe podea, Colomba își controlă respirația preț de alte cinci minute. Trecuseră zile întregi de la ultimul atac de panică, *săptămâni* chiar. Începuseră imediat după externarea din spital. O preveniseră că se putea întâmpla – era destul de normal după ceea ce se petrecuse – dar când îi povestiseră despre atacuri ea se așteptase la puțin tremurici și insomnie. Însă primul fusese ca un cutremur care o zguduise violent, iar al doilea – încă și mai puternic. Își pierduse cunoștința din pricina lipsei de oxigen, convinsă că era pe moarte. Atacurile deveniseră mai frecvente, chiar trei sau patru pe zi. Un sunet sau un miros erau suficiente să le provoace – de exemplu cel de fum.

Psihologul spitalului îi lăsase un număr de telefon la care să sune în caz că avea nevoie de ajutor. Mai mult, o rugase chiar să sune. Dar Colomba nu vorbise nici cu el, nici cu altcineva despre ceea ce i se întâmpla. Își croise drum într-o lume a bărbaților, dintre care mulți ar fi văzut-o mai degrabă ducând cafele decât purtând un pistol, și învățase să-și ascundă de toți slăbiciunile și necazurile. Și, în plus, cu o părticică din ființa ei credea că și-o merită. Ca pedeapsă pentru Dezastru.

În timp ce își pansa falanga rănită, se gândi să-l sune înapoi pe Rovere și să-l trimită la dracu', dar nu se simți în stare. Urma să scurteze cât putea de mult întâlnirea, exact atât cât impunea bunul simț, apoi urma să se întoarcă acasă și să expedieze scrisoarea de demisie pe care o ținea într-un sertar din bucătărie. Apoi urma să se gândească la ce să facă în restul vieții sale, sperând să nu devină ca alți colegi pensionați care continuau să se învârtă pe lângă secția de poliție ca să simtă că încă fac parte din familie.

Afară se iscase o furtună care părea să zguduie lumea întreagă. Colomba își trase o geacă de fâș peste hanorac și ieși.

Mașina era condusă de un tinerel care coborî în ploaie s-o salute.

— Agent Alberti Massimo, *dottoressa* Caselli.

— Treci înapoi că te faci ciuciulete, zise ea, urcând în dreapta șoferului.

Câțiva vecini protejați de umbrele priveau curioși scena. Se mutase de curând în blocul acela și nu toți știau ce meserie avea. Poate că nu știa nimeni, dat fiind că abia schimba două vorbe cu alții.

Mașina fu pentru Colomba ca o întoarcere acasă: reflexia girofarului pe parbriz, suportul radioului, pozele persoanelor căutate lipite pe parasolar erau ca niște chipuri ale unor rude pe care nu le mai văzuse de prea multă vreme. *Chiar ești gata să renunți*? se întrebă. Nu, nu era. Dar nu putea face altceva.

Alberti puse în funcțiune sirena și se încadră pe carosabil.

Colomba pufni.

— Închide-o, zise. Nu ne grăbim.

— Am primit ordin să ajung cât mai repede, *dottoressa,* răspunse Alberti, dar se supuse.

Era un tinerel pe la douăzeci și cinci de ani, cu pielea deschisă la culoare și urme de pistrui. Emana un parfum de *after-shave* pe care ea îl găsi plăcut, chiar dacă nepotrivit la ora aceea. Poate că Alberti avea o sticluță cu el și se stropise ca să-i facă impresie bună. Și uniforma era prea aranjată și curată.

— Ești nou? îl întrebă.

— Am terminat academia de o lună, *dottoressa,* după serviciul voluntar de un an. Sunt din Napoli.

— Ai început târziu.

— Dacă nu treceam de concurs anul trecut, aș fi devenit prea bătrân. Am reușit la mustață.

— Baftă, mormăi ea.

— *Dottoressa,* pot să vă pun o întrebare?

— Spune.

— Cum se intră la Unitatea Mobilă?

Colomba făcu o grimasă. Aproape toți agenții de pe mașini voiau să treacă la Unitatea Mobilă.

— Se intră cu recomandare. Cere-i superiorului tău și mergi la un curs de Poliție Judiciară. Dacă reușești să intri, amintește-ți că nu e așa amuzant cum îți închipui. Trebuie să uiți de ceas.

— Pot să vă întreb cum ați făcut dumneavoastră?

— După concursul de la Milano, am fost doi ani la secție, apoi la Antidrog la Palermo. Când *dottor* Rovere a ajuns la Roma acum patru ani, am venit ca adjunct al lui.

— La Omucideri.

— Îți dau un sfat, nu-i spune Omucideri dacă nu vrei să se prindă toți că ești *pinguin*.

„Pinguin" erau numiți noii agenți.

— Aia e la televizor. E al treilea departament al Unității Mobile, ok?

— Mă scuzați, *dottoressa,* zise Alberti.

Când roși, pistruii ieșiră în evidență.

Colomba era sătulă să vorbească despre ea.

— Cum de te trimit pe-afară singur?

— În mod normal sunt în mașină cu un coleg în vârstă, dar m-am oferit voluntar pentru cercetări, *dottoressa.* Eu și colegul meu am fost cei care l-am găsit pe Maugeri, azi pe șosea.

— Vezi că nu știu despre ce dracu' vorbești.

Alberti se supuse, iar Colomba află despre cele două persoane dispărute și despre individul în șort.

— De fapt, cercetări nu am făcut. Am fost la domiciliu și am rămas de pază, încheie Alberti.

— La casa familiei?

— Da. Soția a dispărut fără să ia nimic.

— Vecinii ce spun?

— Nimic folositor, *dottoressa,* doar o grămadă de bârfe, zise Alberti și zâmbi din nou. Faptul că nu se chinuia să aibă un chip cioplit în piatră cum făceau în general *pinguinii* era un punct în favoarea lui.

Fără să vrea, Colomba zâmbi și ea și aproape că o duru fața din cauza dezobișnuirii.

— Unde mergem?

— Cartierul general e în centrul hipic Vivaro. Suntem noi, carabinierii, pompierii și protecția civilă. Și o grămadă de civili care mai mult fac scandal decât să fie utili. A circulat vestea.

— Mereu circulă, zise Colomba nemulțumită.

— A fost puțină mișcare acum trei ore. Am văzut că două jeep-uri au plecat spre Monte Cavo cu un magistrat și câteva oficialități. *Dottor* De Angelis. Îl cunoașteți?

— Da.

Și nu îi plăcea. Procurorul Franco De Angelis era mereu mult prea încântat să ajungă în ziare. Îi lipseau câțiva ani până să se pensioneze și

toți spuneau că ținta spre Consiliul Superior al Magistraturii și că și-ar fi întocmit documente false ca să ajungă acolo.

— Cât de departe e Monte Cavo de locul în care stăteau la picnic? întrebă ea.

— Doi kilometri prin pădure, zece pe șosea. Vreți să vedeți documentul informativ? În torpedou e un exemplar tipărit.

Colomba îl luă. Conținea și două fotografii ale dispăruților luate de pe *Facebook*. Lucia Balestri avea păr negru și ușor ondulat, treizeci și nouă de ani pe care îi ducea cu greu. Copilul era grăsun, cu ochelari cât fundurile de borcan. Fusese fotografiat în banca de la școală și nu privea obiectivul. Șase ani și jumătate. Îl chema Luca.

— Dacă au ajuns la Monte Cavo au făcut o plimbare pe cinste, el și mama lui. Și nu i-a văzut nimeni, corect?

— Din câte știu eu, nu.

Ploaia începu să cadă din nou, iar traficul încetini brusc, dar cu ajutorul girofarului despărțeau rândurile de mașini cum făcea Moise cu apele și ajunseră la ieșirea spre Veltri în jumătate de oră. Colomba începu să vadă un du-te-vino de mașini de serviciu și dube ale protecției civile, care deveniră o masă compactă odată cu apariția gardurilor centrului hipic. Era un conglomerat de clădiri cu un singur etaj, cu aspect modest, construite în jurul unei piste pentru galop.

Parcurseră la pas porțiunea de autostradă blocată de mașini de poliție, mașini civile, microbuze ale carabinierilor, ambulanțe și mașini de pompieri. Mai erau și carele de reportaj a două televiziuni, cu antena parabolică pe plafon, și o bucătărie mobilă din care se ridica un fum gros. *Mai e nevoie numai de standuri și jocuri de tras la țintă ca să fie un bâlci în toată regula,* își zise Colomba.

Alberti opri în spatele unui *camper*[1].

— Am ajuns, *dottoressa,* zise. *Dottor* Rovere vă așteaptă în sala de operațiuni.

— Tu ai fost deja? întrebă Colomba.

— Da, *dottoressa.*

— Atunci vino cu mine ca să ajungem mai repede.

1 Autorulotă (eng.).

Alberti trase frâna de mână și îi arătă drumul printre clădirile care păreau părăsite. Colomba auzi nechezatul cailor de dincolo de pereți și speră să nu dea nas în nas cu vreunul înnebunit de furtună. Destinația lor era una dintre case, păzită de către doi agenți în uniformă care îl salutară pe Alberti cu un semn din cap și o ignorară pe ea, crezând că nu face parte din poliție.

— Așteaptă aici, zise ea și, fără să bată, deschise o ușă pe care, pe o foaie de hârtie, scria POLIȚIA – AȘTEPTAȚI SĂ FIȚI CHEMAȚI.

Camera era o arhivă veche cu fișete de metal aliniate de-a lungul pereților. Șase agenți de poliție în uniformă și în civil stăteau așezați la patru birouri mari, în centru, vorbind la telefon sau la stațiile radio. Colomba îl dibui pe Alberto Rovere, în picioare în fața unei hărți întinse pe unul dintre birouri. Era un bărbat scund, pe la șaizeci de ani, cu puține fire de păr cenușiu pieptănate cu grijă înspre spate. Colomba observă că era înnămolit până la genunchi.

Agentul așezat lângă intrare ridică ochii și o recunoscu.

— *Dottoressa* Caselli! exclamă el, ridicându-se.

Colomba nu-și amintea cum îl chema, îi spunea ceva numai sigla Argo 03 pe care o purta când era tura lui la centrală. Toți cei prezenți o fixară cu privirea, întrerupând o clipă orice altă conversație.

Colomba făcu un efort să zâmbească și printr-un semn cu mâna îi invită pe toți să se întoarcă la lucru.

— Nu vă deranjați, vă rog.

Argo îi strânse mâna.

— Ce faceți, *dottoressa*? Ne-ați lipsit.

— Voi, în schimb, nu, încercă ea să glumească.

Argo se întoarse la telefon și în scurt timp zumzetul conversațiilor reîncepu. Din ceea ce spuneau, Colomba înțelese că fuseseră organizate puncte de control de-a lungul șoselei. Ciudat. Nu erau proceduri obișnuite în caz de dispariție.

Rovere ajunsese lângă ea. Îi strânse ușor umerii privind-o în ochi. Respirația lui avea iz de țigară.

— Arăți bine, Colomba. Chiar bine.

— Mulțumesc, *dottore,* răspunse ea, gândindu-se că el, în schimb, arăta îmbătrânit și obosit; avea pungi sub ochi și barbă lungă. Ce se întâmplă?

— Ești curioasă?

— Absolut deloc. Dar dacă tot sunt aici…

— În scurt timp o să vezi, zise el luând-o de braț și împingând-o spre ușă. Să găsim o mașină.

— Mașina mea e la intrare.

— Nu, ne trebuie un jeep.

Ieșiră, iar Alberti, care stătea sprijinit de perete, sări în poziție de drepți.

— Tot aici ești? întrebă Rovere.

— Eu i-am spus să rămână, zise Colomba. Speram să mă întorc repede.

— Știi să conduci un 4X4? îl întrebă Rovere pe Alberti.

— Da, *dottore*.

— Du-te la intrare și fă rost de unul, te așteptăm aici, ordonă Rovere.

Alberti alergă afară. Rovere își aprinse o țigară în ciuda semnului „Interzis”.

— Mergem la Monte Cavo? întrebă Colomba.

— Încerc să nu-ți spun anumite lucruri și tu tot le afli, răspunse el.

— Credeați că n-o să vorbesc cu șoferul?

— Mi-ar fi plăcut.

— Și ce e acolo?

— O să vezi cu ochii tăi.

Un Land Rover Defender se apropie în marșarier, evitând la mustață o motocicletă a poliției rutiere.

— Era și timpul.

Rovere o luă de braț pe Colomba ca s-o conducă afară.

Ea se desprinse.

— Ne grăbim?

— Da, peste o oră sau chiar mai puțin n-o să mai avem voie acolo.

— De ce?

— Pun pariu că o să-ți dai seama și singură.

Rovere îi deschise portiera. Colomba nu urcă.

— Mă gândesc foarte serios să mă întorc acasă, *dottore,* zise ea. Ghicitorile nu-mi plăceau nici când eram mică.

— Minciuni. Ți-ai fi ales altă meserie.

— Chiar asta am de gând să fac.

El suspină.

— Chiar ești hotărâtă?

— Mai hotărâtă nici că se poate.

— Vorbim după. Hai, urcă.

Colomba se strecură resemnată pe banchetă.

— Bravo, zise Rovere așezându-se în față.

Urmând indicațiile lui Rovere, de la centrul hipic intrară pe șoseaua de Vivaro și parcurseră mai puțin de cinci kilometri ca apoi s-o ia pe Via dei Laghi până la autostrada spre Rocca di Papa. Depășiră ultimele case și o *trattoria* unde un grup de agenți bea cafea și fuma sub pergolă. Părea că civilii plecaseră cu toții acasă și rămăseseră numai uniforme și mașini militare. Parcurseră încă un kilometru și intrară pe strada care urca spre Monte Cavo.

Când se opriră, erau numai ei. Dincolo de copacii de la capătul potecii, Colomba întrezări lumina difuză a instalațiilor de nocturnă care străpungeau întunericul.

— De aici trebuie să mergem pe jos, cărarea e prea îngustă, zise Rovere.

Deschise portbagajul și scoase două lanterne *Maglite.*

— Trebuie să caut și bilețele ascunse?

— Ar fi frumos să ne lase din când în când indicii atât de evidente, nu-i așa? zise Rovere dându-i o lanternă.

— Indicii pentru ce?

— Răbdare.

Intrară pe cărare, protejată din ambele părți de copaci cu ramuri care se intersectau formând un soi de coridor verde. Liniștea era aproape totală, acum că încetase să mai plouă, și se simțea un miros de umed și de frunze descompuse pe care Colomba îl asocia cu ciupercile, pe care le căuta în copilărie împreună cu un unchi mort de mulți ani. Nu reuși să-și amintească dacă vreodată găsiseră ceva.

Rovere își aprinse încă o țigară, chiar dacă deja respira cu greu din cauza efortului.

— Asta e Via Sacra, zise el.

— Adică? întrebă Colomba.

— E un drum care ducea la un templu roman. Vezi? Încă mai există pavajul de atunci, zise Rovere, arătând cu fasciculul lanternei câteva plăci

de bazalt cenușii, roase de trecerea anilor. Una dintre echipele de cercetare a găsit poteca asta acum trei ore și a parcurs-o până la belvedere.

— Care belvedere?

Rovere îndreptă lanterna spre șirul de copaci din fața lor.

— Acolo-n spate.

Colomba înclină capul și trecu pe sub o încâlceală de ramuri, descoperind o terasă de piatră, întinsă, delimitată cu o barieră de metal. Belvederea dădea într-un luminiș vreo zece metri mai în jos, în mijlocul căruia se ridica un pâlc de pini și stejari. Între potecă și copaci erau parcate două Defender și o dubă pe care poliția o folosea pentru transportul echipamentelor tehnice. Se auzea ecou de voci și zumzetul generatorului diesel care alimenta reflectoarele.

Rovere se apropie de ea pufăind ca o locomotivă.

— Echipa s-a oprit aici. Numai din întâmplare i-au văzut.

Colomba lumină cu lanterna dincolo de margine, urmând indicațiile lui Rovere.

Pe o piatră singuratică de la marginea întunericului era o sclipire care la început îi păru o pungă de plastic încurcată într-un tufiș. Fixând raza de lumină pe ea înțelese că era vorba de o pereche de adidași albi cu albastru agățați în tufiș și care se roteau încet. Chiar și de la distanța aceea înțelese că erau măsura douăzeci și nouă sau cel mult treizeci, prin urmare de copil.

— Copilul a căzut aici? întrebă Colomba.

— Uită-te mai bine.

Colomba se uită și își dădu seama că adidașii nu se încâlciseră în tufiș, ci fuseseră legați de șireturi. Se întoarse să-l privească pe Rovere.

— Au fost puși aici de cineva.

— Da. Și asta a determinat echipa să coboare. Treci pe aici, zise el arătând poteca. Dar ai grijă că e abrupt. Un coleg și-a sucit glezna.

Rovere merse înainte și Colomba îl urmă, curioasă fără voia ei. Cine pusese acolo adidașii? Și de ce?

O pală neașteptată de vânt o împroșcă în față cu picături de ploaie și Colomba tresări, în timp ce plămânii i se strângeau. *Pentru azi gata cu crizele, bine*? își zise. *Când mă întorc acasă, îmi provoc una mare de tot și*

poate mai plâng o dată. Dar acum, te rog, nu. Nu știa nici ea cu cine vorbea. Știa doar că atmosfera din locul acela îi întindea nervii la maximum și voia să plece de-acolo cât mai repede. Trecură dincolo de șirul de copaci și se pomeniră pe un val de pământ cu o pantă abruptă, unde se îndeseau și se încurcau mărăcini și rugi de mure, presărat cu pietre mari, așezate în semicerc. În jurul uneia dintre pietre se adunaseră zece persoane, printre care Franco de Angelis și inspectorul-șef adjunct Marco Santini de la Serviciul Central de Investigații. Doi tipi îmbrăcați în fâș alb fotografiau ceva de la baza bolovanului. Colomba nu reușea să vadă ce anume. Pe piept purtau sigla Unității de Anchetare a Crimelor Violente și Colomba pricepu totul, dintr-odată, mai ales că, în adâncul ei, avea o bănuială de la început. Ea nu se ocupa de dispariții, ea se ocupa de oameni uciși. Se apropie. Bolovanul proiectă o umbră întunecată și ascuțită pe o formă chircită pe pământ. *Te rog să nu fie copilul,* își zise Colomba. Rugămintea ei nu rămase neauzită.

Cadavrul era al mamei.

Fusese decapitată.

4.

Cadavrul zăcea înclinat spre pământ, cu picioarele îndoite și un braț sub corp. Celălalt braț era întins la orizontală, cu palma întoarsă în sus. Gâtul se termina cu o tăietură care avea o strălucire violacee la lumina farurilor, cu albul osului care arunca o reflexie umedă. Capul era la un metru distanță, așezat pe un obraz, cu fața întoarsă spre trup.

Colomba ridică ochii de la cadavru și descoperi că toți se uitau la ea.

Santini avea un aer nervos. Era un bărbat atletic, pe la cincizeci de ani, cu mustăți subțiri.

— Și pe tine cine te-a mai invitat? întrebă.

— Eu, răspunse Rovere.

— Și pentru ce, dacă-mi permiteți?

— Pregătire profesională.

Santini ridică brațele înspre cer și se îndepărtă.

Colomba îi strânse mâna magistratului.

— Bine, bine, zise el distrat. Se îndepărtă aproape imediat invocând o scuză, trăgându-l după el pe Rovere. De la distanță, Colomba văzu că discutau cu glas scăzut.

Ceilalți aflați de față, unii care o cunoșteau din vedere și alții care auziseră de ea, rămaseră s-o privească până când Mario Tirelli veni lângă ea, apărând dintre umbre. Era medic legist, un bărbat înalt și uscățiv, cu o pălărie de pescar. Mesteca o bucățică de lemn dulce; avea mereu câteva bucățele într-un portțigaret de argint de-o vârstă cu el.

— Ce mai faci? o întrebă el strângându-i mâna cu ambele sale mâini, care erau ca de gheață. Mi-a fost foarte dor de tine.

— Și mie, zise Colomba cu sinceritate. Încă sunt în pauză, nu te emoționa prea tare.

— Atunci ce faci aici pe umezeala asta?

— Din câte se pare, Rovere ținea neapărat. Mai bine spune-mi ce fac *ei* aici.

— Te referi la SIC[2] sau la UCV[3]?

— La ambele. Ar trebui să se ocupe de crima organizată sau de crime în serie. Aici e un singur cadavru.

— Teoretic se pot ocupa și de pisici dispărute, dacă magistrații îi implică.

— Iar De Angelis e prieten cu Santini.

— Și își spală cu plăcere reciproc mâinile. Bineînțeles că Santini nu putea avea încredere în cei de la criminalistică și i-a târât după el pe bufonii cu fâșuri albe. Dacă va găsi ceva nu va trebui să împartă meritele cu nimeni.

— Și dacă nu reușește?

— O să dea vina pe voi.

— Un rahat de milioane.

— Același dintotdeauna. Ar trebui să te odihnești în loc să vii aici să calci în el.

— La fel și tu. Nu ieșiseși la pensie?

Tirelli zâmbi.

2 Servizio Investigatigo Centrale, Serviciul Central de Investigații (abr.).

3 Unitatea de Anchetare a Crimelor Violente (abr.).

— Sincer să fiu, *lucrez* pe post de consultant. Nu-mi place să stau acasă și să citesc romane polițiste și nu știu să dezleg cuvinte încrucișate.

Tirelli era văduv și nu avea copii: urma să moară cu bisturiul în mână.

— Vrei să-ți spun despre femeie sau te prefaci că te doare-n cot?

— Ia zi.

— A fost decapitată cu o armă albă cu lamă semicurbată. Asasinul a dat cel puțin patru sau cinci lovituri pentru a separa capul de trunchi între vertebrele C2 și C3. Prima a fost probabil cea mortală, imediat sub occipit, cât ea era în picioare.

— Din spate.

— Da, dacă ne luăm după direcția tăieturii. A murit cam la un minut după, și-a pierdut cunoștința imediat. S-a întâmplat azi după-amiază, dacă ne luăm după *rigor,* dar cu ploaia și toate celelalte e greu de calculat ora exactă. Între treisprezece și șaisprezece, aș spune. O să vezi că UCV-ul o să dea și secunda exactă, adăugă el cu sarcasm.

— Nu are semne cum că s-ar fi apărat, zise Colomba. Avea încredere în asasin, altfel s-ar fi întors măcar pe trei sferturi înainte de a fi ucisă.

— A luat-o prin surprindere și a terminat s-o decapiteze când era la pământ.

Profitând de faptul că Santini și ceilalți se mutaseră de lângă cadavru, Colomba se întoarse să arunce o privire trupului. O făcu mecanic, aproape fără să-și dea seama. Tirelli o urmă.

— Hainele nu au fost scoase și puse la loc, zise Colomba. Nicio urmă de abuz sexual post mortem.

— Nici mie nu mi se pare.

Ea privi capul de lângă cadavru. Ochii erau intacți.

— Niciun semn de penetrare pe gură sau pe urechi.

— Slavă Cerului…

— Copilul a asistat?

— Nu se știe. Nu l-au găsit încă.

— L-a luat asasinul?

— Cel mai probabil, da.

Colomba clătină din cap. Nu-i plăcea când la mijloc erau copii. Se întoarse să privească scena crimei.

— N-are legătură cu sexul. Și nici n-a măcelărit corpul.

— Tăierea capului nu ți se pare un măcel?

— Nu are alte semne pe corp. Nici măcar o vânătaie.

— Poate că-i era de-ajuns ce-a făcut, zise Tirelli.

Înainte ca ea să poată răspunde, specialistul dintre tufișuri se ridică din nou.

— Ei! Aici! strigă.

Se mișcară cu toții în direcția lui, inclusiv Colomba, căzând din nou pradă unuia dintre automatismele sale. Specialistul scoase de sub tufiș o unealtă de curățat pomii ținând-o de lamă cu degetele înmănușate. Santini se aplecă și o studie de aproape.

— Sunt câteva zgârieturi care ar fi putut fi provocate de os.

— Ți-ai putea deschide o tocilărie pe cinste, zise Colomba.

Santini strânse din dinți.

— Mai ești aici?

— Nu, ai halucinații.

— Numa' să nu pui mâna pe ceva, n-avem nevoie de prostiile tale.

Colomba simți cum i se urcă sângele în obraji. Făcu un pas înainte, strângând pumnii.

— Mai zi o dată, dobitocule!

Specialistul cu unealta ridică o mână.

— Ei… vă credeți la școală?

— Ea a-nnebunit, zise Santini. N-o vezi?

Tirelli puse o mână pe brațul Colombei.

— Nu merită, îi șopti.

Ea își goli plămânii cu un oftat prelung.

— Du-te-n mă-ta, Santini! Fă-ți treaba și prefă-te că nu sunt aici.

Santini se gândi intens la un răspuns înțepător, dar nu-i veni nimic. Îi arătă lui Tirelli lama.

— *Dottore,* poate fi?

— Se poate, zise el.

Specialistul trecu un bețigaș de urechi peste lamă. Bumbacul deveni albastru închis: sânge. Puse unealta într-o pungă pentru probe și o etichetă. La laborator urmau să confrunte sângele rezidual cu ADN-ul victimei, dar, după părerea Colombei, probabilitatea de a se înșela era

aproape inexistentă. Tirelli îl urmă pe specialist, în timp ce Santini fu chemat de către un agent în uniformă și dispăru înspre calea de acces. Colomba rămase singură în fața tufișului. În timp ce se gândea dacă să se întoarcă la mașină și să dea dracului tot, dinspre copacii de lângă ea se auzi un foșnet, apoi lumina reflectoarelor căzu pe chipul palid și brăzdat de sudoare al lui Alberti. Își ștergea buzele cu o batistă de hârtie.

Colomba înțelese că se îndepărtase ca să vomite și îi păru rău că-l lăsase singur.

— Ești bine?

El dădu din cap.

— Da, *dottoressa,* zise, dar cu un ton care lăsa să se înțeleagă contrariul. A trebuit…

— Îmi închipui. Nu-ți face griji. Se întâmplă. E primul cadavru pe care-l vezi?

Alberti scutură din cap.

— Nu. Dar n-am mai văzut niciodată unul așa… Dumneavoastră cât v-a trebuit până să vă obișnuiți?

Înainte ca ea să poată răspunde, Rovere o strigă.

— Vino, pierzi ultima parte a spectacolului.

Colomba îl bătu pe spate pe Alberti.

— Stai aici cuminte.

Îl ajunse din urmă pe fostul ei șef lângă unul dintre bolovanii cei mai îndepărtați de cadavru, care nu se vedea de acolo.

— Ce spectacol?

Grupul de anchetatori se întorsese lângă femeia moartă și părea să aștepte ceva. Mai ales De Angelis, care zâmbea nerăbdător în gol.

— Imediat ajunge și soțul, zise Rovere.

După câteva clipe, motorul unui jeep se opri după linia copacilor. Santini reapăru lângă doi agenți în uniformă și un bărbat care purta numai pantaloni scurți și un tricou murdar și se uita confuz în jur.

Stefano Maugeri. După cum arăta, Colomba înțelese că de când dispăruse soția lui nu se mișcase din zona de anchetă.

— Da’ sunt retardați de-l aduc aici? zise. Identificarea putea s-o facă la morgă, după ce o recompuneau.

— Nu identificarea îi interesează, răspunse Rovere.

Condus tot de către Santini și cei doi agenți, Maugeri fu dus la bolovan. Colomba văzu că ezita și că se bloca.

— Ce-i în spate? îl auzi întrebând.

Nu i-au spus, Dumnezeule, își zise Colomba.

Santini îl invită pe Maugeri să meargă înainte, dar bărbatul se opri, ca un animal care simțea mirosul satârului.

— Nu, nu merg mai departe dacă nu-mi spuneți ce-i acolo. Eu nu mai merg. Refuz.

— E soția dumneavoastră, domnule Maugeri, zise Santini fixându-l cu privirea.

Maugeri scutură din cap pe măsură ce începea să înțeleagă.

— Nu…

Se uită în jur, încă mai rătăcit. Apoi alergă pe ultimii câțiva metri și fu blocat de către agenții din jurul trupului. Colomba întoarse fața când bărbatul începu să plângă.

5.

— Să ne întoarcem, zise Rovere cu câteva minute înainte de unsprezece.

Maugeri fusese dus pe brațe, iar în acel moment corpul femeii era introdus într-un sac de morgă. Colomba, Rovere și Alberti ajunseră la mașină mergând pe cărarea făcută mai înainte.

La bordul jeep-ului în mișcare, Colomba fu prima care rupse tăcerea.

— A fost o porcărie, mormăi ea.

— Dar știi de ce au făcut-o, nu? întrebă Rovere.

— Nu tre' să fii geniu să-ți dai seama, zise Colomba.

Începea s-o doară capul și se simțea obosită cum nu mai fusese de luni întregi. Sperau să recunoască pe loc.

Rovere îl atinse pe umăr pe Alberti.

— Oprește aici.

Ajunseseră la *trattoria* pe care o întâlniseră pe drum mai devreme. Sub pergolă era acum doar patronul, care ducea înăuntru scaunele și măsuțele.

— Vrei o cafea, nu, Colomba? întrebă Rovere. Sau poate preferi ceva de mâncare.

— O cafea e bună, minți ea.

Ce voia, de fapt, era să se întoarcă acasă și să uite de tot. Să reia cartea pe care o lăsase deschisă pe masa din sufragerie – o ediție veche din *Mastro Don Gesualdo* al lui Verga – și să termine sticla de Primitivo pe care o avea în frigider. Lucruri normale, care nu miroseau a sânge și noroi.

Patronul îi pofti înăuntru, chiar dacă se pregătea să închidă. *Trattoria* era veche și mirosea a înălbitor și vin acrit, cu bănci și mese de lemn. Era mai frig înăuntru decât afară. Colomba se gândi că, pentru primele zile ale lui septembrie, vara era deja departe. Nici nu părea că ar fi lângă Roma.

Se așezară la o măsuță lângă fereastră. Rovere luase o cafea americană și își roti cana în mâini fără să-și ia ochii de la ea, dar fără s-o vadă cu adevărat.

— Ei de ce cred că soțul ar fi făcut-o? întrebă Colomba.

— În primul rând, răspunse Rovere, nimeni nu l-a văzut pe Maugeri cu soția și copilul la Pratoni. Toți cei care s-au prezentat să depună mărturie spun că l-au văzut mereu singur.

— E mai simplu să-ți amintești un tată care-și caută cu disperare soția și fiul decât o familie care a ieșit la picnic.

— Exact. Însă mărturiile, deocamdată, merg într-o singură direcție.

Se lovi ușor pe buze cu coada linguriței.

— În al doilea rând, în portbagajul mașinii era sânge.

— Tirelli spune că femeia a fost ucisă în luminiș, obiectă Colomba. Și, în general, nu spune prostii.

— Sângele era al copilului. Puține urme, spălate prost. Tatăl nu și le explică.

— Altceva? întrebă Colomba.

— Maugeri își bătea nevasta. Trei reclamații la comisariatul din zonă pentru urlete. Ea fusese găsită acum o lună cu o ruptură de sept. A spus că alunecase în bucătărie.

Colomba simțea cum durerea de cap devine mai puternică. Cu cât vorbea mai mult despre povestea asta, cu atât i se părea că se afundă mai tare în ea.

— Se leagă tot. De ce dracu' sunt aici?

— Gândește-te puțin. Pe trupul femeii nu era niciun semn cum că s-ar fi apărat.

Mintea Colombei se limpezi puțin.

— Știa că soțul era violent. Totuși, i-a întors spatele și nu a încercat să fugă.

Colomba se gândi o secundă, apoi clătină din cap.

— E ciudat, sunt de acord cu dumneavoastră, dar e prea puțin ca să-l dezvinovățim. Pot fi o mulțime de explicații.

— Cu câți asasini pe care i-am putea defini drept psihopați sau sociopați ai avut de-a face, Colomba? întrebă Rovere.

— Cu câțiva, minimaliză ea.

— Câți dintre ei uciseseră o rudă și au recunoscut până la urmă?

— Unii n-au făcut-o deloc, zise Colomba.

— Dar era ceva la ei care îți spunea că sunt vinovați, chiar și când negau cu desăvârșire?

Colomba dădu din cap fără să vrea.

— E greu să minți. Dar senzațiile nu prea impresionează în rapoarte.

— Și nu ajută cu nimic la tribunal… Însă reacțiile lor nu sunt complet naturale. Spun ceva greșit, fac o glumă când ar trebui să plângă. Sau plâng când ar trebui să se enerveze. Chiar și cei care dau înapoi și recunosc au goluri în explicații.

Făcu o pauză.

— Ai observat ceva de genul ăsta la Maugeri când și-a văzut soția moartă?

Colomba își masă tâmplele. Ce se întâmpla?

— Nu. Dar n-am vorbit cu el. L-am văzut doar zvârcolindu-se în noroi.

— Eu am asistat la primul interogatoriu, când încă nu se știa nimic. Nu mințea.

— În regulă. Atunci e omul greșit. Mai devreme sau mai târziu Santini și De Angelis o să înțeleagă și o să găsească pe cine trebuie.

Rovere o privea fix, aproape cu aviditate.

— Și copilul?

— Dumneavoastră credeți că e viu? întrebă Colomba

— Cred că este o posibilitate. Dacă tatăl e nevinovat, copilul a fost dus de la locul crimei. Și pentru sângele din portbagajul tatălui există o altă explicație.

— Să nu fi căzut în vreun șanț când fugea.

— L-am fi găsit deja. Cât de departe poate să ajungă un copil fără adidași în zona asta?

— Santini o să-l caute oricum, zise Colomba. Nu e complet dobitoc.

— Santini și De Angelis au deja explicația de care au nevoie. Câte posibilități există să fie luate în considerare noi elemente care să n-o susțină? Acum imediat, nu peste o săptămână sau peste o lună.

— Foarte puține, recunoscu ea.

— Și de copil ce se va alege?

— Și pe dumneavoastră de ce vă interesează?

Rovere făcu o grimasă.

— Nu sunt un robot.

— Dar nici naiv nu sunteți.

Colomba se aplecă spre el.

— Ați devenit șeful Unității Mobile pentru că sunteți un polițai bun, dar și pentru că știți să vă mișcați. Și să vă vârâți nasul în ancheta altcuiva *nu* e o mișcare bună.

— Nu am spus vreodată că eu aș fi cel care-și vâră nasul.

Colomba dădu cu palma în masă.

— Rahat! Pe mine vreți să mă aruncați în gura lupului?

— Da, răspunse Rovere fără să trădeze vreo emoție.

Colomba discutase de multe ori cu Rovere în trecut. Uneori se și certaseră, cu multe zbierete și uși trântite. Dar niciodată nu se simțise tratată așa.

— Puteați să mă scutiți de drum.

— Tu ai spus că vrei să-ți dai demisia, deci nu ai nimic de pierdut. Și ai putea face o faptă bună pentru copilul acela.

Colomba nu mai reușea să stea așezată. Se ridică brusc și îi întoarse spatele. Dincolo de fereastră îl văzu pe Alberti sprijinit de Defender, căscând de-i trosneau fălcile.

— Mi-o datorezi, Colomba, zise din nou Rovere.

— De ce țineți neapărat să-mi faceți așa ceva?

Rovere oftă.

— Știi cine e șeful la Investigații?

— Scotti. Dacă o mai fi el.

— O să iasă la pensie la anul. Știi cine e la coadă ca să se așeze pe fotoliul ăla?

— Mă doare fix în cot.

— Santini. Și știi cine era înainte de el?

Colomba se întoarse să-l privească siderată.

— Dumneavoastră?

— Eu. Am făcut un mic salt înapoi după ceea ce ți s-a întâmplat. Dacă ar candida unul care să merite, aș fi de acord. Dar Santini nu e omul potrivit pentru poziția aceea.

— Trebuie să i-o trag lui Santini pentru dumneavoastră, zise Colomba, dezgustată.

Îi părea că-l vede pe Rovere cum se transformă sub ochii ei, arătând o față pe care nu numai că n-o văzuse vreodată, dar pe care nici nu-și închipuia că ar putea s-o aibă.

— Pentru cariera dumneavoastră.

— Dacă lucrurile vor merge bine, vei salva un copil. Nu uita.

— Dacă mai e încă viu și nu moare între timp.

— Vina, în cazul acela, va fi a cui a greșit ancheta.

— De Angelis o să sară-n sus dacă mă implic.

— În condiții normale ar putea să te suspende sau să te pună pe liber. Dar în situația ta, dacă nu încalci legea, nu are arme împotriva ta. Caz în care vei spune că a fost o inițiativă personală pentru că Santini te calcă pe bătături, și cu asta basta.

Colomba se apropie absentă de spătar. Era dezgustată de ea și de șeful ei. Dar într-o privință Rovere avea dreptate, i-o datora. I-o datora pentru că fusese singurul în ochii căruia nu văzuse vreodată o umbră de dubiu, o urmă de îndoială după Dezastru, doar părere de rău.

— Și umblu ca simplu cetățean? întrebă ea.

— Încă ai legitimația, scoate-o când ai nevoie de ea. Dar nu stârni prea mult praf; dacă ai nevoie de ceva treci pe la mine.

— Și dacă găsesc ceva?

— Îi pasez discret informația lui De Angelis.

— Și de îndată ce De Angelis va simți că pariază pe cine nu trebuie…

— Va paria pe altcineva, conchise Rovere.

Colomba își atinse o tâmplă care o durea.

— Dar e imposibil. Singură nu reușesc.

Rovere ezită, dar Colomba înțelese că avea un răspuns și că doar se prefăcea. *S-a pregătit perfect ca să mă folosească în războiul lui mizerabil,* își zise.

— Există o persoană care te-ar putea ajuta, zise Rovere. Cineva de care, dacă încă ai fi o polițistă care să țină la cariera ei, nici n-ar trebui să te apropii, și care poate că nici nu te-ar lăsa să te apropii. Dar, în cazul tău…

— Cine?

Rovere își aprinse o țigară.

— Ai auzit vreodată de copilul din siloz?

III. ODINIOARĂ

Cei doi tineri căsătoriți de la masa din centru sunt cei care vorbesc cel mai tare. Nu sunt obișnuiți cu luxul și au ales să cineze acolo ca să sărbătorească primul an de căsnicie. Ea privește celelalte mese, caută pe cineva faimos, el încearcă să nu se gândească prea mult la nota de plată stratosferică ce va veni. Știa că urma să fie piperată, restaurantul e la ultimul etaj al unui boutique unde ei nu îndrăznesc să pună piciorul (*de fapt ea da*; *merge mereu să se uite la noile colecții*), *dar nu atât de piperată cum a văzut în meniu. Dar nu vrea să-și roage soția să se zgârcească la ceea ce comandă, nu după ce ea a așteptat acea seară toată săptămâna, căutând combinația potrivită între hainele de la Zara cumpărate la reducere.*

El are douăzeci și șapte de ani, ea douăzeci și nouă.

La câțiva metri de ei, un cetățean german mănâncă singur la masă o porție de sushi mixt. Citește Colecționarul de oase, *ediția americană. E puțin iritat să descopere că engleza lui s-a deteriorat în ultimii ani. Se chinuie cu romanul, chiar dacă a citit deja traducerea germană. Conduce o firmă de componente și a avut puține ocazii să exerseze. Își spune că ar fi trebuit să reia lecțiile private, chiar dacă numai gândul la ele îl deprimă. Se simte prea bătrân ca să se întoarcă la școală și bănuiește că memoria lui nu mai e ca pe vremuri. Adoră sushi-ul și ia cina acolo o dată pe săptămână, de cele mai multe ori singur.*

Are șaizeci de ani abia împliniți.

La masa mare, rotundă, de la fereastră, separată de restul sălii prin draperii albe din bumbac brut, stau un DJ cu prietena lui, agentul lui și proprietarul unei discoteci de la periferie. Îl ascultă pe chelnerul care se interesează de posibilele alergii înainte de a le prezenta meniul. DJ-ul e gata să răspundă „sunt alergic la peștele crud”, fără să știe că ospătarul aude gluma cel puțin o dată pe zi și de-acum nici nu mai zâmbește la ea. DJ-ul e fostul cântăreț al unei trupe de tineri care a avut o piesă în Top Ten cu trei ani în urmă. Are aproximativ două sute de petreceri pe an în

principalele localuri de noapte. Discurile nu se mai vând, asta e meseria viitorului.

Fata care îi ține mâna acoperită de bijuterii ca Madonna din Lourdes (*totul în* look-ul *DJ-ului e puțin excesiv, inclusiv tatuajul tribal de pe ceafă și părul decolorat*) *speră ca de data asta el să rămână măcar peste weekend sau s-o roage să-l urmeze. Nu e iubita lui, doar fata pe care o sună când are o ieșire în oraș, dar ea știe că există o armonie adevărată între ei. Simte asta cu toată ființa. După ce au făcut dragoste în hotelul lui, în după-masa aceea el s-a deschis ca un copil. A râs și a făcut glume. Ar fi făcut la fel dacă ar fi fost doar o aventură de-o noapte? I-a mărturisit și că, peste puțin timp, își va schimba agentul cu unul mai capabil și mai puțin emotiv. O veste foarte personală, nu?*

Agentul cu pricina nu e complet naiv și a intuit ce-l așteaptă. În timp ce visează la o țigară, încearcă cu disperare să-și amintească titlul filmului în care Woody Allen are aceeași meserie ca și el și e întruna concediat de către artiști. După o lună prin părțile alea, DJ-ul e destul de evaziv în privința proiectelor de viitor și asta, la dracu', e un semn clar. Se gândește s-o întindă, tocmai acum când începe să aibă un dram de succes personal. Mulțumită muncii lui, mulțumită milioanelor de telefoane pe care le-a dat, nenumăratelor ocazii în care el s-a milogit sau a amenințat ca să-i ofere mai multă expunere. Cine l-a făcut să meargă la MTV European Awards, *eh? Și cine i-a făcut rost de o emisiune stabilă la radio? Agentul a hotărât ca după spectacol să schimbe două vorbe cu DJ-ul, chiar dacă gândul la ce va auzi îi taie pofta de mâncare.*

Proprietarul discotecii nu participă prea mult la conversație, care e mai mult un monolog al artistului despre noile tendințe în muzică pe care el însuși le-a anticipat și speră doar ca masa să se termine repede. În ceea ce-i privește, se gândește că albumul cel mai frumos din istorie e The Dark Side of the Moon *și că toți DJ-ii de pe planeta asta puși la grămadă nu au un dram din clasa celor din vechea gardă rock. Dar astea sunt lucruri care nu i se pot spune unei persoane pe care tocmai ai angajat-o să-ți umple localul, plătindu-i două mii de euro la negru. Oricum, îi zâmbește fetei și își spune că e într-adevăr o bunăciune, cu un fizic de model și expresie ingenuă. O vede făcând chestii porcoase, cu fețișoara aia. Când DJ-ul o să-și ia tălpășița, o s-o sune ca să-i propună să-și facă apariția în locul lui.*

„Poate fi o bună ocazie să-ți deschizi drumul în lumea spectacolului, nu-mi spune că nu te-ai gândit vreodată la asta. Ai încredere în mine”.

DJ-ul are douăzeci și nouă de ani, agentul treizeci și nouă, proprietarul discotecii cincizeci, fata șaptesprezece, chelnerul douăzeci și doi.

La masa de lângă intrare, un cuplu de bătrâni așteaptă desertul: înghețată de ceai verde pentru el și prăjituri mici și asortate din soia și fasole pentru ea, care nu a mâncat mai nimic din porțiile celelalte. Au fost primii care s-au așezat în sală, când era încă goală și liniștită. Soțul a întrebat de mai multe ori dacă era ceva în neregulă, dar ea a zâmbit și a răspuns: „Totul e în regulă, dar astă-seară n-am poftă de mâncare”. Trăiesc împreună de aproape jumătate de secol. El a fost funcționar la stat înainte să iasă la pensie, ea a crescut doi băieți care îi mai sunau în zilele de sărbătoare. Ea a suportat aventurile lui sporadice, de-acum străvechi și aproape uitate, el i-a suportat momentele de fragilitate emoțională, când ea nu reușea să se ridice din pat și ținea jaluzelele coborâte ca să nu vadă lumina soarelui. Timpul a erodat diferențele și muchiile, i-a împreunat și i-a făcut dependenți unul de celălalt. De aceea, acum, ea nu știe cum să-i spună că rezultatele analizelor nu sunt liniștitoare, că arată cu certitudine o masă tumorală între sâni. Mai frică îi e nu de moarte, ci de faptul că-l lasă pe celălalt singur. Se întreabă cum va putea merge mai departe fără ea.

El are șaptezeci și doi de ani. Ea are șaizeci și cinci.

La două mese distanță, tot la o masă rotundă, stau patru fete albaneze și un bărbat cu profil de grec. Fetele sunt manechine și bărbatul e însoțitorul trimis de agenție. Face parte din munca lui să ia cina cu ele înainte de paradele de modă importante. Are grijă de ele, le ajută, mai ales le controlează ca să nu facă tâmpenii. De asta le-a făcut rost de un gram de coca, iar acum fetele ciugulesc fără chef din farfurii. Lui nu-i plac drogurile. Nu ia droguri și i-ar pune la zid pe toți dealer-*ii. Dar știe că e inutil să le interzică fetelor. Dacă nu le-ar procura el, și-ar face rost singure de la cei care stau în fața casei într-un Porsche Cayenne cu pliculețele pregătite. Dacă le-ar închide în cameră, ar ieși pe fereastră numai să ajungă la ei. Mereu se sparg când ies din casă. Ajung la probe cu ochii goi și fața umflată. Coca le face să nu simtă foamea sau frica de a nu fi*

suficient de frumoase sau suficient de pregătite. O să le dea încă un gram înainte să-și ia „la revedere”, speră să le ajungă.

Conversația de la masă e fragmentată: fetele vorbesc o engleză stricată, în schimb râd foarte mult. În albaneză se întreabă reciproc dacă el e gay *sau dacă vrea să se culce cu vreuna dintre ele. Ambele variante sunt greșite. El nu e* gay*, doar că nu-i plac modelele. Le găsește plictisitoare, stupide, și se chinuie să le distingă între ele. Îl și întristează, de altfel.*

El are treizeci și cinci de ani, două dintre fete douăzeci și nouă, una optsprezece, alta douăzeci.

Șeful de sală conduce înăuntru patru japonezi. Reprezintă o firmă, printre cele mai de succes în occident în magazinele oriental style*, și au petrecut săptămâna întâlnindu-se cu vânzătorii en-gros locali. O experiență pe care o găsesc mai degrabă deprimantă. Pare că nimeni nu vrea nimic care să se îndepărteze de stereotipuri, de* tatami*-urile albe, de canapelele* futon *din lemn de cedru, de lămpile cu hârtie de orez.*

Mulți rămân neplăcut impresionați descoperind că firma lor nu fabrică săbii katana *de pus pe pereți sau că în Japonia nu mai există samurai. Unul dintre cei patru, cel mai tânăr, își spune că în ziua în care își va schimba slujba le va trimite o fotografie de acasă tuturor clienților. E mobilată în stil occidental, cu excepția unei mese dăruite de socri. N-are nici măcar un PlayStation.*

A doua zi au avion spre Tokyo și intra în program să mănânce mâncare japoneză. Însă directorul magazinului i-a invitat la cină și nu au putut refuza. Ar fi preferat un local distractiv, unde să slăbească nodul de la cravată și să râdă și să bea vin. Dar așa a fost să fie și au trebuit să se resemneze.

Au cincizeci, patruzeci și cinci, patruzeci și treizeci și patruzeci și șase de ani. Șeful de sală are cincizeci și cinci.

Femeia care stă cu spatele la perete continuă să privească fix ușa de la intrare. Când cineva îi trece prin față, își mută capul ca să nu piardă contactul vizual. Nu a vorbit deloc de când s-a așezat, nu a atins apa, nu a citit meniul zilei. Privește și atât, cu o mână pe genunchi și cealaltă deschisă pe masă. Chelnerului care a întrebat-o dacă voia să comande i-a răspuns că aștepta pe cineva, ridicând ochii spre el doar o clipă. Chelnerul nu și-a văzut reflexia în ochii aceia. Privirea ei a trecut prin el ca și cum ar

fi fost de aer, ca și cum nu ar fi existat. Și-a zis că n-ar vrea să fie în locul persoanei care întârzia. Femeia aceea nu părea dispusă să ierte.

Ea are treizeci și unu de ani, chelnerul are douăzeci și nouă.

Și, în timp ce femeia cu ochi reci se ridică deodată, în timp ce DJ-ul se pregătește să-și spună gluma, în timp ce clientul german dă să întoarcă pagina o sută a romanului, în timp ce tânăra nevastă e gata să aleagă meniul de degustare de douăzeci de porții, în timp ce grupul de japonezi refuză să încerce din sake*, în timp ce una dintre manechine dă să se ridice ca să meargă din nou în baie să mai tragă o linie…*

Timpul se oprește în loc.

IV. VECHI PRIETENI

1.

Bărbatul cu geaca de piele se întorsese. Stătea sprijinit de-un zid la același colț cu Via Tiburtina Antica, mutându-și cu nervozitate greutatea de pe un picior pe altul. Dante Torre îl spiona de la fereastra mansardei sale, cinci etaje mai sus, încercând de pomană să-i prindă privirea. Știa că bărbatul în geacă urma să aștepte încă o oră, până la douăsprezece treizeci, când fluxul de mame din fața școlii primare ar fi început să crească, pentru ca apoi să se dea înapoi pas cu pas. La deschiderea porților urma să fie la cel puțin douăzeci de metri de ceilalți părinți care așteptau, urma să privească o clipă grupul de școlari care se avânta în jos pe scări ca să fie îmbrățișați, luați de mână și conduși înapoi acasă. Apoi, bărbatul cu geacă urma să dispară dincolo de zidurile vechi pentru a apărea abia peste alte două sau trei zile, la aceeași oră. În timp ce aștepta urma să fumeze cel puțin patru țigări, dar dacă ar fi avut vreuna în gură la deschiderea porților ar fi stins-o imediat.

Singurul lucru pe care îl schimbase de când îl observase Dante, cu două săptămâni în urmă, fuseseră hainele. Bărbatul trecuse de la pulover la o geacă din imitație de piele care aducea a geacă de motor, cu un cap de urs imprimat pe spate. Dante o căutase pe *Google,* descoperind că era brandul unei firme chinezești cu prețuri mici.

Dante îl privi îndelung.

— Cât o să mai aștepți? zise el încet.

Se învârti în pat până se pomeni cu fața întoarsă spre lucarnă: mai multe picături de apă de pe geamul de deasupra lui desenau un craniu, cu bulele de aer pe post de ochi și o dungă în partea centrală care forma un nas. Se foi pe saltea până când fața i se reflectă perfect în conturul craniului. Se potrivea perfect, dar iluzia dispăru când o picătură căzu de pe burlan și lovi desenul. Dante se înfioră și își trase pătura până la

bărbie. Curând avea să aibă nevoie să pună în funcțiune micul radiator care stătea dezasamblat într-un colț. Era singurul sistem prin care se putea ține la o temperatură decentă mansarda pe care arhitectul i-o închisese într-un soi de colivie de sticlă, transformând-o în birou. Restul apartamentului fusese demolat, fără a ține cont de vreo urmă de simț estetic. Dispăruseră câțiva pereți despărțitori, iar ferestrele fuseseră lărgite până aproape înlocuiseră complet pereții. Numai câteva perdele ușoare din bumbac de culoarea smântânii ascundeau haosul din interior.

O bicicletă era sprijinită de masa din camera unde se lua prânzul, masă acoperită până la refuz de cărți, ziare, clasoare și dosare, care continuau să se întindă pe podea în grămezi instabile, unele dintre ele căzute într-un dezmăț de fotografii și hârtii. Singura parte ordonată, de fapt scoasă la liman, era bucătăria, aranjată într-un colț al camerei centrale. Aragazul și dulapurile erau de oțel, ceea ce o făcea să semene cu o sală de operații, cu zeci de instrumente electrice aliniate. Pe cuptorul cu microunde stătea un laptop conectat la priză.

Dante avea un desktop în mansardă, cu un ecran de treizeci de inch, și un laptop în camera de oaspeți, chiar dacă nimeni nu dormise vreodată în ea și patul era doar o saltea goală. Camera aceea o folosea pentru a îngrămădi în ea „cutiile timpului”, care ocupau spațiul până în punctul în care nu se mai putea deschide fereastra. Dante nu mai intra acolo. Trăgea înspre el cutiile, agățându-le cu un baston precum acelea care se foloseau pentru a atârna hainele în magazine, și apoi le împingea înapoi la locul lor, în timp ce el rămânea tolănit pe podeaua băii.

Tremură din nou.

Deseori se gândea să se mute în țări calde, unde ar fi putut dormi sub stele. Cu vaporul, bineînțeles. Nu reușea să se închipuie în interiorul tubului de metal sigilat al unui avion, doar puțin mai mare decât un sicriu cu aripi. Dar știa că departe de lumea pe care o cunoștea s-ar fi ofilit ca o plantă lăsată la întuneric.

De fiecare dată când simțea apropierea iernii, își regreta decizia. Iarna dispăreau restaurantele în aer liber, deja puținele arene pentru cinema sau concerte, mașinile decapotabile. Iarna, tot ceea ce iubea se închidea în cutii ermetice, unde nu putea intra fără să sufere. Lumea devenea strâmtă și sufocantă.

Dante luă o țigară din pachet și o aprinse, declanșând mecanismul brichetei cu mâna lui rea, apoi se întoarse să privească dedesubt, întredeschizând o fereastră. Odată cu vântul cu iz de ploaie ajunseră la el sunetele străzii și cele ale unui radio din apropiere. Dante aruncă o ultimă privire bărbatului cu geacă, aflat tot în colțul lui, apoi se uită peste acoperișurile din San Lorenzo. Una dintre cele mai frumoase zone din Roma, iar pe Dante nu-l deranja zgomotul localurilor. Rareori adormea înainte de zori, iar sunetele vieții îl făceau să se simtă bine.

Bărbatul cu geacă se dăduse înapoi încă un pas. Dante se rostogoli în cele din urmă dintre cearșafuri și făcu un duș. Se mișca agil și grațios, în liniște. Înalt de aproape unu nouăzeci și slab, părea o statuie etruscă. În halat și cu apa picurând de pe el, își luă porția zilnică de pilule și picături, calculând doza exactă în funcție de barometrul său interior, apoi porni espressorul și telefonul mobil. Telefonul îi arătă imediat un SMS. Era al avocatului Roberto Minutillo. Mesajul spunea doar: „Te rog uită-te peste el”.

Dante oftă. Minutillo îi adusese un caz cu o săptămână în urmă, cerându-i o părere. Dante nu avusese chef încă să se uite peste el și îl lăsase timp de o săptămână în așteptare, prefăcându-se față de el însuși că nu-și amintea. Acum, însă, era momentul. Oftând din nou, scoase desktop-ul din *stand-by,* parcurse documentele trimise de avocat încercând să nu moară de plictiseală, apoi dădu drumul clipului anexat.

Scena se desfășura într-o cameră în culori pastel, cu o masă în mijloc. Pe fundal se puteau ghici cuburi mari de plastic colorate și un urs de pluș. La masă stătea o fetiță de șase ani cu o hăinuță în carouri roz, în fața unei femei pe la cincizeci de ani, care îi zâmbea din spatele ochelarilor. Fetița desena ceva cu un creion portocaliu.

O altă femeie era în picioare în spatele fetiței, vizibilă doar de la gât în jos; ținea mâinile pe umerii fetiței. Femeia cu ochelari era un psiholog al tribunalului de minori, iar cea fără cap era mama fetiței. Dante derulă clipul cu viteză, sărind peste primele întrebări ale doctoriței și primele răspunsuri ale fetiței, apoi privi cu atenție restul. La minutul 4:06 opri, dădu înapoi și mări clipul pe tot ecranul.

Psihologul se apleca zâmbind spre fetiță, care continua să deseneze.

— Poți să-mi spui. Poți să ai încredere în mine.

Fetița opri o clipă mișcarea creionului.

— A fost tati, zise.

Dante opri clipul apăsând pe bara de spațiu, se întoarse la minutul 4:06, apoi îl reporni cu încetinitorul, fără sonor. Se concentra la mâinile mamei. Le văzu schimbându-și poziția, strângând ușor umerii fetiței. Dante făcu să dispară clipul și rămase câteva secunde privindu-și propria reflexie în ecran. Simțea transpirația rece ca gheața curgându-i pe șira spinării. *Gata,* își zise. Putea să fie mai greu. Îi trimise un SMS lui Minutillo, apoi se ridică și vărsă în espressor un amestec de cafea arabică din Panama. Telefonul sună când el era la a doua ceșcuță.

— Salut, avocate, zise Dante fără măcar să privească numărul de pe ecran.

Gustul pe care i-l lăsase cafeaua pe limbă era o simfonie de acrișor și dulce cu note de ciocolată.

— Ai stat să te gândești toată săptămâna și acum îmi răspunzi cu un simplu „nu”? zise celălalt.

— Spune-i clientei tale să-și găsească pe altcineva dacă vrea să-și ruineze fostul soț.

Dante goli a doua ceșcuță.

— Fetița nu a suferit abuzuri.

— Ești sigur?

— Da.

Dante se uită pe stradă: bărbatul cu geacă aproape dispăruse din câmpul său vizual. Alte douăzeci de minute și urma să se îndepărteze.

— Fetița povestește că tatăl o molesta sexual.

— Chiar trebuie să vorbim acum despre asta? zise Dante.

— Da, ca să mă convingi.

Dante oftă cu năduf.

— Fetița are urme fizice de abuz?

— Nu. Dar poveștile sunt detaliate. Și toți cei care au auzit-o sunt convinși că spune adevărul.

Dante goli ceașca și o puse din nou sub orificiul aparatului, dând drumul celei de-a treia cafele. Folosea cofeina ca să țină sub control benzodiazepina.

— Nu știe să mintă. Și nu spun eu asta. O spun De Young, Von Klitzing, Haugaard, Elterman și Ehrenberg, Ackerman, Kane și Piaget, recită el cu voce plată.

— Psihologi și psihiatri. Îi știu. Se mai și studiază ca să devii avocat…

— Atunci ar trebui să știi că toți copiii de vârsta fiicei non-clientei tale au un singur mod de a distinge adevărul de minciună. Adevărul e acela cu care sunt de acord părinții. Minciunile sunt cele care îi nemulțumesc. Și sunt în stare să-și amintească lucruri pe care nu le-au trăit vreodată, e suficient doar să li se amintească în modul corespunzător. În anii ’80, Stephen J. Ceci…

— Ăsta mi-a scăpat.

— E psiholog și el, profesor la Cornell University, și studiază validitatea mărturiilor minorilor. Într-un studiu, Ceci a cerut unui grup de copii să se concentreze și să-și amintească *acea* dată în care se răniseră la deget prinzându-l într-o capcană pentru șoareci. Niciunuia dintre copii nu i se întâmplase vreodată, dar când au fost întrebați în săptămânile următoare, își aminteau aproape toți și mai și înfloreau pe lângă. Că degetul sângerase, că șoarecele scăpase… Mai e nevoie să continui?

— Nu. Și zici că mama a instruit-o?

— Se înțelege din clip.

— Se văd doar mâinile.

— Mâini care strâng umerii fetiței exact înainte de răspunsul care să-l acuze pe tată. Apoi se relaxează și o mângâie. Mai întâi *tensiune,* apoi *recompensă*. Fetița înțelege că face bine și continuă. Iar specialista lu’ chiflă parcă are felii de salam pe ochi de nu vede. De fapt de tofu, dat fiind că e vegetariană.

— De unde știi că e vegetariană? întrebă Minutillo, sincer uluit.

— În clip i se vede geanta, un model produs de o firmă pentru vegani care folosește vegetan în loc de piele. *Cruelty free*[4]. E greu și să afli de existența ei, dacă nu ești în miezul chestiunii, ca mine.

— Îți arde de ghicitori.

— Fetița are o dietă fără carne. Tatăl a adus asta ca argument pentru a cere custodia, considerând dieta vegetariană o cruzime față de fetiță,

4 Fără cruzime – în lb. engl. în orig. (n. red.).

chiar dacă e, evident, o tâmpenie. Era în documentele pe care mi le-ai trimis.

— Și le-ai citit?

— Atât cât trebuia. Deci, e ok? Pot să-ți trimit factura?

— Pentru zece minute de muncă?

— O să fie cele mai scumpe minute din viața ta.

Cineva sună la ușă. Dante îl salută pe avocat și se apropie încet ca să privească pe vizor.

Pe palier văzu o femeie pe la treizeci de ani, cu o mină serioasă. Purta o pereche de blugi mulați și o jachetă deschisă care se întindea pe spatele de înotătoare. Părea suficient de puternică încât să îndoaie o bară de oțel. Dante îngheță. Nu știa cine putea să fie femeia aceea, dar de un lucru era sigur: aducea necazuri.

2.

Pentru a evita vizitele surpriză, Dante trecuse apartamentul pe numele lui Minutillo și comunica adresa doar câtorva persoane foarte atent alese. Hotărâse asta când tatăl unui băiat dispărut se proțăpise sub mansarda fostului apartament, țipând și plângând.

Femeia puse un ochi verde pe vizor, iar Dante înțelese că îi observase umbra mișcându-se după ușă.

— Domnule Torre, zise ea. Sunt inspectorul adjunct Caselli. Trebuie să stăm de vorbă.

Avea o voce ușor răgușită, pe care Dante ar fi găsit-o sexy dacă nu ar fi aparținut unui sticlete. Puse lanțul și întredeschise cu grijă ușa.

Colomba îl privi fix, apoi scoase legitimația și i-o puse sub nas.

— Bună ziua.

— Pot s-o văd mai bine? întrebă Dante.

Colomba ridică din umeri.

— Vă rog.

Dante o luă cu mâna lui bună și se prefăcu că o studiază de aproape. Nu avea niciun talent în a depista documentele contrafăcute, dar nu asta era ce-l interesa. Voia să vadă cum reacționa Colomba. Ea nu se arătă

îngrijorată din cauza examinării. Cel mai probabil era ceea ce spunea că e. Dante îi restitui legitimația.

— Am făcut ceva rău? întrebă.

— Nu. Dar am nevoie de câteva minute din timpul dumneavoastră.

— Pentru ce?

— Aș prefera să vorbim în casă, răspunse Colomba răbdătoare.

— Dar nu sunt obligat, nu-i așa? Aș putea pur și simplu să vă spun nu și n-ați putea face nimic. N-ați da jos ușa.

— Cu siguranță că nu.

Colomba zâmbi și Dante rămase trăsnit de cât de tare i se schimbă fața, pierzându-și o clipă toată duritatea. Chiar dacă era fals, era un zâmbet frumos.

— Dar în locul dumneavoastră aș fi curioasă să aflu ce vreau.

— Eu cred că, în locul meu, dumneavoastră nici n-ați fi răspuns la sonerie, zise Dante.

Colomba se încordă și Dante înțelese că atinsese un punct dureros. Ca să îndepărteze senzația băgă mâna rea în buzunar și o pofti înăuntru.

Colomba se chinui să nu-și schimbe expresia văzând haosul din apartament, dar nu reuși.

Dante se mișcă în direcția bucătăriei făcând zigzag printre cărți.

— Vă fac o cafea, doriți? zise.

— Mulțumesc.

Îi arătă o masă din zona de zi.

— Eliberați-vă un scaun și luați loc. Cum o preferați? Rotundă, catifelată, aromată…

— În general folosesc solubilă, e bună oricare.

— O să mă prefac că n-am auzit.

Pentru a-și cere scuze pentru lipsa de politețe de mai devreme, Dante adăugă în amestec o mânuță de Kopi Luwak prăjită ușor. Boabele erau culese după ce zibeta de palmier indoneziană mânca bacele și elimina semințele parțial digerate. Cunoscătorii o considerau cafeaua cea mai bună din lume pentru gustul fructat pe care îl lăsa și pentru faptul că nu era amară, și era cu siguranță cea mai scumpă și mai greu de găsit. El și-o aducea prin curier, ca de altfel aproape orice altceva.

— Nu știu dacă în mod normal beți cu zahăr, dar aceasta nu are nevoie, zise el închizând capacul espressorului, ceea ce făcu râșnița să pornească.

— Domnule Torre…, zise Colomba, tensionată.

Dante se întoarse. Colomba rămăsese în picioare în mijlocul camerei, urmărindu-i mișcările asemenea unui animal de pradă care pândește un rozător.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Dante.

Colomba dădu din cap. Ochii îi deveniseră duri ca niște mărgele și păreau încă și mai verzi.

— Vă deranjează dacă vă scoateți mâna stângă din buzunar, vă rog?

— Poftim?

— Am observat că ați ținut-o în buzunar de când am intrat. Chiar și atunci când v-ar fi fost de ajutor. De exemplu, ca să deschideți cutia de cafea.

Era adevărat, bineînțeles. Dante își ținea ascunsă mâna rea când întâlnea pe cineva, un gest pe care nu reușea să-l controleze.

Limbajul corpului Colombei exprima acum un pericol iminent. Își dusese instinctiv un picior în față și ținea brațele ușor flexate. Mâna dreaptă era strânsă în jurul mânerului de la geantă de parcă ar fi fost gata să-i dea una în față cu ea.

— Vă rog, repetă Colomba.

— Cum doriți, zise Dante ridicând mâna rea ca să i-o arate. Era o masă de țesut cicatrizat. Numai degetul mare și arătătorul mai funcționau, în timp ce degetele celelalte erau închise, mult mai mici decât în mod normal, și fără unghii.

Colomba văzuse o mână asemănătoare la un condamnat care avusese un accident cu o presă într-o spălătorie industrială.

— Îmi cer scuze, zise ea îndepărtând privirea. Astăzi m-am trezit cu nervii prea întinși.

— N-aveți de ce.

Obișnuit să citească semnele cele mai mărunte în interlocutorii săi, Dante înțelegea că nervozitatea Colombei era oricum, numai trecătoare nu. Fusese victima a ceva. Violență, accident la serviciu? *Interesant,* se gândi. Începu din nou să-și facă de lucru cu ceșcuțele. Cu halatul negru

prea mare și cu părul deschis la culoare pieptănat spre spate, ud încă după duș, Colombei îi aducea aminte de David Bowie într-un vechi film fantastic.

Mirosul cafelei se împrăștie în cameră. Dante se așeză în fața Colombei cu două cești cu design modern. *Ca s-o fac de pomină aș putea să i le sparg,* își zise ea, dar reuși să soarbă din cafea fără alte pagube. Era ușor amețită și se simțea groaznic de expusă. Până acum două zile își evitase până și prietenii cei mai intimi, iar acum le făcea vizite acasă unor străini.

— Bună, minți ea.

Era prea ușoară pentru gustul ei.

— Vă mulțumesc, răspunse Dante, cu jumătate de zâmbet. Nu mi-e rușine de biata mea mână.

Pentru a-i demonstra asta, i-o învârti din nou prin față; cicatricile de pe spate formau un caroiaj mărunt.

— O ascund din obișnuință numai pentru a evita să răspund la întrebările pe care le provoacă. Chiar dacă cele mai multe persoane sunt prea politicoase sau bine educate pentru a o face. Sau poate știu deja ce mi s-a întâmplat și nu e nevoie să mai întrebe.

Zâmbi din nou.

— Dumneavoastră faceți parte dintr-o a treia categorie.

Ochii lui Dante scânteiară.

— Ce știți despre mine?

— Mă interogați? Sau vă place subiectul?

Dante zâmbi. Avea dinți foarte albi.

— Să zicem că ne ajută să nu pierdem timpul.

Colomba se gândi că după gafa de mai devreme nu putea să-l refuze.

— Sunteți din Cremona. V-ați născut în 1972. În noiembrie 1978, la vârsta de șase ani, în timp ce vă jucați singur pe șantierul din spatele blocului în care locuiați ați fost răpit de unul sau mai mulți necunoscuți. Nu ați putut să reconstituiți cele întâmplate și nimeni nu a văzut nimic.

— Era o ușă care dădea din pivnița casei mele în spațiul unde ne jucam. Trebuie că am fost răpit pe drum și drogat, zise Dante.

Colomba dădu din cap.

— Ați fost ținut prizonier unsprezece ani, cea mai mare partea timpului într-un siloz de ciment al unei gospodării din provincia Cremona.

— Nu cea mai parte a timpului. Mereu. Localitatea se numea Acquanegra Cremonese, un frumos nume arhaic.

— Aveți dreptate. În 1989 ați reușit să evadați de lângă temnicerul dumneavoastră. Care s-a sinucis. Se numea Antonio Bodini, un agricultor.

— Bodini era proprietarul gospodăriei și, într-adevăr s-a sinucis, dar nu el m-a răpit. Cel puțin, nu era el cel care mă ținea prizonier.

Colomba miji ochii, surprinsă.

— Legat de asta nu credeam să mă înșel.

— Nu dumneavoastră v-ați înșelat. S-a înșelat cine mi-a anchetat cazul. Eu l-am văzut față în față pe cel care m-a răpit și nu semăna cu Bodini.

— De ce nu v-au crezut?

— Pentru că toate probele arătau spre Bodini, pentru că s-a omorât, pentru că eram într-o stare mintală… să spunem dificilă.

— Dar sunteți în continuare convins de ce spuneți.

— Da.

— Au anchetat căutând complici, zise Colomba cu prudență.

— Și nu au găsit pe nimeni. Știu. Dar mergeți mai departe cu expunerea dumneavoastră, începea să-mi placă.

— Nu mai am multe de adăugat. V-ați schimbat numele de familie și l-ați luat pe cel de fată al mamei dumneavoastră. Ați călătorit puțin și ați intrat puțin în bucluc. Aveți antecedente de încăierări, perturbarea liniștii, agresiune, vătămare corporală și port de armă neautorizat.

— Era o armă cu electroșocuri, în multe țări se vinde la liber.

— Dar nu la noi. În ultimii opt ani v-ați calmat. N-au mai fost reclamații.

Colomba îl privi în ochi.

— E suficient?

Dante se lăsă pe spătar. Era șocat de faptul că ea nu consultase niciun moment vreo notiță. O memorie bună și o pregătire bună.

— Știți multe despre mine, dar nu știați de mână.

— Poate mi-a scăpat.

— Nu putea să vă scape așa ceva. Nu dumneavoastră. Documentele pe care le-ați citit pur și simplu nu pomeneau nimic despre asta.

Dante afișă un zâmbet care părea un rictus.

— Vedeți, mâna mă făcea prea ușor de recunoscut, mai ales într-un oraș mic cum e Cremona. Tribunalul pentru minori nu a publicat acest amănunt.

Dante o fixă cu privirea.

— Asta mă face să mă gândesc că dumneavoastră nu ați avut acces la documentele de la procuratură. Și mai e ceva ciudat. Vreți să știți ce?

Colomba nu voia, dar încuviință din cap.

— Da.

— Sunteți în afara serviciului.

— Cum v-ați dat seama?

— Nu sunteți înarmată. Aș putea să nu văd revolverul dacă l-ați purta la spate, dar o persoană înarmată și antrenată să tragă tinde să țină mâna dominantă lângă tocul armei dacă se consideră în pericol. Dumneavoastră, în schimb, ați strâns mânerul genții. Iar un vice-inspector umblă mereu înarmat, doar dacă nu e în vacanță sau în concediu. Greșesc cumva?

Colomba clătină din cap.

— Nu.

— În afara serviciului, sumar informată… Sunteți aici dintr-un motiv personal?

Colomba încercă să nu-și schimbe expresia.

— Mințiți foarte prost, semn că vă e puțin rușine. Dar să trecem peste acest amănunt, deocamdată. Ce vreți de la mine?

— A dispărut un copil, la Pratoni del Vivaro.

— Femeia ucisă și bărbatul la pârnaie. Am auzit știrea.

Dante încercă să nu se vadă, însă era impresionat.

— Cine v-a trimis crede că e nevinovat, chiar dacă cineva care are legătură cu ancheta nu e de acord, probabil magistratul. Și, dat fiind că tatăl nu poate ști unde e copilul, și că vă e greu să credeți că poate fi vorba de o răpire pentru răscumpărare, vreți ajutorul meu ca să-l găsiți.

Colombei i se învârtea capul.

— Sunteți expert în persoane dispărute.

— Asta spuneți dumneavoastră.

— Dumneavoastră v-ați ocupat de cel puțin două răpiri la care s-a cerut răscumpărare, cinci din motive de violență domestică și de nu știu câte

separări voluntare. Ați rezolvat multe cazuri. Uneori vă ocupați și de violența împotriva minorilor.

Dante rânji din nou fără veselie.

— Puteți dovedi?

— Bineînțeles că nu. Vă faceți paravan din biroul de avocat care, la rândul său, folosește agenții de detectivi privați sau se ascunde în spatele secretului profesional. Însă lumea vorbește și a ajuns și la urechile cui m-a trimis. Și lumea spune că sunteți foarte bun.

Dante clătină din cap.

— Doar mi-am pus la contribuție experiența proprie.

— De persoană răpită?

— Vedeți, *dottoressa,* timp de unsprezece ani, anii cei mai delicați în informarea unei ființe umane, am trăit fără contacte cu alte persoane, în afară de cele sporadice cu răpitorul meu. Fără cărți, fără televizor, fără radio. Când am ieșit, lumea era de neînțeles pentru mine. Interacțiunile sociale normale mi se par străine, așa cum dumneavoastră vi se poate părea străină viața într-un furnicar.

— Îmi pare rău, zise Colomba cu sinceritate.

— Mulțumesc, dar nu vă obosiți. În timp ce studiam lumea *de afară,* descopeream că îi înțeleg anumite mecanisme mai bine decât persoanele care crescuseră în ea. Pentru a vedea un lucru e nevoie să stai la distanța corectă față de el. Iar eu mă aflam la această distanță, chiar dacă fără voia mea. Iar această distanță sunt în măsură s-o găsesc și azi, când am nevoie. Reușesc să înțeleg dacă în obiceiurile unei persoane răpite s-a schimbat ceva, intuiesc ce îi place și de ce îi e frică uitându-mă la dispunerea obiectelor personale. Dacă cineva sau ceva i-a întrerupt rutina din viață.

— Și citiți limbajul corpului, cum ați făcut cu mine.

Dante încuviință din cap.

— Cel care m-a răpit avea mereu mănuși și fața acoperită. Încercam să înțeleg din postura lui dacă făceam ceva bine sau dacă voia să mă pedepsească. Dacă spunea adevărul când mă asigura că urma să am mâncare sau apă de băut. Mi-a fost de ajutor ca să găsesc persoanele de care vorbiți dumneavoastră. Cineva știa mereu ceva mai mult decât povestea și eu îmi dădeam seama.

— De ce ați ales să nu ieșiți în față?

— Ați văzut casa asta?

— Nu puteți sta ascuns, zise Colomba.

Dante încuviință din cap.

— E greu ca un magistrat să mă accepte ca expert tehnic judiciar pentru una dintre părți. Ca să nu mai pun la socoteală faptul că ultimul lucru pe care-l vreau e să mă întorc sub lumina reflectoarelor.

— Vă cer o singură consultanță privată, zise Colomba. Nu va trebui neapărat să apăreți undeva.

— Nu, *dottoressa*. Două lucruri nu fac niciodată: să intru direct într-un caz și să lucrez cu poliția. Iar dumneavoastră mi le cereți pe ambele.

Dante se ridică, întinzându-i mâna bună.

— Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu dumneavoastră. Mai treceți pe la mine, vă mai ofer o cafea.

Colomba nu se mișcă și Dante făcu o mică grimasă. Fu ca o crăpătură prin care ea reuși o clipă să-l vadă drept ceea ce era cu adevărat. O victimă care își reconstruise cu dificultate o existență, lipind la loc bucățile împrăștiate după ce trăise inimaginabilul. *Ar trebui să plec*, își zise Colomba. *Așa ar fi corect.* Dar nu putea.

— Domnule Torre, zise. Permiteți-mi să spun și eu ce am de zis.

Dante se așeză din nou fără prea mare tragere de inimă.

— Înainte de toate vreau să repet că îmi pare cu adevărat rău, continuă Colomba. La ceea ce vi s-a întâmplat, ați merita să fiți lăsat în pace tot restul vieții.

— Nu mă compătimiți, vă rog. Chiar nu suport.

— Vreau să fiu sinceră. Această situație îmi place mie cât vă place și dumneavoastră. Nu sunt obișnuită să implic civili în anchete, așa cum nu-mi plac nici subterfugiile.

— Nu s-ar zice.

— Dacă tot am ajuns aici aș vrea să vă spun că v-am băut cafeaua care iese din fundul veveriților numai pentru a fi amabilă. Da, am văzut numele pe pachet și chiar dacă sunt sticlete știu ce e Kopi Luwak. Și știu și cât costă, înainte să vă grăbiți să-mi dați peste nas cu asta.

— Nu sunt atât de mârlan, mormăi el.

— Iar eu nu sunt atât de delicată: sunt în poliție de treisprezece ani și am văzut și am înghițit la rahat de nu vă puteți închipui. Nu v-am povestit tot ce știu despre dumneavoastră. Știu și ceea ce li s-a întâmplat părinților dumneavoastră. Tatăl dumneavoastră a tot intrat și ieșit din închisoare înainte să apăreți din nou. Iar mama dumneavoastră s-a sinucis când aveați… cât… zece ani?

— Nouă, zise el sec.

— Iar colegii mei de atunci nu au reușit să dovedească și nici măcar să intuiască faptul că ați fi viu. În locul dumneavoastră, aș fi mânioasă pe polițiști, pe judecători și pe lumea întreagă. V-am abandonat și ne-am luat de ai dumneavoastră. A trebuit să vă salvați singur.

Colomba se uită țintă la el.

— Dar chiar vreți să i se întâmple încă unei familii ceea ce vi s-a întâmplat?

— Vi se pare că e cazul să veniți în casa mea și să-mi faceți morală?

— Îmi cer scuze și pentru asta. Dar aș vrea un răspuns, vă rog.

Dante o fixă cu privirea.

— În fiecare zi mor circa treizeci de mii de copii, jumătate de foame. Nu pot să-mi pun în spinare tot răul care se petrece în lume.

Colomba continua să-l fixeze.

— Băiatul familiei Maugeri e mai aproape decât Africa.

— Atunci găsiți-l.

— Dumneavoastră ați putea fi decisiv pentru copilul acela. Știți asta, nu?

Dante clătină din cap.

— Până ieri nu știați nici măcar că exist. Spuneți-mi cine v-a trimis.

Colomba înțelese că dacă voia să obțină ceva trebuia să fie sinceră.

— *Dottor* Rovere, este șeful Unității Mobile.

— Iar dobitocul de magistrat cine e?

— De Angelis.

Dante clătină din nou din cap.

— Chiar aveți necazuri.

— Prin urmare ne ajutați? zise Colomba.

Dante o scrută cu privirea.

— Chiar credeți că pot face ceva? Sau mă implicați numai într-un joc de putere între șeful dumneavoastră și Procuratură?

Colomba se hotărî să continue cu sinceritatea.

— Sper că puteți scoate un iepure din pălărie, dar mă îndoiesc că se va întâmpla.

— Să înțeleg că nu mai credeți în miracole.

— Și nici în Moș Crăciun, zise ea gândindu-se la Dezastru.

Dante încuviință încet, de parcă ar fi priceput gândurile Colombei. Și, de fapt, într-un fel, așa și era. Înțelegea că femeia aceea cu înfățișare hotărâtă care stătea în fața lui ascundea o suferință profundă. Și asta nu pentru că Rovere, alegând-o pe ea pentru sarcina aceea atât de neortodoxă și incorectă, o trimisese evident la moarte sigură, ci pentru că ea acceptase. Nimeni nu și-ar fi riscat viitorul profesional în numele unei vagi posibilități în care nici măcar nu credea, cu excepția unei persoane care nu avea acest viitor. Colomba era o luptătoare kamikaze care se avânta în picaj în ultima ei misiune, iar Dante găsi că era irezistibil. Adora gesturile generoase și eroice, chiar când erau absolut prostești. Poate mai ales atunci.

— Uitați cum facem, *dottoressa,* zise. Sunt dispus să mă uit peste hârtiile pe care cu siguranță le aveți în geantă și să vă spun ce cred.

— Mulțumesc.

— Așteptați cu mulțumirile; mai întâi, vreau o favoare din partea dumneavoastră.

Colomba miji ochii, bănuitoare.

— Ce anume?

Dante o însoți până la balcon și i-l arătă pe bărbatul de pe strada de dedesubt.

— Pe el.

3.

Alberti căscă lângă mașina de poliție parcată la câteva sute de metri de casa lui Dante, de-a lungul zidurilor antice. Colomba îl rugase să n-o lase în apropiere pentru a nu atrage atenția iar Alberti, în adâncul inimii, îi

dăduse dreptate. Spre deosebire de alți colegi, pe care părea să-i doară-n cot, el era dureros de conștient de nervozitatea pe care o mașină de poliție și o uniformă o provocau civililor. Era destul să intre într-o cafenea și să se ducă la toaletă ca să-și dea seama.

— Lumea nu ne place deloc, îi zisese colegul său mai în vârstă. Le e mereu frică să nu te iei de ei, mai ales cei cinstiți. Îi speriem.

Alberti răspunsese că asta îl întrista, iar celălalt îi spusese că nu pricepea nimic, ca toți *pinguinii*.

— Dacă nu le e frică ești mort, prostule, zisese. Suntem unul de-ai noștri la zece mii de *berbeci*.

Berbecii erau civilii, care pentru colegul său mai în vârstă nu păreau vreodată a fi demni de respect.

Alberti se întrebase dacă avea să devină ca el după câțiva ani de serviciu, să fie în stare să frecventeze lumea numai cu uniforma pe el, poate să se și însoare cu o colegă. Nu își dorea asta. El avea alte planuri de viitor, care îl țineau treaz când nu era în tură, în fața claviaturii MIDI conectată la computer unde rula Music Maker. Bucățile pe care le producea și pe care le împrăștia pe Facebook sub pseudonimul Rookie Blue aveau aproape zece mii de *like*-uri. Încă nu-i aduceau bani, dar era doar o chestiune de timp.

În timp ce căsca a nu știu câta oară, telefonul îi sună cu note din bucata pe care o numise *Time.* Era Colomba. Dat fiind că era în concediu, nu putea folosi stația radio.

— La ordin, *dottoressa,* zise.

— Lasă mașina și du-te la colț pe Via Tiburtina Antica.

— E vreo problemă, *dottoressa?*

— Deocamdată nu. Dar fii atent să nu te vadă nimeni. Rămân pe fir.

Alberti merse unde i se ordonase.

— Am ajuns, *dottoressa,* zise.

Pe strada din fața lui începeau să apară mamele care se îndreptau spre școala primară.

— Vezi vazele cu plante din fața ta? întrebă Colomba.

— Da, *dottoressa.*

Erau ale unui bar de pe colț care avea mese și afară.

— E acolo un om care fumează, cu o geacă roșie.

— L-am văzut.

Bărbatul avea pe la cincizeci de ani, era masiv, și privea în direcție opusă celei în care se afla Alberti.

— Ce trebuie să fac?

— Stai cu ochii pe el până cobor. Nu vreau să-l pierd în timp ce sunt pe scări. Ok?

— Mă scuzați, *dottoressa.* Ce-a făcut?

— Nu pune întrebări inutile, zise Colomba și închise.

Alberti se gândi că lui întrebarea nu i se părea atât de inutilă și rămase la câțiva metri distanță de omul cu geacă. La ce trebuia să se aștepte? În clipa aceea bărbatul aruncă o privire în spatele lui și văzu că îl fixa cu privirea. Nu încercă nici măcar să-și disimuleze neliniștea. Începu să meargă cu pas iute. După două secunde urma să intre pe o stradă laterală.

Alberti porni după el.

— Mă scuzați, strigă. Ei!

Bărbatul cu geacă se prefăcu că nu aude.

Alberti mări pasul și îi puse o mână pe umăr.

— Cu dumneavoastră vorbesc.

Bărbatul se întoarse și în aceeași mișcare îi trase un pumn în față.

Alberti văzu negru și picioarele îi cedară. Căzu în fund, ținându-se de nasul care împroșca sânge și îi umplea gura. Când redeschise ochii, bocancii Colombei se materializaseră în fața lui.

— Ești viu?

— Da.

Colomba plecase deja pe urmele fugarului.

— Sun la secție..., bolborosi Alberti încercând să se apuce de o jardinieră ca să se ridice în picioare.

— Nu! urlă Colomba. Nu mai face nimic!

Și dispăru după colț.

Bărbatul cu geacă alerga de parcă ar fi avut role, iar Colomba îl văzu deja în capătul străzii în timp ce depășea tejgheaua unui vânzător de fructe, lovind o băbuță cu un cărucior de cumpărături. Colomba mări viteza oricum, făcând slalom printre pietoni și împingându-i pe cei care nu se dădeau la o parte. De cât timp nu mai urmărise pe cineva pe stradă?

De ani, de când era comisar adjunct la Antidrog și agenții nu reușeau să ascundă cât de deranjați erau să primească ordine de la ea, un *pinguin* și femeie pe deasupra. După promovare avusese parte mai ales de intrări în forță în apartamente și stat la pândă în mașini. Așteptări lungi. Și patru schimburi de focuri, dintre care unul îi lăsase o cicatrice pe un picior. În niciunul dintre cazuri nu fuseseră mari urmăriri. Acum, în schimb, alerga fără să știe prea bine de ce.

Evită la mustață un băiat cu bicicletă care urlă după ea, în timp ce un grup de tineri magrebieni se împrăștie, recunoscând uniforma pe care n-o purta. Între timp, cel urmărit se îndepărtase mai mult.

Strada pe care alerga bărbatul cu geacă se termina în T, iar Colomba înțelese că avea o singură șansă să-l prindă: să parieze pe una dintre cele două străzi perpendiculare, sperând s-o aleagă pe cea bună. Evitând un bolovan antiparcare din granit făcu dreapta, în direcția căii ferate supraterane care ducea la gara Termini și la stația de metrou. Dacă ea ar fi fost cea care trebuia să fugă, ar fi luat-o în direcția aceea, în loc să se afunde pe strada care intra mai adânc în cartier.

O mașină claxonă în spatele ei, dar Colomba continuă să alerge pe mijlocul carosabilului, ignorând-o. La câțiva metri de trecere înțelese că intuiția ei fusese corectă pentru că bărbatul cu geacă se îndrepta spre ea cu pas mare, închipuindu-și că scăpase de urmăritor. Își dădu seama de prezența ei abia când ea îl lovi cu umărul, izbindu-l de o clădire.

— Poliția, zise Colomba apăsându-l cu antebrațul pe ceafă. Ridică mâinile și lipește-le de zid.

Bărbatul îi dădu un cot. Colomba evită lovitura îndreptată spre fața ei și îl prinse de cot încercând să creeze o pârghie, dar îi păru că încearcă să mute o ramură de stejar, atât de plin de mușchi era. El încercă să-i dea un pumn, de data asta în burtă. Ea făcu un salt înapoi și îl apucă de ceafă lovindu-l de mai multe ori cu genunchiul drept în plexul solar și în testicule.

El o dădu la o parte, aplecându-se în față.

— Curvă nenorocită..., bolborosi el, fiind pe punctul de a vomita.

În clipa ceea Colomba comise o greșeală. Era convinsă că-l doborâse, dar bărbatul cu geacă mai avea încă energie și cu o mișcare bruscă o apucă de gât. Colomba își simți gâtul blocându-se și plămânii golindu-se.

La marginile câmpului ei vizual apăru imediat roiul de umbre care prevestea un atac. *Nu, nu acum.* Dacă ar fi pierdut controlul ar fi fost pierdută. Se concentră pe durerea din gât, se apucă de suferință ca de un fir al Ariadnei care o conduse afară din întuneric. Trecuseră poate două secunde. Bărbatul continua s-o strângă de gât și să urle insulte. Colomba îl lovi deasupra mărului lui Adam cu vârfurile a patru degete întinse, ceea ce în karate se numește *Nukite.*

Bărbatul căzu în genunchi gâfâind: acum era rândul lui să se sufoce. Colomba îl împinse cu burta în jos și se urcă pe el.

— Întinde brațele! Întinde-le! zise ea cu vocea răgușită.

— Nu am făcut nimic! îngăimă el.

— Întinde-le dracului odată!

Bărbatul se supuse. În timp ce Colomba îl căuta prin buzunare, pe neașteptate izbucni în plâns.

— Eu îl iubesc. Îl iubesc, bolborosi.

— Da' stai locului, zise Colomba fără să înțeleagă la ce se referea.

În jurul lor se strânseseră vreo zece persoane care ieșiseră din magazinele de alături. Colomba arătă în jur legitimația.

— Sunt de la poliție, în regulă? Fac o arestare.

— Da' ce-a făcut? întrebă un băiat cu *kefiah.*

— A pus mâinile pe mine, e bine?

Băiatul continua să se uite fix la ea și Colomba coborî gulerul cămășii unde mâinile bărbatului cu geacă îi lăsaseră pielea jupuită și inflamată.

— Vezi?

Băiatul încuviință.

— Dar măcar ridică-l, bine? Poate se sufocă. N-ar fi primu'.

— Ascultă, nu am cătușele la mine, și stau așa până ajung colegii mei.

Colomba căută în geantă căutându-și telefonul, fără să-l găsească. *Rahat,* își zise.

— Poate să-mi împrumute cineva un telefon? întrebă.

4.

Colomba se întoarse în apartamentul lui Dante trei ore mai târziu, obosită de la adrenalină și iritată din cauza tâmpeniilor pe care a trebuit să le îndruge colegilor de la comisariatul din zonă.

Când Dante deschise ușa, purta o pereche de blugi negri și o cămașă mulată din aceeași culoare care îl slăbeau mai mult și îl făceau să semene încă mai tare cu un extraterestru: Colomba îi putea număra coastele.

Alberti era întins pe canapea cu o compresă de gheață pe frunte.

— Nu păreți mulțumită, zise Dante amestecând boabele pentru a cine știe câta cafea.

Le scotea din trei pachete diferite, numărându-le ca un farmacist.

— Nu era de la al-Qaeda.

— Bănuiam.

— Și bănuiați și că era un tată divorțat care voia să-și vadă fiul?

— Dar n-ar fi avut voie, corect?

— Avea ordin de restricție, nu se putea apropia de copil sau de mamă.

— Din cauza unor abuzuri comise asupra unuia dintre ei, bănuiesc. Fiți fericită că ați făcut puțină dreptate.

Dante porni espressorul și privi cum cafeaua umplea ceașca. Opri jetul când fu plină doar pe o treime.

— Ca s-o savurezi trebuie făcută foarte scurtă, explică el.

Mirosi cafeaua, apoi sorbi.

— Băiatul va avea mai multe șanse la o viață decentă fără un tată violent.

— Numai să nu se dovedească mama mai rea decât tatăl, sau să nu se întâlnească pe stradă cu careva care să-i spargă capul.

— Nu pretind să fiu Dumnezeu. Rezolv doar problemele din propria-mi grădină.

— Trimițându-mă pe mine să mă încaier pe stradă.

Dante își afișă rictusul.

— V-ați descurcat mai bine decât colegul dumneavoastră.

— Hei, m-a luat prin surprindere, zise Alberti cu voce de Donald Duck.

— Sigur că da…

Dante își aprinse o țigară folosindu-și mâna rea. Își mișca cu agilitate singurele degete funcționale, care apucară bricheta ca un clește.

— Cred că acum nu mă mai pot sustrage rugăminților dumneavoastră.

Colomba luă un dosar din geantă și i-l întinse.

— Nici să nu încercați.

Dante se așeză la masă, deschise dosarul și începu să frunzărească rapoartele.

— Normal.

Pufni când văzu numărul de foi.

— Încă folosiți hârtie? Știți că există stick-uri și internet, nu-i așa?

— Nu mai bombăniți, zise Colomba așezându-se în fața lui.

— Intenționați să vă holbați la mine pe tot parcursul operațiunii?

Colomba își puse degetul arătător pe buze.

— Sst. Citiți.

Dante se supuse cu un zâmbet.

Preț de douăzeci de minute se auziră numai respirația șuierătoare a lui Alberti și sunetul foilor întoarse. Dante le împărțea pe teancuri, aruncând doar o privire rapidă asupra unora.

După ce a verificat că Dante citea cu adevărat, Colomba se uită în jur prin sufragerie. Unele detalii îi rămaseră întipărite în minte. DVD-urile puse unul peste altul pe televizor, de exemplu. Toate erau filme din anii ’70, de mai multe genuri, dar de calitate slabă. Știa asta pentru că pentru a-și plăti studiile fusese vânzătoare la *Blockbuster* și știa că poveștile alea nu valorau nici cât plasticul în care erau ambalate. Și trebuie că s-a chinuit să le găsească, pentru că un ambalaj purta eticheta unui distribuitor american care vindea prin corespondență. Un alt pachet sosit prin curier, și acesta deschis pe jumătate și abandonat într-un colț, scotea la iveală câteva figurine ca acelea din ouăle cu surprize, din urmă cu mulți ani. Colomba își spuse că Dante avea o pasiune pentru vechituri, sau că îi trebuiau pentru cine știe ce studiu extravagant.

Vocea lui Dante o făcu să tresară.

— Ar trebui să fie omor din culpă? întrebă el.

— Premeditat. A condus-o în locul ăla izolat.

— Ceea ce e un gest rațional. Dar a decapitat-o, ceea ce e un gest nebunesc. Și nu a făcut bucăți corpul, ceea ce e rațional. Cum e rațional și

faptul că a scăpat de hainele murdare și s-a prefăcut că e îngrijorat. Și numai un cretin ar fi aruncat arma la doar câțiva metri distanță. Contradictoriu, prietenul nostru. V-ați gândit și dumneavoastră la asta, nu-i așa?

— Persoanele nu sunt mereu raționale.

— Dar nu sunt nici irațională la intervale intermitente. Copilul. Nu aveți nimic de la școală? Caiete, desene?

— Nu.

— Știți măcar cine e pediatrul lui?

— Știu că a fost contactat pentru a se afla informații despre starea de sănătate a copilului.

— Și?

— Nu reiese să aibă probleme deosebite, zise Colomba.

Dante pufni cu dezgust.

— Serios? Ia uitați-vă aici.

Luă teancul de fotografii ale fiului familiei Maugeri care fuseseră reproduse de către agenții UCV și le așeză una după alta pe masă. Băiatul apărea în diverse situații de la o vârstă care părea de un an până la șase. Ultima părea făcută în fața școlii primare.

— Nu observați nimic? întrebă Dante.

Colomba era pe punctul de a răspunde că nu. Apoi fu lovită de expresia serioasă a copilului în ultima fotografie. Serioasă și gravă.

— A devenit tot mai trist.

— E mai mult decât trist, zise Dante. Uitați-vă și la postură. În penultima fotografie. Tatăl său vrea să-l îmbrățișeze, iar pe el pare să nu-l intereseze.

— Poate că depinde de climatul familiar. Poate că în alte fotografii e altfel.

— Nu. E prea sistematic. Bănuiesc că știți ce e autismul.

— Știu că se manifestă la copii mult mai mici.

— Nu în toate cazurile. Uneori primele simptome a ceea ce se numește sindromul Heller se pot vedea și pe la patru, cinci ani.

— Iar fiul familiei Maugeri ar putea suferi de asta?

— Poate. Ar trebui să vorbesc cu tatăl.

— Nu cred că e posibil.

Dante se lăsă pe spătar.

— Vedeți voi. Asta e ceea ce pot să vă spun. Cui îi trimit factura?

— Încercați măcar să vă uitați pe prima reconstituire făcută de colegii mei. Stenograma completă a interogatoriilor.

— Le-am citit deja. Poate că tatăl minte, poate că nu.

Mișcă din umeri.

Colomba își fixă privirea în ochii lui. Dante descoperi că atunci când ochii verzi ai Colombei deveneau duri era foarte greu să-i privești direct.

— Mai încercați o dată, zise ea.

— Ce se va întâmpla dacă nu găsesc nimic?

— Sper să aibă mai mult noroc colegii mei.

— Dar nu dumneavoastră. Dumneavoastră o să aruncați prosopul. Și poate asta și vreți, nu? Să vă retrageți din tot.

— Nu eu sunt cea care aruncă prosopul, în clipa asta.

Dante îi întoarse o privire dură și aerul din jurul lui parcă se răci brusc. Colomba simți un fior.

— Din fotografii nu pot să scot altceva, zise el iritat. Ca să înțeleg ceva ar trebui să merg la locul faptei.

— Nu-i nicio problemă, răspunse Colomba.

— Însă eu am o problemă.

Dante se uită în jur.

— N-am ieșit din apartamentul ăsta de două luni. Sper că sunteți o persoană răbdătoare, pentru că o să am nevoie de ceva timp ca să ies din nou.

— Nu mă grăbesc.

— Și nici nu vă îngrijorați, observă Dante cu un zâmbet.

— De ce anume?

— Vedeți dumneavoastră, dacă tatăl e nevinovat, cineva a aranjat o înscenare drăguță care să-l aibă protagonist pe el în timp ce făptașul poate să facă ce vrea cu băiatul, având ca acoperire un omor din culpă. Dar nu i-a ieșit, știți de ce.

— Nu.

— Pentru că are mâna prea sigură. I-au trebuit câteva lovituri ca să despartă capul de corp, dar a lovit numai în gât. Pe fața femeii nu era nici măcar o zgârietură. Mâna asasinului nu a tremurat niciodată.

Dante zâmbi și Colomba simți un fior pe șira spinării.

— Oricine a fost, e obișnuit să ucidă.

5.

Dante îi lăsă pe Colomba și Alberti să meargă înainte, apoi se pregăti sufletește pentru coborâre. Claustrofobia lui nu era constantă. În condiții ideale reușea să se forțeze să facă lucruri dificile cum ar fi să intre puțin timp într-un supermarket, cu condiția ca înăuntru să fie puțină lume și să aibă multe ferestre. Dacă era obosit sau împovărat emoțional îi era aproape imposibil să iasă din casă.

Primul său psihiatru îl sfătuise să ordoneze simptomele de la unu la zece. La unu putea să facă aproape orice, odată ajuns la zece avea nevoie să fie sedat pentru că începea să piardă controlul.

Acum, chiar dacă avea grijă să nu-i arate Colombei și asistentului ei inutil, Dante era la *nivelul șapte,* care era pragul de alarmă. Din cauza zilei deosebite pe care o trăise, dar și a faptului că voia să-i facă o impresie bună polițistei cu aer trist. De aceea îi trebuiau toate forțele pe care le avea pentru a înfrunta cele șase etaje de scări. Șase etaje fără ferestre, cu colțuri ascuțite și tavan jos, cu vecini care puteau apărea pe neașteptate și să umple spațiul deja prea mic, respirându-i oxigenul.

Știa că nu exista un pericol real pe scări, cum ar fi fost în cazul unei clădiri închise sau al unui dulap, dar partea sa rațională nu putea să calmeze animalul speriat care se agita înăuntrul lui. Uneori se umplea de o sudoare rece numai auzind zgomotul scripetelui care trăgea cabina liftului dincolo de perete: se închipuia pe sine înăuntru lovindu-se de pereți.

Alesese un impermeabil și o pereche de ghete potrivite pentru teren noroios și își pusese căștile de *iPhone,* alegând o simfonie de valuri de mare. Își reglă respirația pe ritmul lor, apoi începu coborârea trântind ușa după el.

Primele două etaje merseră ca unse. Coborî în grabă, ținând ochii pe balustradă, cu marea care îi umplea urechile și mintea. La al treilea făcu greșeala de a ridica ochii. Văzu scările deasupra capului, atât de

apropiate că avu senzația că îl zdrobesc. Preț de un minut rămase înțepenit pe trepte, apoi întoarse capul spre casa scărilor și privi spre ultimul etaj, unde o lucarnă lăsa să se vadă o frântură de cer. Coborî ținând capul îndreptat în direcția aceea, ghidându-se după balustradă. La cinci lovi pe cineva și simți cum inima îi stă în gât. Aruncă o privire rapidă: era o vecină de-a lui, care dădea din gură zicându-i ceva ce nu reușea să audă. Impulsul imediat fu acela de a se întoarce, să se întoarcă în casă și să se pitească în văgăuna lui. Din nou gândul la Colomba îl împinse mai departe. Îi zâmbi cu buzele lipite vecinei și continuă să coboare. Mai lipsea un etaj când telefonul îi sună întrerupând muzica. Răspunse ținându-se strâns de balustradă.

— Cum merge, domnule Torre? întrebă Colomba.

— Totul bine, ajung imediat. Cât a trecut? se informă el căutând să păstreze un ton normal.

— Patruzeci de minute.

Lui Dante i se păruseră cinci minute cel mult. Sau cinci ani.

— Mai am puțin, zise el și închise.

Încă un etaj. Un singur etaj. Trase aer în piept ca și cum ar fi trebuit să se scufunde și coborî în goană ultimele trepte. Trecu de ușă fără măcar să-și dea seama.

Era afară. Țopăi de bucurie pe trotuar, trăgând aer în piept cu nesaț.

Colomba îl privi sprijinită de portbagajul mașinii, cu brațele încrucișate.

— A fost nasol?

— Puțin. Dar afară e așa *îmbătător*..., zise Dante țopăind în continuare.

Parcă avea arcuri.

— V-ați gândit vreodată să faceți terapie? întrebă Colomba.

— Dar dumneavoastră? zise Dante.

Colomba nu răspunse, dar ochii ei se întunecară din nou. Îi deschise portiera.

— Vă rog, zise ea cu răceală.

— Urc în față. Și mă doare-n cot dacă aveți vreun regulament care să interzică asta. Nu-mi pun centura de siguranță și țin geamul deschis chiar dacă plouă. E-n regulă?

— N-aveți mașină personală? întrebă Colomba. Poate v-ați simți mai în largul dumneavoastră.

— O folosesc numai vara. N-are plafon.

Drumul fu lung. Viteza avea un efect dezastruos asupra nervilor lui Dante și Alberti fu obligat să se oprească de vreo zece ori pentru ca pasagerul său să poată coborî. De fiecare dată Dante făcea câteva flotări și sărea puțin, apoi se urca din nou asigurându-i pe toți că urma să fie ultima oară, dar inevitabil după câteva minute devenea iar palid și neliniștit.

Reușiră oricum să ajungă la centrul hipic. Odată cu demontarea cartierului general, dispăruseră și coloanele de autovehicule care umpleau strada și câțiva cai de curse se antrenau pe pistă. În acea nouă liniște ireală, Alberti reuși să facă rost de un alt Defender pus la dispoziția anchetatorilor și parcurseră drumul până la scena crimei.

Cu forțe proaspete de pe urma călătoriei, Dante voi să meargă singur pe Via Sacra. Alberti rămase de pază la mașină și Colomba îl urmă pe Dante la câteva zeci de metri. Dante părea fascinat de tot ceea ce întâlnea, plin de energie. Ridica frunze și pietre, se abătea des de la potecă ca să privească totul de aproape de pământ. În timp ce mergeau pe jos, Colomba îl sună pe Rovere ca să-l pună la curent cu noutățile.

— Te avertizasem că nu urma să fie simplu, zise el.

— Nu mi-ați spus că e complet dezechilibrat. Ar trebui să-i vedeți casa.

— Și ceea ce ți-a spus a fost la fel de dezechilibrat?

Colomba nu răspunse. Nu-și făcuse încă o părere precisă.

— Ce noutăți aveți despre copil?

— Nimic. Rudele și prietenii au fost audiați fără rezultat. Dar primele informații de la laborator susțineau ideea lui De Angelis. Sângele din portbagaj e al copilului, iar unealta de tăiat copaci provine cu siguranță din casa familiei Maugeri. O cumpărase el cu o lună înainte, ca să tundă un pom din grădină, dar a zis că n-o folosise niciodată.

— Mai lipsește numai mărturia.

— Pe asta n-o avem, dar s-a aprobat arestarea.

— Și mai bine că e așa. *Dottore,* pierdem timp. Totul e împotriva lui Maugeri. Va trebui să găsiți altceva ca să scăpați de…

Colomba se întrerupse înainte să spună „Santini”. Nu știi niciodată cine poate asculta, legal sau nu.

— Știți dumneavoastră cine.

— Torre ce spune?

— Se gândește deja la un complet.

— Vezi?

Dante ajunsese la belvedere. Privi în jos o clipă și se clătină; dacă nu s-ar fi ținut de balustradă ar fi căzut.

Colomba închise în grabă și alergă spre el.

— Aveți rău de înălțime?

Dante zâmbi, rămânând chircit sub balustradă.

— E așa evident?

— Era doar o bănuială.

— Îmi trece imediat.

Respiră câteva secunde înainte să se ridice din nou în picioare.

— Nu credeam că e atât de înalt, m-a luat prin surprindere. Ce spune șeful dumneavoastră?

— Că arma o cumpărase soțul.

— Existau amprente pe armă?

— Nu.

Dante se apucă de balustradă și se ridică.

— Atunci asasinul nostru poate s-o fi luat acasă la el.

— Cam temerar, nu credeți?

Dante ridică din umeri.

— V-am zis.

Privi timid peste marginea văii.

— *El* nu se sperie ușor. Unde erau adidașii?

Colomba îi arătă locul. Acum pe tufiș era un cartonaș cu un număr.

Dante privi fără să dea drumul balustradei.

— Foarte scenografic.

Apoi se întoarse brusc și continuă să meargă de-a lungul cărării.

— Să mergem, cât mai e lumină.

Colomba îl urmă, chinuindu-se să se țină după el. Dante trecea cu ușurință și în viteză printre pietre.

— Și de ce ar fi avut un asasin nemilos ceva cu familia Maugeri? urlă ea.

— Ah, asta nu știu încă.

Dante se opri în fața gardurilor care înconjurau locul în care fusese descoperit cadavrul. Două mașini de poliție controlau accesul și un agent își aruncă țigara mergând spre ei. Colomba scoase legitimația în timp ce Dante, nerăbdător, intra în luminiș.

Agentul o salută și Colomba își aminti că se intersectaseră cu câțiva ani mai înainte.

— Ăla cine e, Cap-de-Mort? o întrebă arătându-l pe Dante: mergea printre bolovanii dispuși în cerc, atent să nu calce semnele lăsate de legiști, lăsând să-i fluture pulpanele impermeabilului de piele.

— Un consultant, răspunse ea vag.

— Bine. Mă temeam să nu fie vreun coleg.

Colomba îl ajunse din urmă pe Dante care se cățăra într-un pom.

— O întoarcere la copilărie? îl întrebă ea.

Se mușcă imediat de limbă.

— Îmi cer scuze.

— Nicio problemă. Am avut și momente fericite când eram mic. Când considera că meritam, Tatăl îmi dădea mâncare caldă, de exemplu.

— *Tatăl*?

— Așa voia să-i spun. Și dat fiind că n-ați înțeles niciodată cine a fost…

Se trase în sus cu forța brațelor, apoi se cuibări pe o ramură la doi metri de pământ. Părea un corb negru masiv care-și aștepta prada.

— Vedeți ceva interesant de-acolo? întrebă Colomba.

— Un Stonehenge la scară unu la șaisprezece. N-aș putea găsi un loc mai bun pentru un delict ritualic.

— Sau pentru o înscenare, zise Colomba.

— Mi-ați luat vorba din gură. După dumneavoastră, asasinul a atârnat adidașii înainte sau după ce a ucis-o pe mamă?

— Înainte mi se pare greu, răspunse Colomba. Mama și-ar fi dat seama că era ceva în neregulă.

— Omori pe cineva și apoi te apuci să decorezi zona? Înțeleg că a făcut-o cu sânge rece, dar parcă e prea de tot.

— Dacă a fost ucigașul dumneavoastră cu mână sigură, poate că face parte din punerea în scenă. Sau poate copilul i-a pierdut pe drum și cineva i-a atârnat ca să-i găsească proprietarul.

— Ce spun urmele?

— Prea multă ploaie, prea mult noroi și prea multă lume care a trecut pe-aici înainte să priceapă cu ce au de-a face. Chiar dacă ar fi fost urmele asasinului sau ale copilului, nu mai pot fi distinse.

— Prin urmare nu știm în ce parte au luat-o.

— Dacă a fost Maugeri, s-a întors la zona de picnic și a început să simuleze că-și caută soția și copilul.

— Pe el l-am scos deja din ecuație, nu?

— Dumneavoastră l-ați scos. Nu și eu. Deocamdată am doar nelămuriri.

Dante reflectă câteva clipe.

— Nu cred că asasinul a plecat în direcția de unde am venit noi încoace. E un drum prea frecventat și cu siguranță că nu voia să riște să fie văzut.

— Prin urmare a atârnat adidașii și s-a dus înapoi?

Dante clătină din cap.

— Poate. Ceea ce face gestul cu atât mai semnificativ, dar nu știu de ce.

Se uită în jur, apoi arătă cărarea care continua. Sări jos cu agilitate.

— Să mergem. Și porni fără să aștepte un răspuns.

Colomba merse în spatele lui, mirându-se încă de energia pe care o degaja. În casă i se păruse incapabil să facă doi pași fără să-l sprijine cineva.

Urmară cărarea întâlnind doi căutători de ciuperci, cu coșuri de salcie. Dante îi salută cu un gest.

— Ați găsit ceva bun?

— Cam puțin, răspunse unul dintre ei.

— Până nu plouă nu se fac ciupercile, iar ieri a plouat, zise Dante când căutătorii se îndepărtaseră. Poate cineva s-a întâlnit cu asasinul.

— Nu s-a prezentat nimeni să depună mărturie.

— Pentru că nu a bătut la ochi. Și mă îndoiesc că ai dumneavoastră colegi s-au strofocat să caute mărturii.

— Nu după arestarea lui Maugeri, recunoscu Colomba. Dar de-acum toți știu de copilul dispărut, poza lui e peste tot. Dacă vreun căutător de ciuperci l-ar fi văzut plimbându-se cu cineva, am fi primit de veste.

— Nu cred că ar fi ieșit la plimbare.

Dante arătă un excursionist puțin mai jos de ei. Avea în brațe un copil pe jumătate adormit care îi stătea atârnat de gât.

— Dumneavoastră îi vedeți fața copilului?

— Nu, zise Colomba.

— La șase ani e cam măricel să stea în brațe, dar nimeni n-ar remarca.

— Asta dacă misteriosul răpitor există.

— De fapt, poate că băiatul a zburat hăt, departe, pe un ponei înaripat.

Dante grăbi pasul, depășind copacii și obligând-o pe Colomba să facă un mic sprint ca să-l ajungă. Ea simți o ușoară durere la tendonul cusut pe care deja îl pusese la încercare urmărindu-l pe individul acela cu câteva ore mai devreme.

Ieșiră într-o piațetă în mijlocul căreia era o capelă mică, albastră, dedicată Fecioarei, înconjurată de bolovani enormi.

— Dacă ipoteza dumneavoastră e corectă, răpitorul ar fi trebuit să parcheze nu foarte departe de aici, zise Colomba. Și dacă s-a îndepărtat înainte de lăsarea întunericului, poate să nu fi întâlnit pe nimeni. Excursioniștii se întorc în zori, în general.

Își dădu seama că Dante n-o asculta. Privea fix un obiect metalic care atârna de stâlpul semnului de circulație puțin deasupra pământului. Colomba se apropie ca să vadă mai bine. Era un fluier metalic cilindric și opac, legat cu o sfoară de cânepă deșirată. Întinse o mână ca să-l ia, dar Dante o apucă de încheietură. Strânsoarea era ca de gheață și puternică, aproape dureroasă.

— Nu-l atingeți, îi zise.

Colomba se eliberă cu o mișcare bruscă.

— Iar dumneavoastră nu mă atingeți pe mine, vă rog.

Își dădu seama că Dante era pământiu.

— Ce e? întrebă îngrijorată.

Dante răspunse după mai multe încercări eșuate, cu vocea redusă la o șoaptă.

— Când m-a luat… Când Tatăl m-a luat, aveam cu mine un obiect pe care-l găsisem pe terenul unde mă jucam. Era un fluier de cercetaș.

Își mută privirea asupra ei. Dar n-o vedea. Privea o grozăvie străveche, imensă.

— Acela, zise arătându-l cu degetul.

6.

Dante stătea așezat pe marginea carosabilului cu brațele în jurul picioarelor. Nu mai spusese nimic, nu mai făcuse nicio mișcare.

Colombei nu-i venea să se îndepărteze lăsându-l în starea aceea, dar trebuia să-l sune pe Rovere și nu voia ca el să asculte.

— Cum vă simțiți, domnule Torre? îl întrebă.

Dante rămase nemișcat și mut, cu privirea pierdută.

— Domnule Torre, trebuie să vă las singur câteva minute. Dar nu pot s-o fac dacă nu-mi spuneți că vă simțiți bine.

Din nou niciun răspuns.

— Dante…

Auzindu-se strigat pe numele mic tresări.

— N-o să mor, răspunse plat. Faceți ce trebuie.

Colomba se mută câțiva pași și îl sună din nou pe Rovere.

— Dante nu se simte bine, zise. Nu că înainte s-ar fi simțit prea grozav.

— Ce s-a întâmplat?

— A văzut un fluier atârnat de un stâlp și a început să spună că l-a lăsat cel care l-a răpit pe copilul familiei Maugeri, care ar fi același bărbat care l-a răpit și pe el. Pentru că Torre e convins că *adevăratul* său răpitor e încă în libertate.

— Și de ce ar fi lăsat fluierul?

Din ton părea că Rovere se gândea serios la chestiune, iar Colomba rămase uluită.

— Nu am idee, iar după mine nici Torre nu are. Știți ce, îl duc înapoi acasă.

— Și vrei să ignori ceea ce ți-a spus?

— Ajutați-mă să înțeleg. După dumneavoastră ce ar trebui să fac?

— Să comunici descoperirea celui care conduce ancheta.

Colomba avu senzația că înțelesese greșit.

— *Dottor* Rovere… Torre delirează! L-am confruntat cu ceva ce seamănă cu ce i s-a întâmplat lui și și-a ieșit din minți.

— Fluierul poate fi o probă în caz de răpire și crimă, zise Rovere cu încăpățânare.

— Acum delirați și dumneavoastră.

Se putea ca dorința de a i-o trage lui Santini să fie atât de puternică încât să-l facă pe Rovere să-și iasă din minți?

— Dacă merg să-i spun așa ceva lui De Angelis, o să-mi râdă-n nas.

— Răspunderea va fi a lui, nu a noastră.

— Eu mă retrag, *dottore,* zise Colomba cu răceală.

— Diseară. Acum așteaptă să ajungă cineva. Îl anunț eu pe De Angelis, zise Rovere și închise fără să salute.

Da' mai du-te dracului, își zise Colomba. Însă îi rămase un gust amar în gură.

•

Santini fu cel care ajunse primul, o oră mai târziu. Între timp Dante spusese cu chiu cu vai patru cuvinte și refuzase să se întoarcă acasă. Mașina inspectorului adjunct de la SIC era urmată de o camionetă cu sigla UCV pe portiere. Colomba îi văzuse deja pe cei doi criminaliști de la bord cu o zi înainte.

— Iată-ne din nou aici, zise cel mai bătrân dintre cei doi, coborând. Încep să detest locul ăsta.

Santini merse drept spre ei.

— A cui e ideea asta tâmpită? întrebă.

Colomba își mască jena păstrând o figură impasibilă.

— Descoperă tu, geniule.

— O să plătești pentru asta.

Ea arătă în spatele ei.

— Stâlpul e-acolo. De ce nu ți-l înfigi în cur?

Santini le făcu un semn criminaliștilor.

— Hai, mișcare!

Cei doi specialiști, care nu aveau echipamentul alb de la marile ocazii, pozară fluierul, apoi îl introduseră într-o punguță sterilă. Santini continuă să rămână lipit de Colomba.

— Ți-e frică să nu atârne încă unul pe undeva pe-aici? întrebă ea.

— Îți dai seama că ar fi mare lucru și dacă o să te pună să ștampilezi pașapoarte când te întorci, nu?

— Ar trebui să învăț de la tine să pup picioarele care trebuie. Cum merge cu De Angelis? Îi duci cafeaua la pat?

Santini o fixă cu ură.

— Ai grijă ce zici.

Colomba se așeză din nou lângă Dante, în timp ce specialiștii acopereau stâlpul cu praf pentru amprente obținând o harababură de urme de degete.

— S-a întors, zise Dante cu glas încet. După toți acești ani.

— Să vedem ce va spune laboratorul, răspunse ea diplomat.

— Am știut mereu că era încă afară, pe undeva.

Umbra lui Santini îi acoperi.

— Criminaliștii au terminat, Caselli. Spune-i prietenului tău că trebuie să vină cu noi să schimbe două vorbe cu magistratul.

— Nu, zise Dante fără să-l privească. Și puteți vorbi cu mine, nu sunt nici surd, nici retardat.

— Știu cine sunteți, Torre, zise Santini. Am colegi care au avut de-a face cu „consultațiile" dumneavoastră. Și niciunul nu v-a apreciat ajutorul.

— Poate pentru că nu știau să-și facă meseria.

Santini se aplecă deasupra lui.

— Vreți să repetați?

Colomba se ridică și se puse în fața lui.

— Nu mai face pe duru'.

— Dă-te la o parte.

— Nu vezi că-i e rău?

— Nu-i problema mea.

— Serios?

Colomba făcu un pas înainte și Santini fu nevoit să se dea înapoi.

— A fost victima unei răpiri care l-a lăsat cu o traumă gravă, suferă de claustrofobie și e sub tratament medical. Dacă-l târăști de colo-colo cu forța, o să fii acuzat de vătămare corporală și abuz de putere.

— Tu l-ai târât în chestia asta, Caselli! zise Santini exasperat.

Colomba simți o urmă de vină.

— Așa e. Dar de-aici încolo răspunderea e a ta.

Santini să strădui să pară rațional.

— Magistratul vrea să-l audă. Ce să-i spun, să-i facă o vizită la domiciliu?

— Și de ce nu?

— Pentru că nu așa *merg lucrurile*!

Unul dintre cei doi criminaliști puse o mână pe umărul inspectorului adjunct de la SIC.

— La un kilometru de aici e un *autogrill* cu un restaurant numai geamuri. Ce ziceți, ar fi bine și pentru dumneavoastră, domnule Torre?

Colomba se aplecă spre Dante.

— Dacă spuneți că nu, vă duc acasă imediat.

— Trebuie s-o fac.

— Ba nu trebuie.

— Lăsați-mă pe mine să hotărăsc, *dottoressa,* vă rog.

— Deci? zise Santini. E bine la porcăria asta de *autogrill*?

— E bine, răspunse Dante.

În timp ce Santini aștepta ca De Angelis să răspundă, criminalistul în vârstă zâmbi.

— Face el așa, dar nu e rău, zise. E doar un rahat de om.

— Vă cunoașteți? întrebă Colomba.

Dante clătină din cap și păru să nu mai fie interesat de conversație.

— Nu ne-am întâlnit față în față, dar știu cine e, îi explică specialistul Colombei. Îți amintești cazul cu grădinița din Putignano?

— Evident.

Se întâmplase la scurt timp după Dezastru și povestea reușise să ajungă până sub pătura care o învelea. Chiar dacă îi era rău, *foarte* rău, i se părea de neimaginat că cineva ar fi putut s-o creadă. Întregul personal didactic dintr-o grădiniță fusese acuzat că abuzase copiii în fel și chip. Fără alte dovezi decât spusele părinților. Totuși, mulți crezuseră.

— El are legătură cu cazul?

— Conform legendei, da.

— Legendă?

— Mă rog, niciunul dintre noi nu l-a văzut vreodată, dar se spunea că era consultant pentru avocații pârâților. Umblau o mulțime de zvonuri în privința lui… La prima vedere, toate par adevărate.

Zâmbi.

— I-a tras-o grav părții civile.

— N-a ajutat la nimic, zise Dante cu glas mormântal.

— Au renunțat la urmărirea penală, obiectă Colomba.

— Au trebuit să se mute din oraș. Toți, continuă Dante. Părinții încă sunt convinși că aveau dreptate. Iar copiii nu mai știu să facă distincția între realitate și fanteziile bolnave ale altora. O să crească anapoda, plini de probleme.

Criminalistul încuviință din cap.

— Așa e.

Santini termină de vorbit la telefon.

— *Dottor* De Angelis o să ni se alăture la *autogrill* într-o oră.

Apoi adăugă:

— Însă e oricum o imensă pierdere de timp.

O mașină de poliție se oprise între timp în piață. Când cei doi agenți coborâră, Santini arătă spre stâlp.

— Aveți grijă să nu-l atingă și nu se apropie nimeni, ok? Și dacă vă întreabă de ce, ziceți că e ordin de la Rutieră.

— De la Rutieră? întrebă unul dintre ei, perplex.

— Ce? Ești surd? mârâi Santini.

Agentul tresări.

— Nu, să trăiți!

— Îl aduci tu pe prietenul tău, nu? îi zise Santini Colombei urcându-se în mașină. Așa n-o să ne poată acuza că l-am maltratat în timpul călătoriei.

— Ai grijă cum conduci, îl sfătui ea.

7.

Intrarea de la *autogrill* era deja păzită când Colomba și Dante ajunseră împreună cu Alberti, care se plângea tot mai tare din cauza nasului umflat. Clienții puteau intra și ieși, dar, în zona restaurantului, un chioșc spațios cu geamuri mari, accesul fusese interzis. În timpul drumului, sentimentul de vinovăție al Colombei crescuse la un nivel alarmant. Dante urma să se facă de râs în fața unor hiene ca De Angelis și lacheii lui. Și totul pentru că ea nu fusese capabilă să-i spună „nu” viitorului ei fost șef. Când îl auzi pe Dante că își sună avocatul, își mai reveni un pic: putea fi portița de scăpare pe care o căuta.

Dante privi intrarea în *autogrill* așa cum privește un condamnat știreangul. Barometrul lui intern era periculos de aproape de zece iar cele două pastile de Xanax pe care le luase în mașină îi dădeau numai stări de amețeală și senzație de vomă. Imaginile din trecut îi fulgerau prin minte. Tatăl, închisoarea, lumina care își croia drum prin crăpăturile din ciment. Gheața care se forma pe ferestruica de sus. Duhoarea excrementelor sale. Îi răsuna în minte una dintre frazele pe care Tatăl o repeta cel mai des: *Nicăieri n-o să fii mai în siguranță ca aici*.

Pe atunci, Dante îl crezuse. Uneori încă mai credea.

— Aproape s-a terminat pe ziua de azi, zise Colomba. Dar, oricât ar mai conta, îmi pare rău că v-am atras în toate astea. Chiar îmi pare.

— Nu dumneavoastră m-ați atras. *El* m-a atras.

— Tatăl.

— Da.

Hai că e de bine, își zise Colomba.

Un bărbat înalt și slab în palton de tweed se apropie de ei mergând cu pași mari. Semăna vag cu Jeremy Irons cu câțiva ani mai tânăr, cu părul mai scurt și pielea bronzată. Colomba înțelese imediat că era vorba de Minutillo.

Avocatul își puse mâinile pe umerii clientului său.

— Cum te simți?

Dante ignoră întrebarea.

— E Tatăl, Roberto, zise.

Avocatul clătină din cap, îngrijorat.

— Ești sigur?

— Da, răspunse Dante.

— Atunci trebuie s-o faci.

Îi dădu mâna Colombei.

— Roberto Minutillo. Dacă clientul meu va avea probleme de pe urma poveștii ăsteia, o să vă trag la răspundere.

— Aș putea să vă vorbesc puțin între patru ochi?

Minutillo îl privi pe Dante.

— Mergi liniștit, zise acesta.

Se îndepărtară la câțiva pași.

— Luați-l de-aici, zise imediat Colomba.

— Nu-l pot obliga.

— Dar ați auzit ce-a zis? Crede că răpitorul lui s-a întors.

— Am învățat să-i respect convingerile, chiar când par prostești.

— Asta e mai mult decât prostească. E nebunie curată.

Minutillo ridică o sprânceană.

— Ei nu zău?

— Torre a fost răpit în urmă cu treizeci și cinci de ani. E imposibil să găsească urmele celui care l-a sechestrat pornind numai de la o jucărie veche de care nu are cum să-și amintească exact!

Minutillo o studie câteva clipe și cutele din jurul ochilor i se destinseră ușor.

— Vă mulțumesc pentru interesul pe care îl manifestați. E demn de apreciat. Dar acum trebuie să intrăm.

Și, fără să aștepte vreun răspuns, avocatul se întoarse la clientul său și-l luă de braț cu un gest familiar. Colomba oftă cu năduf. *Bine atunci*. Într-un fel sau altul, urma să se termine repede.

Zona de restaurant era păzită și Colomba trebui să arate legitimația ca să intre alături de ceilalți. Dante ținu privirea îndreptată spre exterior tot timpul până când ajunseră De Angelis și Santini, așezați la una dintre mesele de lângă peretele de sticlă. Cu ei era și un al treilea bărbat, pe care Colomba nu-l cunoștea, cu un laptop în față.

Colomba făcu prezentările, Santini nici măcar nu se uită la ea, iar De Angelis îi întoarse o privire suspicioasă, dar cu toții îi strânseră mâna avocatului. În partea cealaltă a sălii, lângă bar, stăteau în picioare doi inspectori de la SIC pe care Colomba îi văzuse cu o zi înainte la scena crimei. Vorbeau între ei cu glas încet și pufneau din când în când în râs. Se opriră când își dădură seama că ea îi țintuia cu privirea.

De Angelis i se adresă lui Minutillo.

— Prezența unui avocat nu era necesară.

— Am preferat așa. Dacă nu sunteți de acord, însă, *dottor* De Angelis, nu vrem să vă irosiți timpul. Putem organiza o întâlnire mai convenabilă altcândva.

De Angelis clătină din cap.

— Nu-i nevoie, domnule avocat. Luați loc, vă rog. Haideți, luați loc cu toții.

Îl prezentă pe omul cu laptopul ca fiind inspectorul însărcinat cu redactarea procesului-verbal. Acesta copie datele documentelor tuturor, apoi porni un reportofon digital. De Angelis spuse data, ora și numele celor prezenți, apoi împinse o imagine imprimată color în fața lui Dante. Era fluierul care purta acum ștampila UCV. Colomba se gândi că acționaseră rapid.

— Îi arăt domnului Torre o imagine a fluierului descoperit în incinta unei parcări la circa cinci sute de metri de la locul în care a fost ucisă doamna Balestri, zise el în scopul înregistrării. Dumneavoastră confirmați că este vorba despre același obiect găsit de dumneavoastră în data de azi și recoltat ca probă de personalul meu?

— Pare a fi același.

— Ați declarat *dottoressei* Caselli aici de față că acest fluier are legătură cu asasinarea doamnei Balestri și cu răpirea micului Luca Maugeri. Corect?

— Nu a spus chiar așa, interveni Colomba.

De Angelis ridică o mână.

— *Dottoressa,* limitați-vă la a da răspunsuri numai când vi se adresează întrebări. Fiți amabilă.

Amabilă pe dracu', își zise Colomba dar spuse:

— Îmi cer scuze.

Dante schiță o grimasă de simpatie în direcția ei.

— Cuvintele n-au fost acelea, are dreptate *dottoressa* Caselli. Și nu cred că am fost foarte coerent o vreme. Ceea ce voiam să exprim era că acest fluier este identic cu acela pe care-l aveam asupra mea când am fost răpit. Fluier care mi-a fost luat apoi de către cel care m-a sechestrat. Găsirea lui la o distanță atât de mică de locul în care a dispărut un copil de aceeași vârstă pe care o aveam eu când am fost răpit m-a făcut să mă gândesc că nu ar fi o simplă coincidență.

— Puteți fi mai clar?

— Cred că l-a lăsat răpitorul meu. Prin urmare bănuiesc că e fluierul meu, rămas în posesia lui.

De Angelis și Santini schimbară o privire.

— Bărbatul care v-a răpit este mort, domnule Torre, zise De Angelis răspicat, de parcă vorbea cu un idiot clinic. Se numea Bodini și s-a împușcat la el în gospodărie înainte să ajungă forțele de ordine.

— Nu era el. Bodini a fost doar un dobitoc util, devenit țap ispășitor.

De Angelis se atinse de câteva ori pe nas cu vârful unui pix.

— Da. Știu că asta a fost dintotdeauna versiunea dumneavoastră… Fluierul era în lista de lucruri care vă aparțineau de pe lista întocmită de părinții dumneavoastră?

— Nu.

— Și dumneavoastră ați vorbit despre el cu autoritățile după eliberare?

— Nu. Dar nu l-am inventat acum, dacă asta insinuați.

De Angelis îi aruncă o privire plină de reproș.

— Domnule Torre, nu e treaba mea să insinuez. Eu pun întrebări și dumneavoastră sunteți un martor obligat să-mi răspundă, chiar dacă ne aflăm în acest sediu… informal.

— Există un raport din partea laboratorului criminalistic? întrebă Minutillo.

— Dat fiind că timpul a fost scurt, avem doar un raport preliminar care mi-a fost comunicat în avans la telefon, răspunse Santini. Nu există nici amprente, nici urme organice. E greu de spus după gradul de oxidare cât timp a rămas expus, dat fiind că nu se cunoaște starea precedentă. Nu mult, oricum. E destul de bine conservat.

— Anul de fabricare e compatibil cu mărturia clientului meu? întrebă din nou Minutillo.

— Doar în linii mari. Modelul acela a fost produs în Italia între anii 1960 și 1970; poate fi din oricare an.

De Angelis îi zâmbi lui Dante, dar nu exista nici cea mai mică urmă de simpatie umană în zâmbetul acela.

— Domnule Torre, să admitem că fluierul e identic cu al dumneavoastră.

Ridică o mână ca pentru a preveni o posibilă obiecție.

— Dar gândiți-vă la probabilități. Care sunt șansele ca fluierul să fie într-adevăr al dumneavoastră, pus acolo de o mână fantomatică, și nu cel al unui excursionist, sau poate al unui copil căruia i l-a dăruit un părinte?

Și că cineva l-a atârnat acolo ca un gest de amabilitate pentru a fi regăsit, cum se face cu mănușile sau cu cheile pierdute?

— Nu am nevoie să calculez probabilitățile. Eu știu sigur, zise Dante.

— Dar noi nu. Nu există niciun element, din păcate, care să vă sprijine versiunea.

— Greșiți, obiectă Dante.

Zâmbetul lui De Angelis se făcu de gheață.

— Spuneți-mi. Cu ce greșesc?

— Nu există amprente. Băiețelul care l-ar fi pierdut nu l-ar fi atins niciodată, după dumneavoastră?

— Poate că cine l-a luat de jos l-a curățat de noroi.

— Ștergând orice fel de urmă? Și ștergând și orice reziduu organic, ca de exemplu saliva? Sau credeți că nimeni n-a suflat vreodată în el? Știți, cam la asta folosesc fluierele.

Colomba simți un val de admirație pentru Dante. Nu se făcea de rușine, cum se temuse ea.

— Ploaia l-a curățat, domnule Torre, zise De Angelis.

Santini se aplecă înainte, sprijinindu-și un cot pe masă.

— Doar dacă cine l-a pus acolo nu voia să dea de înțeles cine e, zise el. Pentru că știa că urma să căutăm mai întâi urme de ADN.

— Îl acuzați pe clientul meu? întrebă Minutillo. Dacă zâmbetul lui De Angelis era de gheață, ochii lui aruncau flăcări.

— Aici doar vorbim, zise De Angelis.

— Îmi cer scuze, domnule judecător.

Santini își îndreptă privirea spre Colomba.

— Poți spune că nu l-ai pierdut din vedere nicio clipă când ați coborât?

— Nu trebuie să-ți spun ție nici pe dracu', Santini.

— Are dreptate, *dottor De* Angelis, interveni din nou Minutillo. Iar dacă depoziția clientului meu continuă în acest climat, plecăm imediat.

— Bine, bine, să ne calmăm cu toții, zise De Angelis. Dar mă văd obligat să-i pun aceeași întrebare *dottoressei* aici de față.

— Cine face depoziția? Clientul meu sau *dottoressa*? întrebă Minutillo.

— Clientul dumneavoastră. Dar aș vrea să economisim timp, dacă sunteți de acord.

— Nu.

— Îmi cer scuze, domnule avocat, haideți să terminăm odată. Iese din discuție, interveni Colomba.

— Sunteți mulțumit acum? întrebă Dante. Sau credeți că și *dottoressa* minte?

— Domnule Torre, înțelegeți că orice neavenit ar găsi coincidența suspectă?

— Nu e nicio coincidență, zise Dante. *El* l-a pus înadins.

— Răpitorul dumneavoastră.

— Da.

— Și din ce motiv ar fi făcut-o? Ca să lase un mesaj? O provocare? O semnătură?

Dante ezită și Colomba avu impresia clară că nu spunea tot.

— Nu știu ce-i trece prin minte. Nu știam acum treizeci de ani și nu știu nici azi.

— Și nu se putea întâmpla să treacă neobservat, fluierul dumneavoastră? Să rămână acolo până avea să rugineascâ? Să ajungă la gunoi?

— Nu sunt persoana cea mai potrivită care să-i judece intențiile. Sunt… influențat, aș zice, de faptul că m-a învățat să-l consider Dumnezeu câtă vreme mă ținea prizonier. Și e greu să înțelegi mintea unui zeu.

O altă privire schimbată între De Angelis și Santini.

— În regulă, domnule Torre… vă mulțumesc. Eu am terminat, zise De Angelis.

Până atunci, Dante vorbise cu glas încet, aproape fără să se miște. Deodată țâșni înainte, iar De Angelis se dădu înapoi, sprijinindu-se de spătarul scaunului.

— Știți ce-l așteaptă acum pe copilul acela? zise Dante. Ani de prizonierat, dacă nu o viață întreagă. Și riscul de a fi ucis, dacă nu va asculta sau nu se va supune.

De Angelis îl scrută cu privirea.

— Cum vi s-a întâmplat dumneavoastră, corect? zise.

— Da. Cum mi s-a întâmplat mie.

— Înțelegeți atunci de ce asta vă face un martor ușor influențabil de aceste evenimente, nu?

— Un alt mod de a spune că nu sunt de încredere?

— Îmi pare rău.

Dante încuviințează încet din cap.

— Trebuia să încerc. Pot să plec?

— Da, am terminat, decretă De Angelis. O să vi se ceară să semnați procesul-verbal când depoziția dumneavoastră va fi trecută în scris.

— Comunicați-ne și ne vom prezenta, zise Minutillo ridicându-se împreună cu Dante.

Se ridică și Colomba.

— Puteți aștepta o clipă, *dottoressa*? zise De Angelis.

— Cum doriți.

Minutillo și Dante ieșiră. De Angelis își netezi bărbia, apoi îi cuprinse dintr-o singură privire pe Santini și pe inspector.

— Am nevoie să schimb două vorbe cu *dottoressa* între patru ochi.

Inspectorul închise computerul și se ridică. Santini îi întinse mâna lui De Angelis.

— Atunci trag o fugă până la secție și apoi mă duc acasă, dacă nu mai ai nevoie de mine.

— Nu, du-te liniștit. Te sun mâine.

Santini se îndreptă spre ieșire, inspectorul merse la o fereastră deschisă și își aprinse o țigară.

— Știți ce vreau să vă întreb, nu? zise De Angelis când rămaseră singuri.

— Nu. Dați-mi un indiciu.

— Dacă vreți să ne complicăm… Ce făceați la locul unei anchete în care nu sunteți implicată?

— Voiam că domnul Torre să vadă locul, răspunse ea impasibilă.

— Din ce motiv?

— E consultant expert în persoane dispărute.

— E un instabil psihic plătit de cabinetele de avocatură pentru a tulbura apele și a aduna câteva parale.

— Asta e părerea dumneavoastră. Nu a mea.

— Maugeri e client al lui Torre? Sau poate soția lui era?

— Nu.

De Angelis împreună vârfurile degetelor.

— Dacă era ea, s-ar putea să nu știți. Și povestea asta cu fluierul ar putea fi prima piatră din teoria defensivă.

— Eu am fost cea care l-a căutat. Torre nu lucrează pentru nimeni în clipa de față.

— Și cu ce titulatură, dat fiind că nu lucrați pentru poliție?

— De simplu cetățean. Am intrat întâmplător în contact cu ancheta, am încercat să contribui cu ce puteam…

De Angelis se lăsă pe spătar uitându-se fix în ochii ei. Colomba rezistă.

— Nu sunteți sub jurământ, dar pretind adevărul, prin calitatea rolului pe care îl am. Iar dumneavoastră mințiți. Rovere a fost cel care v-a trimis. Nu i-a convenit să fie lăsat pe-afară, demonstrând încă o dată că am făcut bine să nu-l implic.

Ar fi fost corect să-l acuze pe Rovere, după ceea ce o silise să facă, dar Colomba nu era genul care să sară dintr-o luntre în alta.

— Sub nicio formă, răspunse. Nu știe despre această inițiativă.

— Nu vă cred, *dottoressa.* Aveți o relație intimă voi doi, nu?

— Ce înțelegeți prin „relație intimă”?

De Angelis desfăcu brațele.

— Nimic rău! Vreau să spun că a fost superiorul dumneavoastră mai mulți ani. Și că v-a fost foarte apropiat în timpul convalescenței. Și s-a consumat mult pentru dumneavoastră, nu v-a renegat când mulți alții ar fi făcut-o, după cele ce s-au întâmplat.

Colomba își înfipse unghiile în palme.

— E nevoie să vorbim despre asta?

— Numai pentru a vă explica de ce nu vă cred. Nu acționați niciodată pe la spatele lui Rovere. Pe la al meu și al lui Santini – cu siguranță. Și nu i-ați trăda încrederea dezvăluindu-mi asta mie.

— Dacă știți deja, ce sens mai are interogatoriul ăsta?

— Voiam să vă acord o posibilitate. Îmi pare rău că n-ați fructificat-o.

— Pot să plec?

De Angelis coborî privirea spre hârtiile pe care le avea în față.

— O seară bună, *dottoressa.*

•

Afară, între timp, sub pretextul unei țigări, Dante o aștepta pe Colomba ca s-o salute, după ce îl trimisese strategic pe Minutillo să dea un telefon

în parcare. Din seara aceea nu o va mai vedea pe polițista cu ochi verzi și avea să-i pară rău. Pe de o parte pentru că era o femeie frumoasă și deloc convențională – iar el cu femei frumoase nu se mai întâlnea de prea mult timp – și, pe de alta, pentru că urma să fie din nou singur în fața fantasmelor sale. Între timp, Santini ieși de la toaletă ștergându-și mâinile pe pantaloni. Îl văzu pe Dante singur și într-o clipă expresia i se schimbă într-una de prădător. Parcurse în fugă distanța care îi separa și îl înșfăcă pe Dante de braț.

— Ce dracu' faceți? zise Dante dând drumul pachetului de țigări.

Santini îi acoperi gura cu mâna și îl împinse într-una dintre băi. Era mică și fără ferestre. Duhnea a rahat.

Santini închise ușa după el. Se făcu întuneric. Dante vedea numai silueta neagră a celuilalt pe cenușiul fundalului și ochii care păreau că strălucesc. Întunericul îi apăsa mintea, începu să-l strivească. Santini îi luă mâna de pe gură, dar Dante nu urlă. Nu mai reușea să scoată niciun sunet. I se părea că pereții îl învăluiau și îi cedară picioarele. Ar fi căzut dacă Santini nu l-ar fi sprijinit de gulerul hainei.

— Ți-e frică să stai în spații închise, nu? Cine știe, ți-o fi frică și de întuneric. Noaptea stai cu veioza aprinsă pe scrin? Veioza e în formă de rățușcă?

Dante nu răspunse și se concentră să rămână conștient. Trecutul scânteia acum ca un fulger și bubuia. Vocea lui Santini ajungea la el înfundată, parcă din spatele unui perete de ciment.

Peretele silozului.

— Lasă-mă, încercă din nou să zică dar vocea nu ieși.

— De *mine* tre' să-ți fie frică. Dacă mai vii să ne calci pe coadă cu povestea aia cu fluierul sau cu orice altceva ce ține de anchetă, te închid într-o groapă. Într-o groapă neagră în pământ. Cu un tub ca să poți respira. Ai înțeles?

Dante nu înțelegea. Vocea Tatălui acoperea orice altceva. Se revărsa de sus și îi dicta Legea. Îi spunea că greșise încă o dată când a repetat ce îl învățase și că, din cauza asta, trebuia să se pedepsească. Și că trebuia să ia bastonul și să-și dea peste mâna rea. În ritmul numărătorii.

Dante înșfăcă un baston făcut din aer și încercă să-l ridice, dar Santini îi opri brațul.

— Încetează odată să te mai agiți. Spune-mi numai că ai înțeles. Spune-mi!

În întunericul silozului, Dante găsi o fereastră către prezent și se agăță de ea, revenind în closetul acela urât mirositor, în fața polițistului. Reveni doar o părticică din el, destul cât să-și poată mișca buzele și să spună că înțelesese. Chiar dacă nu știa ce. Sau uitase. Se simțea ușor. Rarefiat.

Santini îi dădu drumul și trânti ușa când ieși. Lumina care se revărsă înăuntru îl biciui pe Dante ca o descărcare electrică. Căzu în genunchi pe gresia udă, apoi se aruncă în patru labe și se târî prin murdărie spre ieșire.

Afară Colomba îl văzu pe Santini cum urcă la bordul unei mașini și pleacă împroșcând cu pietriș. Se întrebă ce se întâmplase înainte să-l vadă pe Dante care se târa afară din toaletă.

Colomba îngenunche ca să-i ridice capul în aceeași clipă în care Minutillo întrerupea apelul și alerga spre ei, blestemându-se pentru imprudența de care dăduse dovadă.

— Cum vă simțiți? Ce s-a întâmplat? întrebă Colomba.

— Nimic. Lăsați-mă în pace, șopti Dante.

— L-ați auzit, lăsați-l, zise Minutillo, în spatele ei, dând-o la o parte nu cu prea mare blândețe.

Se aplecă asupra lui Dante.

— Reușești să te ridici?

— Dă-mi mâna.

Minutillo îl trase în picioare aproape fără voia lui. Dante avea pantalonii și geaca fleașcă și mizerabile. Minutillo își scoase paltonul și îl acoperi cu el.

— Acum te duc acasă.

— Domnule Torre, zise Colomba. Așteptați o clipă.

Dante își întoarse privirea spre ea.

— L-am văzut pe Santini plecând în fugă. V-a făcut ceva?

Dante clătină din cap.

— N-are importanță.

— Pentru mine are.

— Doar cuvinte și fără martori.

Dante îi arătă restaurantul din care De Angelis ieșea în clipa aceea prefăcându-se că nu-i vede.

— La cum au reacționat azi, credeți că m-ar crede cineva?

— Eu vă cred.

— Dar nu în privința chestiunilor importante, din câte se pare.

Dante se lăsă târât de către avocatul său. Colomba dădu cu piciorul într-o piatră, dar n-o ajută să alunge gândurile negre. Care, dimpotrivă, se înmulțiră până în momentul în care hotărî să le dea ascultare și sări în mașină. Alberti se trezi din somn.

— Unde vă duc, *dottoressa*?

— Secția centrală. Și pune porcăria aia de sirenă.

Alberti conduse cu viteză și de fiecare dată când îndrăznea să încetinească la o intersecție Colomba îl strunea.

Ajunseră pe Via San Vitale când mașina lui Santini depășea bariera secției.

Colomba sări afară și flutură legitimația prin fața paznicului. Când Santini deschise portiera ca să iasă, se pomeni cu ea în față.

— Caselli? Ce dracu' vrei?

Ea îi trase un șut în față. Îl lovi sub bărbie cu vârful bocancului și Santini căzu pe scaunele din față văzând la propriu stele verzi.

— Dacă te mai apropii o dată de Torre te nenorocesc, îi zise Colomba.

— Ai luat-o razna? bolborosi el în timp ce încerca să se ridice ținându-se de lonjeron.

Dar era ca un boxer amețit, mâinile nu-l mai ascultau.

— M-ai auzit.

Doi agenți în uniformă veniră în fugă, chiar dacă totul fusese atât de rapid că nimeni nu înțelesese prea bine ce se întâmplase. Însă Colomba mergea deja spre poartă. Din spate, Santini începu să urle, dar ea nu se opri să asculte ce-avea de zis.

8.

Minutillo îl însoți din nou pe Dante acasă și urcă împreună cu el pentru că știa că prezența lui ar fi făcut mai ușoară confruntarea cu scările. Pe

tot parcursul lungii urcări vorbiră despre subiecte ușoare, ținându-și mintea cât mai departe de pădure și de silozuri. Dante nu voi să povestească ce se întâmplase în toaletă și Minutillo știa că era inutil să insiste.

Pe măsură ce urcau, starea lui Dante se îmbunătățea și, odată ajunși în apartament, părea că își recăpătase verva obișnuită. Minutillo fu uluit de haosul din locuință. Un haos funcțional, cu poteci delimitate clar printre obiectele îngrămădite pe podea și destul de curat, dar oricum semn că Dante trăia în singurătate de prea mult timp. Avocatul își notă în minte să verifice mai des condițiile de viață ale prietenului său, indiferent de cât de strălucitor sau destins părea la telefon.

— Nu crezi că e momentul să faci ordine? zise.

— Nu am depășit încă limita critică. Vezi? Încă n-a ajuns nimic în cuptor.

Se închise în baie, smulse hainele de pe el și făcu un duș. Vorbiră prin ușă.

— Fă-ți o cafea dacă ai chef, zise Dante.

— Niciodată după cinci. Ce s-a ales de femeia care îți făcea curat?

— A plecat. Avea o mentalitate prea rigidă.

— Puteai să-mi spui și găseam alta.

— Nu-mi place să-ți stric imaginea față de agenții.

Dante își frecă puternic trupul. Încă simțea miros de urină, dar poate că era doar o plăsmuire a minții lui. Închise apa.

— Nu e prima dată.

— Îi avertizez mereu că ești excentric…

— Atunci găsește-mi una care să nu știe italiană. Așa nu trebuie să-mi ascund documentele.

— Și fata cu care te întâlneai… Cum o cheamă…, întrebă avocatul intuind deja răspunsul.

— A plecat și ea. Și nu poți să-mi cauți alta prin agenție.

— Îmi pare rău. Cum s-a întâmplat?

— Avea o mentalitate prea rigidă.

— Ai folosit deja scuza asta.

— Serios?

Dante deschise ușa într-un halat de culoarea antracitului și aruncă hainele murdare în coșul plin până la refuz de rufe.

— Poate ar trebui să le dau foc.

Se tolăni pe canapea, cu picioarele pe unul dintre brațe. Amintindu-și că era poziția luată de Alberti cu câteva ore mai înainte, reveni la o poziție normală. Alberti i se părea prea ratat ca să-l imite.

Minutillo rămase în picioare.

— Nu ieși din casă și nu te vezi cu nimeni. Și acum și chestia asta…

— Ce chestie?

— Nu face pe prostul.

— Roberto… Eram deja convins că Tatăl era viu și acum am dovada. Nu mă schimbă prea tare.

— Însă schimbă multe altele.

— Am supraviețuit până acum, o s-o fac și în continuare. Din când în când, e drept, o să mă gândesc la copilul acela care trece prin ce am trecut eu, dar poate el o să fie mai norocos.

— De ce nu faci o călătorie? Trenul îl suporți. Sau îți găsesc un șofer.

Dante chicoti.

— De ce nu și două gărzi înarmate în fața ușii?

Minutillo nu clipi.

— Pot să organizez așa ceva.

— Nu mai sunt copil, nu mă încadrez în tiparele prăzii lui.

— Nu știm care sunt tiparele prăzii lui.

— Toți cred că m-a răpit numai pe mine și că a murit.

— Tu nu. Prin urmare nici eu.

Dante agită o mână.

— Acum du-te, vreau să amestec psihotrope cu alcool. Și nu pot s-o fac dacă te uiți la mine.

— Și în ceea ce privește polițistul care te-a agresat?

— O să scape, cum se întâmplă de fiecare dată când un sticlete exagerează.

— Mai ales dacă nu se înaintează plângere.

— O să i-o plătesc eu mai devreme sau mai târziu, chiar dacă nu știu cum, încă. Dar am memoria lungă, doar știi.

Minutillo luă paltonul lăsat pe jos de către Dante și îl împături.

— Am văzut pachetele împrăștiate. Chestii noi pentru colecția ta?

— Nu e o colecție, e un omagiu adus vremurilor de odinioară.

— Ai grijă să nu te-ngropi în ele.

Dante așteptă să audă sunetul oribil al liftului care cobora, apoi își pierdu aerul calm. Se ridică brusc în picioare și stinse lumina. Geamurile începură să strălucească și desenară arabescuri pe podea. Dante așteptă ca ochii să i se obișnuiască cu întunericul, apoi trase perdelele, lăsând numai o fantă prin care băgă capul. Acum vedea o bucată de cartier în plus față de propriul chip.

Tatăl era acolo, afară, undeva.

Cușca era acum mare cât lumea, dar Dante era încă prizonierul lui.

9.

În timp ce Dante stingea lumina și spera ca un monstru să-i redea vederea, Colomba aștepta în fața blocului mamei ei. O sunase pe drumul de întoarcere, iar tonul ei era atât de teatral rănit că nu primise nici măcar un apel în cele două zile de dinainte încât ea se hotărâse să anticipeze cina săptămânală pe care o luau împreună.

Alberti o privi ca un câine bătut cum deschide portiera.

— Mâine nu mă prezint la lucru, *dottoressa.* Mă simt terminat.

— Anunță-ți superiorul.

— Dumneavoastră sunteți superiorul meu.

— Nu, din momentul în care pun piciorul în afara mașinii.

Fără a pune la socoteală piciorul pe care i l-am tras în față unui coleg, își zise.

— Salută-l pe *dottor* Rovere din partea mea.

— Atunci ne vedem mai târziu, *dottoressa,* zise Alberti.

Colomba zâmbi și Alberti descoperi cât de frumos îi era chipul.

— Să fii cuminte, îi zise. Dacă nu, ajungi ca mine.

Mama ei avea șaizeci de ani, ochii identici cu ai Colombei și un machiaj greu, cu nuanțe albastre. Când îi deschise ușa, purta o pereche de blugi și un tricou alb cu guler, iar în lobii urechilor avea cerceii pe care

Colomba i-i făcuse cadou de Crăciun. Îi arătă după ce o pupă de bun-venit.

— Ai văzut că-i port?

— Am văzut, mulțumesc.

— Dar ce murdară ești… Ai fost la câmp?

Colomba își dezlegă bocancii noroiți și îi scoase împreună cu șosetele ude. Ignorând papucii de casă ce i-i întindea mama ei, merse cu picioarele goale pe marmură. Ceva ce îi plăcea de mică.

— Da.

Chipul mamei se lumină.

— Ai început să lucrezi din nou?

— Nu, mamă. Încă sunt în expectativă.

Mama făcu o grimasă dezamăgită și lăsă privirea să-i cadă înadins pe fotografia din ziua depunerii jurământului.

— Ai văzut ce bine erai pe atunci?

— Tânără și proastă.

— Nu spune asta, zise scandalizată mama.

O pofti în bucătărie. Masa era pregătită pentru o singură persoană.

— Eu am mâncat deja.

Colomba se așeză.

— Scuză-mă… dacă mă inviți la cină, mănânci cu mine, nu crezi?

— Am ciugulit toată ziua, nu mi-e foame.

Îi puse în față paharul și turnă vin din aceeași sticlă pe care o desfăcuse pentru ea săptămâna trecută.

— Ți-am luat ceva de la rotiseria pe care au deschis-o în capul străzii. E foarte bună. Foarte scumpă dar bună.

— Mulțumesc.

Mama îi puse în farfurie rasol de vițel în sos de ton, dintr-o tăviță de aluminiu. O caperă singuratică plutea în sosul prea lichid. Colomba mâncă în tăcere, cu mama stând în picioare și uitându-se la ea.

— Mă gândeam că arăți bine. Îmi pari în formă, nu? Nu mai șchiopătezi.

— Din când în când mă mai doare genunchiul, zise Colomba.

— Dar *se vede* că te simți bine.

Colomba lăsă jos furculița, nu chiar lovind-o de masă dar pe-aproape.

— Și?

— Dacă te întâlnești cu vreun coleg, ce impresie îi faci?

— De fericire. Nu e ca în film, mamă. Dacă se pot ascunde, colegii mei se ascund.

— Toți?

— Nu, nu toți. Dar e o slujbă, nu o vocație.

Colomba începu din nou să mănânce. *Și,* adăugă ea pentru sine, *chiar dacă o aveam înainte, acum am pierdut-o.*

— Și e plictisitoare de cele mai multe ori.

— Ce faci tu nu e plictisitor.

— Dacă a ajunge la spital e prețul pentru o slujbă interesantă, atunci trăiască plictiseala!

— Oricum te poți întoarce la secție când vrei, nu-i așa?

Mama spunea „la secție" de parcă ar fi fost o replică de polițist.

— E de-ajuns să spui că te simți bine.

— E puțin mai complicat de-atât.

— Dar *ai putea,* nu?

Colomba oftă.

— Da, aș putea. Dar n-o s-o fac.

— Și când te gândești *să te întorci la secție*?

— Niciodată. Îmi dau demisia.

Colomba se gândise să i-o spună în modul cel mai delicat cu putință, dar îi ieșise așa. Mama ei se întoarse spre cuptorul închis pe care stătea punga unsă de la rotiserie.

— Ah.

Colomba știa că era mai bine să n-o ia în seamă, dar zise:

— *Ah ce,* la dracu'? Mamă?

Mama se întoarse s-o privească. Avea fața dezamăgită pe care o păstra pentru ocaziile importante. Ca atunci când, la paisprezece ani, Colomba spusese că vrea să înceteze cu concursurile de înot, la șaisprezece cu pianul și la douăzeci și doi că vrea să susțină concursul pentru comisariat în loc să continue cu doctoratul.

— E alegerea ta, zise. Dacă vrei să arunci tot ce ai construit, nu te pot împiedica. Oricum, eu și tatăl tău am făcut sacrificii ca să te ținem la studii.

— Ei, uite că am terminat studiile. Și nici măcar nu voiai să dau concursul ăla. Ai zis: „Ce prostie, te duci să tai amenzi!”

— Apoi am înțeles că e slujba care îți place. Te-am văzut mulțumită!

— M-ai văzut în ziar. Și ai sărit în sus de bucurie.

— Și ce e rău în asta?

— Faptul că slujba mea aproape m-a omorât, mamă. Chiar nu te îngrijorează deloc?

Mamei ei îi dădură lacrimile.

— Cum poți să-mi spui așa ceva?

Colomba își pierdu răbdarea, puse vasele în mașina de spălat, își trase bocancii în picioare și ieși trântind ușa. Merse până acasă la ea simțindu-și stomacul strâns și dorința de a fi agresată de vreun dobitoc ca să se poată descărca. Alese tocmai aleile mai puțin luminate și încetini pasul când întâlni ființe umane de sex bărbătesc, dar norul negru care o înconjura era destul ca să-i țină la distanță. Când ajunse acasă era încă mai frustrată și aproape îi venea să bată la ușa vecinului care odată îi adusese chiloții tanga căzuți de pe sârmă (a doua zi cumpărase un uscător) și care se prezentase cu o privire de raze X. „Cine știe cât de bine vă vin”, spusese. Ea se limitase la a-i înșfăca din mână și a-l trimite la plimbare, dar acum ar fi vrut să-l întâlnească, cu tot cu zâmbetul lui, chipurile prietenos.

În schimb îl găsi pe Rovere așezat pe ultima treaptă.

10.

Colomba se gândi într-o clipă să-l ignore și să treacă pe lângă el, să-l ia de gleznă și să-l tragă în jos pe scări, să-i zbiere în față. Alese a patra variantă și se așeză lângă el.

— Santini are bărbia albastră și e negru de supărare, zise Rovere.

— Să depună plângere.

— N-ar face impresie prea bună, caftit de o femeie. Pentru el e mai bine să se facă că plouă.

Aprinse o țigară.

— El ți-a făcut semnele alea pe gât?

Colomba trecu cu degetele peste ele, uitase complet.

— Nu. Un tip care trecea pe sub fereastra lui Torre.

— Din câte se pare, a început să-ți fie drag de el.

Colomba nu răspunse.

— Să luați mucul când terminați. Nu vreau să dea vina pe mine portăreasa, zise ea.

— Putem vorbi în casă? întrebă Rovere.

— Nu.

— Cum vrei.

Deschise geanta de voiaj pe care o lăsase pe treapta de jos. Scoase din ea un toc de armă pentru centură și un pistol Beretta care părea copia exactă a celui de serviciu. Un Px4 compact. Zece gloanțe în încărcătorul simplu, unul în țeavă. Ușor de ascuns.

— Glumiți, zise Colomba.

Rovere puse între ei pistolul și două cutii de muniție de 9 mm și un încărcător. Peste ele sprijini un permis de portarmă nou-nouț. Fotografia era a Colombei, cu cinci ani înainte. Aceeași pe care o folosise pentru reînnoirea legitimației.

— Permis de portarmă pentru legitimă apărare, explică Rovere. Arma e înregistrată pe numele tău. Cea de serviciu, cum cred că-ți poți închipui, nu pot să ți-o restitui câtă vreme situația ta nu e lămurită.

— Adică până mâine. Mă duc să vă aduc cererea de demisie.

— Nu poți renunța acum.

Colomba lovi cu mâna balustrada, care răsună ca un gong de-a lungul scărilor.

— Dacă aveam vreo șansă de a interveni în anchetă, am jucat-o deja. Torre și-a ieșit din minți!

— Și dacă are dreptate?

Colomba se ridică.

— Ca să i-o trageți lui Santini sunteți dispus să vă agățați de orice! Eu nu, îmi pare rău. Stați aici să vă aduc tâmpenia aia de cerere.

Rovere o apucă de braț.

— Torre a spus adevărul despre fluier.

— Și dumneavoastră de unde știți?

Rovere deschise din nou geanta și scoase din ea câteva coli de hârtie într-o țiplă de plastic transparentă.

— Astăzi i s-a imputat lui Torre faptul că nu mai vorbise vreodată despre fluier, iar el a recunoscut. De fapt nu a vorbit niciodată cu anchetatorii, dar i-a povestit unui jurnalist. Citește. Primul și singurul lui interviu.

Îi înmână țipla: conținea fotocopia color a unui articol din săptămânalul „Oggi". În antet se vedea data din august '91. La doi ani după eliberarea lui Dante. Trei fotografii ale sale erau introduse în articol. Stătea așezat pe o bancă în parc, mult mai tânăr și cu câteva kilograme în plus. Ciocul rar și poziția voit gânditoare, cu mâna bună sub bărbie și mâna masacrată în buzunar, îl făceau să pară un băiețel care se dădea adult. Purta pantaloni reiați din aceia care nu mai sunt la modă.

Interviul abia atingea tema captivității și se concentra pe viața redescoperită de Dante. Relația cu tatăl său, revenirea acasă după atâta vreme... Reporterul explica faptul că Dante voise să se întâlnească în Grădinile publice din Piazza Roma din Cremona pentru că încerca să stea cât mai mult timp cu putință în aer liber. „Am stat prea mult în spații închise", spunea el, și cine știe dacă suferea deja de claustrofobie, sau dacă simptomele se manifestaseră ulterior. Totul era îndulcit și fals. Dante care mărturisea că vrea să se înscrie la facultate după ce dăduse examenele ca elev în particular, că vrea să meargă cu bicicleta de-a lungul Padului ca să se simtă liber. „Mi-ar plăcea să termin facultatea și să dau admiterea la poliție. Ca să împiedic să li se întâmple altora ceea ce mi s-a întâmplat mie", se încheia interviul. Care titra: *Băiatul care a fost închis într-un siloz timp de unsprezece ani vrea să devină polițist*. Era și o poză cu silozul. Colomba nu-l mai văzuse vreodată. Era din ciment, înalt de șase metri și cu un diametru de patru, înnegrit de fumul incendiului pornit de Bodini în gospodărie înainte de a se sinucide, iar o clipă Colomba se închipui închisă înăuntru.

Una dintre replicile lui Dante fusese evidențiată cu galben de către Rovere, singura în care Colomba găsi puțin din verva pe care o cunoștea. „Poliția a găsit multe din lucrurile mele de școală. Din păcate am pierdut un fluier de metal care credeam că-mi purta noroc. Dar evident nu-mi purta".

Rovere arătă cu degetul.

— E puțin probabil ca domnul Torre să fi făcut această remarcă pentru a o folosi la mai bine de douăzeci de ani distanță.

— Demonstrează doar că nu a mințit în legătură cu trecutul lui, nu că are dreptate despre ce se întâmplă în prezent. Iar răpitorul lui e oale și ulcele.

— Și dacă polițiștii s-au înșelat atunci? Dacă domnul Torre a strigat ani de zile adevărul în gura mare și nimeni nu l-a crezut vreodată?

— Un motiv o fi, nu credeți? zise Colomba dându-se mai sigură decât era.

— Poți jura că fluierul nu l-a pus el?

— Da.

Rovere gesticulă cu mucul de țigară stins.

— Uită-te pe hârtia anexată în spatele articolului.

Colomba o scoase din agrafă. Era fotografia piațetei de lângă șosea.

— Cei de la UCV sunt ceea sunt, zise Rovere, dar au controlat toate căile de scăpare de la scena crimei. Pentru că îi amuză să facă poze, azi-dimineață au fotografiat și stâlpul pe care ați găsit fluierul.

— Asta schimbă drastic datele problemei. Nu l-a pus acolo asasinul care încerca să scape, observă Colomba.

— A apărut după, ai dreptate. Dar nu ploaia a eliminat urmele organice, pentru că azi n-a plouat.

Colomba îl privi bănuitoare.

— Știți multe dintre lucrurile pe care le-a spus azi De Angelis și mă îndoiesc că el sau Santini vi le-au comunicat. Inspectorul care redacta procesul-verbal?

— Un vechi prieten, zise Rovere, ușor stânjenit. Oricum, asasinul s-a întors după trecerea celor de la UCV și l-a atârnat.

— A riscat să fie văzut.

— Poate avea un motiv întemeiat.

— A lăsat o semnătură?

— Da, și asta cu puțin timp înainte ca singura persoană în stare s-o *citească* să treacă pe-acolo.

— Da' asta-i o nebunie, șopti Colomba simțind cum un fior își croia drum prin ea. O nebunie în toată regula.

— Desigur. Poate fi o coincidență. Torre e posibil să-și fi pierdut definitiv orice urmă de rațiune. Sau…

— Sau răpitorul era încă în zonă, șopti Colomba. Și l-a recunoscut.

— Tu decizi ce variantă vrei să crezi.

Colomba înșfacă pistolul și porni în fugă.

11.

Dante își alesese postul de observație ideal. Era așezat pe podea, cu spinarea lipită de ușa de la intrare. De acolo putea vedea prin spațiul pe care îl lăsase între perdelele ferestrei centrale din sufragerie. Mișcând capul avea un câmp vizual de aproape o sută optzeci de grade asupra clădirilor din zonă în timp ce nimeni nu-l putea vedea de-afară, protejat cum era de întuneric și de profilul mesei. Era încă în halat și fesele îi înghețaseră din cauza podelei, dar era prea extenuat ca să se schimbe. Numai gândul de a se ridică și a face altceva în afară de a privi îi trimitea acul barometrului la niveluri cosmice.

Dante uitase de două ori unde se afla. Prima oară crezuse că era încă în siloz, a doua oară în clinica unde o cunoscuse pe Lodovica.

Fusese prima fată pe care o avusese, la doi ani și șase luni de la eliberare. Ea era în clinică pentru a se vindeca de dependența de amfetamine, el, la îndrumarea avocatului tatălui său, după ce-și pierduse controlul într-un loc aglomerat. Dante găsea clinica plictisitoare și Elveția în general oribilă. Nu putea ști că avea să rămână acolo patru ani la rând, neputând să se întoarcă acasă și neputând să-și aleagă un loc mai bun.

În buletin Lodovica era mai tânără decât el cu doi ani, dar cunoașterea pe care o avea despre lume era incomensurabil mai mare și mai profundă decât a lui. Dante petrecuse zilele de după eliberare documentându-se despre prezent, dar ceea ce pentru el erau informații abstracte, ea le avea săpate în carne. Fiică a unui diplomat, Lodovica schimbase orașul și țara de cel puțin zece ori înainte să termine gimnaziul, luând de fiecare dată de la capăt legarea prieteniilor și acomodarea. La paisprezece ani începuse să ia din când în când cocaină de la prietenii mai mari și să se îmbete aproape în fiecare seară, descoperind că pentru *bad girls* era mai

simplu să fie invitate la petreceri. La cincisprezece ani își pierduse virginitatea cu un băiat de aceeași vârstă, fiul unui ambasador, același care o învățase să facă „baza” punând cocaina în acetonă de unghii și lăsând-o în congelator. La șaisprezece fusese găsită în supradoză de metadonă și de atunci începuse să intre și să iasă din clinici. Aceea era a patra.

Făcuseră dragoste prima oară în sala de recreere, de la care ea făcuse rost de chei. După aceea, Lodovica îi mângâiase mâna rea și întrebase dacă Tatăl îl molestase vreodată sexual. Dante fusese atât de scandalizat că rămăsese fără cuvinte. Între el și Tată nu se întâmplase nimic de genul acela. Dar îi fusese imposibil să-i explice care era relația lor, să exprime iubirea pe care o purta pentru el în ciuda a ceea ce îi făcuse, și se pusese pe plâns. Ea îl consolase ținându-i capul în poală până în zori.

Fuseseră de nedespărțit timp de trei luni. Iar când Lodovica fusese externată, venea să-l viziteze în fiecare zi și uneori rămânea să doarmă în patul lui, punând capul sub cearșaf și râzând nebunește când trecea un infirmier. Apoi tatăl ei își schimbase locul de muncă – îl mutaseră într-o țară africană – și Lodovica plecase cu el. În ziua plecării, Dante avusese un atac atât de puternic că nu putea să iasă din cameră și nu mersese s-o salute. Psihiatrul vorbise despre o reacție psihotică la abandon.

Acum Dante se întreba dacă Lodovica continuase să-și facă rău până să se sinucidă sau dacă se căsătorise cu vreun fiu de diplomat. Spera că alesese varianta a doua, chiar dacă s-ar fi simțit puțin dezamăgit.

Cineva sună la ușă și Dante se blocă în mijlocul unui gând pe care nu reuși să-l reia. Soneria sună din nou și de data asta fu însoțită de vocea Colombei.

— Domnule Torre! Sunt Caselli! Deschideți, vă rog.

El nu se mișcă. Colomba sună din nou.

— Domnule Torre! Dacă vă simțiți bine și mă puteți auzi, spuneți ceva.

Dante întinse mâna pentru a descuia, mișcându-se ca prin melasă.

Curentul de aer întredeschise ușa.

Colomba o împinse ușor.

— Domnule Torre?

Nu vedea mai departe de prag.

Cu o mișcare mecanică, fără să mute privirea, Colomba scoase pistolul nou de la centură și îl ținu cu două mâini în fața ei, simțindu-l străin și prea ușor. Cu arătătorul de la mâna dreaptă scoase siguranța, apoi îl întinse de-a lungul țevii pentru a evita să tragă din greșeală. Împinse ușa cu piciorul. Se opri la jumătatea cursei, lovindu-se de ceva.

Fu ultima picătură pentru Colomba, care deja dădea pe-afară. Deodată întunericul începu să colcăie de umbre iar urechile i se umplură de urlete și șoapte pe care numai ea le putea auzi. Începu să tremure violent, cu plămânii încleștați ca un pumn, în timp ce în minte repeta un singur cuvânt: *Fugi*! Însă intră pe picioarele nesigure și îndreptă pistolul spre forma de pe podea care blocase cursa ușii. Abia atunci înțelese că era vorba despre Dante, ghemuit în halat.

Colomba simțea nevoia arzătoare de oxigen și moliciunea din picioare. Lovi peretele cu falangele lovite și, ca de obicei, descărcarea electrică descleștă fălcile groazei. Respiră și tuși, privind în contra luminii silueta ei uriașă cu pistolul îndreptat spre cameră.

— Sunteți bine, domnule Torre? zise ea cu voce spartă.

— Da, răspunse el fără să se miște.

— Sunteți singur?

— Da, dar dați-vă din lumină.

Dante arătă spre fereastră.

— E acolo…

Colomba puse pistolul înapoi în toc și, pipăind peretele, găsi întrerupătorul. Dante clipi intens în timp ce lumina se revărsa și alunga fantasmele.

Colomba îl ajută să se ridice. Apartamentul luminat îi părea lui Dante o amintire defocalizată. Colomba îi pocni din degete în fața nasului.

— Sunteți cu mine, domnule Torre?

— Da, da.

Dante se lăsă să cadă pe canapea. Barometrul său intern cobora la o gradație acceptabilă.

— M-am pierdut puțin.

— Vi se întâmplă des?

— Nu mai e chiar așa des.

Colomba îi aduse un pahar cu apă, apoi trase un scaun din zona în care era bucătăria și îl încălecă în fața lui, cu bărbia sprijinită pe mâinile de pe spătar.

— Credeți că Tatăl vă supraveghează.

— A lăsat fluierul pentru mine. Asta înseamnă că știe că mă ocup de caz.

— De ce n-ați spus, dacă sunteți convins?

— Cui? Celor doi tipi simpatici care m-au interogat?

— Mie.

Dante făcu o palidă imitație a rictusului său.

— Nu mi-a trecut prin minte.

— Ați vorbit despre asta măcar cu avocatul dumneavoastră?

— Și așa e prea îngrijorat.

Dante goli paharul și îl așeză pe un maldăr de reviste de călătorie.

— Cum de v-au apărut îndoielile?

— Am văzut raportul celor de la UCV. Fluierul nu era acolo decât cu câteva ore înainte să ajungem noi.

— Și nu credeți că e vorba despre o coincidență.

— Nu cred în întoarcerea răpitorului dumneavoastră, domnule Torre. Ba mai mult, până în clipa asta nu am niciun fel de îndoială rațională în privința vinovăției lui Maugeri.

— Atunci de ce sunteți aici?

— Pentru că la nivel irațional mi-e frică să nu mă fi înșelat. Și dacă m-am înșelat, dumneavoastră sunteți în pericol.

Dante îi zâmbi și în sfârșit semănă cu zâmbetul lui obișnuit.

— Mulțumesc că mi-ați sărit în ajutor, știu cât trebuie să vă fi costat.

— Doar benzina.

— Nu la asta mă refeream.

Colomba îl privi bănuitoare.

— Dar la ce?

— Suferiți de ceva ce, dată fiind meseria dumneavoastră, probabil că e stres posttraumatic. Atacuri de panică, dezorientare senzorială… Când ați intrat mi-a fost frică să nu mă împușcați în cap. Asta ar explica faptul că sunteți pe liber deocamdată.

— Nu erați conștient. Iar eu mă simt foarte bine.

— V-ați scărpinat la nas, mințiți.

— Încetați.

— De ce? E interesant să vorbim despre nasuri. Știți că lungimea degetului mare e egală cu cea a nasului?

Colomba rezistă tentației de a verifica.

— Ei bine, reușiți să-mi dați ceva care să-mi transforme teama într-o îndoială concretă? Ceva ce să pot duce în fața magistratului?

— Știți ce voia să-mi spună Tatăl prin fluierul acela?

— A murit, Torre. De mulți ani.

— Voia să-mi spună: „Nu te apropia de teritoriul meu". Iar eu am de gând să-l ascult.

— Dacă prin absurd a fost Tatăl… doar nu-i puteți cunoaște motivele. Trebuie să vă repet ce ați spus despre mintea lui de necercetat?

— Ce alternativă îmi propuneți? întrebă Dante.

Colomba ezită. Era pe punctul de a se angaja la ceva ce nu voia să facă. Dar era deja implicată și știa asta.

— Pot să vă ajut să faceți anumite cercetări. Veți avea acces la toată documentația cazului dumneavoastră și a familiei Maugeri, zise.

— Și ce ar trebui să fac cu ea?

— Să dovediți ceea ce susțineți. Că băiatul n-a fost ucis de tatăl lui, că există puncte de legătură cu răpirea dumneavoastră. Eu voi avea grijă ca materialele să ajungă la cine trebuie, copilul va avea șanse să scape cu bine iar dumneavoastră veți fi în siguranță.

— Și dacă nu reușesc?

— Înseamnă că băiatul a fost ucis de Maugeri și că nu există nimeni care să aibă ceva cu dumneavoastră. Eu mă voi întoarce la viața mea, dumneavoastră la fel.

Dante se lăsă pe spătar.

— Ce ați pățit?

— Poftim?

— Ce anume vă face să vă îngrijorați atât de mult pentru mine și pentru copilul acela? Nu suntem nimic pentru dumneavoastră, dar vreți să ne ajutați, împotriva oricărui motiv rațional.

— Poate că m-am săturat să stau să mă scarpin la fund.

Dante miji ochii, care deveniră o clipă nemiloși. De prădător.

— Sau poate că aveți păcate de răscumpărat. Cele care vă fac să vă treziți noaptea și vă taie răsuflarea.

De data asta Colomba nu schiță nicio mișcare.

— Dorm foarte bine.

— Îmi cereți să colaborez, dar continuați să mă mințiți în legătură cu starea dumneavoastră. Vi se pare corect?

Colomba îndepărtă fără să vrea privirea și Dante înțelese că îi era rușine. I se întâmpla și lui, pe vremuri.

— Dacă vreți să mă ajutați, trebuie să am încredere în dumneavoastră, continuă Dante. Și am nevoie de adevăr. Adevărul dumneavoastră. Altfel aș fi intrat pe net.

Colomba se ridică deodată și Dante crezu cu o urmă de regret că urma să plece și că n-avea s-o mai vadă. Dar ea doar se așeză mai comod. Își scoase bocancii și își masă picioarele înghețate. Dante se întrebă unde lăsase șosetele, dat fiind că nu se schimbase toată după-masa.

— Pe internet n-ați găsi ce căutați. Numele meu n-a fost dat. Secrete de polițai.

Reveni cu privirea asupra lui.

— Uitați cum facem, domnule Torre, când mă voi simți în largul meu cu dumneavoastră, și e posibil să nu se întâmple vreodată, într-o zi în care mă voi simți din cale-afară de bine sau din cale-afară de tristă vă voi povesti totul. Deocamdată mulțumiți-vă să știți că pot să-mi țin sub control starea.

— Fără psihotrope.

— Nu-mi place să bag porcării în mine. Dar, oricare mi-ar fi starea, nu voi folosi niciodată pistolul dacă nu va fi reală nevoie și nu vă voi pune vreodată în pericol.

— În câte persoane ați tras, CC[5]?

— CC e o poreclă idioată. Și nu am de gând să vă spun nici asta. Trebuie să mă luați ca atare.

Dante o privi în ochi, care acum aveau o nuanță căpruie. Și asta îl făcu să spună „da”. Omul cel mai rațional, cel puțin așa îi plăcea să se definească, care se lăsa cucerit de o privire feminină. Se ridică.

5 Citit „cici”, literal „boabă de năut” sau „fată plinuță”, folosit în italiană ca poreclă de alint. (n.trad.).

— Vă pregătesc o cafea înainte să ieșiți în frig.

Colomba se ridică.

— Nu am de gând să ies. Dar cafeaua o să mă ajute pentru că am o treabă de făcut. Trebuie să vă percheziționez casa.

12.

Dante clipi uluit.

— Încă sunt trăsnit. Mi se pare că ați spus *percheziție*.

Colomba începuse deja să se uite în jur.

— Dacă există cineva care vă supraveghează, nu o face cu binoclul. Sau nu numai. O să caut microfoane și minicamere.

Dante privi neliniștit luminile blocului din față.

— Chiar vreți să-mi cotrobăiți prin lucruri?

Colomba ridică o sprânceană.

— Puteți face să dispară ce nu vreți să găsesc.

— Eh? Nu… n-ați înțeles. Nu am nimic ilegal în casă, cu excepția medicamentelor cumpărate de pe internet. Doar că nu vreau să-mi faceți haos în arhivă. Dante își strânse halatul, se îndreptă spre camera de oaspeți și deschise ușa.

— Aruncați o privire.

Colomba se opri în prag.

Camera de trei metri pe patru era plină până în tavan de cutii. Rămânea numai un mic culoar central lângă fereastra care dădea spre curte, în mijlocul căruia pendula lustra fără abajur care abia lumina.

— Arhiva timpului pierdut, zise Dante.

— Poftim?

— Ce vă amintiți din 1984?

— Așa, pe loc, nimic.

— Alphaville au intrat în topuri cu melodia *Forever Young*.

Îi fredonă refrenul. Avea voce destul de bună.

— A, da.

— Și a apărut *Alba rossa*[6] de John Milius. Mare film. Remake-ul e groaznic prin comparație.

Colomba și-l amintea vag.

— Și?

— Eu nu știu ce ne face pe noi ceea ce suntem, CC.

— Încetați să-mi mai spuneți CC…

— … dar o parte din asta sunt amintirile, chiar și acelea care ni se par neglijabile.

Dante deschise un sertar de lângă intrare și scoase de acolo o figurină albastră.

— Ca asta.

Colomba o recunoscu imediat.

— Marele Ștrumf Arbitru.

— Era în ouăle *Kinder.* Mai exact, în cele din ’89. Ai dumneavoastră vă cumpărau?

— Da. Și schimbam dublurile la școală.

— Cât m-a ținut prizonier, Tatăl nu mi-a dat niciodată dulciuri. Numai ceea ce considera el ca mâncare sănătoasă. Nu m-a lăsat niciodată să ascult muzică, nu mi-a pus niciodată un film. Am aflat de existența Marelui Ștrumf Arbitru pe *eBay,* unde am plătit patruzeci de euro.

Zâmbi.

— Dacă e să mă iau după colecționari, a fost un chilipir.

— Încercați să recuperați ceea ce ați pierdut în siloz, zise Colomba.

Sărmanul de el, își zise. Nici în cea mai dură închisoare nu erai atât de rupt de lume. Faptul că își revenise, chiar dacă nu complet, i se părea și mai miraculos.

Dante încuviință din cap.

— Am început să strâng arhiva când mi-am dat seama că uneori nu înțelegeam referințele celor de vârsta mea. Vorbeau despre un film sau cădeau pe spate din cauza unei melodii care pentru ei însemna o mulțime de lucruri și pentru mine nu reprezenta absolut nimic.

— Și strângeți tot?

— Nu. Doar cultura pop occidentală. Istoria oficială poți s-o studiezi în cărți, dar emisiunile TV trebuie să le vezi și jucăriile trebuie să le atingi ca

6 *Red Dawn,* tradus *Invazia roșie* în română. (n.trad.).

să înțelegi ceva. Iar muzica, dacă n-o asculți nu faci nimic. Dar am încetat să mai cumpăr CD-uri de când există *Spotify*.

— De jumătate din lucrurile pe care le găsiți nu-și mai amintește nimeni.

— *Crede* că nu-și mai amintește. De cât timp nu v-ați mai gândit la Ștrumfii pe care-i schimbați la școală?

— De mult.

— Dar v-au venit în minte imediat. Felul în care acționați, vorbiți, râdeți la o glumă sau luați o decizie e influențat de experiență. Nu mi-aș fi putut face munca fără cutiile timpului. Anul trecut am găsit o fată bipolară, care fugise de acasă, pentru că am înțeles la ce se referea sora ei mai mică atunci când spunea că „plecase cu Scooby Doo".

— Și la ce se referea?

— Un microbuz Volkswagen T2. Cei de la *Mystery, Inc.* vopsiseră cu flori *Mystery Machine* pentru că sunt hippie. Știați că există o teorie conform căreia Scooby e, de fapt, o halucinație a prietenilor lui, care se droghează cu LSD?

— Există o teorie despre orice, zise Colomba prea puțin interesată.

Arătă camera.

— Pot?

— Vă rog.

Colomba intră și, în timp ce Dante rămase prudent în prag, deschise o cutie la întâmplare. Conținea casete video. Prima era cu o înregistrare de la televizor.

— *Non stop*! citi ea.

— O emisiune difuzată între 1977 și 1979. Filmele le reiau din când în când la televizor, dar de emisiuni trebuie să faci rost de la canale sau de la colecționari.

— O mulțime de prostii.

— Ăsta era cu un tip îmbrăcat în marinar care băga în gură cești întregi.

Ceva îi gâdilă mintea Colombei.

— Jack La Cayenne. Nu mă născusem încă, cum de-mi amintesc de el?

— Pentru că a intrat în conștiința colectivă. Sau, mult mai probabil, ați văzut un fragment în reluările din vară. Dar vedeți că am dreptate?

Colomba închise la loc cutia, nu foarte convinsă.

— Aici e toată colecția dumneavoastră?

— Nu, aici sunt lucrurile pe care încă nu le-am studiat. Colecția întreagă e într-o boxă închiriată și o dată pe lună plătesc un individ s-o curețe de praf. O s-o las unei fundații cu numele meu, după ce mor.

O să-i dea foc, își zise Colomba.

— Încep de aici atunci, dacă sunteți de acord. Îmi pare partea cea mai dificilă. Promit să nu fac dezordine.

Dante încuviință.

— Dar dacă tot trebuie să-mi cotrobăi prin lucruri, te deranjează dacă ne vorbim la pertu? Mă stânjenește mai puțin.

Ea încuviință.

— Bineînțeles că nu.

Dante întinse mâna bună.

— Dante.

Ea o strânse.

— Colomba.

— CC.

— Du-te dracu'.

El râse.

— Îți fac o cafea bună.

•

În restul nopții, Colomba deschise cutii și casete, mută mobile, ciocăni bucăți de faianță, scoase prize și lampadare încercând să nu facă prea mult zgomot ca să nu trezească vecinii, chiar dacă Dante izolase fonic podeaua și pereții. Somnul o făcu să se încurce de câteva ori, dar nu era prima noapte albă pe care o făcea, și era oricum mai interesant să cotrobăie prin lucrurile lui Dante decât să stea nemișcată într-o dubă de poliție cu căștile de interceptare în urechi.

Arhiva lui Dante îi rezervă multe amintiri din perioade mai fericite – găsi până și un flaconaș de parfum de patchouli cu care se dădea la liceu. Mirosindu-l, se minună de cum i se schimbaseră gusturile.

Dante o urmări vreo două ore, lăudând sau explicând un obiect sau altul – pentru toate părea să aibă o rezervă inepuizabilă de anecdote – apoi limba i se împletici și Colomba îl găsi cu fața în jos în patul de pe

balcon. Fu bucuroasă. În ultimele zile Dante vorbise cu mai multe persoane decât în ultimele șase luni și avea nevoie de liniște.

La șapte, Dante deschise ochii și o văzu pe Colomba ieșind din baie cu părul ud strâns la ceafă cu un elastic și o cană de zeamă ciudată în mâini. Tricoul i se lipea de pielea udă. Terminase treaba și făcuse un duș.

— Nu voiam să te trezesc, zise ea.

Dante alunecă până pe marginea patului, învelindu-și corpul gol în cearșaf. Uitase cine era și o clipă crezuse că era vorba de fosta lui.

— Ce e în cană?

— Caffe latte.

Dante se înfioră.

— Ce cafea ai folosit?

— Nu știu, una oarecare pe care am găsit-o pe-aici.

— Nu am cafea oarecare în casă, mormăi Dante.

— Fă un duș și să vorbim, îl cicăli ea.

— Da, să trăiți.

Dante se târî în baie și ieși jumătate de oră mai târziu cu câteva picături pe corp și într-un costum negru, cu cămașă și cravată de aceeași culoare.

Colomba îl aștepta la masa din bucătărie ciugulind dintr-o bucățică de pâine uscată.

— Da' te îmbraci mereu în cioclu? zise ea posomorâtă.

— Ca Johnny Cash, cel mult.

— Cine?

— Trecem peste. Ei bine?

— Nimic. Și am demontat și televizorul. Poate că paranoia ta e doar paranoia.

— Poate mă ascultă cu un laser care înregistrează vibrațiile geamurilor, zise Dante.

— Citești prea multe prostii. Oricum, aici nu mai poți sta.

Dante rămase cu ceașca la mijlocul drumului între masă și gură.

— Ai chef de glume?

— Probabil că afară nu e nici dracu' care să te supravegheze sau care să vrea să-ți facă rău, însă, dacă a fost într-adevăr răpitorul tău cel care a

atârnat fluierul, ai devenit o țintă. Aici n-ai paznic jos, dormi practic pe stradă, de la ferestrele vecinilor se vede tot…

— Nu poți doar să pui o mașină aici jos? zise Dante simțind că mercurul barometrului urca.

— Nu-mi stă în puteri.

— Nu sunt martor?

— Dante… pentru toți cei care se ocupă de caz, vinovatul e soțul cel violent. Și, sinceră să fiu, și eu cred că e varianta cea mai probabilă.

— Dar nu cea preferabilă.

— Chiar preferi un răpitor în serie?

— Dacă ar fi fost Maugeri ar fi omorât deja copilul. Tatăl, în schimb, îl va ține în viață tot timpul cât va putea să-l aibă închis în siguranță.

Colomba nu reușea să înțeleagă care dintre perspective i se părea mai rea.

— De dimineață l-am sunat pe Rovere. O să ne facă rost de tot ce-i cerem în legătură cu ancheta în desfășurare.

— Ce câștigă riscându-și cariera? În afară de a-i da peste nas magistratului?

Colomba ezită, apoi clătină din cap.

— Poate îi e de ajuns asta. Bun, unde ne mutăm?

— Împreună, adică?

— Tu nu ai pistol. Eu da. Până nu am certitudinea că bănuielile tale sunt doar paranoia, o să mă țin scai de tine. Crede-mă, nici eu nu sunt entuziasmată.

— Poate că există totuși un loc în care putem merge, zise el zâmbind. Lasă-mă să dau câteva telefoane.

— Și care ar fi ăla?

— Surpriză.

— Nu mi-au plăcut niciodată surprizele.

— Oare de ce puteam să-mi închipui?

În timp ce Dante lua telefonul și Colomba se așeza pe scaunul de toaletă ca să facă pipi, pe stradă un bărbat se opri nevăzut sub balcon. Purta un impermeabil încheiat până la gât și ducea cu el o pungă de plastic cu toate cele necesare pentru o săptămână de dietă variată, potrivită pentru un copil de șase ani. Un copil care nu voia să mănânce și

cerea sus și tare să-și vadă părinții. Bărbatul cu impermeabilul știa că în curând avea să devină mai docil. Așa funcționa. Dacă cineva nu se băga să strice tot. Bărbatul cu impermeabilul ridică privirea spre etajul șase. Ceea ce se întâmpla acum în spatele ferestrei lui Dante nu-i plăcea deloc.

Trebuia să-i pună capăt.

V. ODINIOARĂ

În rucsacul mic imitație Invicta, *așezat în fundul garderobei de tek și hârtie de orez, e o oală sub presiune care conține aproximativ două kilograme dintr-un amestec de ciclotrimetilentrinitroamină, cunoscută și ca RDX, și de poliizobutilenă. E un compus foarte stabil numit în limbaj comun C-4. Poate fi modelat ca plastilina, căreia i se aseamănă foarte mult prin consistență – culoarea, în schimb, e alb opac, poate fi comprimat, udat și chiar incendiat în relativă siguranță. Dar nu în același timp incendiat, comprimat și adus la o temperatură mai mare de două sute cincizeci de grade Celsius. În acest caz explodează, eliberând o cantitate considerabilă de energie. C-4 este un exploziv cu potențial mare, foarte îndrăgit de militari. În timpul războiului din Vietnam, soldații îi dădeau foc ca să se încălzească. Sau îl înghițeau ca să tragă chiulul. E relativ simplu de sintetizat, chiar și într-un laborator artizanal, cu toate că procesul prezintă riscurile sale. De aceea e foarte îndrăgit și de teroriști.*

La 21:30, un cronometru digital, inițial făcând parte dintr-un boiler de fabricație suedeză, trimite impulsul electric a patru baterii AA către o capsulă de oțel de mici dimensiuni. Este detonatorul, care conține douăzeci de grame de praf de pușcă. Detonatorul se activează producând temperatura necesară reacției. Amestecul C-4 explodează, transformându-se instant în gaze care călătoresc cu o viteză mai mare decât a sunetului; *mai exact, 8 550 de metri pe secundă. Oala sub presiune explodează, fărâmițându-se în schije și dislocând o cantitate importantă de aer, care devine arzătoare din cauza vitezei.*

Schije, fragmente de garderobă, praf de ciment și aer încins întâlnesc cuplul în vârstă, așezat la masa de la intrare. Primul lovit este bărbatul, care este pur și simplu ridicat în aer. O clipă ia poziția unui om răstignit, cu bazinul în contact cu masa, apoi membrele ies din articulații și se desprind de corp, în timp ce schijele, fragmentele și praful trec prin el.

Unda de șoc merge mai departe și o lovește pe soția bărbatului. Ea are capul încă aplecat deasupra mesei, cufundată în gândurile ei negre, și e împinsă într-o poziție semifetală. E ca și cum s-ar rostogoli pe spate, dar la

fiecare rotație corpul ei își pierde din consistență. Se fărâmițează, ca să zicem așa. Fragmente din trupul ei, din cel al soțului, din masa lor, din pahare, din sticla de Chardonnay, al cărei conținut se vaporizează, îngroașă norul de schije. Se năpustesc asupra cuplului de tineri căsătoriți așezați în spatele cuplului în vârstă.

Tânăra soție este lovită prima. Orbita stângă e străpunsă de o linguriță de desert a vecinului ei în vârstă, în timp ce trupul îi sare peste masă și îl lovește pe soț, care începe să alunece înapoi încă așezat pe scaun, cu meniul pe care îl ține în mână luând foc. Dar flăcările nu s-au aprins încă atunci când unda de șoc și amestecul de fragmente se năpustesc asupra managerului de microcomponente și a romanului său. Cubitusul și humerusul femeii în vârstă trec prin craniul și prin pieptul său ca niște sulițe. Cade pe spate, atingând ușor cu ceea ce îi rămâne din ceafă picioarele tânărului soț care își continuă alunecarea prin sală.

Unda de șoc se răspândește până la grupul de japonezi și la șeful de sală. Energia cinetică e inegală, există diferențe de presiune și direcție datorate obstacolelor și rezistenței aerului. De aceea, cei cinci nu sunt pur și simplu ridicați, ci trași în mai multe direcții în același timp, de parcă ar fi condamnați să fie legați de cai și sfâșiați în patru. Trei japonezi își pierd membrele superioare. Spinarea celui de-al patrulea se deschide de la scapulă la coccis, expunând coloana vertebrală. Șeful de sală, parțial protejat de cei patru japonezi, dar mai înalt decât ei, este lovit în ceafă de un fragment de ciment mare cât o savonieră. Șeful de sală cade în față, în timp ce unda de șoc, fragmentele și schijele ajung la ferestre și le fac țăndări. O parte din energia exploziei se risipește în exterior, dar nu suficient de multă. Schije, fragmente și praf încins continuă să gonească prin sală, seceră pe chelnerul care așteaptă ca DJ-ul să facă gluma. Îi perforează spinarea, terciuindu-i inima, plămânii, ficatul și intestinele, trec prin el și îl ciuruie pe agent, aflat încă în căutarea titlului acelui film care nu-i dă pace, și îl lovesc pe DJ și pe prietena lui îndrăgostită, lovindu-i de o coloană de rezistență. Mâna stângă a DJ-ului și cea dreaptă a fetei, încă înlănțuite, se desprind și zboară până la cele patru modele albaneze și însoțitorul lor, precedând o ploaie de bucăți de beton. Un fragment în flăcări din garderobă, lung de vreo cincizeci de centimetri, se înfige în coloana vertebrală a uneia dintre fete, puțin mai sus de un tatuaj care

reprezintă doi fluturi care se sărută, ieșindu-i prin buric. Apoi unda de șoc lovește grupul ca pe niște popice, iar cei cinci alunecă pe podeaua sălii luând foc din cauza frecării. Sternul însoțitorului se rupe spre înăuntru, strivind mușchiul cardiac.

În timp ce capul DJ-ului se curbează înspre înapoi rupându-i vertebrele cervicale, tânărul soț trece prin ceea ce rămâne dintr-o fereastră. Începe să cadă spre stradă în aceeași secundă în care una dintre manechine, cea care se pregătea să se ridice ca să mai tragă o linie de coca, se lovește de o altă coloană, fracturându-și bazinul. Masa la care stătuseră ea și prietenele ei se ridică între timp. Zboară ca un frisbee de treizeci de kilograme.

Undele de șoc continuă să se propage. În timp unele lovesc sala restaurantului, altele se infiltrează pe casa scărilor. Aerul sub presiune șuieră ca un tren în hol, devenind și mai arzător. Smulge o bucată de balustradă, smulge tencuiala de pe pereți și se năpustește la etajul de jos. Un barman ajunge cu picioarele în sus, în timp ce tremurul din pereți, comparabil cu un cutremur de gradul patru, dărâmă dulapuri de perete și sticle, sfărâmă vitrinele cu prăjituri și aruncă pe barman mașina de cafea, rupându-i șase coaste și o vertebră. Unda de șoc se propagă spre emporiu. Plafonul unei băi se prăbușește, trăgând cu el cabluri electrice și privând de curent etajul inferior. Manechine și scrinuri cad. Vitrinele barului și cele ale emporiului explodează, acoperind cu cioburi mașinile oprite. Pe una dintre ele, un Smart parcat ilegal cu luminile de staționare aprinse – proprietara bea un apetitiv la doi pași – se termină călătoria tânărului soț. Care îndoaie plafonul mașinii cu partea superioară a corpului. În momentul impactului chipul său e aproape lipsit de nas, buze și pleoape.

Își termină zborul și masa devenită frisbee. E grea și pe o distanță de numai câțiva metri a pierdut mult din impulsul inițial. Ar fi de ajuns să lovească ușor o coloană sau să se genereze un nou vârtej de aer cald ca s-o devieze și s-o facă inofensivă. Dar astăzi nu e o zi cu minuni, iar frisbee-ul își continuă traiectoria fără întreruperi. Femeia cu ochi pătrunzători nu o vede cu adevărat, chiar dacă după aceea va fi convinsă că a intuit cel puțin, umbra unui bolid care-și flutură aripile spre ea, prinsă cu coada ochiului. Masa cade pe ea pe o parte trântind-o la pământ, tăindu-i respirația și vederea.

Au trecut trei secunde de la explozie. Bubuitura ricoșează de-a lungul pereților caselor ajungând până în piață, unde sperie porumbeii.

Apoi încep țipetele.

VI. VIZITE LA DOMICILIU

1.

Hotelul Impero era un *pot-pourri* de design modern, vag japonez, și arhitectură eco-compatibilă, cu mici cascade de apă pe holuri și iarbă care creștea pe acoperișul de la etajul cincisprezece. La origine fusese un bloc de birouri de la început de secol XIX, aflat pe o străduță laterală din via del Corso, centrul shoppingului de la Roma, la doi pași de Ara Pacis. Barul era o verandă transparentă, amplasată pe o latură a grădinii interioare, și aceasta cu o tentă japoneză datorată bolurilor albe zen.

Colomba străbătu holul de la recepție pardosit cu marmură, simțindu-se din alt film îmbrăcată în blugi și cu ghiozdanul în spate. Când lucra folosea legitimația ca pe un *passe-partout,* dar în calitate de civil simțea o oarecare jenă în relațiile sociale. Ar fi trebuit să fie mai atentă când mama ei îi explica cum trebuie să se poarte o domnișoară cuminte.

— Trebuie să existe o cameră pe numele domnului Torre, îi spuse unui recepționer de la birou, în timp ce pe lângă ea defila un harem în *chador*[7], protejat de două gărzi de corp cu barbă.

Recepționerul tastă numele în calculator și zâmbetul i se lărgi.

— Bineînțeles, doamnă. Directorul va veni imediat pentru a vă însoți la apartament.

Colomba se prefăcu neinteresată dar își zise: *Apartament*? Scoase documentele din portofel, dar celălalt le refuză cu un gest.

— Nu e nevoie. Dacă vreți să luați loc…

— Sunt în grădină.

— Foarte bine, doamnă. Să rog să vi se aducă un *drink*?

— Nu, mulțumesc. E-n regulă.

Ieși încă uluită și ajunse lângă Dante la una dintre măsuțele împrăștiate printre palmierii pitici și oleandri. Dante fuma și studia o

7 Veșmânt musulman.

blondă de la masa alăturată. Se umpluse de Xanax ca să depășească stresul mutării și avea ochii întredeschiși.

— Ia zi, cât de bogat ești? îl întrebă.

— Să știi că dacă mă scuturi nu cade niciun bănuț.

— Pe naiba. Aici fără un card *Black* nici nu te lasă să cauți în coșu' de gunoi.

— Ții minte că ți-am zis de fata care plecase cu microbuzul lui Scooby Doo?

— Nu sufăr de demență senilă.

— Era fiica proprietarului și am acceptat plata în natură. Acum e suficient să dau un telefon și am apartamentul, chiar dacă hotelul e în *overbooking*. Gratis.

— Și ce faci cu el dacă nu ieși din casă?

— Le fac fetelor impresie bună.

— Cum ar fi blonda din spatele meu? Pentru ea îți trebuie mai mult decât un card Black.

— Lasă-mă să visez.

Directorul sosi și aproape se înclină în fața lor, în timp ce doi hamali încărcau valizele lui Dante și rucsacul Colombei pe un cărucior, dispărând spre liftul de bagaje. Ei, în schimb, fură însoțiți până la ultimul etaj cu liftul de cristal care urca din centrul holului de recepție. Era complet transparent și se mișca atât de încet că Dante acceptă să-l folosească, chiar dacă nu reușea să ascundă o urmă de disconfort.

— Singurul lift cu care am urcat în ultimii zece ani, zise el jovial.

Colomba profită de ascensiune pentru a studia paza de sub ea. Observă cel puțin patru paznici în costume negre, cu căști auriculare, cu umeri largi, ca de foști militari. Dat fiind numărul mare de clienți, trebuiau să fie eficienți și obișnuiți să observe neregulile. Nu din întâmplare își ațintiseră cu toții privirea spre ea când intrase. Dacă nu și-ar fi ținut pistolul în trusă – era prea cald ca să poarte geacă – și-ar fi dat seama fără îndoială.

Liftul se opri în fața ușii apartamentului pe care directorul îl deschise și se opri în prag.

— Domnul Torre cunoaște bine hotelul nostru și vă scutesc de turul ghidat. Nu ezitați să mă contactați pentru orice ați avea nevoie, zise.

Colomba încercă să-i întindă actele, dar directorul se făcu că nu le vede și urcă din nou în lift cu un zâmbet.

Colomba le puse la loc, simțindu-se din nou stânjenită.

— De ce nu le vor? îl întrebă pe Dante.

— Eu sunt deja înregistrat în sistem, iar oaspeții mei au dreptul la *privacy*. E un avantaj suplimentar.

— Ilegal.

— Mamă, ce enervantă ești!

— Data viitoare când te întâlnești cu ei explică-le că nu sunt una dintre amantele tale.

Apartamentul era împărțit în două dormitoare, ambele cu băi sibaritice, și un living uriaș cu șemineu, lângă care, în cinci minute, sosiră doi angajați care instalară un espressor de bar și o râșniță electrică.

— Lasă-mă să ghicesc, zise Colomba. Un alt bonus.

— Bravo.

— Ai și pe cineva care să te spele pe spate la duș?

Dante își afișă rânjetul caracteristic…

— Numai la cerere.

Dante îi dădu Colombei camera mai mică, care era oricum mare cât jumătate din apartamentul ei, și o ținu pe cea mai mare pentru el, dar îi spuse că o făcea pentru că avea mult mai multe geamuri și o terasă cu jacuzzi și saună.

— În care voi dormi.

— Și nu folosești patul rotund din cameră? zise Colomba care văzuse așa ceva într-un film.

— Nu ca să dorm…, făcu el cu ochiul. Dacă înțelegi la ce mă refer.

Colomba oftă cu năduf.

— Nu.

Controlă priveliștea de pe terasă: dădea spre grădina interioară și nu existau clădiri vecine. Bineînțeles, nu era sigură sută la sută, dar date fiind nevoile lui Dante, ori accepta, ori trebuiau să se mute la țară.

— Trage draperiile când dormi, bine? zise. Și ține lumina stinsă în cameră, altfel ți se vede silueta.

— Te gândești la un lunetist? întrebă el, neștiind dacă glumea sau nu.

— Nu mă gândesc la nimic, dar tu fă cum îți zic.

— Da, mama.

Colomba se duse să-și aranjeze lucrurile. Patul era un dreptunghi pentru trei persoane acoperit cu un cearșaf alb vaporos. Pe un perete era un televizor LED, iar pe altul un dulap de metal lustruit și o bibliotecă. Se întrebă, pentru a suta oară în ziua aceea, dacă mutarea unui singuratic psiholabil numai din cauza posibilității incerte a existenței unui pericol avea sens sau dacă se contaminase și ea cu paranoia. Speră să-și dea seama repede, înainte să se bage într-o harababură și mai mare. Își puse hainele de schimb în sertare și pantofii în baie, apoi se întoarse în salon.

Dante observă că își pusese din nou tocul la centură, dar nu zise nimic. Își scotea pachetele de cafea boabe din valize, punându-le în ordine alfabetică pe barul mobil din spatele espressorului. Blue Mountain, Merida, Vintage Colombian… Mirosul de torefiere se răspândea în cameră.

— E o piscină încălzită superbă deasupra noastră și, ghici ce, are acoperiș transparent. Am putea să înotăm puțin și să luăm un apetitiv acolo, zise el.

— Am o idee mai bună. Să începem să lucrăm.

Dante oftă.

— Ție chiar nu-ți place să te bucuri de viață, nu?

•

Alberti fusese anunțat și la mai puțin de jumătate de oră după aceea descărca la recepție două cutii de documente pe care Colomba coborî ca să le ia. Alberti era în civil.

— Ai folosit mașina ta, nu?

— Sincer să fiu, nu am mașină. L-am convins pe un prieten să mi-o împrumute pe a lui.

— E bine și așa.

Nasul i se dezumflase mult, chiar dacă era limpede că n-avea să revină la forma inițială. Dar nu-i stătea rău, își zise Colomba. Îl făcea puțin mai matur. El o ajută să care cutiile la etaj și privi curios ușa apartamentului.

— Chiar locuiți aici, *dottoressa*?

— Doar câteva zile. Și nu plătesc eu, răspunse ea închizându-i ușa-n nas cu o urmă de răutate.

— A venit Moșu'! exclamă Dante privind cutiile. Da cum reușiți să nu arhivați nimic în format digital?

— Documentele familiei Maugeri sunt aproape toate digitale, zise Colomba deschizând o cutie. Dar cazul tău e încă în mare parte în format fizic. Nu avem fonduri să trecem în digital vechiturile.

— Eu nu sunt o „vechitură", zise el ofensat.

Colomba îi întinse câteva dosare.

— Zi mersi că Rovere a reușit să facă rost de astea.

— De unde începem? întrebă Dante răsfoind unul dintre ele.

Era raportul unuia dintre anchetatorii care se ocupase de cazul lui.

— De la tine. E ceea ce cunosc cel mai puțin.

— Fac o cafea.

Colomba și Dante băură ceva cafele, studiind documentele și discutând timp de aproape douăzeci și patru de ore. Mâncară în apartament și se despărțiseră numai ca să doarmă, în timp ce camera lui Dante în care femeile de serviciu aveau accesul interzis se acoperea cu un strat uniform de hârtii și fotografii. Ca să se miște, Colomba trebuia să facă slalom printre site și cești goale, dar în cea mai mare parte a timpului rămase pe șezlongul Le Corbusier punându-i lui Dante întrebări despre povestea lui. Iar el răspunse cu precizie, pentru prima oară de când scăpase.

Dante fusese închis într-un siloz de pe pământul unei gospodării care aparținea lui Antonio Bodini, fost caporal, pensionat, care moștenise proprietatea de la părinții morți. Silozul cu pricina era unul dintre cele două pe care tatăl lui Bodini le folosea ca să depoziteze grâul, dar înainte de a muri cedase cea mai mare parte a pământului – cultivată acum de o firmă agricolă din apropiere – și de atunci nu mai fuseseră utilizate, cel puțin oficial. În cei unsprezece ani în care Dante rămăsese prizonier, Bodini își continuase viața, cultivând pământul, hrănind puii și găinile și ridicându-și pensia. În localitate toți și-l aminteau ca pe un om timid și taciturn, prea sălbatic pentru a-și întemeia o familie, care schimba două vorbe când mergea la cumpărături, dar care la bar bea de unul singur. În serile de vară putea fi văzut așezat la masă în fața casei, în pantaloni ponosiți și maiou. Când s-a descoperit cine era cu adevărat și ce făcuse, toți fuseseră cutremurați și de atunci fusese poreclit „nebunul".

Mormântul lui fusese profanat de două ori înainte de a fi dezgropat, incinerat și pus într-un osuar comun. Motivul pentru ceea ce făcuse, părere împărtășită de anchetatori și de specialiști, era dorința frustrantă de a avea o familie, dorință devenită nebunie.

— Problema e că nu era el Tatăl, zise Dante.

Colomba răsfoi documentele.

— Au fost găsite numai amprentele lui, proprietatea era a lui și nu a fost văzut cu nimeni.

— Ce accent am? întrebă Dante.

— Accent?

Colomba se concentră.

— Vag din nord, mai puțin când folosești expresii în dialect roman. E ușor, oricum.

— Era așa și când am ieșit din siloz, lăsând la o parte dialectul.

— Bun, și?

— Bodini avea cinci clase și vorbea practic tot timpul în dialect din Cremona. Nu poate să mă fi educat el.

Pentru că în timpul captivității răpitorul îl învățase pe Dante să citească, să scrie și să stăpânească matematica elementară pe niște manuale vechi. Poliția găsise câteva dintre ele, descoperind că era vorba despre ediții de dinainte de anii ’60, probabil cumpărate de pe tejghelele anticarilor. Educația primită de la Tată fusese cel puțin bizară.

— Uneori îmi cerea să învăț pe de rost fragmente lungi scoase din cărți pe care nu le mai văzusem niciodată, povesti Dante. Îmi aducea paginile și mi le lăsa toată noaptea. Dacă a doua zi greșeam, îmi tăia mâncarea sau apa sau…

Ridică mâna rea. Tatăl îl forța s-o lovească cu un baston de lemn sau un cuțit. Era partea corpului destinată pedepselor corporale. Dante învățase pe de rost fragmente din cei mai importanți poeți și scriitori italieni de până în secolul XIX și încă și le amintea perfect. Unora nu le citise textele complete. Tatăl avea și o fixație pentru Cremona. Dante trebuise să învețe ca-n palmă străzile pe o hartă și unul dintre jocurile memotehnice ale Tatălui consta în a-i arăta fragmente de imagini cu monumente și clădiri pentru a le recunoaște. Conform specialiștilor care-l

examinaseră pe Dante după ce se eliberase, informațiile care îi erau împărtășite nu aveau alt scop decât exercitarea stăpânirii asupra lui.

— Poate Bodini era un autodidact care-și ascundea cultura de restul lumii.

— Asta au spus și colegii tăi. Dar nu e credibil.

— În plus, erau numai amprentele lui pe cărți. Și ADN-ul lui, zise Colomba citind. Aici văd că au făcut și teste la sfârșitul anilor ’90. Ai cerut tu să fie făcute?

— Da. Pe vremea când am scăpat nu se foloseau. A trebuit să mi le plătesc și a fost degeaba.

— Însă tu ești sigur că Tatăl și Bodini nu erau aceeași persoană.

— Bodini îi închiria doar parcul de distracții. Sunt absolut convins. Și pentru că l-am văzut față-n față, și nu era Bodini.

Colomba se așeză mai bine pe șezlong. Era seara celei de-a doua zile de cercetări. Nu găsise nimic care să susțină teoriile lui Dante, dar nici nu reușise să găsească spații goale evidente în poveștile sale. Era lucid și demonstra o memorie de elefant în privința detaliilor a ce i se întâmplase. Și nu numai. Avea o memorie aproape perfectă în legătură cu orice.

— Povestește-mi, zise.

— Totul e scris.

— Nu tot. Știi asta.

Dante ridică din umeri, mimând indiferența.

— Cum vrei. Era o crăpătură în cimentul silozului. Mică, ascunsă de culcușul meu. Eu trăgeam cu ochiul afară când eram sigur că Tatăl nu putea să-și dea seama, și chiar și atunci…

Clătină din cap.

— Eram mereu sigur că mă privește.

— Ce se vedea? întrebă Colomba.

— O bucățică de câmp și celălalt siloz. Era identic cu al meu, dar credeam că era gol.

— Dar nu era, conform mărturiei tale.

— Care nu a avut prea multe rezultate, din păcate. Silozurile aveau câte o ușă de-o parte și de alta. Păreau normale, dar Tatăl sau Bodini le izolaseră fonic. A mea, cel puțin, era izolată, de afară nu se auzea nici dacă loveam în ea. Ceea ce am încetat să fac după prima săptămână.

— Deci nici tu nu puteai auzi nimic din ceea ce se întâmpla afară.

— Doar puțin. Vibrațiile camioanelor când treceau pe șosea, sirenele ambulanțelor, furtunile… Uneori păsările. În timp ce toate zgomotele dinăuntru erau amplificate. Era ca și cum urcau până la acoperiș și apoi mi se prăvăleau în cap.

Dante se înfioră.

— Știi ce mi se pare incredibil?

Colomba clătină din cap, neavând încredere în propria voce.

— Că am supraviețuit. Chiar și mie mi se pare incredibil. Te adaptezi la orice, la dracu'.

Dante ieși pe balcon ca să fumeze o țigară. Podeaua era plină de mucuri. Se întoarse după zece minute, părând din nou calm.

— Cred că Tatăl intra și ieșea din celălalt siloz folosind ușa de pe partea ascunsă, cel puțin când am început să mă uit prin crăpătură. Și poate că intra și ieșea pe întuneric, pentru că nu mi s-a întâmplat niciodată să-l zăresc venind din partea aceea. Dar în ultima zi am făcut-o. Ținea de mână un copil de vârsta mea.

Colomba știa. Era partea cea mai controversată a depoziției făcute de Dante după eliberare. Când o citise, i se păruse incredibilă, dar auzind-o din gura lui Dante îi dădea impresia opusă.

— Atunci l-ai văzut la față.

— Între treizeci și patruzeci de ani, păr scurt și ochi albaștri foarte deschiși. Obraji supți. Am încercat să-i fac un *identikit,* dar a ieșit prea generic. Era întuneric. Și eram agitat.

Colomba îl privi; chipul omului pe care Dante îl văzuse era abia schițat. Cu excepția ochilor, care erau duri.

— Chipul lui Dumnezeu… ca să te citez.

— Până în clipa aceea purtase o cagulă de lână cu o beretă militară cusută pe ea și ochelari închiși la culoare.

Conform lui Dante, schimbase cinci perechi în timpul captivității sale, mereu identici.

— În timp ce copilul… l-am văzut și mai puțin… Era… ca și cum ai privi o planetă în contralumina unei stele… Mi s-a părut înalt și slab, mai slab decât Tatăl care avea talie medie, și de-o vârstă cu mine. Păr lung pe

umeri ca al meu. De un lucru sunt sigur, însă. Râdea sau plângea. Sau ambele, pentru că scotea sunete ciudate și înalte.

Colomba aruncă o privire și pe portretul-robot al băiatului, găsindu-l la fel de vag. Putea fi orice băiat de vârsta pe care o avea Dante pe atunci.

— Nu puteau fi doi vizitatori? Tată și fiu care ieșeau la picnic?

Dante clătină din cap.

— O, nu.

— Și apoi ce s-a întâmplat?

— Tatăl l-a condus pe băiat prin câmp. A trecut și pe lângă silozul meu. Aveam vizibilitate limitată, chiar dacă îmi lipeam ochiul de perete. Era doar o crăpătură de un centimetru, la dracu'... Și în timp ce erau pe punctul de a dispărea din câmpul meu vizual am văzut cealaltă mână a Tatălui și ceea ce ținea ascuns la spate. Avea un cuțit. Acum, că mă pricep ceva mai bine, cred că era un cuțit de măcelărie.

— Ai spus că ești convins că băiatul a fost ucis. Ai asistat în vreun fel la scenă? Ai auzit țipetele?

— Nu. Știu că nu au găsit cadavrul sau urme de sânge, dar nu prea am dubii în legătură cu ce i-a făcut Tatăl.

— Trebuie să fi fost un șoc pentru tine.

— „Șoc" nu descrie bine senzația. Pentru prima oară în unsprezece ani îl vedeam pe Tată la față și o altă ființă omenească lângă el. Apoi, la câteva minute, l-am văzut din nou pe Tată. Era singur și venea spre silozul meu.

— Și avea cuțitul? întrebă Colomba.

— Da. Am auzit că deschidea ușa. Nu se aștepta la o reacție din partea mea. Nu reacționasem niciodată în ultimii ani. Dar l-am lovit cu găleata în care îmi făceam nevoile și am fugit. Nu știam bine ce să fac.

— Ce te-a împins să reacționezi? Ți-a fost frică?

Dante afișă un zâmbet trist, diferit de rânjetul caracteristic.

— Nu, spuse el încet. Am fugit pentru că mă trădase. Credeam că eram singurul copil.

2.

Dante ieși să fumeze o țigară și Colomba avu chef să-l imite, chiar dacă nu mai fuma din primul an de facultate. Se simțea de parcă intra cu bocancii în partea cea mai delicată și mai intimă din sufletul lui Dante, pe care el învățase cu timpul s-o ascundă față de lume. În meseria ei interogase și ascultase sute de victime, suspecți și vinovați, dar rareori rămăsese așa uluită. Poate pentru că povestea lui Dante era oricum numai obișnuită nu, poate pentru că începea să-i devină simpatic.

Când intră din nou în cameră ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, Dante își continuă povestea.

— Nu m-am întors să văd ce pățise, am fugit și atât, și puțin a lipsit să-mi rup gâtul coborând pe scară. Știam să cobor scările numai teoretic. Ca multe alte lucruri care nu se puteau face înăuntrul unui siloz.

— Cum ar fi mersul pe bicicletă, zise Colomba încercând s-o dea pe glumă.

— Cum ar fi mersul pe bicicletă.

Dante zâmbi.

— Sau chiar alergarea.

Însă cumva reușise să ajungă în picioarele goale la șosea, unde îl lovise o mașină. Din fericire, șoferul îl ridicase și îl dusese la spital fără să aștepte ambulanța. La spital, Dante reușise să spună cine era și să fie crezut.

Când poliția ajunsese la siloz, Bodini se împușcase deja în gură cu pistolul militar nedeclarat pe care-l avea, după ce dăduse foc la tot, stropind casa și silozurile cu kerosen. Silozurile de beton rezistaseră, chiar dacă cei de la Criminalistică cu greu găsiseră ceva înăuntru, dar casa fusese arsă până la temelii. Nu se găsise niciodată vreo urmă a celuilalt bărbat descris de Dante și cu atât mai puțin a băiatului. Nici sânge, nici cadavru, nici haine sau obiecte personale. Ipoteza cea mai acceptată era aceea că Dante visase, ca un fel de proiecție a lui însuși, iar protestele sale nu reușiseră să schimbe cu nimic punctul de vedere al anchetatorilor.

— Dacă era într-adevăr un alt copil, de unde știi sigur că era în celălalt siloz? întrebă Colomba. Poate îl ținea în casă.

— Din două motive. Primul e că a dat foc și celuilalt siloz. Dacă nu-l folosea pe post de închisoare, ce motiv avea să-l incendieze?

— Poate îl folosea în alte scopuri. Avea lucruri înăuntru, nu știu. Sau își ieșise pur și simplu din minți.

— Poate, dar nu cred că Bodini a făcut-o. A fost Tatăl. Și-a ucis complicele, și-a șters urmele și a dispărut.

— Și de ce nu a lăsat cadavrul celui de-al doilea copil?

— Pentru că, într-un fel sau altul, ar fi condus la el, cred… Nu-mi amintesc chipul lui, dar îmi amintesc cum se mișca. Cu pași mici, uimit și înspăimântat de ceea ce îl înconjura. De parcă s-ar fi dezobișnuit să stea în aer liber. Și eu mă mișcam așa imediat după ce am scăpat.

— În afară de momentul în care ai fugit.

— Îmi amintesc numai farurile mașinii care m-a lovit.

Colomba se gândi câteva clipe.

— Prin urmare băiatul a fost prizonier cât ai fost și tu sau aproape.

— Nu am reușit niciodată să-mi dau seama, cu toate că mi-au arătat zeci de fotografii. Pe vremea aia nu exista internet ca să anunți disparițiile și între procuraturi nu exista o bază de date coordonată. Probabil se pierdeau cine știe câte reclamații. O vreme am continuat să mă interesez în legătură cu el, apoi am renunțat.

— În privința asta nu ai nicio vină, vina ne aparține nouă, recunoscu Colomba uitându-se la ceas.

Ora zece. Începea să i se facă foame.

— Acum știi tot ce e de știut, zise Dante.

— Te înșeli. Cunosc doar versiunea ta. Există anchetele și interogatoriile făcute de colegii mei și de judecători. Am citit puțin din ele, dar trebuie să le studiez.

— Le-am studiat eu. Vrei să știi ce-am descoperit?

Dante se ridică și se apropie de tabla de plastic pe care o atârnaseră pe un perete și o acoperiseră cu post-it-uri. Dezlipi unul și scrise ZERO pe el cu un marker.

— Tot ceea ce au găsit mergea în aceeași direcție. Un singur răpitor, adică Bodini, niciun străin, niciun alt băiat.

— Cum e posibil ca ferma să nu fi fost niciodată controlată de autorități cât timp ai fost închis? Pompieri, salubrizare…

— A fost controlată de mai multe ori, și de fiecare dată era acolo Bodini. Nimeni nu s-a gândit vreodată să verifice cele două silozuri chiar și când se credea că am fost răpit. Singura mărturie împotriva curentului a fost aceea a unui individ care locuia într-o casă la un kilometru de a lui Bodini. Tipul a spus că vedea deseori farurile unei mașini oprită la mică distanță de casa lui Bodini, dar a crezut mereu că erau niște cupluri.

— Și poate că asta și erau.

— Dacă crezi asta, ne pierdem vremea.

— Dante, ți-am spus. Caut dovezi, chiar și una singură, ale unei legături între tine și fiul familiei Maugeri.

— Fluierul.

— În afară de fluier. Am vorbit deja despre asta.

Colomba deschise un dosar cu care mersese să doarmă cu o seară înainte. Era lista persoanelor, uneori cu semnalmente, care fuseseră interogate după evadarea lui Dante sau care fuseseră suspectate într-un fel sau altul.

— Procuratura a interogat treizeci de persoane, căutând un eventual complice.

— Colegii tăi au scos din pălărie niște *sexual offenders* și infractori de rând, dar nu au găsit nimic despre niciunii.

— Și tu ce crezi?

— Îi ignor pe toți. Tatăl m-a ținut prizonier unsprezece ani, fără întrerupere, lăsându-mă să-l văd cel puțin o zi din trei. Ei fuseseră cu toții la închisoare sau la spital, ceea ce făcea imposibilă o astfel de continuitate.

— Și tu ești sigur că Tatăl și Bodini nu au făcut schimb între ei?

— Eram atunci, iar acum sunt și mai și. Iar suspecții pe care mi i-au arătat nu aveau fizicul potrivit. Își schimba vocea, vorbind gros, dar corpul nu și-l putea schimba. Ai ajuns să mă cunoști puțin… Crezi că mi-aș fi imaginat episodul cu bărbatul și cu băiatul?

— Vreau să fiu sinceră cu tine, Dante. Nu știu.

Dante se lăsă să cadă întins pe pat.

— Dacă ai de ales între blândețe și sinceritate, alege-o mereu pe a doua cu mine. Și mai ales fără milă.

— Asta-i bine, pentru că mulți zic că nu sunt în stare să dau dovadă de așa ceva. Spune-mi alte puncte de legătură care-ți trec prin minte.

— Vârsta fiului lui Maugeri.

— Ok.

— Și tatăl meu a fost acuzat că ar fi făptașul, exact ca Maugeri.

— Dar tatăl tău nu a fost acuzat că a ucis-o pe mama ta. Ea s-a sinucis.

— A ucis cu o armă albă, exact cum a făcut cu băiatul din celălalt siloz.

— Cea mai mare parte din crimele în familie sunt comise cu arme albe sau obiecte contondente. În Italia nu toți au armă de foc în casă.

— Nu sunt urme ale copilului. Niciuna, zise Dante.

— În afară de sângele din portbagajul lui Maugeri.

— Tatăl l-a lăsat.

— Tatăl ăsta chiar e o mașină de război. Distrage atenția de la persoana lui, face în așa fel încât vina să cadă pe cine vrea el, nu se lasă niciodată prins…

— Exact.

— Și atunci ce șanse avem împotriva cuiva care nu face greșeli?

— Una a făcut. Am reușit să evadez.

Dante căscă și se întinse.

— Mi-e foame și sunt sătul de toată discuția asta. Ce-ai zice să mâncăm și noi măcar o dată cum trebuie?

— Tre' să-mi pun haine de gală?

— Ai la tine?

— Chiar vrei să-ți răspund?

•

Luară cina la barul hotelului – restaurantul era prea *închis* pentru Dante – unde fusese aranjată o masă pentru ei într-un separeu. Colomba era stânjenită de ospătarii cu mănuși albe. Nu că mâncase numai în cârciumi toată viața, dar la nivelul de chelner proptit în spatele ei nu ajunsese niciodată. Își vărsă de două ori vin pe mâini pentru că se încăpățâna să vrea să se servească singură.

— Bucură-te puțin de viață, CC, îi zise Dante.

Pentru eveniment își pusese o cravată de culoarea cărbunelui și un costum negru Giorgio Armani.

— Nu mă simt în largul meu aici.

— Prefă-te că ești în vacanță.

Ea zâmbi.

— N-aș fi aici cu tine.

— Mulțumesc. Oricum e mai bine decât la cantina poliției.

— Când lucram eram mai mereu pe drumuri și mâncam pe unde apucam. Dacă mâncam.

Dante avea în farfurie numai legume.

— Ești vegetarian?

Dante zâmbi.

— Am stat în cușcă prea mult timp ca să nu am oroare de creșterea animalelor.

— Omul a mâncat carne dintotdeauna, nu-mi fac probleme, zise Colomba înfulecând încă o bucată de tournedos Rossini.

— Dacă o luăm pe panta asta, dintotdeauna și-a zdrobit aproapele mai slab decât el. Din fericire, intelectul ne permite să facem alegeri. Și mă protejez de cancerul la colon.

— Dar nu de cel la plămâni, la cât fumezi.

— De ceva tot trebuie să mori.

— Cum de ești așa de obișnuit cu luxul?

— O scurtă vreme am stat bine cu banii, răspunse Dante. Tatăl meu a dat în judecată lumea întreagă când a putut demonstra că nu mă omorâse. A câștigat tot, și a fost și despăgubit de stat pentru detenție nejustificată și pentru ceea ce i s-a întâmplat la închisoare.

— S-a îmbolnăvit?

— L-au violat și l-au înjunghiat.

Colomba își pierdu brusc interesul pentru mâncare.

— Rahat.

— Asta se întâmplă cu cei care molestează copiii. Era într-o aripă protejată, dar a avut loc *o încurcătură* când mergea spre o discuție… Tatăl meu e convins că a fost organizată de unul dintre agenții care-l urau, însă nu a reușit niciodată să demonstreze. Dar s-a descurcat.

— Câți ani are?

— Împlinește șaizeci anul ăsta. Nu vorbim des. Nu am reușit să ne apropiem cu adevărat după ce m-am întors. Eram doi străini și așa am și

rămas, chiar dacă încercăm să fim politicoși unul cu celălalt. Cred că îmi reproșează că i-am ruinat viața. În felul lui, are dreptate.

Dante îndepărtă farfuria și un chelner veni prompt s-o debaraseze. Mâncase foarte puțin.

— Când am devenit major mi-a dat niște bani, cred că mai ales ca să eliberez ringul. O vreme n-am avut nevoie să lucrez. M-am plimbat. Când nu eram în vreo clinică voiam să mă bucur de viață.

— Cinci stele ca aici?

— Și mai bine, și o mulțime de cabine aerisite pe nave, dat fiind că-mi vine să mor la gândul de a urca într-un avion.

Dante zâmbi.

— Am fost mereu mână spartă. Și când banii s-au terminat, a trebuit să-mi inventez un serviciu.

— Nu ai ales unul ușor.

— Nu am făcut facultatea și nu pot sta în spații închise. Ori ce fac eu, ori salvamar.

Chelnerul îi întrebă dacă voiau cafea, Dante răspunse negativ pentru amândoi, apoi ieșiră în grădină, unde se putea fuma. Copacii erau luminați din locuri ascunse și din boxe se auzea o muzică în surdină. Mesele erau toate ocupate de o clientelă pe care Colomba o aprecie ca fiind în mare parte străină. Găsiră două fotolii semiascunse printre stejari și se așezară. Dante comandă două Moscow Mule, cocktailul lui preferat: vodcă, bere de ghimbir, lime și o felie de castravete. Sosiră în pahare de aramă pline cu gheață zdrobită și două paie. Colomba gustă și i se păru ușor acidulat, dar răcoritor.

— Deci, CC? întrebă Dante. Arunci prosopul?

— Nu. Dar gata cu trecutul. Ne axăm pe răpirea băiatului lui Maugeri. E o pistă proaspătă, spre deosebire de a ta care e foarte veche.

— Pentru a căuta alte puncte de legătură.

— Îmi ajunge un gol cât de mic, Dante. Ceva care să-mi spună că Maugeri nu și-a ucis nevasta. Atunci… că o fi răpitorul tău sau cineva care îl imită o să știu că nu inventăm totul. Bineînțeles, dacă între timp băiatul e găsit ne întoarcem cu toții acasă.

— Asta n-o să se întâmple, CC.

Dante își goli paharul, apoi își introduse paiele în al Colombei.

— Dacă tot nu-l termini…

— Tot ce o să apară despre Maugeri o să vină în timp real de la Rovere. O să confruntăm cu ceea ce știm.

— Și el ce câștigă riscându-și cariera? În afară de a-l face de rahat pe De Angelis?

— Habar nu am.

Dante își aprinse a cine știe câta țigară.

— Am citit procesele verbale de la primele mărturii. Nu e nimic util pentru noi, zise. Rudele și prietenii au fost întrebați dacă Maugeri le destăinuise ceva și dacă știu unde ar putea fi copilul.

— Imaginează-ți că n-ar fi vorba de Tată sau de un imitator. Că ar fi o răpire normală…

Dante ridică o sprânceană.

— Normală?

— Ca acelea de care te-ai ocupat în trecut. Cum ai acționa?

— Aș căuta răspunsul la întrebarea care nu-mi dă pace de când am aruncat un ochi pe la Pratoni.

— Care?

— De ce a urcat soția lui Maugeri pe Monte Cavo cu copilul? A făcut-o din proprie inițiativă, nimeni n-a luat-o cu forța. Răpitorul stabilise o întâlnire și ea a mers acolo, lăsându-și telefonul mobil și așteptând ca soțul să adoarmă. De ce? Ce a convins-o?

— Șantaj? Amenințare cu violența?

— Sau un amant care s-a oferit s-o ajute să evadeze de lângă soțul violent. Sau un prieten pe umărul căruia plângea. În orice caz, cuiva trebuie să i se fi destăinuit. Chiar și numai pe jumătate.

— Ai citit lista de martori. Cine e cel mai plauzibil?

Dante stinse mucul și îi făcu semn chelnerului să-i aducă încă un cocktail.

— Surorile știu mereu totul.

3.

Colomba o sună pe Giulia Balestri la micul dejun a doua zi, după ce obținuse ok-ul lui Rovere. Încercă să pară oficială fără să spună nimic exact, pentru a evita să-i ofere puncte de atac lui De Angelis.

— M-am ocupat de cazul surorii dumneavoastră și sunt câteva lucruri pe care aș vrea să le clarific cu dumneavoastră, zise.

— Există noutăți?

— Din păcate nu. Când ne putem întâlni?

— Veniți înainte de prânz, dacă nu vă deranjează.

— Vă mulțumesc.

Colomba închise, părându-i rău pentru femeie, care la telefon avea vocea cuiva care așteaptă numai vești proaste.

La ușă găsi un mănunchi de ziare și citi jumătate dintre ele ascultând radioul înainte ca Dante să apară din cameră în haine de culoarea cărbunelui și cu un chip cadaveric.

— Ai terminat cu gălăgia? E dimineață, zise.

— E ora zece. Mișcă-te.

Dante îi privi cu reproș cana de caffe latte.

— Știi că laptele în cafea creează o formațiune de cazeină nedigerabilă?

— Exact asta voiam să aud… Am sunat-o pe Balestri.

— Pe cine?

— Sora celei care a murit.

— Ah.

— Ne așteaptă.

Dante târșâi picioarele până la espressor înainte să răspundă.

— *Te* așteaptă. Eu nu știu să fac treabă de polițai. Fără supărare.

— Pe aia o s-o fac eu. Tu stai și te uiți și îmi dai sugestii inteligente.

Dante puse la preparat două espresso-uri în același timp.

— CC… nu e teritoriul meu. Nu mă descurc cu oamenii.

— Te descurci să-i observi.

— De la distanță. Manifestările emoționale îmi creează disconfort.

— Sărăcuțul…

— Nu mă poți obliga.

Colomba zâmbi și nu zise nimic. Dante merse să se îmbrace.

•

O oră mai târziu, Giulia Balestri îi deschise ușa Colombei.

— Sunt inspectorul adjunct Caselli. V-am sunat mai devreme.

Balestri încuviință din cap. Avea treizeci și șase de ani, extensii rasta și un corp rotunjor. Purta haine de casă și papuci.

— Luați loc.

— Dacă puteți coborî, e și domnul Torre care vrea să vă întâlnească.

— De ce nu-l poftiți să urce?

— E o poveste lungă. Vă rog.

— Bine.

Balestri merse să-și pună o pereche de pantofi. Colomba cercetă apartamentul mobilat cu bun gust, cu jucării pentru băieței împrăștiate peste tot. În fața băii era o pereche de șlapi de bărbat cu un desen tropical. *O familie fericită,* își zise.

— Trebuie să ne grăbim, pentru că peste o oră trebuie să merg să iau copilul de la școală, zise Balestri de parcă i-ar fi citit gândurile.

Își pusese un pulover de culoarea lămâii.

— Câți ani are fiul dumneavoastră? întrebă Colomba, regretând imediat; nu era treaba ei.

— Șapte și jumătate, unul mai mult ca Luca.

Chipul i se strâmbă de îngrijorare.

— Chiar nu sunt noutăți?

— Nu, îmi pare rău.

Cealaltă femeie încercă să citească expresia Colombei; nu reuși.

— A murit, nu-i așa?

— Doamnă… chiar nu știm. E mai potrivit să sperăm la ce e mai bine.

— Dar cum ar putea fi încă viu? N-are pe nimeni să-i dea de mâncare…

— Poate că îl îngrijește cineva, doamnă.

— Un prieten al dobitocului ăluia de cumnată-miu?

Colomba nu răspunse. În fața ușii blocului îl găsiră pe Dante, care le aștepta cu un aer amenințător, sprijinit de zid, fumând.

Văzându-l cu țigara în gură, Giuliei îi veni pofta disperată de a-l imita. Se lăsase când rămăsese însărcinată, dar acum visa și noaptea la țigări.

— Domnul Torre, zise Colomba.

— Condoleanțe, mormăi el fără s-o privească în ochi.

Giulia văzu că mâna stângă a lui Dante era acoperită de o mănușă neagră, groasă.

— Ce voiați să mă întrebați? Am spus deja tot ce știam.

— Există anumite detalii, private, pe care trebuie să le aflăm.

— Despre sora mea? De genul?

— De genul dacă avea un amant, mormăi Dante din nou.

Giulia simți că se înfurie.

— Cum vă permiteți?

— Dante, ce dracu'! izbucni Colomba.

— Tu ai insistat să vin.

Colomba dădu ochii peste cap.

— Doamnă, iertați lipsa de tact a colegului meu, dar… Am nevoie să răspundeți la întrebare.

Giula încrucișă brațele.

— Sora mea nu umbla cu nimeni în afară de soțul ei, numai Dumnezeu știe de ce. Știți că ridica mâna la ea?

— Da, zise Colomba. De asta ne-am închipuit că putea fi vorba…

— V-ați închipuit prost.

— De ce nu l-a părăsit?

— Pentru că era îndrăgostită de el. De maniacul ăla! Mi-a spus mereu că dacă ar fi atins copilul ar fi fugit pe loc, dar n-a făcut-o niciodată… N-o făcuse niciodată, se corectă ea.

— V-ați dat seama că băiatului nu-i era bine? întrebă Dante.

De data asta Giulia nu se înfurie.

— Dumneavoastră de unde știți?

— Am văzut fotografiile.

— Aveți dreptate, devenise trist și nu mai vorbea. Când îl țineam eu părea că e pe o altă planetă.

— Mai ales de un an încoace, nu? zise Dante.

Giulia îl scrută din nou cu privirea, gândindu-se că era cel mai ciudat polițist din lume.

— Da.

— Și sora dumneavoastră și-a dat seama? întrebă Colomba.

— Ea da.

Giulia clătină din cap, dezgustată. Dar pentru soțul ei, copilul era foarte normal. Și nu voia să audă nimic altceva.

— S-a adresat vreodată unui specialist?

— Nu. Stefano nu voia…

Dar n-o spusese cu destulă convingere și Dante își dădu seama.

— A făcut-o pe ascuns?

— Nu, nu cred. Dar era un medic care voia, totuși, să-l consulte.

— Pediatrul? întrebă Dante, cu ochii deveniți niște mărgele.

Colombei i se păru că aerul i se încinge în jurul capului la cât de concentrat era.

— Nu. Era un medic nou, care a sunat-o pe sora mea ca să stabilească o programare.

— Când s-a întâmplat asta?

— Or fi două săptămâni de-atunci.

— Și unde îl cunoscuse?

— În timpul unei vizite la serviciul sanitar local. O chestie de la școală. Dante o privi pe Colomba, care vorbi din nou.

— Știți dacă s-au întâlnit?

— Nu. Nu știu, șopti ea. Am uitat să întreb.

O lacrimă îi curse din ochiul drept. O șterse cu mâneca.

— Mereu îți spui că ai tot timpul din lume. Ca în cântec…

Buzele îi tremurară și alte lacrimi curseră.

— Scuzați-mă.

Giulia se întoarse și se îndepărtă câțiva pași.

— Plânge, îi zise Dante Colombei cu glas încet.

— Știi, i-au omorât sora… Se întâmplă.

— De asta îl las pe avocatul meu să se ocupe în general.

Giulia își suflă cu putere nasul și se întoarse cu ochii roșii.

— Ce spuneați?

— Vă amintiți numele acestui doctor? Sau dacă sora dumneavoastră i-a notat numărul? întrebă Colomba.

— Știu doar că a sunat-o pe mobil. Venea la mine să bea cafeaua înainte de a deschide magazinul. De ce credeți că ar fi important?

— Nu știm dacă este, zise la repezeală Colomba.

— Credeți că a avut un complice cumnatul meu? Sau că n-a fost el?

— Trebuie să luăm în calcul toate posibilitățile. În afară de acest doctor, sora dumneavoastră s-a mai întâlnit cu cineva în ultima vreme? Cunoștințe noi, prieteni noi ai nepotului dumneavoastră? întrebă.

— Din câte știu eu, nu. Și, cum le-am spus și colegilor dumneavoastră… nu primise amenințări și nu observase pe nimeni învârtindu-se pe-acasă pe la ea. Și nici eu.

O privi din nou fix pe Colomba.

— Singurul pericol era în casă.

— Mulțumesc pentru colaborare, doamnă.

Giulia făcu un pas înainte ca s-o înfrunte pe Colomba cu ochi scânteietori.

— N-o să-i meargă nenorocitului ăluia împuțit. M-ați înțeles?

— Gândiți-vă la nepotul dumneavoastră. El vine înainte de orice, zise Colomba fără să-și plece privirea.

— Nepotul meu e mort, zise Giulia.

Apoi se întoarse și dispăru în bloc.

Colomba oftă și se sprijini de perete lângă Dante.

— Mereu e așa dur? întrebă el.

— Și mai rău. Ce zici?

— Că data viitoare nu mai vin nici dacă mă legi.

— În afară de asta?

— Se simte vinovată că nu și-a protejat sora de cumnatul ei pe când încă putea s-o facă. I-ar plăcea mult să fie un alt asasin pentru că așa și-ar ușura conștiința. Dar nu crede că e posibil.

Colomba făcu o grimasă.

— Nu ar inventa o poveste falsă.

— Nu. Primul gol, CC.

— Nici pe-aproape.

— Atunci ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic?

— Nici nu știi cât mi-ar plăcea. Hai, urcă.

Colomba închiriase o dubiță cu plafon de cristal, sperând că Dante avea să se simtă mai în largul lui și n-avea s-o oblige să circule cu viteza melcului. Se înșelase, dar pentru a compensa, mașina era dotată cu un

sistem handstree modern care-i permitea să sune fără să ia mâinile de pe volan.

Îl folosi ca să-l sune pe directorul școlii la care mergea băiatul familiei Maugeri; nu fu surprins s-o audă, dat fiind că în ultimele zile fusese apelat de mai multe ori, iar Colomba nu trebui nici măcar să inventeze o justificare; fu de ajuns să-și spună gradul.

Directorul își amintea de consultația copilului. Făcea parte dintr-un program de prevenire inițiat de serviciul sanitar din zonă.

— Greutate, înălțime, cavitatea toracică… Nimic invaziv, zise el.

— Doctorii au rămas în contact cu familiile? întrebă Colomba.

— Nu am idee.

— Există și o evaluare psihologică a copiilor? se interesă Dante, adresându-se oglinzii retrovizoare în care se reflecta microfonul.

— Exclus. Pentru multe familii, psihologii încă sunt doctori de nebuni.

— Îmi puteți da numărul policlinicii locale? întrebă Colomba.

— O secundă, să-l caut.

Îl găsi, dar nu ajută la nimic. Medicul primar refuză să răspundă la orice fel de întrebare, apelând la dreptul la confidențialitate al pacienților.

Colomba ar fi putut să-i forțeze mâna prezentându-se, dar exista riscul ca doctorul să vrea un document oficial, sau să protesteze la procuratură, și ar fi dat de bucluc. Se hotărî, însă, să-i ceară o favoare lui Tirelli, care cunoștea destui colegi la Roma încât să-și atingă obiectivul dând doar câteva telefoane.

Tirelli se întâlni cu ei la orele optsprezece la barul hotelului.

— Te tratezi cum se cuvine, zise el așezându-se la măsuța pe care erau așezate un ceainic de argint pentru Colomba și un Moscow Mule pentru Dante.

Colomba îl arătă pe Dante.

— El plătește. Dante Torre.

— Câștigă mai mult decât mine, atunci, comentă Tirelli strângându-i mâna.

— Sunt un musafir. Eu și unul dintre proprietari suntem prieteni vechi, zise Dante.

Colomba mușcă dintr-un biscuit din tăvița cu trei compartimente.

— L-a găsit fiica nebună.

— Nu era nebună, zise Dante iritat. Și e un termen incorect.

— Bipol*aaa*ră, zise ea lungind „a”-ul ca să-l ia peste picior.

— Felicitări.

Poate din cauza ciudățeniei situației, Tirelli folosea expresii încă mai afectate decât de obicei și stătea tensionat ca un baston.

— Pot să vă întreb unde era?

— Acasă la un prieten drogat de-al ei, cu un început de râie și dor de casă.

— Altfel ați fi lăsat-o acolo?

Dante își lăsă umerii în jos; detesta să vorbească despre munca lui cu străinii.

— Am un mare respect pentru libertatea celorlalți. Bipolari sau nu. Vă puteți închipui motivul. Cum de vă interesează?

Tirelli zâmbi, arătându-și dinții îngălbeniți de la lemnul dulce.

— Pentru că am auzit de dumneavoastră, domnule Torre. Și mă întreb de ce ați implicat-o pe Caselli în această idioțenie.

— Eu l-am implicat pe el, recunoscu Colomba.

— Amin, zise Dante.

— Și de ce, pentru numele lui Dumnezeu? Cazul Maugeri îl anchetează jumătate din procuratură și tu ești în afara serviciului. Crezi că greșesc cu toții? Că băiatul e viu?

— Deocamdată nu cred nimic. De aceea anchetez.

— Rovere știe?

— Îți faci griji din cauza regulamentului?

— Îmi fac griji pentru tine. Și pentru cariera ta. Cu ceea ce ți s-a întâmplat…

Lăsă fraza în suspensie.

— Ceea ce mi s-a întâmplat și mi se va întâmpla mă privește numai pe mine. Îmi pare rău că-ți spun.

— Dar mă bagi și pe mine în toată tărășenia. Dacă te ajut sunt răspunzător și eu.

— Poți să mă refuzi. Dar încetează să-mi mai ții predici.

Un chelner îl întrebă pe Tirelli dacă voia ceva, el comandă un pahar de vin alb care sosi alături de o farfurie enormă cu sărățele multicolore. Tirelli luă o gură fără să răspundă.

— Ei bine? întrebă Colomba nerăbdătoare. Mă ajuți sau nu?

— Te ajut… dar e ultima oară, dacă nu-mi aduci motive solide.

— Dacă aș avea, ți le-aș da. Deci?

— L-am întrebat pe un coleg de la Direcția Generală de Sănătate. Niciunul dintre medicii care au participat la programul pentru școli nu ar fi trebuit să-i contacteze ulterior pe părinți, explică Tirelli. Nu aveau acces la datele sensibile. Numai teoretic, însă, pentru că era nevoie doar să le ceară în timpul consultației. A contactat cineva familia Maugeri?

— Nu-mi mai pune întrebări, zise Colomba. Ai descoperit cine l-a consultat?

Tirelli o scrută din nou cu privirea câteva clipe, apoi îi dădu o bucățică de hârtie împăturită în patru.

— Fetițo, nu mă face să mă îngrijorez, bine? o rugă el ridicându-se.

Îl privi pe Dante.

— Și dumneavoastră n-o puneți să facă prea multe țăcăneli.

Drept răspuns Dante sorbi zgomotos din cocktail.

Când Tirelli se îndepărtase, Dante înșfacă bilețelul.

— Ancheta are un gol tot mai mare.

Colomba se ridică.

— Hai să ne lămurim care-i treaba.

4.

Medicul de pe bilețel se numea Marco de Michele și era medic internist la camera de gardă a Spitalului Sant'Andrea, în Cassia, în zona Grottarossa.

Deja de departe Dante înțelese că nu putea fi Tatăl. Prea tânăr, pe la patruzeci de ani. Putea fi un complice?

Când ieși să fumeze o țigară cu ei, Dante îi studie fiecare mișcare. Repezeală, oboseală, plictiseală. Umerii nu arătau să poarte vreo vină sau vreo teamă în afară de cea datorată întâlnirii cu o polițistă.

De Michele zise că nu-și amintea niciun copil pe care-l consultase în cadrul programului pentru școli.

— Numai să nu fie băiatul care avea un caz urât de *pectus excavatum*.

— Stern înfundat, explică Dante. Din cauza poziției în care lucrau, cu pantoful apăsând cu putere pe piept.

Colomba pufni cu năduf. Uneori Dante îi părea Wikipedia pe două picioare.

— Mă refer la Luca Maugeri, spuse ea tăios.

— Numele îmi spune ceva…

De Michele căscă ochii.

— Nu cumva e copilul ucis de tatăl lui?

Dante îi consideră credibilă uluirea și schimbă o privire cu Colomba, care încuviință din cap pentru că era de aceeași părere.

— Nu, era doar o coincidență de nume, minți ea. Erau mai mulți doctori la un copil?

— Eram trei, dar fiecare consulta în același timp un altul. Îi ordonam pe numere, ca la poștă.

— Mai era personal medical sau paramedical cu ei în timp ce așteptau? întrebă Dante.

— Nu. Asistentele se limitau la a deschide ușa din când în când.

Își atinse capul, stânjenit.

— S-a întâmplat ceva cu copilul? L-a molestat cineva sau…

— Mama a primit telefoane obscene, zise în grabă Dante.

De Michele zâmbi.

— Sunt gay. Dar nu l-am sunat nici pe tatăl copilului, vă spun asta înainte să mă întrebați.

•

În mașină, în mijlocul traficului monstruos de pe Grande Raccordo Anulare, Colomba se gândea cu regret la girofar.

— Fundătură, zise.

— El n-a sunat, dar cineva care știa de consultație a făcut-o.

— Gen vreo sută de mii de persoane.

— Vrei s-o lăsăm baltă?

— Nu. Să ne uităm pe lista de apeluri ale Luciei Balestri și să vedem dacă reușim să ne prindem cine-a fost.

Rovere le făcuse rost de ea odată cu celelalte documente.

— Sigur nu e un fost condamnat și nu a fost din cale-afară de insistent, altfel colegii și-ar fi dat seama.

— Dacă s-a sinchisit cineva să controleze.

— O minimă cercetare or fi făcut, altfel judecătorul îi făcea de rahat la audierea preliminară.

Uitând că nu are mașină de serviciu, Colomba apăsă pedala de accelerație ca să depășească, sărind lejer peste limita de viteză.

Dante se apucă de scaun cu ambele mâini.

— Nu De Angelis e judecătorul?

— El e procurorul. Cum de știi tot da habar n-ai de procedura penală?

— Pentru că e plictisitoare și am un avocat pentru așa ceva. Vezi că depășești limita de viteză.

— Vrei să-mi dai amendă?

— Nu, dar nu vrei să vomit pe mașina închiriată. Am lăsat cardul meu de credit.

Colomba depăși un camion atingându-l ușor cu oglinda retrovizoare.

Dante deschise geamul și inspiră profund.

— Ți s-a spus vreodată că șofezi ca o bețivă?

— Dacă vrei, te las să cobori și să iei un taxi.

Dante se gândi la propunere.

— Mergem în direcția bună, CC.

— Numai pentru că vrei tu să fie bună.

— Nu. Nu mă înșel. Nu știu să-ți spun de ce, dar știu că mă sperie.

Dante nu mai scoase niciun cuvânt în timpul călătoriei, iar la cină practic nu mâncă nimic și doar privi în gol. Refuză și să ia liftul și Colomba îl urmă toate cele zece etaje de scări, pe care el le urcă încet și cu privirea stinsă pentru ca apoi să se strecoare imediat în cameră.

Colomba își scoase pantofii și îl urmă, așezându-se de-a curmezișul pe șezlong.

— Îți amintești dacă înainte să fii răpit i-a sunat pe ai tăi vreun medic?

— Acum crezi în existența unei legături?

— Nu, dar ți-am spus că am de gând să verific tot, și chiar asta vreau să fac.

— Niciun străin nu a intrat în contact cu ai mei în perioada dinaintea dispariției mele. Cel puțin așa își aminteau ei.

— Dă-mi lista de apeluri a lui Balestri, zise Colomba.

Dante se întinse sub pat și îi aruncă dosarul cu foi capsate. Spre neplăcerea Colombei, care și-ar fi dorit și ea aceeași superputere; el găsea mereu totul din prima.

Dante se așeză din nou ca un fachir în mijlocul patului.

— Câțiva martori au vorbit de o mașină ciudată în fața casei noastre în zilele de dinaintea dispariției mele, dar nu a fost găsită niciodată și poate să li se fi năzărit.

— Și medicul tău de familie? zise ea fără să ridice privirea.

— A murit. Pe vremea mea, însă, era normal să te consulte la cabinetul școlii. Se ducea lupta împotriva rahitismului și păduchilor.

— Ai crescut pe o navă de pirați?

— Doar departe, în provincie. Cum de colegii tăi n-au verificat numerele?

— S-au concentrat pe ziua crimei și pe eventualele telefoane repetate și în zilele dinainte, sau la ore ciudate. Nu s-au apucat să verifice toate apelurile intrate. Îți dai seama de cât timp ar fi nevoie?

— Mai ales dacă te gândești că nu merită.

Colomba încercui un număr pe listă.

— E un apel de la un număr de fix din Roma care apare pentru prima oară în perioada despre care vorbea sora ei, într-o vineri.

— La ce oră?

— La două și jumătate după-masă. Se potrivește cu închiderea magazinului.

— Vezi dacă mai sunt și altele.

Colomba continuă să ia la rând numerele. Citea numai ultima cifră din coloană, ca să meargă mai repede. Numărul de vineri se termina cu un 9, și de fiecare dată când Colomba întâlnea un 9 se oprea să verifice. Dacă ar fi avut datele în format digital, ar fi putut face o căutare automată, dar Rovere reușise să facă rost doar de exemplarul fizic.

— Mai apare o dată lunea următoare. Ea a sunat de data asta.

— Apoi nimic?

— Nu.

— Prea puține recurențe ca să le sară în ochi colegilor tăi, altfel tare ochioși.

— Exact.

Colomba luă laptopul și căută numărul în Paginile aurii.

— Nu apare în agenda telefonică.

— El e, zise Dante.

— Nu te entuziasma prea tare, cea mai mare parte din numere e secretizată acum.

Dante ieși pe terasă și aprinse o țigară, Colomba îl sună din nou pe Rovere cerându-i să identifice numărul.

Răspunsul sosi la doar câteva minute, dar fu mai complex decât credea. Îi făcu semn lui Dante, care întredeschise ușa cu geam rămânând cocoțat pe scaunul de răchită, cu genunchii sub bărbie.

— Cine e?

— Skype, răspunse Colomba. Te abonezi și ți se atribuie un număr local ca să dai telefon și să poți fi sunat înapoi.

— Dar cine te sună nu-l știe.

Dante își aprinse altă țigară.

— Tatăl știe că Lucia Balestri e îngrijorată din cauza simptomelor de autism ale lui Luca. Comunică cu ea și se oferă s-o ajute. Se întâlnesc undeva și o convinge să nu spună nimănui și să nu folosească telefonul.

— Sau poate e cineva care vrea să economisească la nota de plată.

— Un medic care sună din birou? Foarte credibil. Închipuie-ți o clipă că cineva… nu spun că Tatăl… l-a luat pe băiatul celor doi Maugeri. Poate fi o idee bună să se dea drept medic.

Colomba încuviință fără tragere de inimă.

— Stătea cu un bărbat violent care nu voia să audă de boala fiului, zise. Poate că a fost chiar ea cea care a sugerat să se întâlnească într-un loc izolat. Dar cum s-a îndepărtat fără ca soțul să-și dea seama?

— Cum a ieșit testul toxicologic al soțului?

— Alcool și psihotrope. Dar le lua regulat pentru stres.

— Poate i-a pus câteva în bere.

Colomba era sceptică.

— Și răpitorul cum ar fi știut toate astea despre fiul lor?

— Odată identificată prada, s-a informat, l-a spionat. A avut două luni la dispoziție de la consultația de la școală.

— Deocamdată nu avem decât un număr ciudat. Poate reușim să-l sunăm.

Dante clătină din cap.

— Am sunat acum cinci minute. Inexistent.

— Data viitoare spune-mi. Nu e modul ortodox de a acționa.

— Eram sigur că Tatăl urma să-l dezactiveze.

— Nu te fixa asupra lui.

— Crezi că e o coincidență?

Colomba ridică din umeri.

— Știi care e unul dintre primele lucruri care ți se predau când începi să pornești în anchete? Să nu te fixezi pe o teorie. Pentru că dacă crezi prea mult în ea, vezi lucruri care nu există.

Dante aprinse altă țigară cu mucul primei.

— Asta mi-au spus și când am evadat din siloz.

— Știi că nu mă refeream la asta. Ipotetic vorbind, după tine răpitorul urma să-l întâlnească pe copil la cabinet?

— Dat fiind că eu nu cred că e vorba de un răpitor oarecare ci de Tată, aș zice că nu.

— E un risc foarte mic în mijlocul atâtor oameni. Putea să se dea drept bunicuțul lui drag.

— Nu, zise sec Dante. A trăit liniștit timp de douăzeci și cinci de ani de la fuga mea. Nu ar fi reușit dacă n-ar fi fost prudent până la obsesie. Iar el, crede-mă, are multe obsesii.

Colomba clătină din cap. Se simțea mereu demoralizată când Dante vorbea cu atâta siguranță despre Tată.

— Oricum, aș controla puțin înregistrările video de la cabinetul ASL.

Dante se întoarse cu țigara în aer.

— Ce-ai spus?

— Trebuie să existe un aparat de înregistrare de vreun fel, explică ea. Pot să-i cer lui Rovere să ne facă rost de filmări.

Dante aruncă țigara fără s-o stingă și dădu buzna înapoi în cameră. O apucă pe Colomba de umeri.

— Trebuie să intrăm cumva în cabinet, îi zise.

Ea se dădu înapoi, uluită de vehemența lui.

— Mâine dimineață încerc din nou să vorbesc cu directorul…

— Nu. Acum, o întrerupse Dante. Mâine dimineață poate fi târziu.

— La ora asta e închis.

— Fă cumva să deschidă, CC. E important.

— Vrei să-mi spui ce se întâmplă?

Dante îi zise. Colomba luă telefonul.

5.

Cabinetul ASL unde fusese consultat fiul familiei Maugeri era un paralelipiped deformat din ciment cenușiu pe Nomentana, la intersecția cu centura Est. Părea un cub de jucărie ajuns în cuptor, cu băsici și protuberanțe împrăștiate aparent la întâmplare pe fiecare față. Când Dante și Colomba ajunseră pe la miezul nopții, în fața intrării era deja mașina de poliție a lui Alberti cu girofarurile aprinse. El merse s-o salute însoțit de colegul lui mai în vârstă, gras de pocnea uniforma pe el și mirosind a transpirație; Colomba înțelese ce gen de polițist era încă înainte să dea mâna cu el. El zâmbi și i se uită în decolteu cu nonșalanță.

— Doctorul? întrebă Colomba.

Alberti i-l arătă. De Michele era lângă mașină, puțin nemulțumit.

Ea ajunse lângă el și îi strânse mâna.

— Mulțumesc că ați venit.

— Colegul dumneavoastră a spus că era foarte important. Prin urmare îmi închipui că numele băiatului de care m-ați întrebat nu e o coincidență. E chiar cel ucis de tatăl lui.

— Nu-l considerăm încă mort.

— Și eu ce legătură am cu toate astea?

— Dumneavoastră niciuna.

Paznicul de noapte veni atunci să deschidă ușa principală, iar Colomba merse la mașină și ciocăni în geamul lui Dante. Rămăsese la bord, trântit pe scaun ca un sac dezumflat.

— Mai lipsești numai tu, îi zise.

— Hai s-o lăsăm pe altă dată.

— Mâine jumătate din responsabilii policlinicii o să-l sune pe Rovere ca să se plângă, iar aici n-o să mai putem călca decât în următorul mileniu.

— Nu ai nevoie *cu adevărat* de mine.

— Coboară. Nu mă face să dau milităria jos din pod.

Dante oftă.

— Să ne grăbim, zise el.

Înainte să iasă din hotel își făcuse un cocktail de pilule și picături care ar fi doborât și un bivol, dar adrenalina continua să îi neutralizeze efectele. Barometrul lui intern depășea puțin pragul zece: încă puțin și urma să șuiere ca un vapor cu aburi. Colomba îl luă de braț, conducându-l spre intrare. Paznicul deschise ușa și porni luminile interioare. Neoanele din hol se aprinseră.

De Michele privi chipul palid al lui Dante.

— Vă simțiți bine?

— Nu, arătați-mi drumul, zise el cu voce gâtuită.

— Care drum?

— Drumul pe care au mers copiii cu familiile lor.

De Michele rămase o clipă perplex, apoi îi conduse în holul de la mezanin. Pe fundal erau ghișeele de primire și de informații pentru public. Rămăseseră în întuneric și Colomba se gândi la *The Walking Dead,* unde cei care supraviețuiseră după atacul zombilor se refugiau în clădiri abandonate. Când lucra mersese deseori în locuri stranii, uneori periculoase, dar acela avea ceva aparte.

— Se intră pe aici, zise De Michele, și se urcă la etajul unu cu liftul sau pe scări.

— Scări, bolborosi Dante.

Holul părea o grotă cenușie și sufocantă. Chinuindu-se să-și controleze respirația, urcă treptele aproape în goană, depășindu-i pe toți.

— Și-acum? întrebă gâfâind.

Coridorul era un tub cu o singură fereastră. Negrul nopții apăsa pe sticlă.

— Colegul dumneavoastră abia mai respiră, îi zise De Michele Colombei.

— Pentru că e mulțumit. Acum? răspunse ea.

De Michele arătă cele două uși de-o parte și de alta a coridorului, care pe pereți avea desenele copiilor, insecte și flori.

— Aici suntem în zona de pediatrie pentru școală, acolo sunt cabinetele.

Deschise unul dintre ele, dezvăluind o sală pătrată cu o altă ușă și un rând de scaune pe fiecare latură.

— Iar aici copiii și familiile lor așteptau să fie chemați.

— Dumneavoastră ce laborator ați folosit? întrebă Dante cu un firicel de voce.

— Mmh… acela.

Cel din mijloc.

Dante porni în galop. Trecu de prima ușă, traversă sala de așteptare și dădu buzna în cabinet, deschizând larg ușa albă. Era o cutie neagră. Dante se blocă, sudoarea rece țâșnindu-i șiroaie, până când ceilalți îl ajunseră din urmă și aprinseră lumina. În cameră erau o masă de metal cu un scaun de o parte și de alta, un pătuț și un paravan pentru ca pacienții să se schimbe. O ușă ascundea o baie mică. Dante ridică fereastra tip ghilotină și inspiră adânc aerul umed. Alarma porni imediat.

— Rahat, zise Colomba.

Stația radio a lui Alberti ciripi. Era colegul în vârstă.

— Deșteptilor, hai că a pornit și alarma de perimetru, zise el.

Colomba înșfăcă stația de la Alberti.

— Pune-l pe paznic s-o închidă.

— Nu poate de aici, e comandată de la centrală.

— Atunci sună la centrală. Mișcă-te.

— Da, să trăiți.

Sirena țiui preț de încă un minut. Dante își ținu tot timpul mâinile apăsate pe urechi, mimând *Strigătul* lui Munch. Când sunetul încetă, începu din nou să cerceteze camera. În spatele mesei căută o poziție care să-i permită să vadă atât scaunul pacientului cât și pătuțul. *De sus, își* zise. Ridică privirea și văzu grilajul de la aerul condiționat. *Ce banal…* I-l arătă Colombei.

— Dați-o jos.

— Ești sigur?

Dante nu răspunse și ieși în fugă trântind ușa după el.

— Așa face mereu? întrebă De Michele.

— Numai în zilele bune, zise Colomba.

Nu ajungea la grilaj nici ridicând brațele. Trase biroul și urcă pe el. Acum grilajul era la înălțimea feței, dar dincolo de el vedea numai întuneric. Era fixat cu patru șuruburi cu cap în formă de stea.

— Aveți nevoie de ajutor, *dottoressa*? întrebă Alberti.

— Ai vreo șurubelniță în buzunar?

— Nu.

— Eu da, zise De Michele. Am fost cercetaș. *Estote parati*.[8]

Îi aruncă un briceag elvețian.

— Dar mai exact ce sperați să găsiți?

Colomba alese o lamă cu vârful plat.

— Eu sper să nu găsesc nimic.

Dar ceva era acolo, iar Colomba înțelese când roti primul șurub. Se mișca prea ușor, cineva îl deschisese de puțin timp. Scoase al treilea șurub și roti grilajul folosind al patrulea șurub pe post de ax rotitor. Și văzu.

În deschizătura aerului condiționat, fixată de perete cu bandă adezivă, era o cameră video.

6.

Dante fumase ultima țigară din pachet când Colomba ieși cu două păhărele de cafea.

— Automatul de la parter e pornit, zise ea întinzându-i unul dintre ele.

— Vrei să mă otrăvești?

— O grămadă de lume bea și nu moare.

— O grămadă de lume bea apă din Gange.

— Câte fițe!

Colomba vărsă conținutul celui de-al doilea pahar în primul și îl bău dintr-o suflare.

— Important e că te ține treaz.

Inspectorul Dino Anzelmo de la poliția pentru poștă și telecomunicații sosi la fața locului. Era pe la treizeci de ani, cu aerul unui student care-și depășise durata maximă de studiu și cu ochelari negri cu ramă neagră.

8 Fiți pregătiți (lat.).

Fusese trimis de către Rovere și adusese cu el câțiva subordonați și un mandat de percheziție.

— Am găsit niște amprente, zise Anzelmo. Le șterse de pe camera video, dar nu și de pe casetă și mai e una parțială pe perete.

Ridică PDA-ul pe care-l ținea în mână, un terminal conectat la AFIS, sistemul de identificare a amprentelor.

— Și am avut noroc.

— Apare pe listă?

— A fost arestat pentru o încăierare gravă în urmă cu cinci ani, răspunse Anzelmo. Și a avut o reclamație pentru jocuri de noroc. Nicio infracțiune sexuală. Dar e un profesionist în ale spionării, camera video era dotată cu un senzor de mișcare. Dacă nu era nimeni în cameră rămânea în stand-by.

— Câți ani are? întrebă Colomba.

— Cincizeci, zise Anzelmo citind de pe ecran, apoi îi pasă terminalul. Colomba văzu un bărbat cu cioc și păr grizonant tăiat scurt. Se numea Sabino Montanari, născut și rezident în Roma. Divorțat, fără copii.

— Lucrează aici, nu? întrebă Dante.

— E omul de serviciu, răspunse Anzelmo. Ar trebui să vă faceți polițist.

— M-aș înrola numai în caz de război.

Anzelmo clipi perplex și preferă să i se adreseze Colombei.

— L-am anunțat pe magistrat, care a dispus arestarea preventivă. I-am vorbit despre o sesizare anonimă, o să văd cum fac să apară una.

— Mulțumesc, zise Colomba, care știa ce risca Anzelmo ca s-o acopere. Dante o trase de braț câțiva pași mai deoparte.

— Nu te credeam așa patriot, observă ea.

Dante o privi fără să priceapă.

— Patriot?

— Ai spus că te-ai înrola doar în caz de război.

— Asta numai pentru că în război mor mai mulți civili decât soldați, nu știai? Trebuie să vorbesc cu el.

— Cu cine?

— Cu Montanari.

— Nici vorbă. O să-l salte colegii mei și o să-l interogheze judecătorul.

— Tatăl a trecut prin el ca să ajungă la Luca Maugeri.

— Chiar și dacă există o legătură între camera video și răpire, Montanari putea să facă totul de unul singur.

— Dacă a fost el și dacă Luca era ceea ce voia, de ce nu a dat jos camera?

— Poate că n-a mai avut timp.

— Era deschisă sau închisă?

— Deschisă.

— Bateria nu ține patru zile. Montanari e un intermediar al răpitorului, fie că vrei să crezi în Tată, fie că nu. Și dacă-l lași să ajungă pe mâna justiției, am pus-o. Ca să vorbesc cu el va trebui să aștept să-l scoată din închisoare.

Colomba ridică ochii la cer și se întoarse la Anzelmo.

— Ce ți-a spus Rovere?

— Doar să te ajut aici.

— Atunci continuă să mă ajuți. Fă în așa fel încât să particip și eu la arestare.

Anzelmo clătină din cap.

— Ești în afara serviciului.

Și știu și de ce, adăugă el în minte.

Colomba nu se dădu bătută.

— Pentru Montanari o să fiu doar un alt polițist care-i pune întrebări. Nici n-o să-i treacă prin minte să spună că eram acolo dacă nu-l întreabă cineva punctual. Și cine dracu' să-l întrebe? Hai, colega, nu face pe inabordabilul.

Anzelmo arătă spre Dante, rămas la câțiva pași distanță.

— Și el?

— O să stea în mașină.

— Și acolo rămâi și tu până îi pun cătușele, bine? Pentru că dacă are un pistol și te împușcă, va trebui să-ți fac cadavrul să dispară.

— Ok, zise Colomba.

Își păstră chipul inexpresiv, dar și de unde era Dante înțelese că mințea.

7.

Montanari locuia pe Via Salaria și nu răspunse la sonerie. Alberti și colegul lui în vârstă sparseră broasca cu un berbece mic și se dădură la o parte ca să le facă loc lui Anzelmo și Colombei cu pistoalele în mână.

Anzelmo se opri imediat după intrare îndreptând arma spre mijlocul camerei și strigând:

— Poliția! Ieși la vedere cu mâinile sus!

De fiecare dată când rostea aceste cuvinte i se părea că e într-un film prost, dar nu găsise o altă formulare la fel de eficientă. Din fericire, dată fiind natura sarcinilor sale de serviciu, nu i se întâmpla des, iar pistolul îl folosise numai în poligon. Colomba, în schimb, i se părea că folosește pistolul și ca să-și deschidă sticlele din casă. Anzelmo era uluit s-o vadă atât de activă după ceea ce se spunea că i se întâmplase. Chiar prea activă. Nici n-ajunseseră bine în fața blocului că ea coborâse din mașină, lăsând-o în mijlocul străzii, și începuse să sune la interfoanele vecinilor ca să intre.

Anzelmo alergase lângă ea.

— Ai uitat deja că avem mandat?

Colomba îl ignorase. Un glas de femeie se auzise din interfon, iar Colomba răspunsese imediat.

— Am rămas pe-afară. Îmi deschideți, vă rog?

— Caselli… mă asculți? zisese Anzelmo, simțindu-se tratat ca un prost.

Ușa se deschisese și Colomba intrase imediat, oprindu-se să studieze cutiile poștale. Cei doi colegi o priviseră perplecși.

— N-ar trebui să vină cu noi, spusese unul dintre ei.

— Încerci tu s-o convingi? răspunsese Anzelmo.

Celălalt făcuse un pas înapoi.

— Nu.

După Colomba, în apartamentul lui Montanari intrară cei doi colegi ai lui Anzelmo, iar Alberti și ajutorul lui închideau plutonul.

— Nu e, zise Colomba punând pistolul înapoi în tocul de la centură.

Anzelmo, care se uitase și în baie, făcu același lucru cu arma de serviciu.

— Mă ocup să fie emis un ordin de căutare.

— Crezi că a mirosit ceva? întrebă un coleg. E două noaptea.

— Poate ne-a văzut în cabinet, răspunse Anzelmo.

Colomba începuse să se învârtă prin apartament, privind în jur.

— Aș spune că nu și-a făcut bagajele.

Aruncă o privire singurului dulap închis și se aplecă spre el.

— Aveți o pereche de mănuși?

Anzelmo dădu ochii peste cap.

— Caselli, pentru cineva care n-ar trebui să fie aici faci un mare tărăboi.

— Mănuși, repetă ea.

Un coleg al lui Anzelmo îi întinse o cutiuță de mănuși de unică folosință. Colomba își puse o pereche și deschise dulapul, studiindu-l cu atenție. I se păru că printre haine nu existau goluri semnificative. Când cineva își ia tălpășița în goană, lasă întotdeauna un haos considerabil: dulapul, ca de altfel și restul casei, era, în schimb, destul de ordonat.

— Uite aici, zise un coleg.

Deschisese cămara scoțând la iveală un birou mic extensibil cu un laptop pe el. Laptopul era conectat la un cititor de MiniDV, ca acelea folosite de camera confiscată.

— Dacă a fugit, n-a trecut pe-acasă, zise Colomba. Altfel l-ar fi luat.

Se apropie și ridică ecranul laptopului care se deschise arătând meniul de început Windows.

— Nu pierde timpul, zise Anzelmo. Duc totul la laborator. Apoi îți povestesc ce era pe el, dacă vrei.

— Poți să faci un prim control la fața locului? întrebă Colomba. Oricum trebuie să așteptăm, în caz că Montanari se întoarce.

— Mă gândeam să las o mașină, răspunse Anzelmo.

Totuși trecu în revistă repede conținutul hard disk-ului.

— Are un program de editare video, dar niciun clip. Poate le ține pe net. Sau pe un dispozitiv extern. Dacă a trecut conținutul prin computer, însă, îi putem găsi urmele.

— O poți face aici? se informă Colomba.

— Nu. Mai întâi trebuie să facem un back-up complet și să înregistrăm conținutul așa cum e. Și oricum nu sunt specialist. Anumite lucruri îi las pe ei să le facă.

Colomba îl fixă cu privirea.

— Nu ești hacker sau așa ceva?

— Ar trebui.

— Ești de la telecomunicații, voi vă petreceți timpul pe computer.

— Și tu ești de la omucideri și petreci mult timp cu cadavre. Ești patolog?

— Bun argument.

Colomba închise computerul și îl scoase din priză.

— Dacă te gândești să-l iei cu tine, jur că de data asta te leg de calorifer, zise Anzelmo.

— Doar până-n stradă.

•

Se organizară în minivan-ul Colombei. Dante și ea în spate, Anzelmo uitându-se peste tetieră.

Dante preluase controlul mouse-ului integrat și începu să deschidă și să închidă fișiere.

— Ce faci? întrebă Colomba care la un moment dat încetase să-l mai urmărească.

— Caut memoria de executare a programelor, ca să înțeleg cum au fost folosite în ultima perioadă.

— Asta puteam să fac și eu, obiectă Anzelmo de deasupra încercând să vadă ceva.

— Pe urmă vă las să vă jucați cât vreți, cedă Dante.

— Vreau să-și facă el o idee, zise Colomba.

— E *hacker*? întrebă Anzelmo maimuțărind-o.

— Nu, însă el a fost cel care a găsit camera video.

— Dar noi n-o căutam, se justifică Anzelmo.

Dante râânji.

— Tocmai… Ok. Montanari s-a conectat la internet folosind Tor.

— Care ar fi ce? întrebă Colomba.

Știa să folosească computerul, dar când discuția se muta pe detalii tehnice, nu mai înțelegea.

— Un program care face conexiunile anonime, răspunse Anzelmo.

— Bravo, zise Dante. Și cu el poți vedea site-uri pe care altfel nu le-ai găsi.

— *Darknet,* comentă ea.

— Te rog… e un termen jurnalistic…

Anzelmo încuviință.

— Pe site-urile anonime, dacă ai acces, poți cumpăra de pe net lucruri care sunt ilegale în aproape toate țările din lume. Arme, droguri…

— Și pedofilie, concluzionă Colomba.

— Exact, chiar dacă cei mai mulți folosesc Tor numai ca să descarce filme piratate, precizează Dante. Nu știm la ce server se conecta Montanari și nici unde-și ținea prostiile. Dar… să vedem… are un cont PayPal. Și o factură de la Marcus Welby, un american, printr-un card de credit virtual emis în Insulele Cayman. Zece mii de euro. Însă celelalte mișcări nu le pot vedea fără parola lui.

— O fi existând Welby ăsta? întrebă Colomba.

— Dacă tot îți folosești numele adevărat, ai putea folosi un card de credit normal, răspunse Dante. E numele fals al unuia dintre cumpărătorii lui.

— Crezi că vindea filmările? se interesă Colomba.

— După tine ce crezi că făcea?

— Poate că-i plăcea să se uite la ele, zise Anzelmo.

— Erau poze cu copii în casă, chiar și nevinovate? Pe pereți, pe frigider? vru să știe Dante.

— Nu, răspunse Anzelmo.

— Jucării, haine, reviste pentru copii?

Colomba clătină din cap.

— În schimb are patru aplicații diferite pentru casino online. E un jucător compulsiv, are nevoie de bani.

— Altceva? întrebă Colomba.

— Are un singur profil de Skype. Dar nu l-a folosit în ultimele șase luni. Și nu are abonament pentru numere locale.

— De ce credeați că ar avea? întrebă Anzelmo.

Dante și Colomba schimbară o privire și nu răspunseră.

— Însă a folosit un program de chat, zise Dante.

— Poți să vezi ce a zis?

— Nu. Asta a șters. Ultimul tip cu care a chat-uit azi își zice Zardoz. Și am adresa de la care s-a conectat.

Îi arătă Colombei șirul de numere care dezvăluia identitatea serverului celui cu care intrase în contact Montanari, apoi o tastă în browser-ul iPhone-ului ca să-i verifice proveniența.

— E un server Tor, zise după câteva clipe.

Vorbea cu greu, de parcă ar fi fost distras de un gând neașteptat.

Colomba i se adresă lui Anzelmo.

— Se poate afla identitatea lui Zardoz?

— Nu, pentru că serverul Tor șterge datele conexiunii, răspunse Anzelmo. Dar poate că Montanari știe cine e. Să așteptăm să-l prindem și ne spune el.

— Putem vorbi între patru ochi? îi zise Dante Colombei.

Ea îl privi pe Anzelmo.

— Dacă plec iau laptopul cu mine, îi avertiză el ofensat.

Dante i-l dădu fără măcar să-l privească.

— Poftim.

Anzelmo îl luă și coborî.

— Ce e? întrebă Colomba când rămaseră singuri.

— Ai văzut filmul Zardoz? întrebă Dante.

— N-am auzit niciodată de el.

— E un film fantasy din anii ’70, cu Sean Connery.

— Mare bunăciune.

— Are peste optzeci de ani…

— Tot e mare bunăciune. Și?

— Filmul vorbește despre o societate din viitor dominată de un zeu fals care-și spune Zardoz, al cărui personaj e inspirat din vrăjitorul din Oz. Se prezintă ca o mască enormă cu voce tunătoare, care e un soi de navă spațială.

— Are legătură cu noi?

— Da. Zardoz pretinde de la poporul subjugat un tribut anume. Grâu. Sclavii îi umplu masca-navetă spațială cu grâu la începutul filmului. Masca nu e altceva decât un siloz zburător, CC, Zardoz e Tatăl. Și Montanari ne poate duce la el.

8.

Sabino Montanari stătea în Fiatul său Stilo pe GPL parcat lângă un stâlp al șoselei de centură, în fața scărilor care duceau la gara Tiburtina. Până în urmă cu doi ani avea un Mercedes, dar îl pierduse la joc, bucată cu bucată, așa cum făcuse și cu apartamentul pe care-l cumpărase când avea încă noroc la cărți. Acum locuia într-o garsonieră închiriată, atât de departe de cabinet, că îi trebuiau două ore să ajungă acolo. Două nenorocite de ore din viața lui pe care le pierdea în fiecare dimineață și o oră seara când se întorcea. Se gândea mereu la asta. În fiecare zi. Visase să renunțe odată la munca normală când pusese niște bani deoparte, dar lucrurile nu merseseră în favoarea lui.

De aceea începuse cu înregistrările, chiar dacă lui chestia aia îi făcea greață. Camera video pe care o pusese în salonul de ginecologie da, îi mai oferea puțină distracție… dar la pediatrie? Un rahat imens. Doar că înregistrările cu femei cu picioarele desfăcute nu valorau nimic. Dacă încercai să le urci pe piață găseai, cel mult, pe cineva care-ți propunea să faci schimb cu ale lui. Dar copiii…

Copiii erau aur curat.

De cele mai multe ori copiii rămâneau îmbrăcați și pediatrii le controlau amigdalele. Doar uneori își scoteau bluza și încă și mai rar își dădeau jos pantalonii ca să le fie consultate părțile inferioare. Clipurile acelea le vindea cu o sută de euro minutul și se găsea mereu cineva care să le vrea după un *preview* gratuit. Apoi apăruse Zardoz. Datele lui de contact erau doar un număr atribuit de sistem, iar Montanari nu știa cum îl chema cu adevărat. Sistemul îi spunea doar că era pe server de mai bine de un an și că făcuse deja achiziții fără probleme de la vânzători încă activi. Era o informație importantă, îi dădea lui Montanari certitudinea logică a faptului că nu era vorba de un polițai de la telecomunicații care încerca să i-o tragă. Zardoz cumpărase vreo două minute, apoi îi făcuse o ofertă aproape prea bună ca să fie adevărată: înregistrarea întreagă pentru zece mii de euro. Montanari știa că existau bogătani care frecventau site-ul, dar cea mai mare parte dintre clienți nu cheltuia totul cu un singur vânzător, voia diversitate. Zardoz, în schimb, voia și părțile moarte din film, când mamele îi salutau pe medici și alte asemenea.

Montanari rămăsese sceptic până când banii îi intraseră în contul lui *PayPal*.

N-ai decât să mori când ți-o freci, îi urase încărcând fișierul, dar Zardoz se întorsese și dăduse semne de viață. Și încă o dată. Până la urmă, Montanari îi luase treizeci de mii de euro, dintre care jumătate îi spărsese într-o singură lună la o masă verde în spatele unei măcelării. Numai din cauza asta, când Zardoz îi ceruse o întâlnire față în față, Montanari luase în considerare propunerea. Ceea ce era contrar tuturor regulilor de supraviețuire, după cum știa foarte bine oricine făcea afaceri pe net. Când vindea, Montanari o făcea printr-un server dintr-o zonă oarecare a globului, la care ajungea folosind o conexiune securizată. Era foarte simplu odată ce știai cum se face. Îi explicase unul care-l jupuise la *hold'em* și care vindea amfetamine pe internet. Iar el nu știa nici cine erau clienții lui, îi spusese. Lua comanda, aștepta banii și când soseau trimitea marfa prin curier folosind ca expeditor o firmă care nu exista. Conexiunea protejată se închiria pe nimic tot online. Și dacă te lua în colimator poliția de la telecomunicații, te urmăreau doar până acolo. După aceea erai invizibil.

Să te întâlnești cu clienții în persoană, însă, era ca și cum ai juca la ruletă. Dacă pica numărul greșit, te pomeneai că te așteaptă un polițai. Dar cumpărătorul venise cu o cerere tipică pentru cei ca el. Voia exclusivitate asupra a ceea ce cumpăra. De aceea urma să-i dea o cameră video sigilată împreună cu banii. Montanari îi ceruse s-o lase undeva, dar cumpărătorul refuzase. Prea costisitor aparatul, prea riscant dacă altcineva l-ar fi găsit. Trebuiau să se întâlnească. Montanari se gândise să refuze, apoi gândul la banii pe care Zardoz i-i promisese de data asta – alte patruzeci de mii cu totul – fusese mai puternic. Și dacă ar fi fost polițai… la el nu avea nimic și toate înregistrările erau online pe un hard disk virtual anonim. Chiar dacă l-ar fi arestat n-ar fi avut probe împotriva lui.

Zardoz îi dăduse întâlnire la unu noaptea. Mai erau doar zece minute și lui Montanari începea să i se facă somn. La jumătatea unui căscat zări în oglinda retrovizoare pe cineva care mergea spre mașina lui. De acolo nu reușea să-i distingă trăsăturile feței, vedea numai că părea înalt și cu un

impermeabil elegant închis până la gât. Când bătu la geam cu o mână pe care purta mănușă, Montanari înțelese că era el. Coborî geamul.

— Da? zise el pe un ton neutru.

Până și descrierea pe care o făcuse despre sine era voit neutră. Numai locul era cel stabilit.

— Cred că mă așteptați, zise bărbatul cu impermeabil.

— Poate, răspunse Montanari.

— Zardoz. Lăsați-mă să intru și să vorbim despre bani.

Montanari ezită. Vocea lui Zardoz era rece și politicoasă. Se așteptase la un maniac care gâfâie.

Deblocă siguranța și când Zardoz urcă, Montanari văzu că era bătrân. *Un bătrân bogat și pervers,* își zise.

Bătrânul își fixă ochii în ai săi. La lumina becului străluceau cu un albastru electric.

— Ați fost foarte amabil că ați acceptat să ne întâlnim așa din scurt, zise.

— Nu am făcut-o din politețe. Ci pentru bani.

— Și îmi închipui că n-ați adus cu dumneavoastră nimic compromițător.

— M-ați luat de prost?

— Nu. Bineînțeles că nu.

— Unde e camera video? E așa mică de încape în buzunar?

— Era doar un pretext pentru a mă întâlni cu dumneavoastră, mă tem, zise bătrânul.

Apoi făcu un gest prea rapid ca Montanari să-l observe pe deplin. Simți o răcoare imediată în zona gâtului. Răcoarea se transformă în fior de gheață, apoi în durere arzătoare.

Montanari deschise gura pentru a spune ceva dar descoperi că era plină de sânge și că nu mai reușea să respire. Bătrânul ținea în mână ceva strălucitor. Îl puse la loc în buzunarul impermeabilului, cu sânge picurând din el. Sângele lui.

Bătrânul se aplecă spre el și îl deschise la pantaloni scoțându-i membrul. Montanari încercă să-l dea deoparte, dar mâinile nu-i mai răspundeau la comenzi.

Bătrânul îl privi.

— Nu vă faceți griji, nu vreau să vă molestez sexual. E doar pentru cine o să vă găsească, înțelegeți?

Dar Montanari nu mai înțelegea nimic, doar că gândurile păreau să i se reverse prin gâtul tăiat odată cu sângele. Ultimul fu legat de partida la care nu urma să mai participe a doua zi. Își închipui ceea ar fi trebuit să fie mâna lui norocoasă, o chintă roială. Negrul cărților îi umplu ochii și mintea.

Bătrânul scoase din buzunar un pliculeț de plastic din care luă un șervețel de hârtie murdar și un fir de păr pe care îl lăsă pe scaun. Apoi desfăcu ambalajul unui prezervativ și îl puse, pe cât posibil, pe membrul lui Montanari. Imediat după aceea îl scoase și îl așeză într-un plic. După care se îndepărtă cu pași mari.

De afară, sprijinit de geam, părea că Montanari doarme.

9.

Percheziția era gata și Colomba începea să simtă lipsa de somn. Se apropie de Anzelmo în apartament.

— A mai apărut ceva? întrebă.

Anzelmo zise că nu.

— Și nici Montanari. Am dat mai departe mandatul de arestare, dar deocamdată nu sunt semnalări.

Colomba privi cu atenție apartamentul de sus în jos.

— Din ce se vede aici nu are destui bani să fugă în străinătate.

— Doar dacă n-a cheltuit nimic și i-a păstrat pe toți.

— Cred mai curând teoria lui Dante, că i-a jucat pe toți.

Anzelmo își frecă un obraz, nemulțumit.

— Scuze că te întreb, Caselli. Dar el de fapt cine e?

— E o poveste lungă, pe care n-am chef să ți-o spun.

— Foarte frumos, zise Anzelmo. Adu-mi aminte să-ți mai fac favoruri.

Colomba îi strânse brațul.

— Dau de băut.

Anzelmo zâmbi.

— Te țin minte.

— Dar să nu-ți vină idei dubioase.

În clipa aceea unul dintre oamenii lui Anzelmo intră în fugă.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el.

— Montanari. L-au găsit la Tiburtina. Țeapăn ca o scândură.

Colomba trase un pumn în zid.

— Nu, la dracu'!

— Ce se-ntâmplă, Caselli? întrebă Anzelmo, nervos.

Colomba aținti un deget spre el.

— Eu și Dante nu eram aici, clar?

— Nu tre' să-mi mai spui. Deja sunt în rahat pân' la gât.

Ea se întoarse jos în fugă și îl obligă pe Dante să intre în mașină înainte să-i explice ce se întâmplase.

— Ce facem? întrebă Dante cu inima cât un purice.

Colomba porni ca din pușcă.

— Mergem acolo.

— Nu putem să ne lipsim de cadavru?

— Dacă vrei te dau jos.

— Nu, nu. E-n regulă.

Colomba rămase mută pe tot parcursul drumului și Dante se cufundă în gânduri atât de întunecate că barometrul lui intern clocotea. Înghiți un Xanax care începu să-și facă efectul când ajunseră la destinație.

Porțiunea de carosabil de lângă stâlpul de pe șoseaua de centură fusese deja închisă, iar doi agenți de la poliția rutieră redirecționau traficul. Colomba le flutură pe sub nas legitimația abia încetinind și lăsă mașina puțin înainte de zona împrejmuită cu cordon: sări jos fără să-l aștepte pe Dante. El o urmări cu picioare ca de gelatină. În ciuda orei, o mică mulțime de curioși se călca în picioare în jurul pilonului, aruncând priviri peste cordoane. În mijlocul lor, câțiva fotografi de la agențiile de știri care făceau poze în rafală așteptând să primească autorizația să se apropie. Agenți în uniformă vorbeau în stație și la telefon, oamenii de pe ambulanță care așteptau să ridice cadavrul glumeau între ei.

Dante își zise că aceea fusese lumea Colombei până la ceea ce ea numea Dezastrul și se întrebă dacă îi era dor de ea. Lui i se părea un vis ciudat, cu reflectoarele care nivelau culorile și dădeau întregii scene un aer ireal. Conul de lumină era îndreptat spre mașina lui Montanari, care

strălucea și răspândea un miros ușor. Încă de la vreo zece metri Dante zări o siluetă întunecată lângă geamul șoferului și înțelese că era capul mortului. Primul mort pe care îl văzuse altfel decât în poză. Încetini pasul.

Lângă mașina lui Montanari erau două mașini de la Criminalistică, cu inspectorul-șef Infanti de la Secția trei. Infanti fusese asistentul Colombei timp de trei ani, și chiar prieten dar, ca și ceilalți colegi, n-o mai văzuse de când ieșise din spital. Trebuise să se mulțumească numai cu vești periodice de la Rovere, singurul căruia Colomba îi răspundea din când în când la telefon. De aceea, când o văzu alergând spre el, se gândi că oboseala îi joacă feste. O recunoscu cu adevărat abia când îl dădu la o parte ca să se uite în mașină, oprindu-se cu un milimetru înainte de a încălca zona sacră în care se prelevau probele.

— Ce știi? îl întrebă.

Infanti își reveni din uluială.

— Colomba… Dar te-ai întors la lucru?

Colomba desprinse cu greu ochii de pe mașină pentru a-i fixa asupra lui.

— Nu.

Infanti clătină din cap, năuc. O găsea pe Colomba mai slabă, dar în formă. Părea cea dintotdeauna, nu cârpa rătăcită din patul de spital. Ar fi îmbrățișat-o, dar ea era tensionată ca un arc, așa că păstră o distanță corespunzătoare.

— Era să fac infarct.

— Îmi pare rău. Acum spune-mi.

— Tocmai am obținut autorizația să-l luăm de-aici. A murit din cauza unei tăieturi la carotidă cu o lamă foarte subțire.

— Un bisturiu? întrebă Colomba, tot mai tensionată.

— Se poate. Avea cocoșelul pe-afară și urme de ceva ce părea spermicid. În mașină erau un fir de păr al unei femei, ambalajul unui prezervativ și un șervețel murdar de ruj.

Arătă spre șosea.

— S-a pricopsit cu o prostituată, ea a început să-i facă o felație, apoi s-au certat pe bani și ea i-a tăiat gâtul. Sau poate că avea de gând să facă asta înainte să-l omoare, cine știe.

— Ce întâmplare, fix astă-seară…, zise Dante, ajungând în cele din urmă.

Infanti îl privi stupefiat.

— E cu tine? o întrebă pe Colomba.

— Da. Ai zis că era și ambalajul unui prezervativ?

— Da.

— Și prezervativul?

— Nu l-am găsit încă. Poate că prostituata l-a luat cu ea. Pentru ADN.

— Adică tuta lasă un șervețel murdar și ia un prezervativ? interveni Dante. Cam ciudat, nu vi se pare?

— Pot să știu cine mama dracului sunteți dumneavoastră? întrebă Infanti.

Dante arătă spre Colomba.

— Un prieten de-al ei.

O mașină civilă cu girofar opri lângă ei și din ea coborî Rovere.

— A venit șefu', zise Infanti.

Colomba alese momentul acela ca să i se declanșeze un atac. Îl ținuse sub control tot timpul drumului prin puterea voinței, dar la vederea lui Rovere cedă.

Lumea se distorsionă în jurul ei în timp ce două brațe de granit îi apăsară pieptul. Își dădu la o parte colegul și alergă fără să poată respira până la străduța întunecată. Umbrele țâșniră din asfalt și o atacară, urechile îi explodară din cauza țipetelor. Colomba lovi peretele cu fața și căzu la pământ. Rămase în genunchi pe trotuar, scheunând ca un câine lovit, nereușind să preia înapoi controlul.

— O, Doamne, zise printre suspine. O, Doamne…

Dante avea dreptate. Era vorba de un răpitor nemilos care acționa din umbră. Era adevărat. Putea să lase deoparte tot restul, să le trateze drept simple coincidențe, drept autosugestii induse de fixația lui Dante, drept rezultat al fricii pe care o simțise când alergase acasă la el cu pistolul în mână. Dar moartea lui Montanari, aceea nu. Nu putea fi o coincidență, nici pentru cel mai idiot dintre inspectorași. Iar ea nu era idioată, chiar dacă în clipa aceea ar fi vrut să fie. Se apropiaseră de adevăratul răpitor ascuns după incredibila perdea de fum pe care o crease, iar acesta reacționase, eliminând singura posibilă legătură cu el. Era un monstru, iar

ei, provocându-l, îl împinseseră să acționeze, să împrăștie sânge și moarte. Răsuflarea nu-i revenise încă. Își mușcă buza și gustul de sânge îi umplu gura. Scuipă și începu din nou să respire. *Zardoz,* își spunea. *Zardoz.*

O umbră se profilă contra luminii stâlpului de iluminat și Colomba aproape că începu să se sufoce din nou înainte să-și dea seama că era vorba de Rovere, care se apleca îngrijorat spre ea.

— Colomba? Ție rău?

Întinse o mână ca s-o ajute să se ridice, dar ea ignoră gestul și se sprijini cu spatele de zid.

— E vina dumneavoastră, la dracu', suspină ea.

— Ce tot spui acolo?

Colomba întoarse capul ca să-l privească, cu chipul brăzdat de lacrimi și praf.

— Ați făcut în așa fel încât să fiu eu cea care se ocupă de anchetă! Nu oficial, ci pe ascuns, ca să puteți să i-o trageți mai bine lui Santini! Și iată rezultatul!

Rovere se aplecă din nou spre ea.

— Ești sigură că omorul ăsta are legătură cu cazul Maugeri?

Colomba se șterse la ochi.

— Da, la dracu'. Dar nu am cum să dovedesc! Dacă l-am fi găsit pe Montanari viu, am fi putut folosi ce avea de zis, să-l aducem în fața magistratului. Dar nu avem nimic!

— Camera video…

— Camera video a înregistrat câteva sute de copii! Și numai unul a fost răpit. Dacă mă duc să povestesc chestia asta, De Angelis mă tratează mai rău decât s-a purtat cu Dante. Iar eu asta nu suport!

Ultima frază o țipă.

— Dacă te-ai apropiat o dată, te poți apropia și mai mult, zise Rovere cu un ton părintesc. Reușești, Colomba! Nu-ți dai seama?

— Și dacă se sperie și omoară copilul? V-ați gândit la asta?

— E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm…

Colomba dădu la o parte mâna pe care i-o întindea.

— Duceți-vă dracului!

— Colomba…

— N-ați auzit ce-a zis? spuse Dante.

Apăruse la colțul străduței, cu lumina care îi cădea pe spate proiectându-i o umbră foarte lungă. Ținea pumnii strânși ca să se chinuie să nu se-ntoarcă și să fugă.

Rovere se îndreptă brusc și se îndreptă spre el.

— Domnule Torre, n-am făcut cunoștință. Sunt Rovere.

Dante făcu un pas înapoi.

— Știu cine sunteți.

— Colomba nu se simte bine. Dacă ne puteți lăsa singuri câteva clipe…

Vocea lui Rovere era înțelegătoare și rațională, dar Dante simți din nou impulsul de a fugi. Dar nu putea.

— Facem altfel. Plecați dumneavoastră.

— Domnule Torre… poate ați înțeles greșit ce se întâmplă…

— Nu, nu cred.

Îl depăși și se apropie de Colomba, care îi acceptă mâna întinsă ca s-o ajute să se ridice.

— Cum e? Ți-a trecut?

Colomba nici nu încercă să se prefacă.

— Aproape.

Îi oferi un șervețel de hârtie.

— Îți curge sânge din buză.

Ea se tamponă.

— E doar o zgârietură.

— Respiră încet și dacă ai nevoie de ceva am o farmacie întreagă după mine.

— Nu iau prostiile alea ale tale.

Dante se întoarse spre Rovere.

— De ce ați ales-o pe Colomba? De ce-ați trimis-o la mine?

— Pentru că am încredere în ea.

Dante clătină din cap.

— Mincinosu' dracului, murmură el.

— Nu mă cunoașteți, Torre.

— Dar îi știu pe cei ca dumneavoastră.

— Să mergem, zise Colomba pornind încet spre mașină.

Rovere încercă s-o urmeze dar Dante clătină din cap.

— Nu și dumneavoastră.

— Trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat, protestă Rovere.

— Nu acum, zise Dante. Vă sunăm noi.

Când ajunse la mașină, Colomba era deja la volan.

— Te simți în stare să conduci? o întrebă.

— Vrei să-ncerci tu?

— Mă gândeam la un taxi.

— Nici poveste.

— Ok, dar să mergi încet. Nu mă simt prea bine nici eu.

— Nu vreau să merg acasă acum. Am nevoie de aer, zise ea băgând într-a-ntâia.

— Dacă deschizi fereastra la mine în cameră ai tot aerul pe care-l vrei.

— Mai bine pe Trastevere.

— Ai încredere în mine, ai nevoie de odihnă.

— Nu.

Dante privi afară pe fereastră până când Colomba parcă sub clădirea Ministerului Educației. La ora aceea turiștii erau în număr foarte mic, în afara unui grup de englezi beți care râdeau zgomotos.

— Te aștept aici, zise Dante. Lasă-mi geamul coborât.

— Hai, coboară. Facem o plimbare. Sau ai fobie și de plimbări?

— Foarte amuzant, comentă el.

Dar coborî.

Merseră de-a lungul bulevardului, unde barurile și magazinele de suveniruri erau deja închise. Mai rezistau numai doi pakistanezi care vindeau trandafiri și care îi urmară câțiva pași, și un pseudo-pub irlandez. Sfârșitul verii îi luase cu el pe vânzătorii ambulanți de *grattachecca*[9] și *granita* răzuită dintr-un singur bloc imens de gheață, care se găsea numai în capitală.

Colombei îi făcea plăcere să stea în colțul acela atât de familiar, departe de duhoarea de sânge. Mergea acolo cât de des putea, cu prieteni și colegi. Când sărbătorea ceva important se ducea mereu la un restaurant frecventat de actori de teatru, pe Via della Gensola, în fața Insulei Tiberine.

9 Desert rece, specific Romei: gheață rasă manual dintr-un bloc mai mare și îndulcită cu sirop. Diferit de granita.

— M-am născut aproape de locul ăsta, zise Colomba. Și când mă întorc mă simt acasă.

— Interesant, bombăni el.

— Tu unde te simți acasă?

— Acasă la mine. Unde nu pot să merg.

— Și în afară de acolo?

— La barul Marani, aproape de unde locuiesc. Are măsuțe afară protejate de un grilaj.

— Las-o baltă.

Colomba privi în jur.

— Mi s-a făcut foame. Ne întoarcem la hotel? Aici e închis peste tot.

— Știu eu un loc, zise Colomba luminându-se la față.

Îl conduse până la obloanele închise ale unei brutării.

— Ai fost vreodată aici? îl întrebă.

— Pâinea mi-o aduc la ușă.

— Forno la Renella. Unul dintre cei mai buni brutari din Roma.

— Sunt din Cremona. Oricum, e închis.

— Spune-mi ce vrei.

— O gogoașă cu dulceață dacă nu pun grăsime de porc. De fapt, două. Mi-e o foame de lup.

— Așteaptă aici.

Colomba dădu colțul și bătu la ușa cu geam întredeschisă prin care venea un miros de pâine proaspăt scoasă din cuptor. În spatele geamului translucid se vedeau cărucioare cu tăvi încărcate. Un brutar pe care Colomba nu-l mai văzuse îi deschise și ea comandă gogoșile lui Dante și o felie de *focaccia bianca* pentru ea. Îi fură date încă fierbinți și mâncară în drum spre mașină.

Dante se fripse când mușcă.

— Ah!

— Nu te îndopa, răspunse Colomba cu gura plină.

— Cine n-a încercat dulceață fierbinte pe esofag a trăit degeaba. Veneai aici când erai mică?

— Nu când eram mică. Când eram în tura de noapte.

— Polițai și curve, zise Dante.

— Și drogați.

Dante înghiți ultima îmbucătură și atacă a doua gogoașă.

— Acum te-ai convins?

— Că cineva l-a răpit pe fiul lui Maugeri, da.

— Nu *cineva*.

Colomba era gata să explodeze. Aruncă ultima bucată de focaccia învelită în șervetul din care picura ulei.

— Dacă vrei să-ți spun că sunt sigură că Tatăl e în spatele identității lui Zardoz… îmi pare rău, nu pot. Povestea cu filmarea e o coincidență frumoasă, dar… nu-mi ajunge, cum nu-mi ajunge nici fluierul.

— Păstrează-ți dubiile. A lucra cu un sceptic ajută să-ți ții mintea deschisă.

Aruncă punga și se spălă pe mâini la o cișmea.

— Chiar dacă simți că ai avea un ghimpe-n coastă.

Colomba îl imită. Apa rece cu care se spălă pe față îi îndepărtă câteva clipe starea de somnolență.

— Hai să ne gândim mai departe.

— Ce alternative sunt?

— Una singură. Să-l lăsăm pe Rovere să se descurce. Are o echipă. S-o trimită pe teren și să-l vâneze pe Zardoz, oricine ar fi. Sau să convingă SIC să se pună pe treabă.

— Crezi că te-ar crede?

— Rovere e deja convins. De Angelis ar neglija totul ca fiind o simplă coincidență, ar cere anchete suplimentare, dovezi… Și oricum Zardoz ar putea hotărî că nu mai e necesar să țină copilul. Și să-l omoare.

Colomba veni lângă el ca să meargă la braț și își continuară drumul. Dante fu surprins și încântat de gest.

— Dacă n-a hotărât asta deja.

— Deci vrei să mergi mai departe.

— Sănătos ar fi să mă retrag, dar…

Clătină din cap.

— Nu reușești.

— Nu. Nu pot s-o fac.

— Din cauza greutății pe care o porți în tine.

— Poate.

El o privi.

— Ești suficient de tristă cât să-mi vorbești despre asta?

— Acum cinci minute, poate. Însă după *focaccia* mi-e mai bine.

— Am ratat ocazia.

Merseră în tăcere alte câteva minute.

— Știu că nu ar trebui să te mai implic după asasinat, zise Colomba.

— Și cel mai sănătos pentru mine ar fi să mă retrag.

Dante rânji.

— Dar mi-am stabilit un principiu de onoare din a trăi fără să fac lucrurile cele mai sănătoase.

— Cât timp crezi că ne-a mai rămas?

Dante reflectă preț de câțiva pași.

— De fiecare dată când Tatăl acționează, șansele de a fi prins cresc, mai ales acum că bănuim că încă e activ. E bătrân. O să țină copilul până rămâne fără soluții.

— Mai bine pentru noi.

Dante făcu o grimasă.

— Ce e? întrebă Colomba. Nu ești de acord?

— Ba da. Dar dacă și el crede că fiul lui Maugeri e ultima lui victimă… N-o să ne aștepte liniștit să venim să-l prindem. Și mă tem de ceea ce ar putea face.

10.

Bărbatul care se numea Zardoz se întoarse la blocul în care nimeni nu știa ce făcea cu adevărat. Pe clanța din interior a ușii de la intrare în apartamentul lui pusese o grămăjoară de monede într-o ordine anume. Întredeschise ușa, băgă mâna și le prinse înainte să cadă. Verifică dacă erau în ordinea corectă, apoi deschise. Sistemul acela era pe cât de simplu, pe atât de eficient. Cu siguranță n-ar fi oprit un hoț, dar el nu se temea de hoți, ci de intruși și de iscoade.

Nu credea cu adevărat că îl suspecta cineva tocmai pe el. Nu după toate lunile petrecute în încercarea de a-și crea o identitate banală care să nu iasă în evidență. Lăsă deoparte impermeabilul și se spălă pe mâini. Bisturiul pe care-l folosise ca să-l omoare pe Montanari ajunsese în Tibru,

rupt în două. Aruncă mănușile și prezervativul într-un recipient cu înălbitor. Își pregăti un ceai, apoi intră în camera de lucru.

Era de trei metri pe doi, acoperită cu panouri fonoizolante și cu rulourile coborâte. În mijloc o măsuță cu un PC și un scaun. Nicio altă piesă de mobilier în afara unui scrin. Niciun tablou sau covor. Niciun alt obiect. Computerul avea microfon și căști și era conectat clandestin la internet, prin wi-fi-ul unui vecin căruia îi descoperise parola. Apăsă cu degetul pe senzor și deblocă ecranul, apoi se conectă la *remote server*-ul unde își ținea datele și programele pe care le folosea la lucru. Virusul pe care-l eliberase pe net își făcuse treaba, ștergând orice conținut compromițător de pe *hard disk*-ul virtual al lui Montanari, și deja începuse să facă același lucru cu site-ul pe care Montanari efectua schimburile. Le infectase mai înainte cu un *programme killer* pe care-l putea declanșa în orice clipă, ceea ce făcuse înainte de a pleca să-l ucidă. Computerul lui Montanari, însă, fusese deconectat de la internet, cel mai probabil de către poliție.

Rămase pe gânduri câteva clipe. Ce puteau să descopere? Cu siguranță nu cine se ascundea în spatele lui Zardoz și cu ce se ocupa. Asta dispăruse pe veci. Pentru siguranță, șterse orice urmă de Zardoz de pe internet. ID-ul încetă să existe și să mai aibă un trecut, în timp ce site-uri întregi de pe așa-zisul *darknet* erau arse de atacul său. Dar faptul că laptopul lui Montanari fusese deconectat așa repede era un semn că poliția era deja pe-aproape. Bărbatul care fusese Zardoz era prea precaut ca să neglijeze semnalul. Cineva își aruncase privirea în direcția corectă și încetase să mai fie o problemă pentru a deveni chiar un pericol.

În timp ce se crăpa de ziuă, Zardoz puse la cale cu minuțiozitate următorul asasinat.

11.

Ajunsă înapoi în apartament, Colomba se aruncă în pat, scoțându-și numai bocancii. Dante își făcu o infuzie de cafea verde și rămase să aștepte privind de pe balcon ferestrele Romei în spatele cărora luminile se stingeau, fumând țigările una după alta și luând notițe. Telefonul de la

recepție sosi la șase dimineața și afară deja se lumina; când coborî, îl găsi pe Santiago tolănit pe una dintre canapelele din hol, cu picioarele în adidași aurii sprijinite pe măsuța de cristal.

Santiago era un băiat sud-american, cu tatuaje agresive care răsăreau pe gât și pe încheieturi, aceleași care îi împodobeau și geaca. Erau simbolurile Cuchillos, una dintre găștile de *latinos* care își disputau străzile din Roma, în general fără să-și dea seama cei care nu erau *latinos,* cu excepția polițiștilor. Ținea brațul în jurul mijlocului unei fete foarte tinere, cu blugi atât de strâmți că păreau tatuați pe ea și cu o frează rasta; Dante speră să fie măcar majoră.

— Am venit! urlă Santiago când îl văzu.

Se ridică să-l îmbrățișeze și să-l pupe pe obraji.

— Ce faci? întrebă Dante, așezându-se în fața lui pe o altă canapea.

— Tot pe val. Doar mă cunoști.

Santiago era roman la a doua generație, născut și crescut la oraș, dar își lucrase accentul columbian ca să-și dea aere. O mângâie pe fată.

— Ea e Luna.

Dante făcu un gest ca și cum i-ar fi pupat mâna, iar Luna chicoti.

— Care e numărul de la camera ta? întrebă Santiago.

— F, răspunse Dante după o ușoară ezitare.

Santiago ridică o sprânceană.

— F?

— Apartamentele au litere, nu numere. Dar nu mi se pare că e cazul.

Santiago îl ignoră și o mângâie din nou pe Lună.

— Ai auzit? F. Acum du-te la bar.

Arătă tejgheaua din capătul holului unde un chelner somnoros aștepta să iasă din tură.

— Ia-ți ceva de băut și pune pe nota de plată a tovarășului meu.

Santiago așteptă ca Luna să se îndepărteze unduindu-se pe platformele cu talpă de plută, apoi se întoarse ca să i se adreseze lui Dante.

— Ți-era teamă că ți-o trimit în cameră?

— Recunosc că o clipă asta am bănuit.

— Acum nu lucrează: e cu mine pentru că-i place.

Dante încuviință din cap.

— Normal.

— Ce-ți trebuie, *hermano*?

— Informații despre un tip care pe net își spune Zardoz. Cumpără chestii cu copii.

— Ai doar numele?

Dante îi dădu coala pe care pusese cap la cap datele în timp ce-l aștepta.

— Aici sunt site-urile pe care le-a folosit și datele unui bărbat cu care a făcut afaceri. Ți-am scris și adresa lui de mail.

— Și bărbatu' ăsta?

— Mort. Ți-am pus aici și o listă de site-uri pe care e posibil să le fi spart. Vezi dacă e așa. Ai grijă că și poliția anchetează chestia asta.

Santiago puse coala în buzunarul de la geacă.

— La cum mă mișc io, n-o să vadă nici prafu' pe care-l stârnesc.

— Ai grijă oricum.

— O să te coste, știi asta?

— Cât?

— Patru mii.

— Două. Mai vedem pe urmă, în funcție de ce-mi aduci. Cum te plătesc?

Santiago îi dictă numărul unei cartele PrePay din Peru. Dante îi promise ordinul de plată în cursul zilei.

Santiago încuviință.

— Mai înainte vreau să știu ceva, *hermano*.

— Regula nu era *fără întrebări*?

— Dacă te culci cu o gușteriță, regula nu-i valabilă.

Dante oftă. Trebuia să-și închipuie că Santiago avea să se informeze.

— Nu mă culc *cu* ea. Doar împărțim camera. Și nu lucrează oficial.

— Tot rămâne o gușteriță.

— E vreo problemă?

— Nu. Poți să faci ce vrei. Ești prietenul meu, dar nu ești unu' de-al nostru.

Dante încuviință.

— Dar tre' să știu de ce nu i-ai cerut ei, ci mie.

— Tu însuți ai spus că ești mai rapid.

— Doar de asta?

— Și nu am încredere în antenele ei.

Santiago râse.

— Ai dreptate. Niciodată să n-ai încredere în gușteri.

— În ea am încredere, ca să știi.

— Deci o să-i zici de mine?

— Da. Dar nu-ți face griji, n-o să existe consecințe.

Nu pentru tine, cel puțin, adăugă el în gând.

Santiago se ridică și își chemă prietena cu un semn. Ea îl zări și lăsă repede jos un cocktail cu umbreluță.

— Eu nu-mi fac niciodată griji, numai cei slabi își fac griji, zise.

— Ferice de tine.

— Îți scriu curând.

— Curând când?

— Nu știu, *hermano.* Câteva zile.

— Santiago… am nevoie de ceva repede. Te rog.

Santiago fixă cu privirea chipul tensionat al lui Dante și încuviință.

— Să văd ce pot face.

Se îmbrățișară din nou, apoi Santiago ieși lipit de Luna. Păreau doi îndrăgostiți.

Dante se târî în cameră mort de oboseală și adormi îmbrăcat. Dormi doar trei ore, pentru că Santiago chiar se pusese imediat pe treabă și trimisese primele rezultate pe serverul pe care Dante îl folosea pentru lucruri de genul ăsta. Când le văzu, îi sări definitiv somnul.

12.

Colomba se trezi la două după-amiază și făcu un duș lung, rememorând evenimentele din noaptea precedentă. Moartea lui Montanari, Zardoz, chiar și lunga plimbare cu Dante. Se simțise în largul ei azi-noapte pe Trastevere, cum nu i se mai întâmplase de luni întregi alături de o ființă omenească. Gândul o frământa. Nu era pregătită să se lege de cineva, nu după Dezastru. Și pe urmă, odată terminată povestea, probabil că nu urmau să se mai vadă.

Își puse pe ea halatul alb cu sigla hotelului și merse în living unde găsi șase ceșcuțe murdare lângă espressor. Dante trebuia să se fi trezit de ceva timp, iar muzica hindi care se auzea din camera lui îi semnală faptul că lucra deja la ceva. Fundalul sonor bollywoodian de pe *Spotify* era preferatul lui când stătea la calculator, chiar dacă ea nu putea să diferențieze un cântec de altul.

Își pregăti un cappuccino și bătu la ușa camerei lui Dante cu ceașca în mână.

Când deschise fu lovită de duhoarea de țigară. Dante era așezat în mijlocul patului, cu laptopul pe picioarele încrucișate și în hainele din ziua precedentă. Fumul era atât de gros că se chinuia să vadă. El blocase senzorul antiincendiu cu o bandă adezivă ca să nu pornească. Când o văzu, opri muzica.

Colomba deschise larg ușa cu geam, lăsând perdeaua netrasă pentru siguranță.

— Vrei să mori sufocat?

— Tu mi-ai spus că trebuie să țin închis noaptea.

— Acum nu e noapte.

Colomba studie numărul de mucuri de țigară dintr-un pahar de pe măsuță, apoi chipul lui obosit și trase concluzia că făcuse o noapte albă sau aproape albă.

— Da' tu n-ai nevoie să dormi?

— Am cunoscut pe cineva care nu dormea, zise Dante.

— Și ce s-a ales de el?

— L-au împușcat în cap, acum doarme prea mult.

Zâmbi, dar Colomba înțelese că era tensionat.

— Ce se-ntâmplă? îl întrebă așezându-se pe marginea patului.

Dante cotrobăi în pachet, luă ultima țigară și o aprinse în ciuda privirii dezaprobatoare a Colombei.

— Am făcut rost de niște informații. Utile.

— Ce informații?

— Despre Zardoz. I-am dat tot ceea ce știam unui cunoscut de-al meu și i-am spus să caute pe net.

Colombei îi veni să-l înșface pe Dante, să-l închidă într-o ladă și să-l lase să se zvârcolească.

— Cine e *cunoscutul* ăsta al tău?

— Îl cheamă Santiago Hurtado.

— Doar nu e ăla din Cuchillos, nu?

Dante încuviință.

— Tu știi cine sunt?

— CC, nu contează acum.

— Ba pe dracu' nu contează! Pe Hurtado l-am arestat acum doi ani, împreună cu patru tovarăși de-ai lui, pentru că băgaseră cuțitu-n cineva. Iar el a scăpat numai pentru că trei martori au garantat că trăgea pe nas cocaină într-o discotecă.

— Corect.

— Și tu i-ai trimis *lui* datele secrete ale unei anchete în legătură cu un asasinat și o răpire?

— În felul lui, e un om de cuvânt.

— Onoare între hoți, zise Colomba sarcastică. Cum l-ai cunoscut?

— Putem sări peste partea asta?

— Nu. Nu putem.

Dante ridică din umeri: nu avea chef de ceartă și din nou Colomba înțelese că avea mintea în altă parte.

— Cum vrei. Minutillo era avocatul lui Santiago. L-am ajutat să găsească martorii despre care vorbeai.

Colomba tremură de indignare.

— Deci e vina ta.

— Santiago nu mai e un Cuchillo în sens strict. După ce s-a întâmplat, s-a lăsat de vândut droguri.

Colomba încrucișă brațele.

— Mă încălzește foarte tare… Nu, scuză-mă. Nu te mai întrerup. Continuă.

— A fost mereu cam *computer geek* și a descoperit că e foarte priceput să intre cu calculatorul acolo unde alții n-ar vrea să intri. Asta vinde acum.

— De la dealer la hacker. Numai pentru că ne folosim de el și putem ajunge la închisoare, îți dai seama, nu?

— Luca Maugeri e în mâinile unui monstru. Tu îți dai seama de asta, nu?

— Poliția de telecomunicații…

— E un început de glumă?

— Ce a găsit despre Zardoz? i-o tăie ea.

— Că a început să-și ardă punțile. Toate site-urile pe care Montanari le-a folosit au fost lovite.

— *Lovite*?

— Hard disk-urile serverelor au fost șterse. Santiago zice că sigur găsește ceva, dar o să dureze.

— Asta-i tot?

— Nu. A descoperit că Zardoz a intrat cam cu vreo două luni în urmă în serverele policlinicii. La câteva zile după ce fiul lui Maugeri a fost consultat.

— Chiar așa ușor e?

Dante ridică din umeri.

— Dacă aveai ce-a folosit el ca să spargă site-ul policlinicii te descurcai și tu.

— De ce? Ce-a folosit?

— Un *malware spybot,* un programel-spion care se instalează pe server, transmite datele la depărtare și îi permite cui l-a instalat să descopere parolele de sistem etc. După Santiago, e identic cu cel pe care l-au folosit hackerii chinezi ca să intre în serverele Apple.

— Mă îndoiesc că Zardoz e chinez.

— Software de genul ăsta se descarcă ușor de pe net. Doar să știi de unde. Problema e că Zardoz e foarte priceput. Sau are un specialist care lucrează pentru el, ca Santiago pentru mine. Care a folosit un software identic.

Colomba căzu pe gânduri câteva clipe.

— Deci Zardoz nu a avut suficientă încredere în Montanari încât să-i ceară datele copilului. S-a descurcat singur.

— Dar fișa copilului nu-i ajungea ca să-l identifice.

— De unde știi?

— L-am sunat pe directorul policlinicii. După ceea ce s-a întâmplat, a fost cooperant. L-am făcut să-mi dea listele.

— Te-ai dat polițist?

— Nu tocmai.

Colomba închise ochii.

— Ne afundăm din ce în ce mai mult în rahat.

— De pe fișele pe care directorul mi le-a trimis puteau fi identificați copiii care au participat la programul de consultații la școală, dar nu există poze, descrieri fizice sau informații despre oră și dată. Iar copiii erau peste trei sute.

— Cum a făcut Zardoz să-l găsească pe cel pe care-l voia?

— Cum am făcut și eu. N-a pus la socoteală fetele și nici pe cei pe fișele cărora apăreau semnăturile taților.

— Pentru că Luca a fost însoțit de mama lui. Se vedea pe înregistrare, zise Colomba.

— Exact. Rămâneau douăzeci de nume. Nu i-am pus la socoteală pe cei consultați de doctorițe.

— Pentru că și medicul se vedea pe înregistrare…

— Au rămas paisprezece. Am sunat acasă la ei de dimineață, înainte să te trezești.

— Și?

— Patru dintre ei au primit un telefon de la Zardoz.

Inima Colombei se opri o clipă.

— Dumnezeule mare, șopti ea.

Dante stinse țigara și puse paharul înapoi pe comodă.

— Două conversații au fost foarte scurte pentru că s-a înțeles imediat confuzia făcută. Una a fost ceva mai lungă pentru că mama a început să se îngrijoreze.

— Zardoz căuta un copil anume. Nu-i convenea altul.

— Da. Fiul autist al unei femei anume. Care ar fi făcut orice pentru el.

— Cum s-a prezentat?

— Doctorul Zedda de la Serviciul Sanitar Național.

Dante clătină din cap.

— Am verificat, nu există. Dar puteam și să n-o fac. Zed e unul dintre personajele din film, bărbatul din spatele măștii.

— Zed, Zedda, zise Colomba.

— Exact. Doctorul Zedda spunea că medicul cabinetului vorbise cu el, comunicându-i simptome îngrijorătoare la copil. Apoi începea să pună întrebări, căutând să înțeleagă dacă băiatul era distrat, absent, trist etc. Când mama rămânea uluită, se informa în legătură cu aspectul băiatului

și apoi se scuza pentru că încurcase fișele. A patra mamă, în schimb, s-a îngrijorat atât de tare că a spus da la tot. Zedda i-a dat întâlnire la gara Termini. S-a prefăcut că e în trecere prin Roma pentru o conferință. Ea l-a așteptat, dar el nu s-a prezentat. A înțeles că ea nu era persoana pe care o căuta.

— Rahat, eram cât pe ce, zise Colomba, dar expresia tensionată a lui Dante arăta că mai era ceva.

— Ce e? șopti.

— Ea spune că în timp ce pleca a avut senzația că o privea cineva și… poate se înșală, dar poate…

Rânji. Nu păruse niciodată atât de tensionat.

— Poate că l-a văzut.

13.

Mama pe care o alesese greșit se numea Chiara Pacifici. Își lua o ciocolată caldă de la Castroni, unul dintre localurile din partea chivernisită a Romei, cu un câine Saint Bernard care murea de cald. Alte o sută de persoane se călcau în picioare printre vitrinele frigorifice și rafturile cu delicatese la preț de bijuterii. Colomba îi arătă legitimația și o rugă să se așeze la una dintre măsuțele din afara barului pentru a evita aglomerația.

— Nu credeam că e așa grav, zise femeia, neliniștită.

— Nu e, doamnă, doar un control de rutină, minți Colomba.

— Dar dacă ați venit aici… Spuneți-mi adevărul, cine m-a sunat?

Dante încercă să dreagă situația și reuși să facă exact opusul.

— Un *stalker,* doamnă, răspunse. Se dă drept medic ca să momească femeile și să le molesteze.

— Dumnezeule… dacă se întoarce? Dacă vrea să-mi facă rău…

Colomba îl strânse pe Dante de braț ca să-l facă să tacă.

— N-ați înțeles, doamnă, zise ea. Bărbatul pe care îl căutăm nu e periculos, nu e violent. E…

— Exhibiționist, încheie Dante.

— Umblă de nebun ca să-și arate *instrumentul*? întrebă femeia.

— Exact, umblă de nebun ca să-și arate instrumentul.

— Ce scârbos, comentă femeia, mai liniștită. Din fericire, în fața mea n-a făcut-o.

— Dar a făcut-o în fața multor altor femei și suntem pe urmele lui, explică Colomba. E bolnav, nu criminal.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Ați spus că poate l-ați văzut.

— Nu sunt sigură că era el. Era lângă locul unde mă aflam eu și tot acolo aș fi stat și eu dacă aș fi așteptat pe cineva. Nu știu dacă înțelegeți. Însă… poate era un individ care… mă privea. Mă rog, nu sunt nici eu chiar de lepădat.

Dante nu se prinse până când Colomba nu-i trase un picior. Atunci afișă zâmbetul cel mai fals pe care ea îl văzuse vreodată.

— Ba chiar dimpotrivă, doamnă.

— Dar dacă era el, ne-ați ajuta foarte mult dacă ni l-ați putea descrie, zise Colomba.

— Nu sunt sigură că-mi amintesc bine.

— Dar cu o imagine tot ați rămas, insistă Dante, la limita răbdării. Altfel nu mi-ați fi vorbit despre el.

Scoase din geantă un blocnotes și un pix cu capac de argint pe care-l ținu în mâna bună.

— Dacă-mi spuneți cum arăta… pot încerca să-l desenez.

— Ca un portret robot?

— Exact. E specialitatea mea. Însă ca să-l fac trebuie să-mi scot asta, zise el ridicând mâna rea acoperită de o mănușă neagră. Am avut un accident, nu e o priveliște plăcută.

— Fiți serios, nu sunt deloc impresionabilă, zise femeia, dar când Dante dezgoli mâna expresia feței i se schimbă. Sărăcuțul! Vă doare?

— Numai când cânt la pian… Încercăm? Să începem de la talie.

— Înalt.

— Înalt?

— Nu foarte înalt, gen camionagiu.

— Umeri lați? zise Colomba.

— Și început de burtă.

— Vârstă? întrebă Dante.

— Pe la șaizeci de ani, aș spune. Poate puțin mai mult. Era în haină de costum și cravată și avea o valiză în mână. Un diplomat.

— Ochii?

— Albaștri. Foarte deschiși.

Mâna bună a lui Dante tresări violent și scăpă pixul. El se blocă, privind în gol.

Fără ca femeia s-o vadă, Colomba îi strânse coapsa lui Dante.

— Suntem neciopliți, Dante. Nu i-am oferit nimic doamnei. Hai să mergem să-i luăm ceva.

— Mi-ar plăcea o cola, zise ea.

— Ne întoarcem imediat, răspunse Colomba strângându-i în continuarea coapsa lui Dante, de data asta mai tare. El tresări și se ridicară împreună, Colomba ținându-l de braț și încercând să pară doar amabilă.

— Nu înăuntru, murmură el după doar doi pași. Prea multă lume.

Ea îl împinse după colț. Dante se sprijini de zid tremurând incontrolabil. Colomba îi luă mâna bună.

— Totul e bine. Dante…

Vocea Colombei ajunse la el de la o distanță infinită, în timp ce chipul lui dispărea și un perete cenușiu se ridica între ei. Peretele silozului. Crăpătura. Tatăl care îl privea de pe pajiște cu cuțitul în mână.

— El e, CC, zise atât de încet că nici nu reuși să se audă.

Colomba îi cuprinse cu blândețe fața obligându-l s-o privească.

— Stai cu mine, Dante.

El se înfioră din nou. Avea fruntea leoarcă de sudoare.

— Poți s-o faci, Dante. Rămâi cu mine, zise din nou Colomba.

Dante închise o clipă ochii, apoi îi deschise din nou și se întoarse în prezent.

— Sunt bine, anunță el cu gâtul uscat.

— Bravo. Vrei să-i fac pe toți să iasă din bar ca să intri să te speli pe față?

El zâmbi fără vlagă.

— Ai fi în stare s-o faci.

— Și asta încă nu-i nimic.

Dante se ghemui, ținându-se de burtă și respirând încet.

— Mulțumesc. Întoarce-te la ea, eu mă calmez încă o clipă și caut un ospătar. Ok?

— Am încredere în tine?

— Mergi liniștită.

Colomba se întoarse la măsuță, în timp ce Dante continua să respire controlat, simțindu-se din ce în ce mai bine. Tatăl nu mai era o entitate abstractă, nu mai era o fantomă care plana în jurul lui. Era o persoană în carne și oase, care respira și vorbea la telefon, care purta cravată. Era om.

Era supus greșelii.

Se ridică din nou și opri un ospătar ca să-i ceară ceva de băut. Apoi se întoarse la măsuță și desenă în următoarea jumătate de oră, urmând sugestiile femeii care-l întâlnise. Colomba fu uluită de cât de precis îi era portretul, ca acela al vechilor desenatori pe care-i folosea poliția înainte de apariția programelor grafice. Și de cum reușea să se păstreze obiectiv: nu adăuga detalii, nu înfrumusețea și nu sugera. Când desenul fu gata, bărbatul care o privea din coala de hârtie avea un aer foarte real: peste șaizeci de ani, cu gâtul gros și pielea lăsată sub bărbie, obrajii scofâlciți, nas acvilin și expresie brutală. Părul cenușiu era tăiat scurt și rărit pe fruntea brăzdată de trei cute profunde ca niște cicatrici. Dante îi desenase și mâinile, pe care femeia și le amintea bine: puternice, cu vene ieșite în relief pe spate, cu degetul mare lat, cu unghia tăiată pătrățos. Mâini de țăran, de muncitor, cu siguranță nu ale unui intelectual rafinat, cum credea Dante că este. Mâinile cuiva capabil să decapiteze și să taie gâturi.

După ce Dante termină, Colomba se despărți de femeie asigurând-o și promițându-i s-o țină la curent. Îi mai ceru și să nu mai vorbească despre anchetă; pe asta insistă mult. Mama greșit aleasă păru să înțeleagă, dar Colomba era convinsă că avea să se agațe de telefon și să povestească totul imediat ce ajungea acasă.

Așteptă să plece, apoi ceru o granita de cafea și o vodcă simplă pentru Dante, care nu avea încredere în calitatea cocktailurilor.

— Știi de ce proasta e încă în viață? zise Dante. Pentru că Tatăl nu știe că a fost văzut. Altfel am avea trei cadavre, presupunând că nu există altele despre care nu știm.

Colomba nu reușea să-și desprindă ochii de la portretul robot.

— Nu-i atât de proastă dacă i-a reținut figura, zise ea. Dar poate că e doar un individ care voia să ia trenul și facem noi din țânțar armăsar.

Dante scoase o foaie îndoită din buzunar. Era portretul robot al omului pe care-l văzuse prin crăpătura silozului, cel făcut de poliția din Cremona. Îl așeză lângă celălalt, iar asemănarea fu atât de mare încât Colombei i se tăie respirația. Aceeași formă a feței, aceleași urechi mici și mai ales aceiași ochi. Chiar dacă restul era incomplet, liniile șifonate ale vechiului portret robot se suprapuneau perfect peste cele noi, în ciuda semnelor trecerii timpului. Era același bărbat, cu douăzeci și cinci de ani mai în vârstă. Dante avusese dreptate de la bun început.

14.

O oră mai târziu, Colomba parcă pe bulevardul Martin Luther King în fața uneia dintre intrările în Villa Pamphilj și opri motorul.

— Reușești să stai singur zece minute? îl întrebă pe Dante.

El stătea de-a dreptul tolănit, cu spătarul scaunului coborât complet. Își ținea cravata pe ochi ca să se ferească de lumină, iar efectul era mai mult comic decât tragic.

— Fugi, zise el.

— Nu băga porcării în tine.

El îi arătă limba pe care se odihnea o capsulă în două culori.

— Deja am făcut-o.

Ea trânti portiera și intră în parc, inspirând adânc mirosul de iarbă proaspăt tăiată. Când era mică mergea la Villa Pamphilj ca să le dea pâine uscată nutriilor, care i se păreau niște șoareci uriași, dar n-o speriau. Acum citise că le mutaseră în altă parte. Îi părea puțin rău. Ajunse la Ponte Nanni și traversă unul dintre lacuri odată cu un grup de alergători care făceau mișcare cu iPod-urile în urechi. Îl văzu pe Rovere stând nemișcat la jumătatea podului, sprijinit de balustradă, fumând cu capul plecat. I se păru chiar mai bătrân și mai obosit decât era când îl întâlnise la Pratoni. Își dădu seama de prezența ei și o salută cu un semn,

schițând un zâmbet. Colomba trecu lângă el, atentă ca vântul să n-aducă spre ea fumul de țigară.

— Mulțumesc că m-ai sunat, zise Rovere. După ziua de ieri mi-a fost teamă că ești supărată pe mine.

— Sunt supărată pe dumneavoastră, pentru că m-ați băgat în nebunia asta. Dar cu siguranță nu pot să merg înainte singură. Mai ales acum.

Îi dădu portretul-robot și Rovere căscă ochii. O clipă, Colombei i se păru că e speriat.

— Îl cunoașteți? îl întrebă.

— Nu… doar că m-a luat pe neașteptate. Cine e? zise fără să desprindă ochii de pe coala de hârtie.

— Bărbatul care l-a luat pe fiul lui Maugeri. Și care l-a ținut prizonier pe Dante Torre.

Rovere o scrută febril.

— Ești sigură?

— Da. L-a folosit pe Montanari ca să-și găsească prada, apoi l-a ucis. Pe net și-a zis Zardoz. E foarte bun când vine vorba să dispară și de treizeci și cinci de ani se ține de mizerii. Dante l-a văzut ucigând un copil înainte să evadeze.

— Îmi amintesc, murmură Rovere. Dar nu s-a dovedit niciodată că ar exista.

— Ori colegii care au desfășurat ancheta erau tâmpiți, ori el, Zardoz, Tatăl, sau cum vreți să-i spuneți e într-adevăr un geniu în a face să dispară cadavrele.

Rovere își revenise din uluială.

— Un individ care sechestrează copii nu e un geniu. E bolnav mintal.

— Dacă e așa, e nebunul cel mai puțin nebun de care am auzit. Știe ce vrea și obține ce vrea.

— Un criminal în serie bine organizat, zise Rovere. N-ar fi primul.

— La nivelul ăsta depășește cazurile din manual. Folosește complici, se dă drept medic, navighează pe internet ca un profesionist, manipulează scena crimei… Și toate astea pentru a-și duce la bun sfârșit jocurile sadice cu niște copii și să-i omoare când cresc prea mult.

Colomba clătină din cap.

— Nu stă în picioare, dar nu am o explicație mai bună.

— Cine l-a văzut? întrebă Rovere.

— Una dintre mamele pe care le-a contactat când îl căuta pe fiul lui Maugeri.

— Și el știe că a fost văzut?

— Din fericire nu. Ce facem acum?

Rovere împături hârtia și o puse în buzunarul de la haină.

— Introduc portretul-robot în sistem și văd ce iese. Între timp, tu și domnul Torre stați locului.

— Poftim? zise Colomba.

— Până de curând ne mișcam în zona ipotezelor, acum avem certitudinea că există un asasin în libertate. Nu vreau să te pun în pericol.

— Dar e meseria mea să am de-a face cu asasinii.

— Era.

Colomba nu-și credea urechilor.

— Sunteți sigur că sunteți aceeași persoană care ieri voia să merg mai departe în timp ce îmi dădeam duhul pe trotuar? Ce dracu' ați pățit?

— Nimic. Sunt doar îngrijorat în privința ta. Lasă-mă să-mi fac cercetările.

— Trebuie să le întrebăm pe celelalte mame, pe Maugeri, pe vecini, pe cei care merg des în Pratoni..., insistă Colomba.

— O să mă gândesc eu la asta. Tu, între timp, stai cuminte. E-n regulă?

Colomba, dădu exasperată cu palma în balustradă.

— Nu-mi vine să cred! Mă târâți în toată povestea asta și, când începe să aibă sens, vreți să mă lăsați pe dinafară.

— Colomba, problema nu e doar siguranța ta personală. Astăzi inspectorul-șef m-a întrebat de tine. De Angelis i-a făcut capul calendar și voia să știe ce puneam la cale împreună. Și cei de la telecomunicații se întreabă ce știi în plus față de ei.

— Da' cui mama mă-sii îi pasă de telecomunicații și de inspectorul-șef! Avem șansa să-l prindem!

— Nu și dacă acționăm impulsiv. Odihnește-te câteva zile. Nu e o rugăminte.

Colomba îl privi câteva momente fără să spună nimic, apoi se întoarse în loc și se îndepărtă cu pași mari, ciocnind un maratonist care venea din direcția opusă.

Când ajunse la mașină, îl găsi pe Dante tolănit pe capotă.

— Dacă vrei să călătorești așa, te privește, mârâi ea.

— Voiam doar să privesc cerul.

Sări jos și părea să se fi întors la starea obișnuită.

— Ce zice geniul ăla de șef al tău?

— Nimic util.

— Ți-am mai spus că nu-mi place de el?

— M-am prins. Să ne întoarcem la hotel.

— Nu încă. M-a sunat Santiago, pare să fi găsit ceva bun pe net. Nu știu ce anume pentru că evităm să vorbim așa ceva la telefon. Ești gata să dai o raită prin mahalale?

Colomba rememoră conversația cu Rovere și invitația lui de a lăsa baltă totul.

— Abia aștept, zise ea.

15.

Încă tensionată, Colomba conduse până la cartierul de la periferie, Tor Bella Monaca, unde locuia Santiago. Era una dintre zonele cu cea mai mare rată de criminalitate din Roma, cu blocuri de cincisprezece etaje conectate prin labirinturi întregi de străduțe, locuințe sociale ocupate de familii nevoiașe și de infractori plecați de acasă. Raziile și arestările pe care Colomba le făcuse aici se terminaseră mereu cu sticle și pietre aruncate de la ferestre, cauciucuri incendiate și urlete. Când un polițist intra în Torbella – cum îi spuneau locuitorii –, se afunda în teritoriu inamic. Colomba știa că mulți dintre cei care stăteau prin locurile acelea erau oameni de ispravă care nu aveau posibilitatea de a se muta altundeva, bătrâni și șomeri ținuți sub jugul bătăușilor care trăiau alături de ei. Dar asta n-o făcea să urască mai puțin cartierul acela, știind că de după fiecare ușă putea ieși țeava unui pistol care i-ar fi făcut o gaură în cap.

Dante o conduse spre un grup de patru locuințe sociale cu șase etaje, dispuse în formă de C prelungit, cu pereții exteriori de culoarea fumului și tocurile ferestrelor care se fărâmițau. Cutiile poștale erau înnegrite de la

flăcările petardelor sau acoperite cu graffiti, soneriile erau smulse din perete. În față era o bucățică de pajiște numai mărăcini și bucăți de tencuială, unde un grup de copii murdari se jucau aruncând unii în alții cu bulgări de pământ.

Toate blocurile erau legate la aceeași curte interioară, iar Colomba se apropie cu mașina de una dintre intrări. Strada fu imediat blocată de trei băieți pe motorete. Conduceau fără cască și cel mai mare, un arab, trebuia să aibă mai puțin de paisprezece ani.

El fu cel care bătu în geamul de pe partea Colombei.

— La cine mergeți? întrebă el.

— Nu-i treaba ta, puștiule, răspunse Colomba.

Dante se întinse spre el aproape în același timp.

— La Santiago.

— Cum te cheamă? se interesă puștiul.

— Dante.

Arabul făcu un gest spre unul dintre ceilalți, care era atât de mic că se chinuia să atingă pământul stând așezat pe motoreta oprită.

— Du-te și cheamă-l.

Băiatul mai mic demară și dispăru în curtea interioară. Ceilalți doi se mutară la câțiva metri de mașină, blocând trecerea, și își aprinseră o țigară.

— Aici așa funcționează, îi zise Dante Colombei.

— I-aș lua pe părinții copiilor ăstora și i-aș băga la răcoare fără să clipesc.

— Probabil că sunt deja acolo, zise Dante.

După câteva minute, dintr-o pivniță se ivi Santiago împreună cu doi copii cărora cu greu puteai să le dai optsprezece ani. Erau sud-americani și, spre deosebire de Santiago, care în afară de geaca de piele și adidașii colorați se îmbrăca astfel încât să nu atragă atenția, purtau pantaloni largi, șepci cu cozorocul la spate și tricouri cu înscrisuri agresive. Colomba, surprinsă, îl recunoscu pe unul dintre ei. Îl chema Jorge Pérez și îl arestase pentru vătămare corporală cu doi ani înainte, când era încă minor.

Santiago îl bătu prietenește pe spate pe arab și îi făcu semn să plece împreună cu ceilalți, în timp ce Jorge înjură în spaniolă.

— Aia-i o gușteriță, îi zise lui Santiago făcând un semn rapid spre Colomba, care în limbajul străzii era o amenințară cu moartea, nerostită.

Ea îi arătă mijlociul, dar cu cealaltă mână, nevăzută, scoase pistolul din toc și și-l puse între picioare.

— Ai văzut ce mi-a făcut? îi zise Jorge lui Santiago.

Santiago îl ignoră.

— De ce ai adus-o și pe ea? îl întrebă pe Dante. Ți-am zis să vii singur.

— Pentru că el singur nu merge nicăieri, răspunse Colomba.

— Nu vorbeam cu tine, zise Santiago.

Dante coborî și Colomba își simți plămânii cum se strâng. Dacă vreunul dintre ei era înarmat ar fi putut lua gestul drept o amenințare și să-l împuște. Dar Santiago rămase calm, iar ceilalți doi nu se mișcară.

— Ți-am spus că am încredere în ea. Și suntem băgați amândoi în asta.

Santiago îl privi pe Jorge.

— *Cómo es que la conoces*?[10]

— *Me ha enviado a la cárcel*,[11] răspunse Jorge repetând gestul de mai devreme.

Santiago se întoarse înapoi la Dante.

— Nu.

— Deja ai făcut treaba. Chiar vrei să renunți la parale?

— Eu banii îi fac uite-așa, zise Santiago pocnindu-i din degete sub nas.

— Vrei să renunți la un prieten ca mine? Ți-am fost de folos în trecut. Aș putea încă să-ți mai fiu.

Santiago se uită la vârfurile adidașilor, nehotărât.

— Garantezi tu?

— Sigur.

— Dacă e să intre, tre' s-o controlăm, zise Jorge.

Colomba își puse pistolul înapoi la centură și coborî.

— Încearcă numai, dobitocule.

— Cu pistol nu intră, întări Santiago. Cu asta nu te pot ajuta, Dante.

— Ai tăi sunt înarmați.

— Ai mei nu sunt polițai.

Dante o privi pe Colomba.

10 De unde-o cunoști?

11 M-a băgat la pușcărie.

— Trebuie să-ți cer să ai încredere, în cazul ăsta.

— Fără pistol pentru că sunt polițistă?

— Exact.

Mișcându-se încet și ținând-o cu vârfurile degetelor, Colomba își scoase arma de la centură și o puse în mâna lui Dante.

— El nu e polițai, nu?

Santiago râse.

— El nu.

Jorge încercă să protesteze, dar Santiago îl potoli cu un șut în fund.

— *Cállate antes de que yo me enojo, ok*?[12]

Dante privi tunelul care se deschidea sub bloc și simți că i se taie respirația.

— Nu putem să vorbim aici? Acolo nu prea e spațiu.

— Nu-ți face griji. Îți știu gusturile, zise Santiago. Să mergem sus.

— Sus?

Santiago îi arătă acoperișul.

— Acolo e biroul meu.

Porniră spre intrare. Dante o așteptă pe Colomba să se apropie de el.

— Nu mă simt în largul meu cu ăsta, zise el arătând patul armei.

— Stai cuminte. Și stai lângă mine. Tu ești acum tocul meu de pistol cu picioare.

Lifturile blocului nu mergeau, aveau cablurile tăiate. Suiră treptele unei vechi scări de urgență din metal care urca pe fața interioară a clădirii principale.

Pentru Dante nu fu ușor nici așa, pentru că se bloca la fiecare scârțâit, ceea ce se întâmpla de multe ori. Până la urmă închise ochii și Colomba se văzu nevoită să facă pe câinele ghid în timpul urcării. Fără să-și dea seama ceilalți, studie locul. Era organizat ca o mică fortăreață, cu santinele, aproape mereu puști sau chiar copii, care controlau fiecare cale de acces de pe șaua motoretelor sau, în picioare, de la ferestre. Erau paznici și pe platformele unde, la fiecare etaj, se oprea scara de incendiu. Pe una dintre ele era chiar și un drogat care tocmai își băga în venă. Ceilalți îl ignorară și Colomba făcu la fel, chiar dacă dorința de a-și aduce colegii de poliție era arzătoare.

12 Potolește-te până nu mă scoți din sărite, ok?

— Am ajuns? întrebă Dante cu un firicel de voce.

— Da, poți să deschizi ochii, zise Colomba. Nici nu știi ce spectacol minunat ai pierdut.

Ajunseseră pe acoperiș, în partea care inițial fusese gândită ca spațiu comun pentru a sta la soare sau a întinde rufele. Santiago și banda lui îl transformaseră într-un salon în aer liber, aducând sus șase canapele uzate, tot atâtea mese de plastic și un frigider conectat la curent cu un cablu care dispărea în casa scărilor. Lângă una dintre canapele era o narghilea cu apă, înaltă de peste un metru, din care ieșeau patru furtunuri de cauciuc încrețit. Cimentul era acoperit de mucuri de țigară, sticle goale și găinați, cu excepția unui colț perfect curățat. Acolo, sub un plafon de plastic cu o pânză ca să-l ferească de ploaie, era un mic laborator electronic, cu două desktop-uri ultimul răcnet, un monitor de treizeci de inch și un mixer digital, toate conectate la o antenă parabolică.

Observând-o pe Colomba cum se uita la instalație, Santiago lovi cu palma suportul.

— Pentru conexiune mergem direct la satelit. Pingul e mare, dar nimeni nu ne poate mirosi.

Colomba încuviință, uluită de contrastul dintre atitudinea și evidenta abilitate tehnică a lui Santiago.

Dante își revenise după urcare.

— Ce-ai găsit așa interesant? îl întrebă pe Santiago.

Santiago arătă spre unul dintre tovarășii lui.

— Prietenul tău Zardoz a făcut o treabă bună, nu am mai văzut atât de multe site-uri șterse peste noapte. Dar câteva greșeli a făcut chiar și el. A folosit un alt site pentru afacerile lui. L-a atacat și pe ăla, dar cu mai puțină precizie.

— L-am găsit eu, zise Jorge aprinzându-și un cui. A dispărut acum cinci luni.

— Vorbiți de un alt site de darknet? întrebă Colomba făcându-i pe toți cei de față să se înfioare.

— Te uiți prea mult la televizor, gușterițo, zise al doilea tovarăș, care până atunci rămăsese tăcut.

Pe dosul mâinilor avea tatuat cuvântul *Mirrorshades*.

— Oricum, era doar un alt site de schimburi. Fără PayPal sau tâmpenii de genul, doar Bitcoin, adăugă Santiago.

— Monedă electronică, zise Colomba.

Cu toții se strâmbară.

— Bine. Aia, cedă Jorge.

— Și ce a cumpărat cu Bitcoin acum un an? întrebă Colomba, alarmată. Alte înregistrări?

— Asta-i tare, n-a cumpărat, a vândut, răspunse Jorge.

— Și încă pentru un *montón de dinero*. Două de mii de euro, zise Santiago. Poate o fi vândut și altceva, da' nu ne putem da seama. Dacă a făcut-o… *puff*… a dispărut tot.

— Ce-a vândut? întrebă Dante.

— De pe site-ul virusat nu poți afla. Dar am ajuns până la cumpărător. E un *maricón* francez. I-am găsit hard disk-ul virtual. Plin de rahat. Copii și animale, *lo entiendes*?

— Nu poți să-l scapi din mână, zise Dante, cu ochi de sticlă.

— Nu-i problema mea. Nu-i treaba noastră.

— Vă plătesc extra, zise Dante din nou. Trageți-i-o.

Santiago îl privi pe tovarășul tăcut.

— Se face. Trimitem la poliția din țara lui un mail anonim cu link-ul către hard disk. Și-așa am scos ce cumpărase de la Zardoz.

— Și le aveți aici? întrebă Colomba.

— De-aia v-am chemat, zise Santiago.

Dante își trecu limba peste buzele uscate.

— Cât de scârbos e?

— Nu foarte. E… *extraño*.

— Pot să mă uit doar eu dacă nu te simți în stare, îi propuse Colomba lui Dante.

Dante clătină din cap.

— Nu, e-n regulă. Hai să vedem.

Santiago se așeză la consolă, în timp ce ceilalți doi se întindeau pe o canapea. Când se mișca printre aparate, și gesturile i se schimbau. Deveneau aproape delicate.

— *Con mucho gusto*.

Tastă ceva și pe ecran apăru bara în mișcare a clipului. La început se văzu numai întuneric cu purici închiși la culoare, apoi imaginea se înverzi: cine înregistrase folosise o cameră cu infraroșu. Obiectivul încadra de sus un puști, aproape un copil, care se spăla cu un șervet de bucătărie. Băiatul îl cufunda într-o găleată plină cu apă sprijinită de o grindă de lemn și se freca cu el pe corp. Meticulos, trecându-l și pe organele genitale și între fese, și probabil că asta îl excitase pe cumpărător. Când își trecu șervetul peste gură, Colomba văzu că ținea ochii închiși. Avea chipul oval, bărbia deloc proeminentă, părul negru și ondulat.

— Detaliile camerei au fost șterse. Am încercat să curățăm înregistrarea, dar nu reușim, zise Santiago. Zardoz a făcut o treabă bună.

Colomba încuviință înțelegând de ce se putea vedea numai spațiul din jurul băiatului, ca un cerc estompat.

— Fiecare centimetru de două ori. Fiecare centimetru, murmură Dante. Fiecare centimetru de două ori.

Colomba desprinse ochii de la ecran și își dădu seama că Dante repeta ca în transă gesturile băiatului, frecându-se cu mâna bună pe gât și pe față.

— Fiecare centimetru de două ori, zise din nou.

Ochii îi erau lipiți de ecran.

— Închide chestia aia, îi porunci Colomba lui Santiago, apoi îl târî pe Dante până la canapea și îl obligă să se așeze.

— N-aveți ceva de băut pe-aici?

Acum Dante era imobil, dar privea încă în gol.

Santiago aduse o sticlă de whisky și o sprijini de buzele lui Dante.

— Înghite.

El înghiți, tuși, apoi zâmbi mai sigur pe el.

— Ușor, că ai luat o grămadă de prostii, zise Colomba. Cum te simți?

Barometrul lui Dante coborî câteva gradații, permițându-i să vorbească.

— M-a luat prin surprindere, murmură el.

— Băiatul din video? Ai văzut și chestii mai rele.

— Dar e prima oară când îl văd pe unul ca mine.

Își șterse ochii plini de lacrimi.

— Un prizonier.

16.

Santiago făcu o copie a clipului și scoase la imprimantă multe foi color. La rândul lui, Dante folosi calculatorul ca să transfere ceea ce Colombei i se păru o sumă monstruoasă de bani într-un cont străin. Numărul de infracțiuni pe care le comitea numai ca să urmărească pista creștea văzând cu ochii, dar își dădu seama că de-acum îi păsa foarte puțin. Nu fusese niciodată înnebunită după reguli, dar spre deosebire de mulți dintre colegii ei nu depășea niciodată limita dintre neobișnuit și penal, indiferent cât de subțire era. Nu de teama consecințelor, ci din respect pentru ceea ce reprezenta uniforma pe care o ținea atârnată în dulap, o barieră între ce era bun în lume și haosul care o amenința și o rodea de la extremități. Pe măsură ce se adâncea în povestea aceea, însă, își dădea seama că îi păsa tot mai puțin. Voia doar să pună mâna pe Tată, iar restul trecea pe planul al doilea. În clipa ceea, după ce văzuse clipul, se simțea plină de o furie albă ca fierul încins pe care abia aștepta să și-o poată descătușa.

La întoarcere merseră pe același drum, dar fără escortă: Santiago și ai lui rămaseseră pe terasă și prizau cocaină. Înainte să urce în mașină, Dante o obligă să facă o plimbare pe pajiștea cu mărăcini. Chiar dacă nimeni nu se apropie de ei și, cu atât mai puțin, nu încercă să le facă vreun rău, Colomba se simțea privită de la fiecare fereastră luminată de pe fațada din spatele lor.

Dante fumă două țigări fără să vorbească.

— Nu poți fi sigur că e prizonier, zise Colomba când își zise că ar fi în stare să răspundă.

— Felul de a se spăla… Era cum mă învățase pe mine. Aceleași mișcări. Încă le mai fac uneori sub duș. Numai că în siloz apa era un bun rar.

— Dacă Tatăl are deja un prizonier, de ce l-a răpit pe fiul lui Maugeri?

— Nu-i ajunge unul singur. Nimeni nu m-a crezut când am spus-o, dar mai era cineva cu mine. Iar acum mai e cineva cu Luca.

— Nu-i spune pe nume.

Dante desființă obiecția printr-un arc luminos făcut cu țigara.

— Încetează. Pentru ceea ce face, Tatăl are nevoie de fonduri. Să vândă clipuri unor perverși bătrâni e soluția cea mai bună. Ei nu vorbesc, iar

dacă o fac, nimeni nu e în stare să ajungă la el sau la victimă. Copilul din video poate să fi fost prins în orice parte a lumii. Numai noi știm că e italian.

— Credem că știm. Poate că Tatăl a dat o raită prin străinătate.

— Ți-am zis: e prea bătrân ca să-și schimbe obiceiurile. O demonstrează răpirea lui Luca. Dacă voia să meargă în Thailanda ar fi făcut-o deja. Și ar mai fi și economisit.

Colomba căzu pe gânduri.

— A vândut un video în urmă cu cinci luni, exact înainte de a începe să se ocupe de fiul lui Maugeri.

— Fonduri pentru noua operațiune, observă Dante cu tristețe.

Colomba se așeză pe o bucată de ciment mare cât o piatră de bordură, strivind o insectă.

— Poate fi oricine.

— Clipul lui Santiago e vechi de cinci luni. Câți ani crezi că are copilul?

Colomba privi din nou una dintre fotografii la lumina mobilului.

— Poate șapte. Dar date fiind condițiile în care trăiește ar putea fi și mai mare.

Colomba văzu un punct roșu mișcându-se în sus și-n jos în întuneric: Dante încuviința cu țigara în gură.

— Sunt de acord cu tine. Între șapte și opt. Nu mai mult. Dacă a fost luat pe la șase ani, a rămas prizonier între unul și doi ani înainte de video.

— Deci a fost răpit între 2011 și 2013, dacă nu exagerăm. Putem verifica disparițiile.

— N-are rost, zise Dante.

— De unde știi?

Dante pufni cu năduf.

— E domeniul meu, ai uitat? Minorii dispăruți în acei trei ani sunt pe la o sută cincizeci, dar copii mici sunt foarte puțini și-și aduce toată lumea aminte de ei. În plus, în cea mai mare parte a cazurilor, unul dintre părinți a luat copilul în străinătate.

— Și nu poate fi unul dintre ei?

— Vârsta și chipul nu corespund. Oricât de mult pot fi schimbate.

— Ai văzut toate fotografiile?

— Normal.

— Străinii, zise Colomba. E greu să știi câți vin aici din țările estice. Îi vând ca cerșetori, uneori se mută dintr-o țară în alta, părinții se despart. Tatăl și-ar putea umple năvoadele cu copilași care cer de pomană.

— Și în multe cazuri nimeni n-ar face reclamație.

— Nu au încredere în noi. Le e frică să nu ajungă la închisoare.

— Oare de ce? întrebă Dante, sarcastic. Oricum, pe Tată nu-l interesează aceia. S-a dat de ceasul morții ca să-l prindă pe Luca, poate că pe copiii străzii îi consideră marfă de calitate inferioară.

Din casa din spatele lor veni un sunet de geamuri sparte și două voci bărbătești care se certau în arabă. *Mâine o să citesc despre ei în ziar,* își zise Colomba cu amărăciune.

— Deci ar fi vorba de un băiat despre care nimeni nu bănuiește că a fost răpit? întrebă ea. Și cum e posibil?

— Gândește-te la cazul meu.

— Te credeau mort.

— Bravo.

— Și după tine a făcut același lucru cu băiatul pe care l-am văzut în video?

— De ce nu? O să spună la fel și despre Luca, mai devreme sau mai târziu, dacă nu găsim ceva. Că tatăl lui l-a omorât și că l-a îngropat în pădure.

Cu doar câteva zile înainte, Colomba ar fi neglijat ipoteza, catalogând-o drept incredibilă. Acum ar fi pariat că era adevărată. Și de ce nu, în fond? Dacă cineva era suficient de nebun să răpească în mod repetat copii, trebuia să aibă o strategie de supraviețuire la fel de nebunească.

— Un copil pe care toți îl cred mort, dar al cărui cadavru n-a fost găsit vreodată… Nu-mi vine în minte vreun caz atât de recent.

— Nu neapărat o crimă. Și accidente. O mașină căzută într-un râu poate fi la fel de bună.

— Or fi o infinitate, zise Colomba.

— Până în 1994 mureau cel puțin o sută de copii pe an în accidente rutiere; acum poate ceva mai puțini, cu reglementările pentru centură și scaun de copii, dar nu există statistici sigure.

— Pentru că dacă ar fi le-ai cunoaște, nu?

— Iartă-mă că-mi fac bine treaba… Apoi, mai sunt cei care se înecă la mare sau cad în vreun rahat de prăpastie la munte. Dar în cea mai mare parte a cazurilor cadavrul e găsit.

— E nevoie să culegem datele de la poliția rutieră, de la garda forestieră… e o întreagă tevatură.

— Nu aveți o bază de date centralizată?

— Abia o avem de puțină vreme pentru crime.

Dante pufni.

— Sunt surprins că din când în când chiar arestați pe careva. Poți să-i ceri lui Rovere?

— Nu. A hotărât că nu mai are nevoie de ajutorul nostru.

Dante se blocă în timp ce încerca să-și aprindă țigara.

— Și când aveai de gând să-mi spui?

— De ce, se schimbă ceva? lătră Colomba, simțindu-se prinsă cu mâța-n sac.

— Nu am încredere-n el. Și am și mai puțină acum că ne-a scos din ecuație.

— Zice că-și face griji pentru mine.

— Pe naiba. Ține la tine, dar nu asta l-a determinat. Are alte motive, numai că nu reușesc să le înțeleg. Deci îmi fac griji.

Încep să gândesc ca tine, își zise Colomba, dar nu-i spuse și lui. Se mulțumi să ridice din umeri chiar dacă Dante nu putea s-o vadă.

— Oricum, am pe alții cărora le pot cere. Să ne întoarcem în oraș. Cred că în seara asta o să beau la cocktailuri de-alea ale tale de o să uit și cum mă cheamă.

17.

Sursa Colombei era în esență una singură, inspectorul Carmine Infanti, care la telefon se arătă mai puțin fericit s-o audă decât fusese s-o vadă lângă mașina care conținea cadavrul lui Montanari. Ar fi putut refuza s-o ajute, dar obișnuința de a-i urma indicațiile și respectul pe care i-l purta îl împinseră în sensul opus. Odată ce termină de vorbit cu ea, începu să sune cunoscuți și să ceară și să promită favoruri. Un ajutor nesperat veni

de la Observatorul Național al Siguranței Rutiere, care de curând făcuse un studiu amănunțit despre morțile minorilor din ultimii cincizeci de ani, și de la un vechi prieten carabinier ajuns înalt magistrat.

Îi trebui o zi întreagă să strângă o cantitate suficientă de informații, timp în care Colomba bău de fapt foarte puțin și Dante fumă încontinuu, privind tavanul camerei pe care lipise cadre din clipul cu băiețelul. Asculta muzică la un volum atât de puternic că direcțiunea hotelului protestă pentru prima oară.

Vorbiră puțin, de parcă fiecare prelucra în felul său propriu informațiile pe care le descoperiseră și singura noutate fu pentru Colomba un telefon de la biroul de resurse umane al poliției care îi cerea o întrevedere cât mai repede cu putință. Interlocutorul era protocolar, dar Colomba nu se îndoia că era vorba de primul pas către o cedare totală. Poate că fusese șutul în față pe care i-l dăduse lui Santini, sau poate că Anzelmo povestise despre prezența ei la percheziția de la policlinică, dar era inevitabil ca mai devreme sau mai târziu activitățile ei extra curriculare să iasă la suprafață. Se întrebă dacă fusese o inițiativă directă a inspectorului, cum se temea Rovere. Ca să scape de neliniște, după ce îi impusese lui Dante să nu iasă din apartament, se întoarse acasă ca să-și ia un schimb de haine și să verifice cutia poștală. Cartea abandonată pe brațul fotoliului îi provocă o melancolie teribilă. Nu știa dacă îi era dor de viața ei de dinainte sau dacă regreta timpul pierdut făcând pe pustnica în timp ce un monstru făcea ravagii în rândul copiilor. Ca s-o învingă își puse treningul și adidașii și alergă pe digul Tibrului, la apus, transpirând vise negre și stres. Când se întoarse acasă, găsi pe mobil un apel pierdut de la Infanti, îl sună înapoi și stabiliră să se vadă la sfârșitul celui de-al doilea schimb de tură.

La opt seara trecu să-l ia pe Dante și îl târî cu ea, în ciuda protestelor lui, până la barul Momart din zona Nomentana, care avea o frumoasă curte interioară deschisă pentru fumători, drept pentru care Dante nu fu obligat să aștepte în mașină.

Infanti era deja acolo cu o bere în față și se ridică să-i salute.

— Ne-am întâlnit deja, îi zise lui Dante.

— Ați găsit până la urmă prezervativul? îl întrebă el sarcastic.

— Știți ce e un secret procedural, nu?

Dante rânji.

— Nu l-ați găsit.

Se așezară la măsuță și Dante comandă obișnuitul Moscow Mule, în timp ce Colomba ceru o apă minerală. În timp ce alerga simțise că nu mai e în formă și hotărâse să înceapă o viață mai lipsită de excese decât în ultima vreme. Seara era călduță; Dante se gândi pentru a milioana oară că unul dintre puținele motive pentru care se încăpățâna să rămână în Roma era clima.

Colomba și Infanti schimbară două vorbe într-o doară, în timp ce Dante se chinuia nebunește să-i explice chelneriței compoziția cocktailului. Apoi Colomba întrebă despre Rovere încercând să pară indiferentă.

— L-am văzut puțin în ultima vreme, zise Infanti, precaut. Dar mi se pare destul de deprimat.

— Cum adică?

— Barba neîngrijită, umblă șifonat. Îți amintești perioada de după ce i-a murit soția?

— Nu prea, am fost aproape tot timpul în spital. Dar înțeleg la ce te referi.

— Ieri a rămas în birou și nu răspundea nici măcar la telefon. Acum nu s-a prezentat la întâlnire la inspector… care a luat-o razna pentru că zice că de o săptămână îl tot evită. Poate are nevoie de o vacanță.

Colomba rumegă informația. Dacă ceea ce zicea Infanti era adevărat, Rovere și inspectorul nu se întâlniseră zilele trecute. Decizia de a o scoate din anchetă era numai a lui, și încă o dată îi dădu dreptate lui Dante și suspiciunilor lui.

— Rovere e văduv? întrebă Dante.

Infanti încuviință.

— De un an. Elena, soția lui, suferea de o boală urâtă.

— Și nu are copii? se interesă Dante.

— Nu.

Infanti deschise geanta și scoase din ea laptopul ca să schimbe subiectul. Nu-i plăcea să vorbească despre șeful lui de față cu un străin, care arăta un interes bolnăvicios.

— Am ce mi-ai cerut, Colomba.

— Ai găsit tot?

— Toate accidentele și crimele care au implicat minori. În privința crimelor, sunt sigur că sunt toate. Sunt vreo patruzeci.

— Patruzeci și trei, îl corectă Dante.

Infanti încuviință.

— Da, exact. Felicitări.

Deschise computerul, care porni cu un sunet abia auzit.

— Despre accidente nu cred că am tot-tot. Dar am făcut tot ce-am putut.

— Există și date despre starea cadavrului?

— Nu mereu, dar din nou…

— Ai făcut tot ce-ai putut, încheie Colomba. Știu, mulțumesc.

Infanti introduse un stick atât de zdrobit că se ținea la un loc cu bandă adezivă.

— Am transferat totul în Excel. Sunt trei sute douăspe fișe, zise el arătând ecranul. Îți fac o copie.

Dante aruncă o privire peste umărul lui.

— Nu sunt poze, zise el molfăind paiul.

— Pozele cadavrelor? întrebă Infanti, iritat.

Se străduia din răsputeri să-l tolereze pe Dante, dar nu-i ieșea.

— Pozele victimelor înainte să fie cadavre.

— Nu sunt în sistemele noastre și nici în cele ale celorlalte departamente. Cel mult pot să găsesc pozele accidentelor, de la poliția rutieră.

— O să trebuiască să le cerem familiilor, zise Dante.

Infanti era năuc.

— Glumiți, nu?

— Da, am un simț al umorului mai special.

Infanti se întoarse spre Colomba.

— Îmi explici la ce vă trebuie pozele copiilor morți?

Ea ridică stânjenită din umeri.

— Facem o cercetare.

— Ce cercetare?

— Las-o baltă.

— N-o las baltă. E de-ajuns să se plângă careva dintre cei pe care-i suni și se află imediat că te-am ajutat. Spune-mi în ce mă implici.

Colomba suspină.

— Nu pot.

Infanti făcu o grimasă de neplăcere. Se gândise să-și ajute un superior care în cei trei ani cât lucraseră împreună dăduse dovadă de capacități și fermitate ieșite din comun. Dar cea pe care o avea în față acum era doar o copie proastă. Tristă, dezechilibrată, agitată pe dinăuntru. Își dădu seama că făcuse o greșeală.

— Îmi pare rău Colomba, m-am răzgândit.

Dante se întinse deodată și scoase stick-ul. Computerul scoase un *ping* nemulțumit.

— Prea târziu.

Infanti îl înșfăca de braț și îl trase spre el, furibund.

— Cum îți permiți, rahat cu ochi ce ești?

Dante nu spuse nimic dar nu desfăcu pumnul, continuând să-și strângă prada. Violența îi era așa de străină că reacția obișnuită în fața agresivității masculilor alfa sau presupuși alfa era aceea de a se retrage în el însuși. Cu excepția celor două sau trei dăți în trecut când își pierduse controlul și intrase în belea.

— Dă-i drumul, zise Infanti strângând.

Dante continuă să reziste pasiv, fără să-l privească în ochi pe celălalt. Nu se simțea deloc în largul lui.

— Lasă-l, Carmine, zise Colomba. Nu fi cretin.

— Spune-i să dea stick-ul.

— Lasă-l, inspectore!

Tonul era acela al Colombei de odinioară și Infanti îi dădu brusc drumul lui Dante, coborând privirea.

— E pentru copilul din Pratoni, nu-i așa? Ai rămas fixată pe asta.

— Nu-i treaba ta.

Dante își descoperi încheietura ca să vadă semnele roșii de pe piele.

— O să fac o echimoză, bolborosi el, revenindu-și la starea obișnuită.

Nimeni nu-i dădu atenție.

Infanti îl arătă cu degetul.

— El te-a târât în mizeria asta? Ce ți-a băgat în cap?

— Nu mi-a băgat nimeni nimic în cap.

— Și atunci de ce anchetezi ceva ce n-ar trebui? Și fără autorizarea magistratului?

— Vorbește mai încet că se uită lumea la noi, zise Colomba.

Așa era. La mesele din jur erau în special studenți și mulți își mutaseră privirea spre ei. Se gândeau că era vorba de o ceartă în familie sau de o aventură. După părerea spectatorilor, niciunul dintre cei doi bărbați nu era o alegere potrivită pentru Colomba. Unul era scheletic și deșirat, altul era îndesat și cu nas acvilin. Femeia atletică din fața lor putea să aspire la ceva mai bun și mulți dintre băieții prezenți s-ar fi oferit voluntari.

— Spune-mi ce speri să descoperi de capul tău cu țăcănitul ăsta, continuă Infanti cu un ton doar puțin mai jos.

— Ei, protestă Dante.

— Începi să devii nesuferit, Carmine. Plătesc eu nota.

— Nu, nu, nici să nu te gândești, zise el furios, aruncând o bancnotă de zece euro pe masă și ridicându-se. Eu abia așteptam să te întorci la lucru. N-am vrut niciodată să cred ce ziceau ceilalți.

Colomba miji ochii și din nou Infanti își dădu seama că nu putea rezista privirii aceleia verzi, care la reacția lui se întunecase, căpătând culoarea smaraldului.

— De ce, ce ziceau?

— Las-o baltă.

— Ce ziceau, inspectore?

Infanti ezită o fracțiune de secundă.

— Că la Paris ți-ai lăsat și capul. Și din păcate am înțeles acum că așa e.

Paris? își zise Dante. *Acolo s-a întâmplat ce i s-a întâmplat*? Începu să treacă în revistă ce se întâmplase dincolo de Alpi în ultima vreme.

— Poți să pleci, răspunse Colomba cu răceală.

— Chiar îmi pare rău pentru tine, zise Infanti băgând laptopul în geantă și întorcându-se pe călcâie. Dar poate că e într-adevăr mai bine să-ți găsești altă meserie.

— E un bou, comentă Dante când se îndepărtase.

Dar continua să se gândească: *Paris*… *Paris*…

Colomba clătină din cap.

— Nu. În locul lui m-aș fi comportat la fel. Peste puțină vreme o să-mi ceară socoteală de ce fac. Nu avem mult timp la dispoziție.

— Am înțeles asta, zise Dante distrat.

Colomba făcu o grimasă, înțelegând încotro mergeau gândurile lui Dante.

— Ei bine, te-ai prins?

Dante clipi.

— De ce?

— Văd că ți se învârt rotițele.

Dante era gata să-și afișeze rictusul caracteristic, dar nu reuși, pentru că în clipa aceea i se contură o idee în minte.

— De când ești în afara serviciului?

— Cu tot cu spital, convalescență și așteptare? De aproape nouă luni.

Colomba îi făcu un semn chelnerului și, când acesta se apropie, îl rugă să-i aducă o bere.

Dante îngheță. Imaginile devastării care fuseseră trimise în mod obsesiv în toate ziarele și la toate posturile de știri cu un an în urmă i se învârteau în cap.

— Nu știam că erau și polițiști italieni, murmură el.

— Unul singur. Eu.

Acum ochii i se întunecaseră și mai tare, ca o mare adâncă.

— Din anchetă a reieșit că sunt nevinovată, dar eu știu mai bine. Nouă morți și douăzeci și șapte de răniți. Și a fost numai vina mea.

18.

Chiar dacă Dante înțelesese deja care era greutatea pe care Colomba o târa după ea, voia cu febrilitate să afle versiunea ei. Trebui, însă, să aștepte întoarcerea la hotel, pentru că ei nu-i plăcea să povestească având lume în preajmă.

Se așezară pe balcon, unde Dante putea să fumeze, cu jaluzelele trase și lumina stinsă, pentru siguranță. În penumbra străpunsă numai de lampioanele din curte care se strecurau printre jaluzele, Colomba se

simțea suficient de sigură că Dante nu-i putea citi pe față emoțiile pe care nu voia să le arate.

— Acum un an primim un avertisment, începu ea, conform căruia un asasin cu mai multe victime în cazier găsise refugiu în Franța. Se chema Andrea Bellomo.

— Știu. Au vorbit de el.

— Lasă-mă să povestesc în felul meu, și-așa e greu.

— Scuze.

— Bellomo fusese găsit vinovat de două crime, câteva răpiri și atentate plătite.

— Versatil.

— Făcea orice pentru bani. Era pe fugă de trei ani, și ultima oară fusese văzut cu aproximativ șapte luni înainte, când evadase pe jos de la un post de carabinieri abandonând mașina. *Verii* deschiseseră focul, dar el nu s-a lăsat prins. S-a presupus că fusese rănit, însă nu se prezentase la spital, deci trebuie să se fi îngrijit singur sau să fi găsit un medic care să închidă ochii. Dat fiind că prima crimă o comisese la Roma, parchetul nostru avea încă prioritate la anchete. Descoperim unde e pentru că unul dintre vechii lui complici, Fabrizio Pinna, ciripește. Bellomo se refugiase la el ca să se îngrijească după conflictul armat cu carabinierii și avea destulă încredere în el ca să-i spună că urma să meargă la Paris la iubita lui.

— Cum o chema, îmi scapă acum…

— Caroline Wong, franco-chineză. Pinna știe doar numele, dar o găsim, chiar dacă trebuie să mergem pe vârfuri pentru că dacă Bellomo se prinde, ne scapă iar. Îl duce capul și deja a arătat asta.

— Cum de a vorbit Pinna?

— Pentru că imediat după plecarea lui Bellomo descoperise că era bolnav de cancer în stadiu terminal. Rovere și cu mine credeam că voia să-și curețe conștiința. Chiar dacă după aia…

Colomba clătină din cap.

— Stai să le iau în ordine. Deci, Rovere mă însărcinează pe mine să coordonez operațiunea cu francezii. Eu am și avantajul că îl știu pe unul dintre polițiștii de acolo, pe care l-am cunoscut la una dintre multele întâlniri de coordonare Schengen și știu puțină franceză. Punem sub

observație casa lui Wong și locul în care lucrează ca garderobieră, care e un restaurant japonez de lux de deasupra unui magazin.

— *Acel* restaurant.

— Da, ăla. Operațiunea e în mâinile poliției locale, eu sunt doar observator. Mă lasă cu arma la purtător doar din politețe și ar trebui să mă limitez la a-l lua pe Bellomo în custodie, dar după două zile de așteptare în gol, pentru că cineva din echipă trebuie să fie mereu în restaurant deghizat în client, merg eu. Ghinionul meu. Stau acolo și mă prefac că mănânc când Bellomo intră. Mă vede și mă recunoaște.

Colomba clătină din cap, deznădăjduită.

— Restul îl știi.

— Bellomo declanșează bomba.

Colomba se întorsese o clipă în mijlocul fumului și al flăcărilor.

— Da, zise ea încet. Și face un măcel. O ținea în garderobă. Prietena lui îi făcea acest serviciu. Nu știu dacă simt mai mult furie sau milă.

— Milă, cred, dat fiind că e moartă. Cum de te-a recunoscut Bellomo? Vă întâlniserăți deja?

— Niciodată. Sunt două variante. Ori avea un fler excepțional pentru polițai, și de la unu ca el chiar mă aștept, ori Pinna îi spusese deja cum arăt. Știu sigur că mă recunoscuse. Și Pinna îl avertizase de ce s-a întâmplat după.

— Pinna v-a trădat?

— S-a spânzurat în aceeași zi cu explozia, cerându-și iertare pentru tot circul. În bilet a explicat că se răzgândise și-l avertizase pe Bellomo „din prietenie”. Probabil că prin Wong.

— De ce n-a fugit Bellomo?

— Poate că era obosit să tot fugă. Poate că voia doar să fie ținut minte ca rahatul care era. Și se pregătise să ne ia cu el.

Colombei i se tăie respirația, plămânii începuseră să o doară.

— L-am văzut acționând detonatorul, știi. Se uita în ochii mei și a pus o mână în buzunar. Am încercat să scot pistolul, dar… nu suficient de repede. A căzut cerul.

După explozie, Colomba se trezise cu urechile șuierându-i și capul pulsându-i. Nu-și amintea nimic din ultimul minut… Ce făcuse? Ce se întâmplase?

Luminile se stinseseră și ochii Colombei trebuiseră să se adapteze la întunericul aproape complet înainte de a reuși să distingă prin fum contururile resturilor care fuseseră ferestrele. Flăcările lingeau o extremitate a localului, iar în cenușiul acela fosforescent și ireal văzuse unul dintre fotomodelele care stăteau la masa centrală aruncată la un pas de ea, cu hainele făcute ferfenițe. Sângele care-i ieșea din gură forma o baltă neagră. În jurul ei dărâmături, praf, flăcări și mai mult fum. *O bombă,* își zisese Colomba. *A fost o bombă.*

Își pierduse casca auriculară, dar și dacă ar fi avut-o nu ar fi putut s-o folosească pentru că explozia îi compromisese auzul. Târându-se de sub masa care o protejase de explozie, Colomba ajunsese lângă fotomodel și o mișcase ușor. Capul i se mișcase ca al unei păpuși. În mod normal, Colomba ar fi înțeles imediat cum stăteau lucrurile, dar ea era oricum, numai lucidă nu. Era în stare de șoc, cu o comoție cerebrală gravă, două coaste rupte, un genunchi zdrobit și un umăr luxat. Dar nu simțea durerea, în clipa aceea, doar o oboseală enormă, și se chinuia să focalizeze de aproape. Confuză, credea că fata era rănită și că avea nevoie de ajutor imediat. Se ridicase, iar picioarele protejate numai de șosete se răniseră pe sticla și dărâmăturile fierbinți, dar nu le simțise nici pe acelea. O ridicase pe fată pe brațe, cât mai delicat cu putință, și se mișcase prin fum. Se clătina și nu știa încotro mergea. Se îndrepta spre ferestrele pe care le întrezărea, dar continua să se împiedice de resturi și de bucățile de mobilă, riscând să cadă sau să-i scape povara. La un moment dat se lovise de ceva moale și îl simțise mișcându-se. Se aplecase și văzuse o mână care ieșea de sub un raft răsturnat plin cu sticle.

Nici acum Colomba nu știa cui îi aparținea mâna aceea. I se păruse a fi a unui bărbat, dar în lumina slabă nu putea fi sigură. Oricine era, poate că murise pentru că nu se oprise să-l ajute, dar printre multele vini pe care și le lua asupra ei, de asta se lepădase. În clipele acelea se gândea numai la fata pe care o ținea în brațe, și deseori nu se gândea deloc. Își continuase drumul, care părea să se extindă la infinit, de parcă ar fi mers în cerc. Treptat, urechile începuseră să-i funcționeze și sub zumzetul cumplit auzise zgomotul focului care mânca draperiile, crustele de tencuială care cădeau din tavan. Și strigătele, slabe, disperate, ale celor care rămăseseră îngropați sau răniți prea grav ca să se poată mișca.

— Mă întorc imediat să vă iau! strigase, sau crezuse că strigase, cu gâtul ars de praf și fum. Vă jur că mă întorc!

Dar între timp întrezărise conturul ușii care ducea la intrarea în local. O fixase cu privirea și pe măsură ce se apropiase aerul se făcuse mai limpede în timp ce curentul împrăștia fumul, iar la mezanin, unde odată fusese un birou mic de recepție, o lumină de urgență rămasă intactă îi arăta cu ochiul său verde drumul spre salvare. Era scara, pe ale cărei prime trei trepte zăcea trupul unui chelner care acum nu mai avea membrele inferioare. În delirul ei, Colomba își zisese: *Doamne, cât de norocoase suntem eu și fata asta. Puțin mai lipsea. Foarte puțin.* Cu povara ei nu ar fi reușit să urce scările, dar în clipa aceea o mică mulțime apăruse din întuneric. Chelneri, vânzători îmbrăcați în negru din marele magazin, trecători care în loc să fugă încercau să ajute. Se năpustiseră în întâmpinarea ei, toți țipau și plângeau, toți voiau să-i ia fata din mâini și îi spuneau „stai jos, liniștește-te, vino aici". Ea îi respingea. Striga, sau își închipuia că strigă: „Gândiți-vă la ceilalți, la ceilalți!"

Se trezise la spitalul Saint-Anne din Paris și, în toropeala dată de sedative, un doctor cu o figură tristă îi comunicase că fata pe care o transportase, fotomodelul albanez plin de cocaină, murise pe loc atunci când o masă – aceeași masă care o salvase pe Colomba – îi fracturase craniul. Dar Colomba primise vestea aproape indiferentă. Nu mai avea organe, nu mai avea nimic. Era un vid ținut laolaltă de un strat subțire de piele. Și i s-ar fi părut incredibil că golul acela continua să respire și să aibă aspectul unei ființe omenești dacă ar mai fi avut capacitatea de a se mira de ceva. Nu vorbise aproape deloc în prima săptămână. Nu deschisese gura de față cu colegii și cu mama ei care veniseră s-o îmbrățișeze, cu reprezentanții instituțiilor care „erau solidari", cu rahatul ăla de om care fusese logodnicul ei până atunci și care urma să fugă mâncând pământul în lunile următoare, incapabil s-o suporte în noua ei formă, bolnavă și fragilă.

Relaționarea cu ei ar fi forțat-o să se simtă încă o ființă omenească, iar Colomba nu era în stare și nu voia. Voia să fie o bucată de zid, un cearșaf, una dintre florile din vază pe care i le trimisese inspectorul, „cu afecțiune deosebită și puternică solidaritate". Un obiect oarecare care să nu simtă nimic, un lucru printre lucruri. Nu reușea, dar petrecuse timpul încercând,

în timp ce o operau ca să-i așeze la loc tendonul și umărul, în timp ce se străduiau s-o oblige să mănânce, convingând-o numai cu o clipă înainte de a recurge la alimentarea forțată. Și nu reușise s-o clintească nici măcar vizita lui Rovere, care se așezase lângă ea și care înțelesese, și îi spusese că nu era vina ei, și continuase să i-o repete în zilele următoare, în timp ce începeau atacurile de panică, coșmarurile și interogatoriile comisiei de cercetare. Un Rovere încercat ca și ea, poate chiar mai mult pentru că era proaspăt venit după pierderea soției – peste durere se adăuga durere – și împovărat de sentimentul de vină că o trimisese aproape la moarte.

— Comisia de cercetare până la urmă m-a absolvit de orice vină. Dar aș fi acceptat și o condamnare. Simțeam – și încă simt – că am greșit, conchise Colomba.

Din pricina întunericului dens care îl înconjura și a celor povestite, Dante aproape că ezita și să respire.

— CC… Dar de ce ar trebui să fie vina ta? Ce puteai să faci?

— Să-l opresc înainte să intre în restaurant.

— Dar l-ai văzut abia în ultima clipă.

— Eu da. Dar colegii din stradă, nu. Îl văzuseră intrând pe ușa magazinului mare. Iar eu le-am zis să aștepte. Le-am zis că deja îl aveam în mână, că sigur urca la femeia lui. Că urma să-l supraveghez și nu l-aș fi lăsat să scape. Ieșirile erau supravegheate, nu avea cum să fugă, puteam acționa cu calm. Teoretic, nu aveam răspunderea operațiunii, dar colegii francezi mi-au urmat sfatul. Și au scris și în raport că au făcut-o, „având încredere în experiența mea și în cunoștințele pe care le aveam despre țintă”, citez. Vorbim despre cel mai mare fiasco al poliției franceze din ultima jumătate de secol, și poate al întregii Europe. Nimeni nu voia să-și asume răspunderea. A demisionat prefectul, șeful poliției franceze s-a clătinat, au zburat acuzații între ambasade. Și de atunci încoace, relațiile dintre noi și ei nu mai sunt atât de bune.

— Aveai cu siguranță motivele tale. Știu cum gândești.

— Știam antecedentele lui Bellomo. Mi-era teamă să nu fie înarmat și să înceapă să tragă în oameni. Să nu se rănească cineva. Și când colo, am făcut pe dos.

— Oricum ar fi acționat detonatorul, imediat ce ar fi înțeles că erați pe cale să-l prindeți.

— Asta a stabilit și comisia, cea care a făcut în așa fel ca numele meu să nu ajungă în ziare și eu să nu fiu dată afară în șuturi din corpul de poliție. Și asta îmi tot repet și eu. Dar rămâne faptul că am luat decizia greșită. De asta nu mai pot să-mi fac meseria. Nu din cauza atacurilor de panică. De alea te vindeci. Ci pentru că nu mai am încredere în judecata mea.

Dante alunecă pe șezlong ca să se apropie de ea. Acum stăteau la doar câțiva centimetri și simți dorința dureroasă și aproape irezistibilă de a o strânge în brațe. Doamne, cât de dor îi era să strângă-n brațe o femeie, iar în clipa aceea fragilitatea Colombei, o simplă siluetă în contre-jour, îi apărea drept chintesența a ceea ce ar fi vrut să simtă lipit de trupul lui. În timp ce formula gândul, Dante își dădu seama ce face și se opri la jumătatea gestului de a-i lua mâna. Nu era cazul, chiar nu. Se întoarse să se sprijine de spătar.

— CC, nu sunt mare brânză la a-i consola pe alții. M-am complăcut atât de mult în autocompătimire, că strategia mea când alții nu se simt bine e să aștept să le treacă. Dar pot să-ți spun ceva. Sunt convins că dacă ai fi fost tu cea care s-ar fi ocupat de cazul meu când eram închis în siloz, m-ai fi găsit.

Colomba pufni.

— Ți-a ieșit bine.

— Serios? Mi-a venit așa. Vrei să dormi?

— Nu.

Colomba se ridică și se întinse, făcând să-i trosnească vertebrele din gât. Simțea o moleșeală plăcută la mușchii picioarelor după alergarea de după-masă și își zise din nou că trebuia să reia ritmul antrenamentelor.

— Nu știu dacă te-aș fi găsit, dar pe copilul din clip vreau să-l eliberez înainte să ajungă ca tine. E suficient un Dante Torre pe lume.

19.

La răsărit, lista cazurilor procurată de Infanti se redusese la vreo treizeci, iar până la ora zece la doar șase. Le neglijaseră pe celelalte pentru că trupurile celor morți fuseseră recunoscute sau pentru că vârsta copiilor nu se potrivea. Primele pe care le dăduseră la o parte fuseseră cazurile de omucidere. Cea mai mare parte a victimelor erau nou-născuți sau copii foarte mici. Cei rămași erau mostre ale cruzimii sorții. Un copil luat de viitură în timpul unei inundații și care n-a mai fost găsit vreodată, un altul ars în casa vecinilor, al treilea zdrobit de o avalanșă, al patrulea și al cincilea morți în accidente de circulație provocate de viteza și prostia șoferilor, și ale căror corpuri suferiseră asemenea traume că fusese imposibilă recunoașterea chiar și de către rude. Al șaselea era cazul cel mai crud și ironic. O dubiță cu șase persoane la bord în pelerinaj spre un sanctuar în provincia Macerata căzuse într-o prăpastie și luase foc din cauza impactului. Toți ocupanții vehiculului muriseră și erau de nerecunoscut din cauza ciocnirii și a exploziei rezervorului de benzină, un eveniment pe cât de frecvent în filme pe atât de rar în realitate. Dubița din dotarea parohiei, veche și fără sisteme moderne de siguranță, poate că nici n-ar fi trebuit să circule.

Cu cele șase nume notate în față, după un ibric de cafea arabică de înaltă calitate din Santo Domingo, Colomba se pregăti de sarcina cea mai dureroasă, contactarea familiilor. Dante se sustrăsese. Pe cât de tare se distra mințind și prefăcându-se la telefon, pe atât de incapabil se simțea să înfrunte durerea altora, mai ales cea arzătoare a pierderii unui fiu sau a unui nepot. În contactele personale, capacitatea lui de a observa expresiile faciale și limbajul corpului îl făceau mai detașat, dar când interacțiunea cu interlocutorii era doar verbală, nu putea să nu recunoască în vocile lor miile de nuanțe ale suferinței și, în același timp, să le simtă la rândul lui. Iar apoi, dacă în situațiile de doliu cineva are în mod normal un aparat de fraze și gesturi de circumstanță, Dante la capitolul ăsta era un idiot social și făcea mai mult rău decât bine.

Sarcina trebuia să fie dureroasă și așa și fu, chiar mai mult decât fusese prevăzut. Apelul Colombei redeșteptă coșmaruri și provocă

plânsete, înjurături și, cel puțin într-un caz, și urlete de durere. Și în clipele acelea Colomba trebui să insiste în continuare.

— Ne trimiteți o poză, vă rog? Pe e-mail ar fi ideal, dar și pe fax ne descurcăm.

Povestea despre cercetări statistice ale poliției, de culegere de informații care urmau să salveze vieți, mințind doar parțial. Ca neplăcerea momentului să fie și mai mare, doar doi dintre cei interpelați aveau conexiune la internet sau un calculator, și Colomba trebui să-i convingă să se deplaseze până la o tutungerie sau un *internet point* și cât mai repede. În chip miraculos, nimeni nu refuză și în aproape două ore reuși să obțină tot.

Între timp Dante dormea prost, cu apărători negre pe ochi, ațipind și trezindu-se întruna, din cauza creierului său care nu înceta să lucreze. Era ca și cum, în starea lui de neliniște, încerca să compună un puzzle cu piese care refuzau să se asambleze. Iar printre piese era și Tatăl, dar și copilul misterios, și încă mai misterioasele motive ale lui Rovere. Nu știa care era legătura cu restul, dar simțea că durerea lui și obiectivele pe care le avea erau un fir important din vălul pe care încercau să-l destrame. Prin minte îi treceau gânduri febrile, tipice când duci lipsă de somn și chiar rămânând întins cu ochii închiși nu reușești să te agăți din nou de el, dar Dante le parcurgea punctele cunoscute, cum se face la jocurile de enigmistică la care trebuie să înnegrești anumite zone ale unei figuri abstracte pentru a obține trăsăturile ascunse ale unor obiecte familiare.

Deodată, un val de lumină îl readuse la starea de conștiență. Colomba îi scosese, puțin cam brutal, apărătorile de pe ochi, iar acum îl fixa cu un aer obosit.

— Am făcut rost de ele. Și mi-am făcut o idee.

— Pozele copiilor? bolborosi el cu gâtul uscat, bâjbâind după pachetul de țigări.

— Da. Sunt pe calculator. Ești gata sau vrei să te mai las? întrebă ea sarcastică.

— O clipă, să mă spăl pe față.

Se aruncase îmbrăcat în pat. Își scoase cămașa și se clăti cu apă rece de la chiuvetă, luă un asortiment complicat de pastile și picături care

trebuiau să-l ajute să scape puțin de neliniștea care îl chinuia, apoi se întoarse în living cu prosopul pe spate.

Era prima oară când Colomba îl vedea cu pieptul gol și din nou se gândi la David Bowie în vechiul film *fantasy,* atât de slab că părea un fir de iarbă. Dar, în ciuda exceselor, nu părea să fie slab din cauza vreunei boli și părea mai curând un adolescent crescut prea repede. Dacă n-ar fi fost începutul de barbă încărunțită care-i răsărise pe bărbie în ultimele două zile, când nu se răsese, nu și-ar fi arătat anii pe care-i avea.

— Gata? întrebă ea.

— Nu încă. Scuze, dar am nevoie de cofeină.

— Da, sigur, nu te grăbi…

— Un minut, nu fi sarcastică. Vrei și tu o cafea?

Colomba ar fi vrut, dar n-avea chef să-i dea satisfacție și refuză. Dante, cu o atitudine de alchimist, își prepară unul dintre amestecurile sale, apoi bău două cești una după alta fără să le lase să se răcească.

— Gata, zise pe urmă. Unde sunt?

— Aici.

Colomba întoarse ecranul computerului spre el. Cât îl aștepta, pusese la un loc cele șase poze pe un singur ecran; cele sosite prin fax la hotel le scanase la recepție și ieșeau în evidență pentru că erau alb-negru. Șase poze de copii între cinci și șase ani, toți la fel de zâmbitori. Privindu-le din nou, Colomba își dădu seama pentru prima oară că băiatul căutat, dacă se număra printre ei, era cel mai norocos. Răpit și ținut prizonier de un nebun, dar viu, spre deosebire de ceilalți.

Dante privi colajul preț de zece secunde, cu brațele încrucișate, apoi arătă ferm o poză.

— Acesta, zise.

Colomba expiră printr-o șoaptă.

— Și mie mi se pare cel mai probabil, dar nu sunt sigură sută la sută. Și nici tu nu poți fi. Copiii cresc repede și se schimbă.

— Ba sută la sută, insistă el. Care e?

— Cel din duba din Macerata. Ruggero Palladino.

— Rahat.

Și ecoul visului care nu era vis se întoarse o clipă în mintea lui Dante, amestecând un masacru cu un altul. Dar nu-i spuse nimic Colombei, și pentru că n-ar fi putut să-i povestească nimic cu sens.

— Șase morți ca să-l aibă pe el.

— Spune-mi de ce ești așa sigur?

— Nu observi nimic? Ceva care-l face să fie diferit de ceilalți copii.

Colomba se gândi la pozele fiului lui Maugeri și la analiza precisă pe care Dante o făcuse în legătură cu starea lui. Dar aici era o singură poză, și încă una stilizată. Apoi observă ochii.

— Pare puțin oriental.

— Ochi mici și înguști, corect. În schimb bărbia cum ți se pare?

Colomba oftă. Când Dante începea să facă pe profesorul de la catedră era insuportabil. Dar îi făcu jocul.

— Foarte puțin pronunțată. Ca aceea a băiatului din clip, dar era într-o altă poziție și n-aș putea să bag mâna-n foc.

— Bărbie teșită, cum se mai numește. Dar nu e așa pentru că seamănă cu tatăl sau cu mama. E o dismorfologie facială, din cauza unei probleme în dezvoltarea osului mandibular. E un semn tipic pentru FAS.

— Poftim?

— *Fetal Alcohol Syndrome.* Sindrom alcoolic fetal, zise el ca și cum ar fi fost ceva evident. Idioata de maică-sa se îmbăta cât era gravidă. Fetusul nu poate elimina reziduurile metabolice ale alcoolului care ajung la el prin placentă…

— Da, asta știu. Sunt fertilă.

Dante trată întreruperea ca pe bâzâitul unei muște.

— … și suferă malformații.

— Cât de rău e?

— Există diverse tipologii de FAS în funcție de cantitatea de alcool consumată de mamă și de perioadă, dacă în primele trei luni sau după. Se vorbește despre ARND[13] când sunt numai probleme de dezvoltare neurologică și de ARBD[14] când apar grave probleme fizice. Copilul din clip se mișca bine, deci aș merge pe ARND. Dumnezeu știe cum se descurcă închis.

13 *Alcohol-related neurodevelopment disorder,* tulburare a dezvoltării sistemului nervos provocată de alcool.

14 *Alcohol-related birth defects,* defecte congenitale provocate de alcool.

O privi pe Colomba.

— De asta sunt sigur că Ruggero e copilul potrivit. Are un retard în capacitatea de învățare și în dezvoltarea mintală, cum are și Luca, chiar dacă de altă natură. Din câte se pare, Tatăl îi alege numai pe cei mai oropsiți.

20.

În condiții normale de trafic, ca să ajungi de la Roma la Fano e nevoie de puțin peste două ore. Cu Dante pe scaunul din dreapta, însă, era oricum numai normal nu, din cauza fixismelor în legătură cu limita de viteză și din cauza nevoii disperate de aer curat, iar Colomba se resemnă cu ideea că urma să le trebuiască de două ori pe-atât ca să ajungă după înserat, promițându-și încă o dată că data viitoare avea să-i toarne pe ascuns în cafea tot conținutul uneia dintre sticluțele lui de contrabandă. Dar când frustrarea creștea, și din cauza lipsei de somn, Colomba bolborosea trei cuvinte magice – „cei mai oropsiți" ceea ce îl reducea imediat la tăcere pe enervantul pasager.

— E o hotărâre pe care am luat-o recent, zise el când se sătură de aluzie.

Trecuseră de curând de stația de taxare și își continuau drumul pe șosea. De pe-acum era întuneric și traficul consta aproape în exclusivitate din vehicule grele.

— Tu ai spus că nu-și schimbă sistemul. Că e mereu același.

— E mereu același ca *metode,* ok? Nu în alegerea victimelor.

— Sunt mereu copii de șase ani.

— În afară de asta, înainte nu îi căuta pe cei mai oropsiți.

Ea îl privi cu coada ochiului.

— Ești sigur?

— La grădiniță eram foarte bun. Și știam deja să citesc puțin când am fost luat. Și să scriu toate literele alfabetului. Niciun fel de retard cognitiv.

— Dacă zici tu.

Dante dădu capul pe spate.

— De ce nu-l suni pe tatăl meu și să-i ceri să-ți confirme? Și eram și foarte sociabil cu cei de vârsta mea.

— Te-ai schimbat mult, atunci.

— Da' mai du-te pe câmpii, zise el coborând spătarul și prefăcându-se că se culcă.

Ea îl lovi strengărește în umăr.

— Nu te așeza prea comod că am ajuns.

Având deasupra un semn pe care scria ZONĂ MILITARĂ și împrejmuită de ziduri cu sârmă ghimpată, în fața lor se înălța cazarma carabinierilor din zonă, la care Colomba sunase în timpul călătoriei, căutându-l pe sergentul al cărui nume apărea la sfârșitul procesului verbal al accidentului. Dacă ar fi ajuns imediat, i-ar fi așteptat într-un bar din localitate, dar dată fiind ora se întorsese deja la serviciu pentru tura de noapte. Colomba opri în primul spațiu liber, iar Dante se întinse din nou.

— Eu acolo nu intru.

— Nu-ți face griji. Deja am avut probleme să-mi justific interesul. Cu tine alături aș provoca numai întrebări. Și, *à propos* de asta…

Își desfăcu tocul de la centură și îl puse sub scaunul lui Dante.

— Ai grijă de asta.

El se ridică în capul oaselor.

— Încetezi odată să-l lași peste tot de parcă ar fi o jucărie? Mai devreme sau mai târziu o să mă-mpuști din greșeală.

— N-o să fie din greșeală, zise ea imitând bine rictusul lui Dante și coborând. De fapt, starea ei era oricum numai liniștită nu. Dacă sergentul mirosea vreo fisură în povestea ei, s-ar fi închis în răspunsurile vagi pe care *verii* știau atât de bine să le dea când erau în defensivă. Și din cauza asta își lăsase arma în mașină. Nu era cea de serviciu și un carabinier și-ar fi dat imediat seama.

Colomba sună la intrare, apoi se identifică la paznic, care o salută și deblocă ușa de siguranță. Era o cazarmă mică, cu pereți care aveau nevoie de văruială și patru scaune de plastic pentru cei care așteptau la rând pentru reclamații. La ora aceea nu era nimeni, doar un plutonier cu un păhărel de cafea în mână care o privi o clipă curios, până când văzu placa aurită pe care Colomba și-o prinsese de centură, cu legitimația la vedere. *Cu decorațiile la vedere,* cum se zicea în argou, îi venea instinctiv

de fiecare dată când se găsea în secții sau cazărmi în care n-o cunoștea nimeni. Era mai rapid decât să se prezinte de fiecare dată și îi descuraja pe libidinoși. Nu mereu, dar măcar de cele mai multe ori.

Sergentul Colantuono, pe la șaizeci de ani, avea mustăți ca de tras în poză și accent palermitan. Se arătă oricum numai defensiv nu și nu avu probleme să-i povestească ceea ce știa despre accidentul cu duba. Colomba subaprecia tot timpul efectul pe care-l avea asupra bărbaților, în uniformă sau nu, și tindea să uite ocaziile în care un nasture de la cămașă descheiat făcuse minuni mai mari decât legitimația fluturată.

Sergentul crezu, de aceea, în povestea trasă de păr a unei anchete suplimentare provocate de o reclamație din partea unui consilier și, după ce îi oferi o cafea cu care Dante nu ar fi fost de acord, îi povesti ceea ce știa. Poliția rutieră din Macerata fusese cea care făcuse primele constatări după accident, dar secția lui, și el în persoană, se ocupaseră de înștiințarea familiilor și pregătirile pentru identificări. Dubița era înmatriculată pe numele parohului din Sant'Ilario și ieșise de pe carosabil într-un ac de păr pe șoseaua 362.

— În punctul acela există o prăpastie abruptă de câteva zeci de metri, iar vehiculul a căzut după ce șoferul a pierdut controlul. Vă jur, *dottoressa,* o mizerie mai mare n-am văzut în viața mea.

— Șoferul mergea prea repede? întrebă Colomba.

— Din ceea ce a descoperit expertiza mecanică, era o problemă la sistemul de frânare. Și vreau să adaug că pe paroh îl cunoșteam, și că mergea încet și cu bicicleta, nici nu-i de mirare în virajele alea.

— În ce stare erau cadavrele?

— Uitați, *dottoressa,* nu vreau să vă impresionez, dar știți cum arată un cârnat lăsat prea mult pe grătar? Așa arătau. Dacă nu știai dinainte că era vorba de niște bieți oameni, nu puteai să-ți dai seama ce era acolo.

— Dar rudele i-au recunoscut?

— Da, nu era totuși așa de greu. Am exagerat puțin mai devreme.

Sergentul deschise fereastra și luă o țigară.

— Vă deranjează?

— Nu, vă rog.

— Blestemat viciu. Nu reușesc să mă las. Când încerc, mă îngraș două kile și o iau de la capăt. Iar kilogramele în plus rămân. Despre ce vorbeam?

— Îmi explicați cum i-au recunoscut.

— Da, cum spuneam, toți aveau anumite părți încă întregi. *U parrinu,* parohul, avea fața încă de recunoscut, și la fel și educatoarea. Pe celălalt preot după haine l-au recunoscut. Unul dintre copii, că mi se și strânge inima când mă gândesc, se ghemuise tot și își protejase partea din față.

Arătă o zonă neclară între cap și burtă cu țigara aprinsă.

— Vă amintiți bine.

— Ei, așa ceva, v-am zis, n-am mai văzut. Și doar a plouat cu accidente.

— La bord erau doi copii, însă.

— Da. Fiul educatoarei, cel care se ghemuise. Însă celălalt, fiul familiei Palladino, era o bucată de cărbune. L-au recunoscut după un lănțișor. Și după portofel.

— Era cel mai ars.

— Acum că mă gândesc, aș spune că da. Deja se născuse nefericit. Cu problemele mamei… Gândiți-vă că a mers la dezintoxicare ca să se lase de băutură când aflase că era gravidă. Apoi i se naște un copil așa. Mi-a povestit soțul, domnul Palladino. E angajat la Primărie, și încă și acum seamănă cu o fantomă.

— Și a fost făcută analiza ADN a cadavrelor?

— Nu. Și la o adică, de ce? Nu se puteau înșela.

Colomba se ridică și îi întinse mâna.

— Mulțumesc. Ați fost foarte amabil.

— Deja plecați?

Sergentul zâmbi.

— Ce păcat!

— Poate mă întorc să vă fac o vizită dacă-mi amintesc altceva ce vreau să vă întreb.

— Poate. Pentru că, dacă-mi permiteți, femei frumoase ca dumneavoastră se văd puține pe la noi, dar și pe la voi.

— Mulțumesc.

În timp o însoțea spre ieșire, sergentul Colantuono adăugă:

— Un accident urât și chiar puțin ironic. Tocmai fuseseră să se roage la sanctuar, și uitați ce dar le face bunul Dumnezeu. Dar cine știe cum gândește El?

— Da, cine știe, zise Colomba, care încetase să se mai întrebe așa ceva la catehism.

— Însă putea să fie mai rău, știți. Putea să mai moară încă cineva.

Colomba se blocă.

— Încă cineva?

•

Colomba se întoarse la mașină. Dante ieșise să fumeze și își cumpărase un baton de Toblerone de la tutungeria de alături, îi oferi o bucățică.

— Nu, merci, refuză Colomba. Știu cum au făcut.

— Ca să simuleze accidentul? zise Dante înțelegând imediat.

— Da.

Urcară înapoi în mașină, ca să vorbească departe de urechi indiscrete.

— Un șofer care a depășit duba înainte să se zdrobească a spus că o văzuse oprită pe marginea drumului în timp ce un bărbat vorbea cu șoferul prin fereastră. Își amintește pentru că l-a recunoscut pe paroh în spatele volanului.

— L-a văzut pe bărbatul care vorbea cu el? întrebă Dante.

— Nu la față, și nu l-a descris. A spus că se gândise că era cineva care făcea autostopul. Era întuneric și l-a luminat doar o clipă cu farurile.

— Tatăl, l-a omorât și și-a luat copilul.

— Sau poate că doar i-a drogat și pe urmă a împins duba de pe șosea. Dar nu mă convinge, Dante. E aproape imposibil ca o singură persoană să fi făcut totul.

— Șoferul l-a văzut numai pe el.

— Pe vremea ta avea un ajutor, pe Bodini. Poate că are și acum pe cineva. Cineva care se ascundea pe marginea drumului. Sau, și mai probabil, într-o mașină din apropiere. Unde ținea cadavrul cu care au înlocuit copilul.

— De unde l-au luat?

— Sper că l-au furat dintr-o morgă, poate mituind medicul. Dar mi-e teamă să nu fie…

— O altă victimă de-a lui. Un prizonier care s-a răzvrătit, poate… Mititelul…

Dante părea să fie pe punctul de a exploda.

— Trebuie să dezgropăm cadavrul copilului, zise el frenetic. Trebuie să știm cine e.

— Avem nevoie de ordinul magistratului. Și nu avem nimic în afară de ipotezele noastre. Să-l găsim pe Tată și să punem la loc toate piesele. Pentru el nu e nicio grabă. Și nici pentru părinții copilului. Dacă lucrurile stau așa cum credem, ei îl consideră deja mort.

— Iisuse, murmură Dante.

Apoi, ca bonus, băgă în gură o pastilă, luând-o fără să se uite, și o înghiți pe uscat.

— În toți acești ani a continuat să răpească și să ucidă.

— Nu putem fi siguri. Poate a început din nou de curând.

— Eu sunt sigur. Nu s-a oprit niciodată. Și n-o să se oprească până când n-o să-l împușți în cap. *À propos,* ia-ți înapoi pistolul.

Ea îl luă.

— Nu sunt justițiarul nopții, Dante. Sunt polițist. Îl vreau la închisoare.

— Eu nu. Eu îl vreau mort. Nu trebuie să ne mai respire aerul.

Ea văzu că tremura.

— N-o să te mai atingă, îți jur, îi zise.

— Nu reușesc…, începu el, apoi se opri și începu din nou cu voce mai sigură. Nu reușesc încă să mă controlez când îi simt prezența în apropiere. Credeam că o să reușesc, mai devreme sau mai târziu.

— Te descurci de minune. Și mie mi-ar fi frică în locul tău. După tot ce ți-a făcut.

— Pe tine nu te sperie?

— Îmi provoacă doar furie. Și, nu știu… consternare cred că e cuvântul potrivit. Mi se pare imposibil ca un monstru de genul ăsta să existe cu adevărat. E ca balaurul din povești, ca Freddy Krueger. Dar n-o să continui să mă prefac că nu cred în el. Există, e acolo undeva și trebuie să găsim un mod de a-i convinge și pe ceilalți că există.

Colomba porni motorul.

— Acum ne rămâne familia Palladino. Nici să nu te gândești să rămâi în mașină. Am nevoie de părerea ta.

— Chiar dacă o să mă comport aiurea cu mama?
— Dacă încerci, te închid în portbagaj.
— N-ai îndrăzni.
— Pune-mă la încercare.

Dar nu fu nevoie. Instinctele belicoase ale lui Dante se risipiră în fața tristeții generale din casa celor doi soți, surprinși de sosirea lor la finalul unei cine sărăcăcioase. Era ca și cum ar fi fost săpați pe dinăuntru de o boală care te cuprinde treptat, fără să te ucidă vreodată definitiv. Din ceea ce știau Colomba și Dante, tatăl avea patruzeci de ani și mama treizeci și cinci, dar dacă te uitai la ei nu puteai să nu te gândești că sunt mai aproape de vârsta a treia, el cu riduri profunde, păr rar și obraji scofâlciți, ea cu părul încărunțit înainte de vreme, care cădea în bucle dezordonate pe frunte. Colomba se gândi că femeia aceea nu încetase să se învinovățească pentru moartea fiului ei, renunțând la acel minim efort de îngrijire care înseamnă o vizită la coafor din când în când și puțin machiaj când e nevoie. Soțul avea ochi care păreau ieșiți din orbite. Dacă Colomba nu cunoscuse vreodată Tați și răpitori în serie, cu astfel de cupluri, în schimb, se obișnuise după faptele sângeroase de care se ocupase. Rude ale victimelor, rude ale asasinilor sau chiar asasinii înșiși. Aceștia din urmă, puși față în față cu fapta lor, începeau să înțeleagă că risipiseră două vieți: a victimei și a lor înșiși, care de-acum urma să se măsoare numai în suprafața celulei. Chiar și vila pentru o singură familie a celor doi Palladino arăta efectul pierderii suferite, cu imagini ale fiului expuse peste tot, chiar și într-un soi de mic altar care ocupa un întreg perete din sufragerie, cu crucifixuri și imagini ale Fecioarei.

Asaltat de durere, Dante se refugie ca întotdeauna în spatele analizei clinice a gesturilor lor în timp ce vorbeau. De pe poziția lui sigură, lângă o fereastră centrală mare care se deschidea spre o semilună, înțelese că nu aveau nici cel mai mic dubiu în privința destinului fiului lor și că în fiecare zi își reproșau că îl lăsaseră să meargă fără ei în excursia aceea organizată de paroh, pare care-l considerau responsabil de cele întâmplate.

— Era prea bătrân ca să conducă, zise bărbatul. Și umbla cu o furgonetă care era o rablă. Ar fi trebuit să-l duc eu, cu mașina mea, pe fiul meu, dacă chiar voia să vadă porcăria aia de sanctuar.

— Carlo…, îi reproșă femeia cu jumătate de glas.

Soțul o privi cu milă și fără nici măcar o urmă de iubire.

— Ea crede în continuare în Dumnezeu, îi zise Colombei și lui Dante. Eu nu. Voi ați mai crede după ce s-a întâmplat? Dar, mai exact, de ce sunteți aici?

Colomba le oferi o versiune ușor modificată față de ceea ce îi povestise sergentului. Că se redeschisese o anchetă în legătură cu cele întâmplate, dându-le de înțeles că urma să-i informeze în caz de noutăți oficiale. Pe Dante îl prezentase ca fiind un expert în astfel de cazuri.

— Chiar dacă se opreau să-i ajute, la ce-ar fi folosit? zise soțul. Fiul meu a murit pe loc.

— Și rezultatul autopsiei? întrebă Dante deschizând pliscul pentru prima oară.

— N-am făcut-o, răspunse mama. Deja fusese măcelărit. I-au făcut lui don Paolo, care conducea. Voiau să vadă dacă avusese vreo boală.

— Și? întrebă Colomba.

Mama ridică din umeri.

— Era sănătos.

Colomba se gândi că totul părea să conspire în așa fel încât planurile Tatălui să ajungă la bun sfârșit, în timp ce Dante, care nu credea în coincidențe, văzu în asta un element de complexitate în plus, pe care nu reușea să-l descifreze. Cum făcuse Tatăl să se acopere atât de bine? Să-și șteargă urmele?

Dat fiind că gheața fusese spartă, Colomba trecu apoi la întrebări care prea puțin aveau de-a face cu dinamica accidentului. Dante o asigurase că nu aveau să devină bănuitori, dar că se puteau enerva pentru că li se cerea să retrăiască întâmplarea. Cu toate astea, chiar și furia părea stinsă în ei. Nici măcar înjurăturile pe care le rostea soțul nu aveau forță sau convingere.

— Parohia organizase excursia?

— Nu, răspunse pentru prima oară mama. A fost inițiativa personală a lui don Paolo. El mergea acolo să se roage când putea. A întrebat dacă voiam să participăm și noi sau dacă ne-ar plăcea ca Ruggero să meargă cu el. I-am spus că da. Că ne-ar face plăcere…

— Cu cât timp înainte v-a anunțat de călătorie? întrebă Dante.

— Ce importanță are? răspunse soțul.

— Mi-e teamă că superiorii mei o să-mi pună întrebări la care n-o să pot răspunde. Și nu vreau să vă deranjez din nou, zise Dante.

— Cu o săptămână înainte. M-a sunat și m-a întrebat, explică mama.

De data asta Colomba și Dante se gândiră la același lucru, că o săptămână era foarte puțin timp ca să organizeze o răpire, doar dacă nu era deja pregătit să fructifice o ocazie bună. Tatăl le supraveghease casa. Dar cum își alesese prada?

— În afară de cei decedați, mai era cineva implicat în organizare? întrebă Colomba.

— Nu cred, zise bărbatul.

— Nu v-a contactat nimeni în zilele de dinaintea plecării? Poate un medic? Unul nou? se interesă Dante.

De data asta întrebarea era atât de ciudată că părinții copilului rămaseră năuci.

— De ce un medic?

— Mă gândeam la unul dintre cei care-l țineau sub observație. Pentru nevoile lui speciale, adăugă Dante privind-o fix pe mamă.

Femeia coborî privirea și se înroși de parcă ar fi plesnit-o.

— Ah, deci știți, murmură ea.

— Da, zise Dante continuând s-o privească, chiar dacă ea își mutase privirea.

— M-am lăsat imediat, de îndată ce am aflat că eram însărcinată, se justifică mama.

— Pe dumnealor nu-i interesează asta, zise bărbatul, lăsând să-i transpară furia. Oricum, nu te-ai lăsat chiar imediat.

— Dar aproape imediat. Aproape, repetă mama căutând solidaritate în ochii cuiva.

Dante rămase impasibil, Colomba îi zâmbi, simțind o milă infinită.

— Spuneți-ne despre medic, vă rog, zise încercând să schimbe subiectul.

— Era pediatrul lui. Și mergea și la Bussola d'Argento.

— Ce-i asta? întrebă Colomba.

— Era un centru de asistență pentru copiii cu probleme.

— De ce vorbiți la trecut? întrebă Dante, cu antenele pregătite.

Descoperiră că fundația avea sedii în toată Italia, dar că la puțin timp după moartea copilului își închisese ușile din cauza unor grave probleme financiare.

Colomba și Dante mai puseră câteva întrebări care nu conduseră la nimic, apoi se îndreptară spre ușă.

Pe pajiștea din față, Colomba șopti:

— Crezi că a ales copilul prin Bussola?

— Poate nu doar pe el. Trebuie să facem rost de listele pacienților, răspunse Dante.

Dar o zise distrat, nu doar pentru că era nerăbdător să se bucure de aerul proaspăt – suferise mult înăuntru, chiar dacă barometrul lui rămăsese sub nivelul de pericol – dar și pentru că avea mintea ocupată de gânduri negre, pe care nu reușea să le îndepărteze. Elementele care uneau diferitele întâmplări de care se ocupa erau de pe-acum fără îndoială legate, dar în același timp lacunare și vagi. Pe măsură ce avansau în anchetă, în loc să găsească răspunsul la întrebări, continua să găsească întrebări la care era tot mai greu să găsească răspuns. Când și-l închipuia pe Tată la pândă în întuneric, așteptând să-l înhațe, nu se mira deloc că nimeni nu reușise să-i dea de urmă. Înainte de toate, nimeni în afară de el nu credea în existența lui, și apoi Dante avea atâta respect pentru inteligența răpitorului său pe câtă lipsă de respect avea pentru cea a forțelor de ordine. Dar acum, că descoperiseră că Tatăl continuase să acționeze, ucigând fără milă, se întreba cum reușise să-și ascundă urmele cu atâta perfecțiune. Cum era posibil ca din tot ce se putea întâmpla pe dos – cum ar fi un părinte disperat care cerea analiza ADN a fiului, de exemplu – totul să iasă bine pentru el? Nu numai ca să-l facă să cadă într-o capcană, dar și pentru a crea o suspiciune, o interferență care să-i facă „munca" mai dificilă. Dante, care avusese tot timpul foarte puțin noroc, nu credea deloc în el și cu atât mai puțin credea că Tatăl se încredea în el. Tatăl, în schimb, trebuie să fi elaborat un plan de supraviețuire complex și rafinat pe care Dante nu era încă în stare să-l dibuiască. Și mai era ceva ce îl chinuia. Cum de poliția, când pentru prima oară văzuse o fisură în strategia Tatălui, i se adresase tocmai lui, o victimă a Tatălui? Era o coincidență enormă, prea mare ca să poată crede că era într-adevăr o coincidență. Dar, și în cazul acela, odată identificată

problema nu reușise să găsească o soluție până când, salutând-o pe mama copilului, care îi însoțise până în prag, privirea îi căzu pe un soi de mic monument care decora intrarea în casă. Era compus dintr-un piedestal de marmură înalt de circa un metru, peste care era așezată o pereche de încălțări de copil turnate în bronz. *Click*-ul din mintea lui, în timp ce câteva piese de puzzle alunecau în sfârșit la locul lor, fu atât de puternic încât i se păru că și ceilalți reușiseră să-l audă. Arătă statuia cu mâna tremurândă și o întrebă pe femeie ce era, fiind deja sigur de răspuns.

— După ce Ruggero a avut accidentul, cineva i-a lăsat încălțările în fața casei. Poate le-a găsit pe stradă și le-a adus. Soțul meu a făcut o statuie din ele. La început ne gândeam s-o punem pe un mormânt, dar… a rămas aici.

Dante părea căzut pradă delirului. Dacă înainte era palid, acum era roșu și respira cu greu.

— Ești bine, Dante? îl întrebă Colomba îngrijorată.

El făcu un semn care voia să spună totul și nimic și o urmă în casă pe mama băiatului, care deja îi saluta și se pregătea să închidă ușa.

Colomba îl auzi spunând:

— Scuzați-mă. Încă ceva.

Cu mâna bună scoase din buzunar telefonul și le arătă ceva femeii, apoi soțului. Colomba nu înțelese ce era și nici nu auzi răspunsuri, însă îi văzu pe cei doi încuviințând cu capul și pe Dante agitându-se încă mai mult, ca o păpușă cu arc.

Când ieși era transfigurat. Prima soluție pentru enigma care îl chinuia fusese ca un orgasm.

— Dante, ce e? întrebă Colomba. Mă agit și nu e cazul, pentru că trebuie să conduc. Și ție nu-ți place când conduc agitată.

Dante făcu rictusul lui, care se lărgi până deveni un zâmbet până la urechi.

— Ai avut vreodată un *satori*?

— Un ce?

— O iluminare.

— Despre Tată?

— Vag. Am înțeles de ce ne ocupăm de fapt noi doi. Nu știu unde ne va duce, dar mi-a curățat câteva pânze de păianjen de pe creier.

O privi pe Colomba și zâmbetul i se stinse.

— N-o să-ți placă ce am înțeles, mă tem.

— Nimic din povestea asta nu-mi place. Deci?

— Rovere, zise Dante. Știu ce ascunde.

21.

Ce ești dispus să pierzi? Versurile melodiei îl chinuiseră pe Rovere toată ziua. I se fixaseră în minte în dimineața aceea când sunase alarma ceasului electronic. Era un model vechi, pe care el se încăpățâna să-l țină pe noptieră. Înainte să pornească scotea un zumzet în crescendo, ca vechile televizoare cu lămpi. În mod normal Rovere îl oprea înainte să înceapă să sune, dar de data aceea îl lăsase să meargă, prea extenuat ca să se miște. Vocea cântărețului aproape l-a surprins. Părea tânăr, poate și era. Elena ar fi știut, era mereu la curent cu ceea ce le plăcea băieților. Preda la un liceu și credea că e necesar să cunoască lumea elevilor săi ca să-i înțeleagă. Veniseră cu toții la înmormântarea ei, triști de parcă pierduseră o rudă, chiar dacă el s-a trezit întrebându-se câți dintre ei se prefăceau ca să aibă ceva de povestit sau ca să iasă bine în pozele făcute cu mobilele.

Ce ești dispus să pierzi? Rovere nu știa cine era cântărețul și uitase restul textului, dar știa răspunsul la întrebare.

Totul. Ăsta era răspunsul. Era dispus să piardă totul numai ca să pună capăt obsesiei.

Mașina de serviciu îl lăsă în fața casei și Rovere îl salută pe agentul de la volan cu un semn distrat înainte de a porni spre ușă.

Chiar dacă părinții lui fuseseră catolici convinși, Rovere crescuse cu îndoială în suflet, aceeași îndoială constantă și aceeași dorință de a înțelege care îl ajutaseră în cariera lui în poliție. Dar cum poți aplica o gândire rațională asupra necunoscutului, transcendentului? Prea sceptic ca să creadă și prea legat de tradiție ca să refuze ideea de Dumnezeu, Rovere rămăsese în suspensie. Nu mergea la slujbă, dar nu se definea ca

fiind ateu, și nici măcar agnostic. Dumnezeu probabil că exista, dar era atât de departe de lume și de oameni că nu conta dacă credeai sau nu în el. Când Elena se îmbolnăvise, însă, începuse din nou să se roage cum făcea când era mic. Dacă exista chiar și o singură șansă să ajute cu ceva, nu putea s-o neglijeze. Se dedicase metodic rugăciunii, cum făcea cu orice altceva, alternând novene și închinăciuni pe parcursul zilei. Și continuase și după moartea Elenei, consolându-se cu ele când singurătatea devenea o greutate care-l zdrobea.

În ultima săptămână, însă, încetase și știa că urma să nu le mai reia. Dacă Dumnezeu întorsese vreodată privirea spre el, cu siguranță acum îi întorsese spatele, indignat de greșelile lui și de prostia de care făcuse dovadă. Lui Rovere îi rămânea doar speranța să poată remedia lucrurile măcar în parte. Dar, ca să remedieze lucrurile, trebuia să se cufunde și mai adânc în abis. *Care e pedeapsa pentru trădare*? se întrebă a suta oară. *Pentru minciună, pentru înșelăciune*?

Răspunsul era, din nou: *totul*. Și până la urmă avea să plătească totul. Dar meritase. Chiar dacă frânturile de adevăr pe care le găsise doar îi îngreunaseră povara pe care o purta înăuntru. Își aprinse o țigară în fața ușii. Pe palier, lumina care intra prin geamurile translucide cu model floral îi contura silueta pe blocul de alături. Rovere fu aproape uluit. Se simțea descărnat, lipsit de substanță. Se forța să mănânce numai ca să se țină pe picioare, dar se angajase într-o luptă pe care o pierdea. De-acum era doar un actor care se juca pe sine însuși, care umplea golul lăsat de el însuși.

Ce ești dispus să pierzi?

Ce-mi mai rămâne de pierdut? *Am rămas gol-goluț.* Trase pentru ultima oară din țigară și deschise ușa. În clipa aceea două mâini apărute din beznă îl înșfăcară și îl izbiră de perete. Rovere nu era obișnuit cu violența. Cariera lui de funcționar îl ajutase mereu să evite încăierările pe stradă, arestările dificile, pumnii și picioarele. Dar reacționă oricum, încercând să dea o lovitură slabă cu cotul în spatele lui, țintită spre fața agresorului. În același timp își spunea că fusese idiot. Trebuia să se aștepte la ceea ce urma să se întâmple, că monstruozitatea care acționa sub numele de Tatăl urma să înțeleagă mai devreme sau mai târziu cât de periculos era.

Agresorul îi opri cotul cu o strânsoare dureroasă și îl izbi cu încă mai multă forță de ciment.

— Stați dracului pe loc, zise o voce de femeie.

Recunoscând-o, Rovere încetă imediat să se lupte.

— Colomba! strigă.

Ea era, furioasă și obosită în urma drumului de la Fano făcut cu pedala de accelerație la podea, în timp ce Dante se lamenta, striga și vomita pe fereastră înainte să adoarmă extenuat. O călătorie îngrozitoare, cu furia care creștea cu fiecare kilometru, cu setea de sânge, la propriu. Niciodată nu se simțise atât de trădată, de folosită.

— Dacă mai ridicați o dată glasul vă rup dinții! Puneți mâinile pe perete, răcni ea.

— Colomba, nu înțeleg ce se întâmplă, zise Rovere pe un ton mai calm.

Colomba îi dădu un șut în glezna stângă ca să-l facă să depărteze picioarele.

— La perete și nu vă mișcați.

Începu să-l verifice.

— Știi că nu sunt înarmat.

— Sunt multe lucruri pe care credeam că le știu.

Cu coada ochiului, Rovere îl zări sosind pe Dante. Părea încă mai palid decât de obicei, dar poate era din cauza luminii de pe palier. Dante rămase în fața ușii, de parcă în casă s-ar fi ascuns cine știe ce pericole.

— Domnule Torre, aveți măcar dumneavoastră bunătatea să-mi explicați…

Colomba nu mai rezistă. Îl luă pe Rovere de gulerul impermeabilului și îl scutură cu brutalitate, făcându-l să se lovească de mai multe ori cu pieptul de perete.

— Gata! Gata cu minciunile și gata cu subterfugiile. Spuneți-ne dracului adevărul!

— Dumneavoastră știați de Tată. De la bun început, zise Dante.

Rovere oftă, simțind un amestec de mândrie pentru cea pe care o considera ucenica lui și de teamă pentru că îi era frică de reacția ei.

— Nu, nu știam!

— Fir-ar a dracului, v-am zis să terminați odată! urlă Colomba.

— Vă spun adevărul. Aveam doar…

Se întrerupse.

— … anumite temeri. Bănuieli. Credeam că eram nebun și doar să mă gândesc la asta.

— Așa că ne-ați folosit ca să nu mai aveți niciun dubiu, zise Colomba.

Făcea un mare efort să se controleze, dar știa că era pe punctul de a exploda.

— Cum v-ați dat seama? întrebă Rovere.

— Căutam un sens, zise Dante. Un sens pentru faptul că am fost implicat în această anchetă. Dacă nu era vorba de o pură coincidență, însemna că dumneavoastră, care m-ați implicat prin CC, trebuia să știți mai mult decât ce ne-ați spus.

Dante făcu o pauză, trecând mental în revistă motivele pentru care trebuia să se simtă ca un cretin.

— Dar nu înțelegeam cum era posibil. Dumneavoastră ați sunat-o pe CC imediat după găsirea cadavrului din Pratoni. Cum puteați să fi găsit totul așa de repede? Erați implicat alături de Tată? Imposibil, n-ați fi stârnit atâta praf. O cunoșteați pe victimă? Am exclus varianta. Modul de operare al Tatălui nu se recunoștea în cazul răpirii, numai să nu fi fost dumneavoastră la curent cu un detaliu care pentru ceilalți nu însemna nimic. Apoi am înțeles: încălțările. Tatăl lasă încălțările victimelor sale la vedere. E un semn. Am dreptate?

— Da.

— Știți ce vrea să spună?

— Nu.

— Dar deja cunoșteați semnul înainte să mergeți la Pratoni. Prin familia Palladino? întrebă Dante.

— Da, recunoscu Rovere, aproape vorbind pentru sine.

Colomba simți că o părăsesc puterile și îi dădu drumul făcând un pas înapoi. Totul. Era. Adevărat.

Simțind că presiunea slăbește, Rovere se întoarse, aranjându-și haina.

— Îmi pare rău, Colomba. Ți-aș fi vorbit despre asta la momentul oportun.

Colomba nu zise nimic, nefiind în stare nici măcar să-l privească.

— Cum ați ajuns la familia Palladino? întrebă din nou Dante.

— Nu pot să vă spun. Nu acum. Pot doar să vă spun că împreună ați făcut o minune.

— O minune, repetă Colomba, epuizată.

— E ancheta cea mai importantă din viața ta, Colomba. Și erai singura persoană în care aș fi avut încredere, zise Rovere pe un ton care se chinuia să fie convingător. Iar el…

Îl arătă pe Dante.

— Era singurul care putea să te ducă în direcția cea bună.

— Sunteți norocos că mă dezgustă violența. Și că mi-au confiscat boxul, zise Dante.

— Vreau să știu totul, urmă Colomba, hotărâtă.

— Nu e momentul. Ai încredere în mine, te rog. Încă puțin. Câteva zile. O să încerc să te țin departe de tot ceea ce urmează să se întâmple.

Și zicând acestea, se îndreptă spre scări.

Colomba, luată prin surprindere, pierdu câteva secunde înainte să-l ajungă din urmă.

— Unde dracu' credeți că mergeți?

— Acasă. O mașină trece pe-aici la fiecare jumătate de oră. Prefer să nu ne vadă împreună.

Încercă din nou să urce, dar de data aceasta Colomba îl apucă brusc de un braț învingându-și sentimentul de rupere de realitate care voia s-o oblige să rămână nemișcată, ca o statuie de sare.

— Ori îmi spuneți ce știți, ori îl sun pe De Angelis și lămuriți lucrurile cu el.

Scoase telefonul și i-l arătă, cu numărul magistratului deja format pe ecran.

— O să mușamalizeze totul, zise Rovere. Încă nu știu dacă e doar un parvenit sau un dușman, dar nu trebuie să ai încredere în el.

Colomba puse degetul pe butonul de apel.

— Ultima șansă.

Rovere înțelese că ea nu avea să cedeze. Ce mai rămăsese din relația de respect și afecțiune care îi legase se volatiliza clipă după clipă, cuvânt după cuvânt. Cu suferință, Rovere își zise că n-avea cum să iasă din această situație, oricât de mult s-ar fi chinuit.

— Trebuie să-mi promiți că n-o să-i dezvălui nimănui nimic din ceea ce o să-ți spun, dacă nu-ți voi da eu permisiunea s-o faci.

— Nicio promisiune. Hotărăsc după.

Din nou, Rovere înțelese că trebuia să cedeze.

— În regulă.

Îi făcu semn să-l urmeze și urcară amândoi până la mezanin.

— Să vorbim în casă.

Colomba se întoarse spre Dante, care rămânea sprijinit de ușa cu geam cu o expresie întunecată.

— Ce faci?

El privi holul molfăind mănușa de la mâna rea. Acum că timer-ul pornise lumina centrală, i se părea și mai puțin primitor. Dar ceea ce avea de spus Rovere îl interesa, și încă cum.

— O clipă să-mi trag răsuflarea. Nu începeți fără mine.

— Mișcă-te, răspunse Colomba ajungând lângă Rovere care întorcea cheia în broască.

— Aș prefera ca domnul Torre să nu participe, zise Rovere.

— Ceea ce vreți dumneavoastră nu mă mai privește. Haideți, mișcați-vă, porunci Colomba.

Rovere împinse ușa. În întunericul apartamentului sclipi o scânteie electrică. Era aproape albă, atât de luminoasă că părea o fantomă pe retină. Fu ultimul lucru pe care îl văzu Colomba înainte de explozie.

22.

Explozia îl aruncă pe Dante pe trotuar. Când își reveni din năuceala de moment se trezi acoperit de sticlă spartă, dar fără nicio zgârietură. Blocul era complet întunecat. Geamurile până la etajul trei dispăruseră și de la câteva ferestre ieșeau vălătuci de fum groși și denși. *O bombă,* își zise, uluit, încercând să se ridice în picioare. *A fost o bombă.* Alarmele mașinilor parcate urlau și țiuiau. Un bărbat striga ceva de neînțeles de la fereastra blocului de alături. Dante puse precaut mâna rea pe trotuarul acoperit de schije, dar ar fi alunecat dacă un trecător nu l-ar fi apucat cu putere.

— Sunteți bine? îl întrebă bărbatul.

Dante îl ignoră. În jurul lui se adunaseră vreo zece persoane care vorbeau la telefon și făceau poze cu mobilul. Își croi drum până la ușa de intrare, încercând să privească prin fum. Nu se vedea nimic. *CC e înăuntru,* își zise, încă în stare de șoc.

Un cuplu de bătrâni în pijama apăru din fum tușind.

Dante se proțăpi în fața lor.

— Pe scări era o femeie. Păr negru, înaltă. Ați văzut-o? întrebă trunchiind cuvintele din cauza vitezei și a agitației.

Bărbatul își drese vocea.

— E prea întuneric! zise. Și fumul…

Ieșiră și o femeie în halat și un bărbat în costum și cravată care părea că tocmai se întorsese de la birou. Vorbea liniștit la celular. Nici urmă de Colomba. Dante se gândi că ea trăgea să moară printre flăcări și dărâmături, în vreme ce el rămânea pe trotuar ca un idiot. Trebuia s-o ajute, repede, dacă ajungea la timp. Glăsciorul din minte care îi dădea vești rele îi spunea că era deja târziu, că, dacă se lua după ferestrele aruncate în aer, epicentrul fusese jos, chiar unde era ea. Glăsciorul, mai puternic din cauza stresului și a fricii, adăugă că în praful și fumul care se ridicau erau bucăți din trupul ei. Nu avea s-o mai revadă niciodată.

Dante făcu glăsciorul să tacă și închise ochii. Se gândi la plaje însorite și la ceruri limpezi. Își închipui că zboară ca un planor, că aleargă noaptea pe o pajiște. Încercă să se întoarcă la momentul în care, tolănit sub ferestrele balconului, privea un grup de stele și simțea că-l cuprinde somnul. Trecu un minut întreg, iar doi bătrâni ieșiră din clădire, susținându-se unul pe celălalt. Nici urmă de Colomba.

Barometrul lui coborî odată cu numărul de bătăi ale inimii. *Pot s-o fac,* își zise, încercând să reducă la tăcere glăsciorul care spunea că nu, nu putea, și că era o nebunie. Își scoase cravata și, tot cu ochii închiși, coborî fermoarul pantalonilor și urină pe ea, fără măcar să iasă din mulțime, care îl ocoli, dezgustată. Cineva protestă cu voce tare. *Ducă-se dracului,* își zise. Își înfășură cravata umedă în jurul gâtului și nasului, aprinse lanterna telefonului și intră.

O clipă nu văzu nimic. Apoi fumul se rări și lumina LED-ului dezvălui capătul de jos al scărilor, care păreau întregi. Explozia părea să nu fi

afectat structura de rezistență a blocului, dar continuau să cadă bucăți de tencuială înnegrite și picături de plastic din cablurile electrice topite.

— Veniți înapoi! îi strigă cineva de afară.

Dante era pe punctul de-a o face, pentru că decizia febrilă care-l împinsese înăuntru își pierduse deja din forță. Apoi văzu ceva lucios mișcându-se încet pe palier, la capătul primei scări, chiar lângă golul din care curgeau flăcări violacee și rotocoale de fum toxic și care fusese apartamentul lui Rovere. Fu un impuls suficient și Dante porni într-acolo, rotind în toate părțile lanterna telefonului ca să vadă la timp obstacolele. Scara îl susținu până ajunse la primul etaj. Puțin înainte de palier lipsea o treaptă și Dante fu nevoit să sară, aterizând rău pe o grămadă de dărâmături. Când își recăpătă echilibrul, înțelese că mai devreme văzuse o bucată din tavanul fals de plastic alb care se mișca din cauza curenților de aer. *Rahat,* își zise. *Nu mai pot. E prea mult.* Dar, întorcându-se să coboare, zări o siluetă întunecată, ghemuită lângă peretele coridorului. La lumina telefonului distinse chipul Colombei, semiîngropat sub dărâmături. Era acoperită de praf alb, care scânteia la flăcările incendiului.

Dante o strigă pe nume și se aplecă spre ea. Colomba avea chipul acoperit de sânge și el se gândi la ce e mai rău înainte să-și dea seama că se scurgea dintr-o rană de pe frunte. Superficială, slavă Domnului.

— CC! urlă Dante.

Pleoapele Colombei tremurară.

— Mă auzi? CC!

Un val de fum îl acoperi și Dante tuși să-și scuipe plămânii, în ciuda bandajului îmbibat cu urină. Când norul se risipi, pe coridor apăruse o altă lumină. Era cea a unui felinar de camping, ținut de un băiat înalt și solid, în pantaloni scurți, care își apăsa pe față o batistă umedă. Rămase la distanță.

— Cum se simte? strigă el ca să acopere sunetul flăcărilor.

— Ajută-mă s-o duc afară, răspunse Dante de sub cravată.

— Tre' să așteptăm ambulanța înainte s-o mutăm. Așa spun mereu, replică băiatul.

— Nu putem s-o lăsăm aici, insistă Dante. Nu știm în ce stare e blocul.

— Atunci ar trebui să plecăm, nu crezi? zise băiatul.

— Nu fără ea, zise Dante.

Un tată, o mamă și trei copii coborâră în goană, toți în pijama. Bărbatul lumina drumul cu o făclie din ziare aprinse. *Ce cretinism,* își zise Dante, *imediat după o explozie.* La trecerea lor, o bucată mare de tencuială căzu între Dante și băiat, care făcu un pas înapoi, speriat.

— Așteaptă! Nu pleca!

Dante se aplecă din nou asupra Colombei. Deschisese ochii.

— Mă auzi? îi zise.

— Da..., răspunse ea abia auzit.

— Mișcă picioarele. Mișcă-le!

— Ce?

— Picioarele! Tre' să văd dacă ai pățit ceva la coloană.

Ea mișcă fără vlagă un picior, apoi pe celălalt, strângând pumnii.

— Cum e? întrebă băiatul.

— Poate să meargă dacă mă ajuți, zise Dante, sperând din toată inima să nu se înșele. Dar voia ca ea să iasă de-acolo cât mai repede. Și la fel și el însuși.

Un alt nor de fum ieșit din apartament îl cuprinse. De data asta duhnea a hârtie și lemn arse: focul ajunsese la biblioteca din sufragerie.

Băiatul se apropie în cele din urmă și îl ajută pe Dante s-o ridice pe Colomba.

Imediat ce se ridică în picioare, vomită praf și sânge.

— Rovere, bolborosi ea.

Putea să stea în picioare singură, dar era confuză, încă, și slăbită.

Dante își zise: *Arză-l-ar focu'*. Dar imediat înțelese că voia ce știa el, voia mai mult decât voia aer.

— Reușești s-o însoțești până afară singur? îl întrebă pe băiat, mirându-se că reușea încă să vorbească.

— Da. Cred...

— Du-o jos și așteaptă ambulanța. N-o lăsa până nu ajunge sau îți jur că vin după tine.

Privirea lui Dante fu suficient de feroce și băiatul încuviință din cap.

— Nu-ți face griji.

— Atenție la prima treaptă.

Dante îi părăsi fără tragere de inimă pe Colomba și pe băiat și se apropie de intrarea apartamentului în flăcări. Explozia distrusese peretele principal, proiectând dărâmături și contorsionând flerul din betonul armat de pe toate laturile. Spărsese și tavanul, făcând să se prăbușească sufrageria apartamentului de deasupra. În gaura aceasta se acumula cea mai mare parte a fumului, aspirat prin ferestrele aruncate în aer de la etajul al doilea. Din pricina asta Colomba nu murise sufocată și Dante era încă acolo, jucându-se de-a exploratorii. Fluxul de adrenalină era atât de puternic încât își auzea inima explodând în urechi. Băgă capul prin spărtura enormă. Flăcările trosneau violent în capătul coridorului, iar căldura făcea Imposibilă orice apropiere. O masă de marmură căzută de la etajul de sus se înfipsese în podea și puțin mai lipsea s-o găurească și pe aceasta. Restul mobilierului era bucăți sau lua foc.

Nu era nici urmă de Rovere. Dante roti din nou raza de lumină, apoi înțelese că nu putea continua, pentru că asupra lui se năpustea coșmarul, ca satârul unui măcelar. Se vedea prins sub o bucată de zid și zvârcolindu-se, cu fața acoperită de dărâmături și respirația blocată. Mai mult decât că își imagina, simțea. Trebuia să iasă repede de-acolo cât încă îi mai funcționa creierul, înainte ca barometrul intern să urce și să declanșeze alarma. În timp ce arunca o ultimă privire în jur, i se păru că ușa smulsă a apartamentului se mișcă. Aproape complet intactă, ajunsese de-a curmezișul coridorului, pe ceea ce părea a fi un maldăr de dărâmături, dar care Dante înțelese că era un cap omenesc. Al lui Rovere, înnegrit de fum cu fața în sus. Ușa căzuse peste el și îl strivea de la brâu în jos. Cu brațul liber, Rovere încerca să-și atingă chipul.

Dante îngenunche lângă el, curățându-i ochii și gura.

— Sunt Torre, rezistați.

Rovere deschise gura fără să reușească să zică nimic și Dante văzu că nu mai avea dinți. În gură avea un cheag de sânge, praf și așchii de os. Reprimându-și dezgustul, băgă un deget și elimină cheagul, permițându-i să respire mai bine. Sângele se scurse dens și atât de închis la culoare că părea negru, dar Rovere deschise ochii. Prinse mâna rea a lui Dante cu o strânsoare spasmodică.

— Mai e puțin, zise Dante. Mi se pare că deja aud sirenele. O să vină să vă ia.

Brusc, nu-i mai păsa de secretele lui. Voia doar să iasă.

Strânsoarea se făcu mai puternică. Lui Rovere îi era frică, o frică mai mare decât a lui. Frica de a fi abandonat în infernul acela de căldură și moarte.

Dante închise o clipă ochii. *Ceruri albastre, mări, pajiști, spațiul cosmic.*

— E-n regulă, nu vă las. Încerc să dau chestia asta la o parte.

Puse telefonul pe podea ca să-i lumineze mișcările.

— Dați-mi drumul o clipă. Jur că rămân aici, zise cu răsuflarea tăiată, eliberându-se cu blândețe din strânsoare. Cu ambele mâini apucă o latură a ușii și încercă s-o ridice, dar fără s-o miște niciun milimetru. Poate că ar fi putut s-o facă să alunece dacă ar fi găsit o pârghie, dar mai înainte trebuia să verifice în ce stare era Rovere.

Se aplecă să privească și expiră cu un șuierat îngrozit. O margine din blindajul ușii se ridicase într-o formă de lamă zimțată triunghiulară care îl străpunsese pe Rovere sub stern, trecându-i prin coloana vertebrală și pironindu-l de podea. Sângele formase o baltă mare și se scurgea într-o crăpătură dintre dalele de marmură, ajungând la etajul de jos ca o ploaie roșie.

Dante se puse din nou în genunchi și privi ochii disperați ai lui Rovere, căutând o minciună încurajatoare pe care să i-o povestească. Apoi înțelese că nu putea s-o facă. Nimeni nu merita o minciună ca rămas-bun de la lume.

Îl mângâie pe frunte.

— S-a terminat, zise încet.

Înțelegerea scânteie în ochii febrili ai lui Rovere.

— Îmi pare rău. Orice mizerie ați făcut, față de mine sau față de Colomba, considerați-vă iertat. Ok?

Rovere murmură încă ceva, ce Dante nu reuși să distingă. De-acum trăia într-o dimensiune a visului, și totul părea atât de ireal că-l făcea să se simtă liniștit. Poate murise și el și nu știa.

Se așeză cu picioarele încrucișate și luă capul lui Rovere între mâini, așezându-l delicat în poală.

— Doare?

Rovere mișcă ochii ca să spună nu.

— Atunci o să fie mai ușor. Te pregătești să pleci în călătorie, știi? Cea mai importantă dintre toate. Singura care contează cu adevărat. Ai încredere, o să fie superb. Peste puțin timp o să știi tot ce e de știut despre tot. N-o să mai fie mistere, gata cu umbrele, gata cu temerile.

Rovere începu să respire mai lent.

— Călătoria începe acum. Dar imaginează-ți că te urci într-un avion enorm, transparent ca aerul, continuă Dante. Îl vezi? E deja pe pistă. Se clatină în bătaia vântului, abia așteaptă să se ridice și să plece. O grămadă de lume e deja la bord și te așteaptă. Pentru că acolo timpul nu există și te poți întâlni cu toți. Toți prietenii tăi, toți cei care te-au iubit, cei pe care-i credeai pierduți pentru totdeauna, ia te uită câți sunt… Nu știai că sunt atât de mulți, nu?

Rovere zâmbi abia perceptibil și închise ochii.

— Așteaptă, nu te așeza imediat pe primul scaun pe care-l vezi liber. Sunt o mulțime de oameni care vor să te salute. Părinții tăi. Îi vezi? Arată de milioane, sunt îmbrăcați cu cele mai bune haine ale lor.

Dante înghiți în sec cu amărăciune.

— Și soția ta. Uite cât e de frumoasă, ce fericită e să te vadă! Te aștepta de mult! Simți că te îmbrățișează?

Rovere începu să respire neregulat.

— Acum puteți să plecați împreună. Ce e mai frumos e că tot ce credeai că e important în viață valorează mai puțin decât o clipă din călătoria asta…

Dante tăcu, pentru că Rovere încetase să mai respire. Afară, între timp, sosise primul ajutor.

Înainte să urce pe scări, Dante începu să caute în buzunarele cadavrului. Se gândi la ultima frază rostită cu greu de buzele însângerate ale lui Rovere: *Nu e singur.*

Nu e singur.

VII. ODINIOARĂ

Adulmecă mâna care-l scutură. E o reacție instinctivă, e încă adormit. Caută și s-o prindă înainte să-și amintească unde e. Atunci își amintește, înjură și deschide ochii. Lângă patul de campanie e Ricchione în chiloți care agită mâna rănită plângându-se. Spune că voia să-i facă o favoare. Zice că voia să evite să fie pedepsit. Fabrizio e mulțumit că e el. Dacă ar fi fost altcineva – poate Terrone sau Picioare Putrede – ar fi reacționat. Fabrizio ar fi trebuit să se apere, și poate nu doar cu brațele. Fabrizio are un cuțit, pe care-l ține ascuns în saltea, și o șosetă plină cu monede. Șoseta a folosit-o deja în a doua seară de când sosise. Cuțitul doar îl arătase, ca să-i facă pe ceilalți să înțeleagă că trebuie să-l lase în pace. Acolo aproape toți au un cuțit. Picioare Putrede are și un box. Zice că și l-a făcut el singur unde stătea înainte, pentru că îl puseseră în atelier. Fabrizio nu-l crede; Picioare Putrede nu știe să facă nici pe dracu'. L-o fi furat de la alt dobitoc, sau l-a cumpărat.

Ricchione, în schimb, nu e genul care să reacționeze. El încearcă să se împrietenească cu toată lumea, sau se plânge și strigă. Ca atunci când i-au intrat doi în pat noaptea. A țipat până când i-au pus o pernă pe față. Ce i-or fi făcut, Fabrizio nu știa și nici nu voia să știe. Dar a doua zi, cei doi erau cu gura până la urechi, în timp ce Ricchione n-a apărut. Pe Ricchione ar trebui să-l trimită acasă, nu e potrivit. Dar trebuie să fi călcat pe cineva pe bătături și acum trage ponoasele.

Fabrizio întoarce privirea spre cameră. Ceilalți sunt deja în picioare în mijloc, în poziție de drepți, mimând pe cât posibil o pază marțială. Probabil fusese tras pe sfoară și pierduse contraapelul.

Îi dă brânci lui Ricchione și se pune în rând cu ceilalți. E un frig al dracului, iar tălpile se răcesc imediat. Cât mă-sa o fi ceasul? Trei, vede pe perete. Crede că nu s-a trezit. Nu e un contraapel, trebuie să fie o mizerie tip exercițiu de noapte, o alergare în noroi.

Dar nu e așa și îi explică asta un sergent, care e un calabrez înalt de un metru și-o flegmă, cu ochi care par două muște moarte. În italiana lui agramată și pe jumătate în dialect spune că trebuie făcută o livrare, dar că

e nevoie de șase dintre ei. Și că, dat fiind că e-o muncă de rahat, o să-i aleagă pe cei care l-au călcat pe nervi în zilele de dinainte. Și îl alege pe tipul care a sosit de nicio săptămână și care o fi deschis gura de două ori cu totul, pe Picioare Putrede, pe cei cărora li se zice Doi Frățiori pentru că stau mereu împreună, pe Drogherist, care e mereu pe jumătate distrus, și, bineînțeles, pe el.

Când îl anunță, sergentul îl privește în ochi și zâmbește dulce ca un dobitoc. Fabrizio își dorește imediat să-i sară la gât. Dar n-o face, pentru că din cauza unei prostii ca asta a ajuns la Peschiera. Alt sergent, alt zâmbet dulce de dobitoc, îi găsise murdari bocancii. Care, de altfel, nu erau. Doar că uitase să dea cu luciu pe cusături cu periuța de dinți, o idioțenie atât de mare că lui Fabrizio nu reușea să-i rămână în cap. Celălalt sergent cu celălalt zâmbet dulce de dobitoc îi făcuse un scandal monstru. Îi zisese că putea să uite de permisie în seara aceea și pe tot restul săptămânii. Și că scăpase numai pentru că îi etichetase deja, pentru că era un laxativ uman. Iar Fabrizio își scosese bocancul drept și îl pocnise în față până când sergentul căzuse lat. Și când era la pământ îi zisese că și el scăpase, că și el îl etichetase deja.

Și evident că l-au luat. Și evident că petrecuse un an și jumătate înjurându-și caracterul de rahat, în timp ce încerca să nu fie stâlcit de paznici sau ucis de insecte. Pentru că era adevărat ce se spunea, că închisoarea militară erau mai nasoală ca una normală, și că cea mai rea cazarmă era de preferat în locul celei mai bune celule.

Motiv pentru care Fabrizio nu reacționează. Mai mult, rămâne în poziție de drepți și spune ceva ce seamănă cu un „Da, să trăiți", care, venind de la el, pare aproape o glumă. Și, într-adevăr, sergentul nu stă să-l asculte.

Norocoșii se întorc în pat, cei șase aleși din grupă au zece minute să se îmbrace și, când ies în curte, îi așteaptă deja un camion cu prelată. Iar când urcă în spate, gata să fie duși cine știe unde în crucea nopții, au frumoasa surpriză să găsească o cutie de carton plină cu pliculețe umplute cu tărie.[15] Cineva o fi uitat-o, *își zice Fabrizio, chiar dacă Drogheristul zice că au lăsat-o înadins. O golesc pe jumate, în timp ce camionul saltă pe drumurile de țară care se îndepărtează de Mezzanone di*

15 Pe vremuri, soldații din armata italiană care făceau stagiul militar obligatoriu primeau pliculețe de aluminiu care conțineau o băutură alcoolică întăritoare sub formă de gel.

Zerbio, locul în care au pus mizeria de „depozit pentru explozibil" unde sunt numai cincizeci de oameni, cu un ofițer și doi subofițeri, făcut special pentru cei ca ei, pe care nu-i vrea nimeni nicăieri.

Călătoria durează, poate, jumătate de oră, printre hurducături și băutură. Cu toții sunt veseli din cauza alcoolului, în afară de Picioare Putrede care se plânge ca întotdeauna de bocanci și de bășici. Spune că atunci când va termina cu milităria n-o să mai poată merge și că va găsi un avocat dispus să asculte un ratat ca el. De parcă nu știe că în armată iei ce ți se dă, dacă nu ești destul de șmecher sau priceput să te pitești. Mai ales dacă dai cu mucii-n fasole și ajungi într-o cazarmă disciplinară, cum au făcut ei, cu toții.

Camionul se oprește și sergentul urlă să se dea jos. Sunt în fața unui hangar de ciment și plăci de metal, lung de vreo douăzeci de metri. Hangarul e în mijlocul unei împrejmuiri, iar împrejmuirea e în mijlocul pustietății, cu copaci și beznă. Fabrizio își zice că e un depozit militar, chiar dacă în afară de semn nu există alte indicații care să arate o cazarmă dependentă de un departament. Lângă magazie e o basculantă, cu plăcuță de înmatriculare civilă, și lângă ea sunt patru soldați îmbrăcați în haine de camuflaj care nu sunt de-ai lor. Fabrizio încearcă să înțeleagă de ce companie aparțin, dar nu au insigne de niciun fel. În afară de unul, care are tresele de caporal-major și îi dirijează pe ceilalți doar prin semne. Are talie medie, dar Fabrizio înțelege imediat că de caporalul ăla trebuie să se ferească. Parcă ar avea o aureolă de sfânt. Numai că a lui e neagră ca smoala.

Sergentul urcă înapoi la bordul camionului și pleacă fără să zică nici pâs. Ei șase se privesc năuci: ce dracu' se-ntâmplă? Le explică unul dintre soldații în haine de camuflaj, cu puține cuvinte și fără să zâmbească. Trebuie să intre și să golească depozitul. O să fie niște camioane care o să meargă înainte și înapoi, ei trebuie doar să le încarce și să termine înainte de zori.

Soldații fără insigne termină de încărcat în basculantă bidoane de metal care seamănă cu cele de kerosen. Sunt pline și grele, dar fac totul cu brațele, fără motostivuitor. Fabrizio speră să nu fie toate la fel de grele, altfel evadează și la dracu' cu caporalul-major cu față de killer. Are noroc: în camionul cu prelată sunt doar câteva sute de saci de gunoi închiși cu

bandă adezivă și mobilă veche, care pare să fie dintr-un birou. Pare că au fost aruncate înăuntru în grabă, lăsate claie peste grămadă.

Soldatul fără insigne le explică unde să găsească bandă adezivă ca să închidă sacii sparți și spune că pot fuma, dacă vor, și să și bea în continuare, pentru că a observat că Frățiorii își trec pe ascuns băutura de la unul la altul. În timp ce vorbește, nimănui nu-i trece prin minte să-l contrazică, toți aprobă dând din cap. Și Fabrizio, care de la bun început a fost chinuit de o amintire vagă, înțelege unde l-a mai văzut. Soldatul fără insigne e din localitatea lui. Nu l-a recunoscut imediat pentru că ultima oară când s-au întâlnit mergeau încă în curtea bisericii să bată mingea și să facă schimb de benzi desenate porcoase. Emilio, îl chema Emilio. Când ceilalți încep să încarce, Fabrizio merge lângă el și se prezintă. Își dau două palme pe spate, dar Emilio nu răspunde la întrebările lui despre locul ăla și despre companie. Îi spune doar să se miște, că nu-i de glumă cu caporalul-major. Și lui Emilio pare să-i fie frică de caporalul cu ochi răi, până într-acolo încât când îl vede intrând în depozit încetează să mai vorbească.

Și Fabrizio se preface nonșalant și se apleacă asupra unuia dintre primii saci. E moale și ușor, poate conține cârpe.

Apoi unul dintre saci se rupe și Fabrizio vede ce conține.

O să-l bântuie toată viața.

VIII. URMĂRIND BUSOLA

1.

Sosiră cu toții. Pompierii și ambulanțele, artificieri și geniști din armată. Sosiră primarul și prefectul, inspectorul și inspectorul adjunct, președintele Camerei și o mână de deputați. Sosiră reporteri și fotografi, un val de curioși, carele de reportaj ale principalelor televiziuni naționale, ANSA[16], o televiziune japoneză și corespondentul CNN. Sosiră inspectorul-șef Infanti, inspectorul Anzelmo de la poliția rutieră, agenții de la Unitatea Mobilă care nu erau în misiune și toți foștii colegi ai Colombei.

Ea nu văzu pe nimeni, cum nu văzu sosirea lui Santini și De Angelis, pentru că fusese deja transportată la spital cu o comoție cerebrală și o serie de echimoze și excoriații. Preț de ore întregi se lăsă mișcată ca o păpușă, doar vag conștientă unde se afla. De multe ori păru confuză și crezu că era iarăși în ziua cu Dezastrul. Același zgomot alb în urechi, același gust de cenușă și var în gură, aceeași duhoare de ars.

Între timp, Dante era ridicat de oamenii de la SIC și transportat la secția centrală. În ciuda protestelor sale, fu închis într-un birou, prins cu cătușe de un scaun și lăsat singur cu un paznic care îi ignoră rugămințile de a fi mutat undeva în aer liber. Lui Dante începu imediat să i se facă rău, fiind încă mai sensibil din cauza efortului depus în blocul incendiat cu câteva ore înainte. Strigă până se învineți, bătu din picioare. Când paznicul îi cârpi una peste față, se rostogoli pe podea rupând scaunul. Se ridică imediat și îl ținu la distanță pe paznicul care încerca să-l prindă rotind brațul scaunului de care erau prinse cătușele care îi atârnau de una dintre încheieturi. Sosiră alți trei și îl imobilizară la pământ. El își pierdu respirația și leșină.

Se trezi încătușat de balustrada unui balcon, cu Santini care îi făcea cu ou și cu oțet pe agenți pentru că îl ținuseră într-un spațiu închis. Avea

16 Agenzia Nazionale Stampa Associata, cea mai mare agenție italiană de știri. (*n.trad.*).

gura uscată și se chinuia să focalizeze, și doar o durere la stomac îl aduse înapoi în prezent. Sub el, traficul de pe via San Vitale era blocat de garduri și mașini de poliție.

— Mă țin prizonier împotriva voinței mele și mă torturează, strigă el ca să se facă auzit de jos. Anunțați-l pe avocatul meu! îl cheamă Roberto Minutillo, îl găsiți pe internet.

Santini se apropie de el în fugă.

— Ciocu' mic sau pun să vă ducă înapoi înăuntru. Și o să mă asigur că n-o să existe ferestre.

— Și dacă crăp? Îmi faceți cadavrul să dispară?

Santini se aplecă spre el.

— A fost un ucis un funcționar al poliției. Credeți că-mi fac prea multe probleme în legătură cu ce vi s-ar putea întâmpla?

— Eu eram acolo, vă amintiți?

— De asta sunteți aici.

Santini trase spre el un scaun cu rotile. Șase agenți în uniformă și civil se călcau în picioare în fața ușii cu geam, privind scena.

— Permiteți-mi să vă explic situația. A avut loc un atentat. Unii invocă deja legea marțială, alții vorbesc despre întoarcerea Brigăzilor Roșii. Iar cei ca mine trebuie să încerce să înțeleagă ce s-a întâmplat. Și au puțină răbdare cu cei care nu colaborează.

— Nimeni nu mi-a adresat încă vreo întrebare.

— Sunt pe punctul de-a o face. În numele magistratului însărcinat cu acest caz.

— Lăsați-mă să ghicesc: De Angelis?

— Nu vă privește. O să-l întâlniți după semnarea procesului-verbal.

— Dacă sunt cuminte, altfel mă aruncați pe geam.

Santini strânse din fălci.

— De ce vreți să mă faceți să-mi pierd răbdarea?

Dante se gândi că Santini era complet fără Dumnezeu. Urma să-l lovească? Credea că nu. Oricât ar fi vrut, ochii țării întregi erau ațintiți asupra secției în momente acelea. Dacă ar fi avut vreun dubiu că Dante era implicat cu ceva, poate că i s-ar fi rupt în paișpe. Dar în clipa aceea Santini era confuz. Se vedea clar după linia umerilor care duceau povara celor întâmplate, iar faptul că își atingea întruna fața și își lingea

imperceptibil buzele arăta derută și teamă. Dădea din gură, dar nu înțelegea ce se întâmplă. Sau – mai era o ipoteză – știa foarte bine despre ce era vorba, dar nu știa la fel de bine ce pești să prindă. Iar asta era și mai îngrijorător.

Până atunci, Dante îl considerase pe Santini o brută fără creier, un polițai de banc care, cu picioroangele lui plate, era în stare numai să distrugă probele și să creeze confuzie. Dar ultimele cuvinte ale lui Rovere dădeau de înțeles că Tatăl nu acționa singur, iar Dante nu credea că se referă la vreun bătăuș implicat de nevoie, cum fusese Bodini. Rovere se temea că ar exista alți complici. Care? Oare un agent de la SIC? Același în care nu avea încredere nici Colomba?

Dante simțea că adevărul era la o aruncătură de băț, dar încă prea departe. Trebuia să plece de-acolo, dacă Santini era cu adevărat implicat, iar singurul mod de a face asta era să facă pe tâmpitul. Toate astea îi trecură prin minte în câteva secunde, timp în care Santini îl scruta cu privirea, bănuitor. *Amintește-ți că e polițai, că e obișnuit cu cei care mint,* își zise. Iar dacă era implicat, era mai puțin prost decât părea.

— Întrebați-mă ce vreți să știți, zise Dante coborând privirea, imitând acceptabil umilința. Dar, mai înainte, vă rog, spuneți-mi cum se simte *dottoressa* Caselli.

— Nu am vești de la spital, dar nu părea grav, răspunse Santini, scrutându-l în continuare. Aveți o relație foarte intimă?

— Nu.

— Așa pare.

— Asta vreți să știți, dacă avem o relație intimă? zise Dante uitând rolul pe care trebuia să-l joace.

— Și asta.

— Nu, nu avem. Ne-am întâlnit doar de câteva ori săptămâna trecută.

— De asta locuiți împreună într-un hotel?

Rahat, știau de asta.

— Nu locuim împreună. Eu locuiesc acolo, răspunse Dante. Ea a venit să mă viziteze de câteva ori. Întrebați la recepție dacă nu mă credeți.

— Deocamdată nu mă interesează. Ce căutați în blocul lui *dottor* Rovere când a explodat?

— Am intrat după.

Santini se apropie mai mult.

— După? Vreți să mă faceți să cred că ați intrat după explozie? Dumneavoastră care nu reușiți nici măcar să stați într-un spațiu normal închis v-ați avântat înăuntru ca un pompier?

Dante trase picioarele sub el, prefăcându-se mai speriat decât era. Trebuia să-i dea de înțeles lui Santini că era stăpân pe situație.

— Eram în stare de șoc, murmură el.

— Nu v-am auzit, lătră Santini.

— Eram în stare de șoc. Nu știu prea bine ce-am făcut.

Santini încuviință satisfăcut ca stăpânul unui câine care se rostogolește la comandă.

— Și de ce erați acolo?

— O însoțisem pe *dottoressa* Caselli ca să-l întâlnească pe *dottor* Rovere, zise Dante pe o tonalitate ceva mai înaltă, simulând un ușor tremur al vocii.

— Și care era motivul întâlnirii?

Santini avea experiența a mii de interogatorii, Dante nu putea să mintă pe față. Trebuia să se limiteze la manipularea adevărului, recunoscând puținul pe care Santini îl știa deja.

— Răpirea lui Luca Maugeri.

Santini încuviință.

— Deci *dottoressa* Caselli cerceta în continuare?

— Da.

— Din ce motiv?

Și aici era inutil să mintă.

— La rugămintea lui *dottor* Rovere. Nu avea încredere în felul în care se desfășura ancheta.

— Noi de la SIC?

— Da. Și nici în magistrat. Spunea că era un cretin.

Ultima frază era complet falsă, dar se gândi că mergea adăugată. Cineva ca Rovere ar fi putut s-o rostească și numai ca să-l liniștească pe Dante în privința motivelor sale. Ascunzându-le pe cele adevărate.

Nu e singur.

Santini strâmbă gura.

— Asta poate n-o punem în procesul-verbal, bine? Să nu le stricăm morților imaginea.

— Decideți dumneavoastră.

— *Dottor* Rovere v-a cerut consultanța?

Spuse „consultanța” de parcă ar fi fost o înjurătură

— Da.

— Și ce voiați să-i spuneți lui Rovere ieri seară?

— Că mai aveam nevoie de timp.

— Tot Rovere v-a cerut să consultați și listele copiilor morți în ultimii ani?

Infanti ciripise imediat. Colomba ar fi trebuit să-și aleagă prieteni mai buni.

— Nu, a fost ideea mea. Căutam corespondențe cu ceea ce s-a întâmplat la Pratoni.

Santini miji ochii. Interes sau teamă? Și dacă era teamă, era de frică să nu se facă de râs sau din alte motive?

Nu e singur.

— Și le-ați găsit?

Dante trebuia să joace cât mai bine. Și o făcu protestând.

— Am nevoie de mai mult timp, la dracu’! zise el. Sunt mii de cazuri care pot fi interconectate.

Exageră voit numărul.

Lui Santini îi scăpă un zâmbet. Deriziune sau ușurare? Dante detesta îndoiala.

— Mii?

Dante se pregăti din nou.

— Tatăl acționează din umbră de mai bine de treizeci de ani! Știți pe câți copii poate să fi pus mâna?

Spusese aproape adevărul, dar în așa fel încât oricine și-ar zis că e nebun de legat.

— Tatăl e răpitorul dumneavoastră, nu? Întors de dincolo de mormânt.

Dante riscă un contrapunct. Dacă s-ar fi arătat doar supus, Santini ar fi început să intre la bănuieli.

— Faceți mișto de mine.

— Deloc, zise Santini cu un zâmbet mai vizibil acum. Iar dovada e fluierul acela pe care l-ați găsit la un kilometru distanță. Corect?

— Dacă vreți să puneți problema așa.

— Corect?

— Da, zise Dante umil.

Cineva din fundal murmură neîncrezător, iar pentru Dante fu ca primul ropot de aplauze pentru reprezentația pe care o dădea.

— Și Caselli vă crede?

Atenție.

— Începea să se convingă, răspunse el, lăsând să se înțeleagă opusul.

— „Începea". Am înțeles. Iar dumneavoastră i-ați adus și alte *dovezi* – sublinie cuvântul – în afară de fluier?

— Eram în căutarea lor. V-am spus că am nevoie de timp!

Santini îl scrută cu privirea. Dante știa că instinctul lui îl făcea bănuitor dar, implicat sau nu, ceea ce-i spunea era exact ceea ce ar fi vrut să audă unul ca el.

— Ați fost vreodată acasă la *dottor* Rovere? întrebă Santini.

— Nu.

— Putem afla dacă mințiți, Torre.

— Și de ce v-aș minți, mă rog? Credeți că eu am pus bomba?

— După dumneavoastră atunci cine a pus-o?

Dante își ținu respirația. Ajunseseră la punctul culminant.

— Tatăl. Omul care m-a răpit.

De data asta se auziră mai multe murmure. Santini se întoarse ca să le facă să înceteze, dar Dante înțelese că făcea spectacol. Îi plăcea publicul.

— Ați mai găsit vreun fluier, Torre? întrebă din nou.

— Era unul singur.

— Am uitat. Al dumneavoastră. Și de ce omul care v-a răpit ar fi vrut să-l ucidă pe *dottor* Rovere?

Dante se simți ca atunci când, la douăzeci de ani, jucase banii de hotel la ruletă pe terasa unui casino la Bad Gastein. Un pariu direct: totul pe roșu. În clipa aceea făcu același lucru.

— Pentru că îi e frică de mine. Pentru că știa că Rovere m-ar fi crezut mai devreme sau mai târziu.

În Austria, Dante scăpase în timpul nopții ca să nu plătească nota de la hotel, lăsându-și acolo hainele. De data asta îi merse mai bine. Umerii lui Santini coborâră câțiva milimetri și știu că a câștigat.

— Am înțeles.

Santini îi mai puse alte întrebări de rutină – dacă văzuse pe cineva, dacă auzise ceva – apoi se ridică. Dante puse cireașa pe tort: întinse mâna rea și îl prinse de geacă. Inspectorul se eliberă cu un gest dezgustat, dar el se prefăcu că nu observă.

— Dumneavoastră mă credeți, nu-i așa? zise el patetic. Veți deschide o anchetă ca să-l căutați pe Tată?

Santini îi întoarse spatele și îi zise ceva unuia dintre agenții în uniformă. Când intră pe ușă, văzu că era Alberti. Se abținu să-i facă cu ochiul.

— Adu-i niște apă și ceva de mâncare, zise Santini. Să-i arătăm că nu suntem niște bestii.

Apoi ieși.

Alberti se apropie îndatoritor de el.

— Ce vreți? O cafea, domnule Torre?

Dante își schimbă expresia facială.

— Nici să nu-ncerci. Un ceai e foarte bun. Și niște țigări, la dracu'. Sunt într-o abstinență de nicotină că-mi vine să mor.

Uluit de schimbarea bruscă – Dante i se păruse zdrobit și extenuat – Alberti îi aduse un ceai călduț, un pachet de biscuiți de la tonomat și o țigară fără filtru.

O oră mai târziu, când lui Dante îi fuseseră deja scoase cătușele, sosi Minutillo.

Avocatul ceru să vorbească cu clientul lui fără martori și închise ușa în fața polițiștilor.

— Cum te simți? întrebă când fură singuri.

— Îți poți închipui.

Dante, care nu putea ști dacă îi asculta cineva sau nu, coborî vocea.

— Santini s-a convins că nu sunt un pericol pentru el. Deocamdată.

— De ce ai fi un pericol pentru el?

— Poate e implicat.

— Cu Tatăl?

— Rovere era convins că cineva îl ajută pe Tată. Și a spus explicit că nu are încredere în De Angelis.

Aprinse țigara pe care i-o adusese Minutillo.

— De ce l-ar ajuta el sau Santini pe un asasin?

— Nu am idee.

Dante făcu un rotocol de fum.

— Dacă m-ai fi întrebat în urmă cu șase ore, ți-aș fi spus că era o tâmpenie. Dar după bombă…

— Lucrurile pot să nu fie legate între ele.

— Eu m-am răpit singur.

— Nu neglija ipoteza, Dante.

Dante clătină din cap.

— Ai făcut să dispară lucrurile din hotel?

— Normal. De asta am ajuns târziu. Imediat ce am auzit că te-au săltat, am fugit acolo. La fix, aș zise. În timp ce ieșeam, am văzut intrând niște indivizi care păreau agenți în civil.

— Probabil de la SIC. Cine te-a anunțat?

— Am prieteni aici în interior. Și la fel și tu. Mai mulți decât Santini.

Dante afișă rictusul.

— Nu-i prea greu. Sunt pe cale să fac ceva scârbos, Roberto. Îmi cer scuze anticipat, dar fă-mi jocul.

Apoi, cu voce tare, adăugă:

— Nu mă simt prea bine. Eu…

Dădu ochii peste cap, se aplecă înainte și vomită ceai și biscuiți pe pantofii lui Minutillo. Și ceea ce îi provocase spasme în stomac până atunci. Un dreptunghi de plastic albastru. Un stick USB.

— Dumnezeule mare, țipă Minutillo sărind teatral în picioare.

— Scuze! Stai să te ajut! exclamă Dante, prefăcându-se stângaci că vrea să-i curețe pantofii avocatului cu un șervețel de hârtie.

Înfășură abil stick-ul cu el și îl mototoli.

— Stai, mă descurc, zise Minutillo luând șervețelul și folosindu-l ca să se șteargă. Cât stătea aplecat, îi șopti la ureche:

— Ce e pe el?

— Era în haina lui Rovere. Sper să fie chestii utile. Altfel l-ar fi lăsat la birou cu PC-ul.

— Am înțeles, murmură Minutillo nemulțumit.

Apoi, cu voce tare, zise:

— Merg să mă clătesc la baie.

Dante îl fixă cu privirea.

— Bravo.

Minutillo se îndepărtă cu șervețelul murdar la vedere în mână. După cum își închipuise Dante, nimănui nu-i trecu prin minte să-l verifice.

2.

În timp ce Dante aștepta să plece de la secție, eventual înainte să-și dea seama cineva că mărturia lui scârțâia, iar Minutillo mergea spre birou simțindu-se de parcă ar fi avut în buzunar o grenadă, nu un stick, ziua Colombei trecea sub efectul calmantelor și analgezicelor în camera de la etajul al doilea al spitalului. Amestecul ținea la distanță criza, făcea amintirile să fie neclare și făcea timpul să treacă repede. La orele șaisprezece, infirmiera îi scoase perfuzia și imediat după aceea o figură cunoscută trecu pragul ușii cu un buchet de flori în mână. Era De Angelis. Cu puțin timp înainte se lăsase intervievat și fotografiat cu florile. Explicase presei că vizita era una de curtoazie pentru o polițistă curajoasă. Colomba întoarse fața la fereastră. Se vedeau copacii din parcul spitalului. Fără medicamente, capul începea să-i bubuie.

De Angelis lăsă florile pe masă. Trase un scaun lângă pat și se așeză.

— Cum vă simțiți, *dottoressa*? întrebă.

— Nu-i treaba dumneavoastră, răspunse cu glas încet Colomba.

Gâtul o durea de la fumul încins.

— Și nu cred că vă interesează.

— Știu că erați foarte legată de *dottor* Rovere, *dottoressa* Caselli, zise calm magistratul. Și îmi închipui cât de zguduită sunteți acum. Vreau să vă spun că îmi pare rău și mie. Am avut ocazia să-i prețuiesc capacitățile. Era un mare polițist.

Colomba nu se mișcă și nu zise nimic. De Angelis continuă imperturbabil.

— Și îmi pare rău că sunt aici să vă deranjez acum. Dar e fundamental să lămurim lucrurile dintre noi.

Colomba nu zise nimic.

— Ultima oară când ne-am întâlnit nu a mers prea bine, *dottoressa,* continuă De Angelis. Dar asta nu înseamnă că lucrurile nu se pot schimba. Că nu pot fi ajutate să se schimbe.

— Ce vreți?

— Doar să aflu cine l-a ucis pe *dottor* Rovere.

Colomba se întoarse brusc și ameți.

— Și credeți că eu nu vreau?

— De asta sunt aici. Știm deja că dumneavoastră ați lucrat în mod…

Zâmbi scurt.

— … aș putea spune „clandestin" la cazul răpirii lui Luca Maugeri. În căutarea unei teorii alternative celei prezentate de biroul meu.

— Și dacă ar fi așa?

— E o certitudine, nu o bănuială, zise magistratul lăsând să se vadă o urmă de duritate. Iar dacă înainte era doar un păcat venial și ați fi putut scăpa doar trasă puțin de urechi, acum lucrurile s-au schimbat, *dottoressa.* Trebuie să știu dacă credeți că moartea lui *dottor* Rovere are vreo legătură cu ancheta dumneavoastră.

Cuvintele lui De Angelis erau raționale, iar Colomba le simți atacându-i voința, în clipa aceea mai fragilă ca niciodată. Dar Rovere nu avea încredere în De Angelis, iar neîncrederea aceea îi fusese testamentul.

— Nu știu, răspunse. Cum aș putea să știu?

— Nu vă jucați cu mine, *dottoressa.* Dacă v-ați fi apropiat de o probă oarecare care să susțină ipoteza, să spunem, *alternativă* în privința răpirii lui Luca Maugeri, asta ar fi putut fi un motiv foarte bun care să-l împingă pe un răpitor și un asasin dezechilibrat să oprească cercetările. Mai ales dacă *dottor* Rovere vă susținea în aceste cercetări. Sau chiar fusese cauza lor.

— Vă referiți la Tată?

— Mă refer la orice m-ar putea ajuta să ajung la cei răspunzători pentru atentat. Sunt șase morți pe lângă *dottor* Rovere, știați? Și două persoane grav rănite.

— Mă îndoiesc că m-ați crede.

— Puneți-mă la încercare. Și, în ceea ce privește poziția dumneavoastră personală, chiar dacă e puțin neobișnuită, voi declara că ați făcut cercetările cu autorizația biroului meu.

Deja se leapădă de Santini, își zise Colomba. *Maugeri e la răcoare de două săptămâni și n-a mărturisit. De Angelis n-a găsit alte dovezi împotriva lui. Începe să-i fie teamă că și-a luat țeapă.* Dacă ar fi fost sigură de asta, ar fi spus tot, dar din nou suspiciunile lui Rovere deveniră ale ei.

— Nu am găsit nimic.

— Înțeleg. Și la ce v-au folosit datele cerute inspectorului Infanti?

Colomba se gândi că ar fi trebuit să-și găsească prieteni mai buni. Și, fără să știe, susținu versiunea lui Dante.

— Domnul Torre voia să studieze cazuri asemănătoare, căutând legături. Din păcate nu a găsit niciuna.

— Dacă nu a găsit nimic, de ce v-ați întâlnit cu Rovere?

— Vizită de curtoazie.

De Angelis își scoase ochelarii cu ramă grea, neagră, curăță lentilele cu cravata și și-i puse la loc pe nas.

— Prin urmare nu aveți nicio bănuială, nici măcar ceva vag? Nu doar în privința răpitorului supranumit Tatăl. Ceva ce v-ar fi putut sugera *dottor* Rovere.

— Nu se aștepta să fie omorât. Asta vă garantez.

Ca să-și ascundă lacrimile, Colomba întoarse din nou capul spre fereastră.

De Angelis îi luă bărbia și o întoarse spre el.

— Eu am venit aici să vă ofer prietenia mea. Vă rog, acceptați-o.

Colomba își fixă ochii în ai magistratului. Ochii ei păreau nenaturali, cu verdele irisului care ieșea în evidență pe corneele înroșite. Ai lui De Angelis erau două oglinzi opace în spatele lentilelor fumé, prin care era imposibil să-i întrezărești gândurile.

— Să nu mă mai atingeți vreodată, îi zise. Sau nu mai răspund de gesturile mele.

Magistratul retrase mâna.

— Și…

— Nu mai am nimic de spus.

De Angelis se ridică.

— Ați ales, Caselli.

Ieșind, se prefăcu că se împiedică de masă. Florile se zdrobiră de podea.

3.

Vizita lui De Angelis parcă dăduse semnalul. În următoarele două ore, Colomba nu reuși să stea deloc singură. Mai întâi veni mama ei, dornică să fie consolată, apoi prietenii cărora le trăsese clapa în seara în care mersese la Pratoni ca să vadă cadavrul Luciei Balestri și pe care nu-i mai auzise de atunci. Când o întrebară dacă avea nevoie de ceva, le zise să meargă acasă și să-i aducă un schimb de haine, dat fiind că mama ei se declarase prea cutremurată ca s-o facă.

Cei doi promiseră să se întoarcă în dimineața următoare și o făcură să jure că din clipa aceea nu aveau să se mai scape din ochi. După ei intră un mic grup de colegi de la Unitatea Mobilă, care rămaseră șocați s-o vadă atât de palidă și suferindă. Ieșind, își ziseră că arăta exact ca *data trecută,* referindu-se la Dezastru, și că era o coincidență stranie să supraviețuiască la două atentate cu explozibil. Unul dintre ei se hazardă să observe: „Și dacă nu e o coincidență…”, făcându-i pe toți să amuțească. Nu știau că era același lucru pe care, în clipa aceea, chiar dacă formulat diferit, i-l spunea De Angelis lui Santini, obosit după o zi lungă de interogatorii și cercetări.

La spital sosi și Alberti, foarte stânjenit în rolul de vizitator. Era în civil, iar în hanorac Abercrombie și blugi arăta o dată în plus ca un student prea în vârstă. Colomba se bucură să-l vadă, chiar dacă era extenuată după acel du-te-vino de persoane.

Alberti îi întinse un pachețel. Ea îl deschise și descoperi că avea înăuntru un MP3. Un model nu chiar recent, dar oricum funcțional.

— Ești nebun, nu pot să-l accept, îi zise. Știu cât câștigi.

El roși.

— De fapt e reciclat și de la bun început era o chinezărie la doi euro. Cadoul e ce e pe el.

Colomba privi player-ul, surprinsă. Se chinuia să focalizeze imaginea, cu toate medicamentele și șocul pe care-l suferise.

— Și ce e?

— Muzică. Compusă de mine. Electronică emoțională. Nu știu dacă-l știți pe Nicolas Jaar… mă inspir de la el.

Colomba nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea Alberti.

— Cred că m-am oprit la Red Hot Chili Peppers, dar mulțumesc. Nu știam că ești compozitor.

— Deocamdată e doar un hobby. Dacă nu vă plac piesele mele, ștergeți-le și puneți pe el ce vreți.

Ezită.

— L-am văzut pe domnul Torre azi.

Colombei i se șterse zâmbetul și îl prinse pe Alberti de braț.

— Cum se simte?

El coborî glasul.

— Spune că de vină a fost răpitorul lui. Că a luat mii de copii. Dacă-mi permiteți, nu părea în toate mințile.

— Cine l-a interogat?

— Santini. Dar nu l-a crezut. Și, sincer să fiu, era și greu.

— Dante cum și-a justificat afirmația?

— Nicicum. De asta i-a râs Santini în față. Mi-a părut rău pentru el.

Colomba închise ochii o clipă, uluită. Îl strânseseră cu ușa și Dante tăcuse cu prețul de a trece drept nebun. Nici măcar el nu credea.

— Acum unde e?

— Încă la secție, chiar dacă avocatul lui face pe dracu-n patru să-l scoată. Cred că magistrații o să-l trimită acasă curând. Nu au motiv să-l rețină, nu?

Privirea lui Alberti aproape că o implora.

— Nu are nimic de ascuns, zise Colomba.

— N-aveam niciun dubiu, *dottoressa*. Îmi e simpatic, chiar dacă are un caracter neplăcut. A avut o grămadă de necazuri în viață.

— Ce se știe despre explozie?

— Cei de la Criminalistică încă cercetează.

— Au văzut pe cineva intrând? Au găsit ceva?

— *Dottoressa…* dacă a apărut ceva, mie oricum nu-mi spun. Sunt doar un *pinguin* care lucrează pe mașină.

Colomba înțelese că avea dreptate.

— Dacă descoperi ceva, te rog, anunță-mă.

— Sigur. Acum plec, să vă las să vă odihniți.

— Mulțumesc.

Dar Colomba avea capul prea plin ca să poată dormi. Când încerca, începea imediat să vadă din nou flăcăruia care se aprindea în apartamentul lui Rovere, auzea din nou trosnetul flăcărilor, atât de asemănător cu al celor care mistuiseră restaurantul din Paris. Și, brusc, se întorcea în urmă cu zece luni, iar umbrele care șopteau i se roteau în cap. Se trezi și adormi la loc de cel puțin trei ori, apoi renunță și îl convinse pe medic să nu-i mai dea alte calmante. În perfuzia pe care i-o puseseră înainte de cină erau numai antibiotice și analgezice care îi calmară durerea de cap atât cât să poată gândi limpede. Durerea pentru moartea lui Rovere continua să-i răsară în șirul gândurilor, oricât se străduia s-o țină departe. Încă i se părea imposibil să-l fi pierdut. Și-l amintea în primii ani la Palermo, unul dintre puținii funcționari care cobora în stradă cu agenții când se întâmpla ceva. Ca vice-comisar, ea ceruse să meargă la departamentul pentru Crimă organizată, dar Rovere voise să vină cu el la Antidrog. Considera că o femeie putea să lucreze mai bine sub acoperire, și avea dreptate. Timp de doi ani Colomba fusese clientă, drogată, dealer și nimeni nu bănuise vreodată că era polițistă. Apoi chipul ei circulase prea mult, și fusese mutată la departamentul pentru infracțiuni minore – prima femeie care a lucrat alături de Șoimi[17] – cu Rovere urmărindu-i în continuare progresele de la distanță și susținând-o împotriva funcționarilor misogini care încercau să-i minimalizeze meritele.

Colomba își pierduse tatăl când era mică din cauza unui infarct și fusese mereu atrasă de figuri masculine puternice, care, într-o oarecare măsură, să-i ia locul. Deseori o dezamăgiseră, ca iubiții care se dovediseră incapabili să-i stea alături în timpul repetatelor schimbări pe care le suferise cariera ei. Rovere niciodată. Fusese mereu lângă ea. La o distanță discretă – în relația lor nu erau prevăzute manifestări de

17 Poreclă dată polițiștilor din acest departament. (*n.trad.*).

afecțiune sau vizite sociale, cu excepția cinei când Elena se simțea încă bine – dar în mod constant. Apoi o trădase astfel. Sau ea începuse, de fapt?

Cu luciditatea pe care i-o permitea febra în continuă creștere, Colomba se gândi că poate ea fusese cea care rupsese relația mai întâi, când se hotărâse să-și dea demisia, și o făcuse ascunzându-i adevărata ei stare. Atacurile ei de panică, temerile ei. Dar era suficient să-i justifice acțiunile lui Rovere, faptul că o folosise ca pe un pion în partida de șah împotriva Tatălui?

Își răspunse că nu. Motivul trebuia să fie altul, ceva mai puternic decât afecțiunea pe care, Colomba era sigură, i-o purta el, mai puternic decât loialitatea pe care Rovere o demonstrase mereu față de subalterni, mai mult chiar decât față de superiori. Și, cu siguranță, nu era o luptă pentru putere ca să-i ia locul lui Santini la SIC. Acum Colomba vedea clar că fusese o minciună, pentru ca ea să nu mai pună întrebări în legătură cu adevăratele motive din spate. Rovere fusese dispus să treacă în ochii ei drept un carierist invidios și meschin numai ca s-o implice. Dacă n-ar fi fost ucis, Colomba ar fi abandonat jocul, dar acum știa că trebuie să-i preia moștenirea, oricât de grea era.

Și, în timp ce se gândea cum să continue, umbra unui bărbat în cămașă se puse între ea și fereastra pe care intra soarele la asfințit. Era Tirelli, care o privea cu gingășie.

— Mario, ce cauți aici cu cămașa pe tine?

Tirelli zâmbi, punând bastonașul de lemn dulce înapoi în buzunar.

— Ai uitat că sunt medic?

Se apropie de ea ca s-o examineze.

— Lasă-mă să văd cum ești. Pupilele sunt bune… Ridică privirea în tavan… Acum la dreapta…

Colomba se mișcă jenată.

— Nu-i nevoie să mă consulți…

— Care-i problema?

— Toți pacienții tăi sunt în general morți.

— Am și alte specializări, fetițo. Dar recunosc că dau tot ce-i mai bun cu trupurile reci.

Chipul i se întristă.

— M-au rugat să fac autopsia lui Rovere, dar… am preferat să-i las pe asistenții mei s-o facă.

Lacrimile pe care Colomba le ținuse sub control în ultimele ore se întoarseră și ieșiră la suprafață.

— Cum a murit?

— Hemoragie datorată unei leziuni la nivelul arterei mezenterice superioare. Un fragment metalic a trecut pur și simplu prin ea.

Colomba își suflă nasul într-un șervețel de hârtie.

— A suferit?

— Nu mult. Și n-o spun ca să te consolez. Avea o leziune severă la măduva spinării, nu mai simțea nimic de la stern în jos. Și nu a murit singur.

— Cine era cu el?

— Prietenul tău. Domnul Torre. A rămas cu el. Când au ajuns ajutoarele, el era acolo și îi ținea capul în mâini.

Colomba era stupefiată.

— Dante a intrat?

— Da. Nu-ți mai amintești nimic?

— Nimic. Dar lui Dante îi e frică de locurile închise, darmite să intre într-un bloc în flăcări… Cum a reușit?

Tirelli o mângâie.

— Poate că avea un motiv întemeiat. A făcut în așa fel încât să fii scoasă afară.

— Doamne…

Totul i se părea încă ireal.

— Mario, trebuie să mă ajuți.

Tirelli se așeză pe scaunul unde cu câteva ore mai înainte De Angeli își ținuse micul discurs.

— Cu ce?

— Dante avea dreptate. Tatăl e în spatele răpirii băiatului familiei Maugeri. Și cred că el a fost cel care a pus bomba acasă la Rovere…

— Trebuie să te odihnești, Colomba…

— Nu, nu. Nu mi-am ieșit din minți.

Colomba se ridică în capul oaselor și căută o expresie care să n-o facă să pară o sărmană nebună cuprinsă de delir.

— Am făcut cercetări. Și am găsit niște puncte de legătură. Și Rovere știa că Tatăl era încă activ. De asta m-a făcut să-l introduc în joc pe Dante.

Tirelli o scrută cu privirea.

— Ești sigură de ce spui?

— Rovere mi-a confirmat înainte să moară. Știa ceva ce n-a avut timp să ne spună, de asta a fost ucis.

Tirelli luă din nou lemnul dulce și îl molfăi.

— Recunosc, mă iei prin surprindere. Ai vorbit despre asta cu De Angelis?

— Nu. Rovere nu avea încredere în el. Și nici eu nu am. Dacă aș avea dovezi sigure, le-aș trânti cuiva în față. Dar nu le am. Am doar presupoziții. Eu știu că sunt adevărate, însă… trebuie să le dovedesc.

Colomba bău o gură din sticlă pentru a-și potoli durerea din gât.

— Îți închipui ce s-ar întâmpla dacă aș merge să-i povestesc inspectorului? Deja crede că Dezastrul de la Paris a fost vina mea. Dar dacă reușesc să-i dau ceva…

— Ce vrei să fac, Colomba?

— Ai auzit vreodată de Bussola d'Argento?

— Nu.

— Era o asociație care se ocupa de copiii cu probleme.

Îi povesti despre familia Palladino și de ce aflaseră ea și Dante.

— Și crezi că Tatăl a ales băiatul prin intermediul asociației? întrebă Tirelli la final.

— E posibil. Și poate că n-a fost singurul pe care l-a ales așa.

— Dar băiatul de la Pratoni nu mergea acolo…

— Asociația a dat faliment, iar Tatăl a trebuit să găsească alt mod de a-și alege victimele.

— Din nou, dacă există într-adevăr o legătură.

— De asta îți și povestesc. Tu cunoști o grămadă de oameni: medici, voluntari… Poți descoperi cine o administra? Mi-e de-ajuns să găsești pe cineva pe care să-l pot strânge cu ușa.

Tirelli se ridică cu greu, cu genunchii trosnindu-i.

— Îți amintești de filmul acela vechi, *Quincy*? întrebă.

Colomba făcu semn că nu.

— Era cu un anatomopatolog care vâna asasini. Mi s-a părut mereu ridicol. Eu fac cercetări în cadavre, nu pe stradă.

— Ești singurul căruia pot să-i cer asta.

El încuviință.

— Știu, de asta nu te refuz. O să dau câteva telefoane.

— Mulțumesc.

Tirelli se întoarse ca să plece. Ea îl strigă.

— Mario… vorbește numai cu persoane în care ai încredere și spune-le cât de puțin poți. Ai grijă.

Tirelli zâmbi.

— Normal că am. Țin la carcasa asta bătrână, zise arătându-și pieptul.

Colomba îl urmă cu privirea în timp ce ieșea. Gândindu-se la ce fusese Tatăl în stare să facă, nu putea să nu fie îngrijorată.

4.

Bărbatul pe care Colomba și Dante îl numeau Tatăl își pusese la punct un stil de viață care să nu iasă în evidență. Cumpăra doar din magazinele mari, schimbându-le prin rotație ca să nu înceapă să fie recunoscut de casieri. Purta numai haine de duzină, dar întotdeauna în ordine și curate ca să nu bată la ochi. Nu folosea culori vii, fantezii extravagante. Iubea griul și maroul, nu negrul, prea extrem. Mașina lui era un SUV cumpărat la mâna a doua, apartamentul avea două camere, sala de fitness – o serie de aparate pe care le ținea în cămară și le scotea în fiecare dimineață. Nu deținea un cont în bancă pe numele lui, nu mânca niciodată la restaurant, nu mergea niciodată la cinema sau la teatru. O dată la cincisprezece zile își acorda dreptul la o prostituată, aleasă neapărat de pe stradă dintre străinele care nu vorbeau italiană. Plătea cât trebuia, n-o mai întâlnea vreodată. Celelalte distracții ale sale erau televizorul și cărțile de istorie militară. Nu bea, nu fuma. Depindea numai de el însuși, și munca lui era de ajuns să-i umple viața. Nu avea prieteni, iar dintre puținele ființe omenești care îl cunoșteau, foarte puține îi știau numele adevărat sau ceea ce făcea cu adevărat.

Pe unul dintre ei îl avea în față în clipa aceea, la stația de benzină de la kilometrul opt al Grande Raccordo Anulare, într-un colț al piațetei, departe de camerele de luat vederi. Îmbătrânise urât, își zise. Grăsimea din jurul mijlocului și pectoralii lăsați arătau lipsă de exercițiu fizic, vinișoarele sparte de pe nas – excese. Și în plus zâmbea și trăncănea ca un prost, încercând să-i aducă aminte de episoade pe care le uitase cu prudență. Privindu-l, bărbatul pe care Dante și Colomba îl numeau Tatăl sau Zardoz se gândi să renunțe. Să-l salute cu nonșalanță, apoi să-l urmeze până acasă și să-l ucidă. Cineva ca el, incapabil de autodisciplină și de moderație, care nu știa să-și țină gura închisă, era numai un pericol. Dar un pericol mai mare plutea acum deasupra muncii lui și înțelese că nu putea s-o facă. Că trebuia să-l facă să dispară era sigur, dar după, când n-avea să-i mai fie de folos. Acum avea nevoie de un partener ca să reducă riscurile. Un partener *temporar*.

Bărbatul pe care nu-l mai văzuse de douăzeci de ani încuviință mulțumit când îi propuse sarcina, iar mulțumirea deveni entuziasm imediat ce află suma de care n-avea să se bucure niciodată. Și după multă trăncăneală inutilă, după anecdote și după bătăi pe spate, puse singura întrebare care conta. Întrebă când și unde.

— Diseară, răspunse. La spital.

Și îi dădu seringa.

5.

Minutillo reuși să-l elibereze pe Dante abia la șapte seara și trebui să-l sprijine în timp ce cobora scările secției. Dante nu dormise de mai bine de douăzeci și patru de ore, mâncase numai biscuiții din tonomat și nu se atinsese de medicamente și cofeină. Puțina luciditate care îi rămăsese după primul interogatoriu o consumase cu magistratul echipei lui De Angelis, care îi înregistrase depoziția. După asta își amintea fragmente, până când chipul prietenos al avocatului se ivise pe balconul unde era sechestrat, din fericire fără cătușe.

După cum se întâmplase și după întâlnirea cu De Angelis de la *autogrill,* Minutillo îl însoți pe Dante acasă și așteptă să facă un duș, să ia

o doză de psihotrope asortate cât pentru un elefant și o cană imensă de cafea. În mix Dante introduse pe ascuns și două comprimate de Ritalin, medicamentul care în Statele Unite era prescris pentru sedarea copiilor hiperactivi, dar care la adulți avea efect contrar. Cu pastilele și cofeina, în scurt timp Dante fu din nou în stare să se conecteze la lumea din jur, iar Minutillo reuși chiar să-l facă să mănânce un hamburger de soia și un pachet de crackers. În clipa aceea Dante își dădu seama că ceva nu era în ordine: în casă era mai mult haos decât lăsase. Stivele de cărți căzuseră, cutiile cu mâncare nu mai erau în ordine după culoare, plicurile fuseseră deschise. Din computer îi mai rămăsese doar monitorul, sertarele erau întredeschise și lăsau să se vadă conținutul. Punându-și gândurile în ordine, înțelese că și hainele erau în dezordine și că pentru a se schimba trebuia să caute într-o grămadă fără formă din fundul dulapului. Dacă nu s-ar fi mișcat ca un robot, și-ar fi dat seama imediat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el temându-se de răspuns.

— Au percheziționat casă, răspunse avocatul.

Dante lăsă cești le să cadă.

— Oh, rahat.

— Nu-ți face griji, o să-i pun să-ți dea înapoi totul.

— Tot ce? Ce au luat?

Minutillo ezită, stânjenit.

— Dante…

Dar el nu-l mai asculta, alergase deja în camera de oaspeți. Cutiile timpului care înainte o umpleau până în tavan dispăruseră. Pe podea rămăseseră numai coperta casetei video cu sezonul al doilea din *Supercar* și un maldăr de cartele telefonice vechi. Dante se aplecă să le strângă: erau din ani diferiți. Polițiștii probabil deschiseseră cutiile și aruncaseră totul la grămadă.

— Îmi pare rău, zise Minutillo în spatele lui.

Dante luă cartelele și le mototoli în pumn, rănindu-se cu plasticul rigid.

— Rahat! Rahat! strigă. Doi ani de muncă de pomană. De cercetări, de catalogare!

— O să se întoarcă totul acasă.

— Murdar, amestecat! Rahat!

Dante dădu cu cartelele de perete, apoi puse mâinile pe cadrul patului care în ultimii ani rămăsese acoperit de colecția lui și îl smuci lovindu-l de podea, ridicând un nor de praf, înjurând în trei limbi diferite.

Minutillo îl lăsă să se descarce dar episodul, dată fiind starea de slăbiciune fizică a prietenului și clientului său, nu dură mult. Dante se lăsă să cadă pe cadrul patului, simțindu-se violat și murdar, cu ochii lucioși. Voia să plângă.

— Am fost aici tot timpul, zise Minutillo, încercând să-l consoleze. Am limitat pagubele.

— Acum am înțeles de ce mi se părea scârboasă cafeaua. Au amestecat boabele. O să trebuiască să le separ din nou, una câte una. Sau să arunc totul.

Minutillo încercă s-o dea pe glumă.

— Poți să-i spui „amestec De Angelis”.

— El a dat ordinul, nu-i așa?

Dante ridică o mână.

— Nu, nu, răspunde. Mă simt și-așa destul de cretin că am pus întrebarea. E evident. Sunt înscris în registrul suspecților?

— Nu încă. Dar faptul că te-ai aflat la locul exploziei e o scuză suficientă pentru procuratură să te-ntoarcă pe toate fețele.

— Au percheziționat și acasă la CC?

— Da. Și au și suspendat-o, ca măsură de precauție. Ceea ce e un nonsens din moment ce i-au confiscat pistolul și legitimația în timp ce era sub efectul sedativelor.

— De Angelis ne-o plătește pentru că ne-am amestecat în anchetarea cazului Luca Maugeri, zise Dante mohorât.

— Dacă știu bine cum funcționează lucrurile astea, e abia începutul. Dacă va avea cel mai mic avantaj împotriva voastră, îl va folosi. Și…

Dante desfăcu brațele într-un gest de neplăcere.

— Ce? Hai, scuipă. Mai rău de-atât…

— Vestea se va răspândi de la procuratură, într-un fel sau altul. Despre faptul că ești „persoană informată asupra faptelor” sau anchetată. O să ajungi la ziar.

— O să iasă la suprafață toată vechea poveste.

— Da.

Dante se luă cu mâinile de cap.

— Rahat.

— O să-ți găsesc un loc în care să stai.

— Știi cât m-a costat să pun la punct apartamentul? întrebă Dante, încă stupefiat.

— Normal că știu.

Minutillo zâmbi.

— I-ai făcut scandal arhitectului.

— Pentru că era un pungaș. Iar acum va trebui să-l vând. Și cine îl cumpără așa spart? Un exhibiționist? O starletă porno care vrea să fie văzută goală de pe stradă?

— Când apele se vor calma..., începu Minutillo.

Dante îl întrerupse.

— Nu se vor calma. Chiar dacă Tatăl ar dispărea ca prin miracol împreună cu De Angelis și toți amicii lui, aici se va forma procesiunea persoanelor care-și caută rudele dispărute. „Vă rog, salvați-ne", zise el imitând o voce disperată. Am trecut deja prin asta.

Minutillo nu replică, știind că Dante avea dreptate. Se întâmplase deja în trecut, exact așa cum spunea.

— Acum trebuie să liniștești apele. Important e să nu-i dai alte puncte de sprijin lui De Angelis. Altfel e capabil să acționeze mai în forță decât atât.

Dante își privi vârfurile pantofilor.

— Ce era pe stick-ul lui Rovere?

— Nu am reușit să-l deschid. Îi cere parola și am preferat să evit s-o iau pe ghicite.

— Îl ai cu tine? Dă-mi-l, te rog.

Minutillo își trecu o mână prin părul pe care aproape că-l purta pieptănat în sus.

— Ai auzit ce ți-am spus mai înainte? În legătură cu ceea ce riști?

— Poate că de Angelis mă va lăsa în pace dacă bag capul în nisip, dar Tatăl?

— Până acum nu s-a luat de tine direct.

— Așa e. A omorât doar... câte persoane?... pentru că suntem pe urmele lui. Crezi că pot s-o las baltă acum?

Dante clătină din cap.

— Mă apropii, Roberto. E prea târziu ca s-o las baltă.

Minutillo oftă.

— Ce crezi că e pe stick?

— Pe cine cunoști care-și bate capul să pună parolă pe un stick?

— Pe nimeni.

— Atunci, orice ar fi, trebuie să fie important.

Minutillo îl fixă cu privirea în tăcere preț de câteva secunde pe prietenul lui.

— Îmi fac griji pentru tine, Dante, zise el. Cum nu mi-am mai făcut niciodată.

Dante zâmbi și simulă un căscat.

— Nu trebuie, sunt prea obosit ca să intru în bucluc. De fapt, acum o să trag un pui de somn.

Minutillo plecă, iar când Dante auzi zgomotul mașinii lui în timp ce rula de-a lungul străzii, introduse stick-ul într-un plic, pe care-l puse în buzunar, și ieși cu o geacă de fâș de culoarea țevii de pușcă, în care dispărea complet. Scările fură o nimica toată pe lângă ce trăise de curând, sau poate că era efectul amestecului potrivit de medicamente. Coborî în doar zece minute. Apoi, pe stradă, se uită în jur cu băgare de seamă. Nu fusese urmărit vreodată în viața lui, dar era sigur că ar fi fost în stare să-și dea seama dacă se ținea cineva după el și, după nenumărate ture pe străzile din cartierul San Lorenzo, care începeau să se umple de tineri, se convinse că nu era urmărit.

Primul popas îl făcu la Bar Marani, la capătul Viei dei Volsci. Proprietarii îl știau bine, era singurul client care se așeza în curticica împrejmuită, chiar și sub ploaia de iarnă, și aveau simpatie pentru el. Le lăsă lor plicul, anunțându-i că avea să treacă cineva să-l ia înainte de închidere, apoi merse pe jos la telefonul public de pe Via Boccanegra. Ajunse în vreo douăzeci de minute, iar plimbarea îi făcu bine, dându-i la o parte ultimele pânze de păianjen de pe creier. Îl sună pe Santiago, îi zise de unde să ridice plicul, îi explică ce avea de făcut și îl rugă să se grăbească. Da, banii existau, îl asigură, dar când era gata munca.

Când închise, înțelese că n-avea chef să se întoarcă acasă și să doarmă. Ritalin-ul, care înainte îi tăiase orice poftă de somn, acum îl

ardea pe dinăuntru ca benzina. Rotițele din creier continuau să se învârtă, elaborând ipoteze și scenarii, iar în fiecare dintre ele, din nou, Rovere era în centru. Acum că rezolvase misterul legat de implicarea lui în ancheta cazului Luca Maugeri, începea să se întrebe altceva. De când începuse Rovere să se ocupe de el? Și, mai ales, de ce?

Puținul pe care-l aflase de la Colomba despre el, despre anchetele din trecut, nu-l legau în niciun fel de Tată. Și apoi, despre Rovere își făcuse impresia că era un polițist bun, prudent, atent la pașii pe care-i făcea în afara și în timpul serviciului. Cu siguranță nu un neprevăzător care se arunca în ancheta altcuiva doar de dragul de-a o face.

Dante spera că măcar o parte din răspuns să vină de pe stick-ul care în curând avea să fie în mâinile abile ale lui Santiago. Dar avea o nevoie arzătoare să înțeleagă imediat, și putea să se consulte cu o singură persoană. Așteptă ca un arab să termine de vorbit la telefon cu prietena lui de departe și dădu un alt telefon. De data asta unei femei care ani întregi își căutase sora, până când Dante o găsise sub dușumeaua socrului. Se simțea îndatorată față de el și lucra la spitalul unde Colomba era în convalescență. Îi dădu numărul camerei, dar se scuză că nu era în tură. Dante ceru să i se explice structura secției și înțelese că se putea descurca și fără s-o știe. Nici prin anticamera minții, care de pe-acum fierbea incontrolabil, nu-i trecu să aștepte până dimineață. Chemă un taxi și merse cu geamurile larg deschise. Ceru să-l lase la mică distanță de spital, apoi sări gardul și intră în grădină. Între timp privea ferestrele de la etajul al doilea, numărând. Harta clădirii i se învârtea în cap: dacă închidea ochii putea s-o vadă ca și cum ar fi fost un desen tridimensional. Se opri sub un chiparos: camera era deasupra lui, la etajul al doilea. Folosi copacul ca pe o scară. Era un joc care-i ieșea bine întotdeauna. Se cățăra ca o maimuță, chiar dacă avea numai o mână pe deplin funcțională; corpul ușor îl ajuta. Una dintre ultimele ramuri suficient de solide să-l susțină ajungea la înălțimea ferestrei. Încălecă pe ea, dându-și seama că pervazul era prea departe ca să ajungă la el cu un salt. De acolo, însă, vedea patul slab conturat de lumina de veghe pe care Colomba o lăsase aprinsă și îi vedea chipul care se ivea dintre perne.

În timp ce se gândea să coboare ca să facă rost de niște pietricele pe care să le arunce în geam, observă că cineva se mișca în cameră. De

unde se afla, Dante îl distingea cu greu pe necunoscut, care stătea exact dincolo de punctul până la care ajungea dâra de lumină de la stâlpul de iluminat de afară, dar fu imediat sigur că ceva nu era în regulă. Purta un halat, dar cu toate astea nu se mișca la fel ca medicii sau infirmierii dintr-un spital, doar cu gesturi esențiale, aproape bruște, tipice persoanelor obișnuite să aibă de-a face cu suferința altora. Oricine ar fi fost, era foarte tensionat, de parcă ar fi știut că se afla undeva unde n-ar fi trebuit să fie.

Bărbatul făcu un pas spre pat, iar Dante putu să-i vadă mâinile. Le ținea prinse de marginile halatului, la nivelul pieptului, un gest universal pentru anxietate și autoapărare. Mișcările furișe erau ale cuiva care se grăbea să înfrunte o sarcină grea sau periculoasă. Dante nu voia să aștepte ca el să acționeze, trebuia să dea alarma, s-o trezească pe Colomba și întregul spital dacă era nevoie. Dar înainte să poată încerca, o șoaptă se ridică din întunericul dintre copaci și îl lovi ca un tren. Imediat, Dante începu să tremure incontrolabil. Șoapta aceea deștepta în el coșmaruri groaznice care nu adormiseră pe deplin vreodată, îi devora intestinele și îi înghețа sângele în vine.

Se apucă strâns de ramură, de parcă o forță irezistibilă îl trăgea spre pământ. *Nu te uita,* își zise. *Nu te uita în jos.* Dar șoapta aceea acționa în interiorul lui, anulând orice gând voluntar. Întoarse încet privirea spre originea sunetului, pata de întuneric dintre două felinare de grădină. Un bărbat stătea pe loc lângă zidul spitalului, cu brațele pe lângă corp, cu ochii care sclipeau aproape albi, de parcă erau goi. Ochi pe care Dante îi văzuse o singură dată în viața lui, dar pe care nu-i putea uita.

Bărbatul acela îi spunea să coboare. Îi spunea că era o Bestie proastă pe care o s-o pedepsească.

Era Tatăl.

6.

În camera Colombei, bărbatul în halat făcu încă un pas spre pat, blestemându-se pentru ceea ce se pregătea să facă. Nu că ar fi avut mustrări de conștiință, dar crezuse că lăsase în urmă zilele cu sânge și riscuri. Dar nimeni nu-l refuza pe Neamț, mai ales când te privea de parcă

își făcea calcule despre cum să-ți taie gâtul. Făcuse o greșeală imensă să nu închidă telefonul când îi auzise vocea inconfundabilă, provenită dintr-un trecut îndepărtat.

Dar cine și-ar fi închipuit că Neamțul era încă băgat în vechile povești? Ca să fie sincer, bărbatul fusese convins că era mort de multă vreme. În schimb, chiar cu păr alb și gușă, era același nemernic periculos. Cel mai rău dintre toți.

Neamțul… Bărbatul în halat cântări cuvântul în minte, fără să se grăbească. Nu-i aflase niciodată numele adevărat. *Fără nume. Fără notițe. Fără trăncăneală.* Erau reguli pe care Neamțul le impusese în anii de aur, chiar dacă lui nu i se aplicau. El știa mereu totul despre toți.

Își șterse sudoarea de pe frunte cu mâneca și se gândi încă o dată să lase totul baltă și să plece. Dar și dacă ar fi reușit să scape și să se ascundă o vreme, știa ce ar fi urmat după aceea: foametea. Adio rentă lunară, adio protecție. Și ideea de a se pune iar pe căutat de lucru după toți anii petrecuți cu burta la soare nu-l dădea pe spate. Chiar deloc. Mai bine să se supună ordinelor Neamțului, o lovitură și gata, și să se întoarcă la viața lui minunată.

Bărbatul în halat făcu încă un pas spre Colomba. O vedea bine acum, după ce ochii i se obișnuiseră cu întunericul: respira încet, cu șuierul prelungit al cuiva care are nasul înfundat. *Cine știe ce-o fi făcut de l-a călcat pe bătături pe Neamț,* își zise. Nu-l întrebase. Nu întrebase nici măcar de ce trebuia să moară.

Scoase seringa din buzunar, scotocind puțin cu mâinile în mănuși de cauciuc care îi scădeau sensibilitatea. Seringa era lungă de numai cinci centimetri și se termina cu un ac solid și scurt, de veterinar, mai rezistent și mai puțin probabil să se rupă. Neamțul îi spusese să introducă acul în punga perfuziei ca să nu lase urme pe corp. O treabă ușoară, pe care ar fi putut s-o facă de unul singur. Nu e ca și cum femeia îi cunoștea chipul Neamțului și s-ar fi alarmat găsindu-l în fața ei. Liniștea era o condiție fundamentală pentru sarcina aceea, la fel ca și anonimatul.

El intrase dându-se drept o rudă în vizită și se închisese într-o baie de la barul de la parter, așteptând să se aștearnă noaptea. Știa că aveau s-o curețe abia a doua zi dimineață, cum știa că pe secția obiectivului său erau numai doi infirmieri, în timp ce medicul de gardă era la urgențe.

Așteptase până trecuse de miezul nopții, apoi își pusese halatul și urcase scările, urmând traseul stabilit dinainte și ascunzându-se dacă trecea cineva. Fusese ușor, și ar fi fost și mai simplu să iasă. Însă dacă cineva și-ar fi dat seama de prezența lui… ei bine, instrucțiunile lui nu prevedeau să se lase prins.

Bărbatul în halat studie chipul Colombei ca să verifice încă o dată dacă dormea, apoi întinse un braț deasupra ei ca să apuce tubul perfuziei de pe latura cealaltă a patului.

În clipa aceea auzi în spatele lui un zgomot de sticlă spartă. Se întoarse brusc, cu inima în gât, descoperind că cineva făcuse țăndări geamul lovindu-l cu un pantof, care acum se învârtea încet pe podea.

— Ce se-ntâmplă? murmură Colomba, abia rostind cuvintele.

S-a trezit, la dracu', își zise bărbatul în halat.

— Trebuie să vă schimb perfuzia, zise zâmbind și încercând să pară profesionist. Culcați-vă la loc.

Colomba strâmbă din nas. Bărbatul duhnea a alcool și nu semăna cu infirmierii care îi spuseseră noapte bună. Apoi văzut fereastra spartă și se sprijini într-un cot, confuză.

— Stați o clipă…

— Stați nemișcată, vă rog.

Bărbatul în halat îi puse o mână pe umăr ca s-o imobilizeze, în timp ce o întindea din nou pe cealaltă spre perfuzie.

Colomba, de-acum complet trează, simți cu toată ființa că ceva nu era în regulă. Îl împinse la o parte.

— Nu mă atingeți.

Drept răspuns, bărbatul o înșfăcă de gât cu mâna liberă, iar gestul fu atât de neașteptat și violent încât Colomba își simți plămânii strângându-se deodată. Imediat umbrele din cameră începură să se agite și urechile să i se umple de șoapte și țipete. Bărbatul o trânti pe pat, imobilizând-o cu genunchiul și strângând-o în continuare de gât, în timp ce cu mâna stângă încerca din nou să ajungă la tub. Aproape să leșine, Colomba ținti fața agresorului cu degetele mâinii drepte. Avu noroc, îl nimeri într-un ochi și simți unghia arătătorului cum se înfige în pleoapă. Bărbatul mârâi și își duse mâinile la față, eliberând pe moment gâtul Colombei. Imediat ea încercă să urle, dar nu ieși niciun sunet.

Bărbatul îi trase un pumn în față, ea se rostogoli pe-o parte și alunecă pe podea, trăgând în cădere și perfuzia. Se lovi tare la cap și suferința acută goni umbrele înapoi. Luă o gură mare de aer și încercă din nou să urle, dar din nou gâtul i se strânse ca un nod. Agresorul ei, cu ochiul stâng sângerând, îi dădu un șut în coaste făcând-o să se lovească de perete, apoi încercă s-o înjunghie în gât cu seringa. De-acum nu-l mai interesa să facă lucrurile cum trebuie, voia doar să termine odată.

Cu ultimele puteri, Colomba ridică un picior și-l lovi în testicule cu fluierul piciorului. Bărbatul căzu pe patul liber din cameră, gâfâind și gemând, iar ea alergă în patru labe spre ușă, nereușind să se ridice. Întinse o mână spre clanță, care se răsuci în gol. Își dădu seama în clipa aceea că agresorul blocase ușa cu o pană de lemn. Bărbatul o apucă din spate și o făcu să se rostogolească până la perete. Colomba văzu o clipă numai stele verzi pe un fundal negru. Durerea din cap era cumplită.

Bărbatul în halat, aproape orbit din cauza sângelui, încercă din nou s-o înțepe cu acul. Colomba bloca disperată lovitura cu ambele mâini la doar câțiva centimetri de pieptul ei. Aplecat deasupra ei, bărbatul transpira și gâfâia ca niște foale, cu fața roșie de la efort și gura deschisă din care ieșea o respirație mefitică.

— Târfa dracului, murmură. Te aranjez io, curvă ce ești…

Colomba modifică deodată priza, trăgând în jos. Seringa descrise un arc și se înfipse puțin deasupra rotulei agresorului. Ea împinse pistonul până la capăt cu o lovitură. Bărbatul căscă gura să strige, dar nu ieși niciun sunet. Venele din gât și de pe față se umflară, el se învineți, apoi se prăbuși pe-o parte, cu ochiul sănătos devenit sticlos, cu spume la gură. Orice era în seringă, își făcu imediat efectul. Colomba îl auzi bolborosind și îl văzu contorsionându-se câteva secunde ca un vierme pe grătar, pentru ca apoi să rămână nemișcat. Îi pipăi gâtul căutându-i pulsul, dar nu-l găsi. Era mort.

În clipa aceea, cineva bătu la ușă.

7.

De pe coridor, o infirmieră o striga pe Colomba pe nume, încercând să deschidă ușa. Ea nu răspunse și rămase să se uite la cadavru, cu respirația întretăiată.

L-am omorât, își zise. Senzația arzătoare că îi curmase cuiva viața o consumă o clipă și Colomba avu un tremur interior care riscă s-o frângă. Oricine ar fi fost bărbatul acela, îi luase tot. Viitor și trecut, visuri și temeri. Cu un gest îl transformase din ființă vie în obiect. Într-o străfulgerare îi revăzu pe cei morți în Dezastru, apoi pe hoțul în care trăsese în primul an la Palermo și pe care-l văzuse agonizând pe trotuar, apoi primul ei cadavru, un drogat pe care îl găsise în casă după o săptămână, întins pe o saltea mizerabilă cu muște care-i acopereau fața. Simți pe umeri povara tuturor acelor morți, ca o mantie de ciment, simți din nou că se sufocă. Își înfipse unghiile în palme. *Nu acum,* își zise. *Nu pentru dobitocul ăsta care voia să te omoare.*

Bătăile în ușă continuau. Glasului infirmierei i se alătură cel al unui bărbat.

— Cred că polițista a căzut din pat, zise infirmiera.

— Nu e de la broască, replică bărbatul. Ceva blochează ușa.

Colomba se ridică în picioare cât de încet putea. Ce trebuia să facă? Ar fi fost logic să deschidă și să-și cheme colegii, dar știa că nimeni n-ar fi crezut-o când ar fi zis că bărbatul fusese trimis de Tată s-o ucidă. Și oricum s-ar fi pierdut minute prețioase, ore întregi. Iar Tatăl avea să-și fi șters orice urmă utilă, asta în caz că lăsase vreuna.

— Merg să iau ceva ca să fac o pârghie, zise bărbatul de afară.

Colomba își trecu o mână peste față. Dacă se hotăra să acționeze de capul ei, riscul la care se expunea era enorm. Acela de a fi anchetată de crimă, înainte de orice, pentru că victima unei agresiuni nu dispare lăsând în urmă un cadavru pe dușumea. Dacă o face, se expune la bănuieli. Clătină din cap, nervoasă pe ea însăși. Nu era momentul să se gândească la consecințe. Îi datora ceva lui Rovere, și la fel și copiilor pe care Tatăl îi luase.

Se uită în jur în căutarea unei căi de scăpare. Văzu geamul spart și își aminti de pantoful care zburase prin fereastră și care o trezise la

momentul potrivit. Un pantof pe care acum îl recunoștea, pentru că știa o singură persoană care purta Clippers de la Dr Martens cu talpă înaltă de două degete.

Se întinse să privească pe geamul spart. Se așteptase să-l vadă pe Dante pe pajiște și rămase interzisă găsindu-l agățat de ramura copacului din fața ei. Lumina stâlpului îi făcea chipul neliniștit să lucească.

— Dante! îl strigă ea chinuindu-și vocea fără putere.

Dante rămase nemișcat, fără să mute privirea. Strângea ramura cu brațele și picioarele și părea să nu-și dea seama unde se află.

Vocea bărbătească se întorsese.

— Încerc cu asta, zise el și imediat se auzi sunetul a ceva metalic care era introdus în tocul ușii.

— Doamna dinăuntru a răspuns?

— Nu. Nu era grav. Mai bine nu-mi băteam capul.

— Mă grăbesc cât pot.

— Rahat, murmură Colomba.

Își apucă agresorul de guler și îl trase în baie. Închise ușa și alergă la pat ca să îndrepte perfuzia, punând la loc tubul în brațul cu pansament. Trase apoi draperia peste fereastra spartă și ascunse Clipper-ul sub pat cu un șut. Mai rămâneau cioburile, dar nu prea le putea face ceva. Mută doar măsuța în mijlocul camerei și așeză scaunul în fața ușii, apoi făcu pana să alunece cât colo.

Ușa se deschise larg cu un tremur metalic. Infirmiera și bărbatul de la întreținere o găsiră pe Colomba așezată în fața pragului, blocând intrarea.

— Ați închis dumneavoastră? zise bărbatul, surprins, ținând în mână o șurubelniță mare.

— Nu, murmură Colomba. Se înțepenise. Am încercat să vă spun, dar mi-am pierdut vocea.

— Vă simțiți bine? întrebă infirmiera.

— Da.

Bărbatul de la întreținere își strânse uneltele și se îndepărtă complet năuc.

Infirmiera rămase s-o cerceteze pe Colomba. Nu știa ce să facă. Dacă ar fi fost o pacientă normală, ar fi obligat-o să se întoarcă în pat, dar polițista era un exemplar rar. În spital toți știau cine era și despre ea

umblau zvonuri deloc încurajatoare. Că nu era în toate mințile, înainte de toate. Și că și colegii ei ar avea dubii în legătură cu ea. Era de ajuns să te uiți la fața lor când intrau și ieșeau din camera ei. Infirmiera se întreba cum de nu-i puseseră un agent de pază la ușă, ca în filme.

— Trebuie să vă întoarceți în pat, zise ea, încercând să pară autoritară. Stați să vă ajut.

— Prefer să stau așezată, șopti Colomba, fixând-o cu privirea.

În ochii aceia infirmiera citi o amenințare întunecată, chiar dacă în realitate privirea Colombei implora. *Te rog, pleacă.*

— Sunteți sigură că vă simțiți bine?

— Pe cât posibil. Da, șopti Colomba. Vă rog, lăsați-mă în pace.

Infirmiera făcu un pas înapoi. Nu fusese niciodată agresată de un pacient, dar unora dintre colegii ei li se întâmplase, iar unul dintre ei făcuse și hepatită din cauza mușcăturii unui alcoolizat în delirium tremens: nu, merci.

— Îi spun medicului să urce să vă consulte, zise.

— Nu e nevoie, răspunse Colomba.

— Mai vedem, bombăni infirmiera, întorcându-i spatele și simțind un fior în timp ce făcea mișcarea.

Colomba așteptă câteva clipe, apoi sări în picioare și aproape căzu. Închise din nou ușa, puse la loc pana și se întoarse în baie. Corpul agresorului era unde îl lăsase. O baltă mare de urină se formase sub el. *Și asta,* își zise Colomba aplecându-se să-l caute prin buzunare. Găsi un portofel, un set de chei, telecomanda unui Opel și o cartelă magnetică. Niciun mobil. Întoarse cartela în mâini. Știa că în multe spitale personalul folosea un *badge ca* acela pentru a intra în diverse secții, dar ar fi trebuit să aibă tipărit pe ea numele posesorului și fotografia lui. Nici urmă de ele.

Un fals, copiat pentru ca agresorul să poată intra s-o omoare. Portofelul conținea niște bani, un card de credit și un permis de conducere, care părea autentic, pe numele lui Luciano Ferrari, născut în 58 și cu domiciliul în Roma pe Via Pompeo Magno numărul 1. Colomba îl puse la loc în portofelul pe care i-l introduse la loc în buzunar, și ascunse tot restul în mâneca pijamalei. Merse la dulăpiorul metalic din cameră. Hainele ei nu mai erau acolo, și se blestemă amintindu-și că le dăduse prietenilor veniți în vizită.

Luă mobilul și și-l strecură în bocanci. Aplecându-se să-i lege, simți că sângele i se scurge în cap și că lumina se stingea. Fu cât pe ce să leșine. Încă o dată își înfipse unghiile în palme și rezistă. Aruncă o privire pe fereastră – Dante era în continuare agățat de ramură –, dădu la o parte pana cu un șut și întredeschise ușa: coridorul era pustiu. Își aminti de pantof și se întoarse să-l ia, apoi ieși îndreptându-se spre casa scărilor, unde ajunse fără să fie văzută de nimeni. Coborârea fu obositoare și durerea de cap crescu și mai tare, provocându-i greață. La parter se pomeni în fața coridorului care ducea la Internări, închis cu două uși de sticlă automate dezactivate, și a ieșirii de urgență. Era cât pe ce să iasă pe cea din urmă când își dădu seama că ar fi pornit alarma în tot spitalul.

Coborî încă o rampă ajungând la o ușă de metal pe care scria ACCES PERMIS NUMAI PERSONALULUI MEDICAL. Era închisă, dar în prag Colomba văzu un cititor magnetic. Încercă *badge*-ul. Ușa se deblocă, iar ea intră pe un coridor de serviciu luminat de câteva lumini portocalii slabe. Niște săgeți de plastic colorat arătau direcțiile: vestiare, magazie, spălătorie. Colomba îl parcurse, sperând să găsească o ușă care s-o conducă afară. O găsi pe cea spre garajul acoperit, iar de acolo un gang plin cu chiștoace împrăștiate care dădea în parcul spitalului.

Înfiorându-se din cauza frigului în pijamaua ei de flanel, urmă conturul exterior al clădirii încercând să identifice poziția camerei sale. I se păru că trecu o viață de om, dar în cele din urmă își recunoscu fereastra, de la care o margine a perdelei se mișca în bătaia vântului prin geamul spart. Ridică ochii spre Dante, în continuare agățat de ramură. Încercă inutil să-i atragă atenția apoi, dat fiind că nu reușea, aruncă spre el pantoful, țintindu-i brațul.

Îl lovi în tâmplă și puțin a lipsit ca Dante să cadă cu capul în jos din cauza sperieturii și a durerii. Pantoful cântărea aproape jumătate de kilogram, nu fusese o lovitură slabă. Dar ajută să-l aducă la realitate.

— CC? murmură el ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis.

— Vino jos, mișcă-te, șopti ea.

Câteva clipe Dante nu se mișcă, apoi alunecă la pământ, cu o privire absentă.

— Ești vie, zise el.

Colomba culese pantoful și i-l întinse.

— Da, și mulțumită ție. Dar vorbim după. Dă-mi geaca ta.

Dante își scoase fâșul cu mișcări de somnambul, rămânând cu o helancă neagră, iar ea și-l puse. Îi era puțin strâmt la umeri, dar îi ajungea până sub genunchi. Dacă n-ar fi fost pantalonii de pijama cu purcelușii, mergea.

— L-am văzut, CC, zise Dante ca prin somn.

— Pe bărbatul din camera mea?

— Nu. Pe Tată.

— Îl vezi mereu în momentele nepotrivite, zise ea. Hai, să ne mișcăm.

Dante o prinse de braț oprind-o.

— Nu înțelegi, CC. Tatăl era aici. Mi-a vorbit.

— Și cum arăta?

Dante clipi.

— Nu-mi amintesc bine.

— Ok, atunci îmi povestești după. Acum să ne luăm tălpășița.

Ca să iasă, traversară camera de urgențe. Trecură de intrarea din spate folosind cartela magnetică, defilară prin fața medicilor și paramedicilor indiferenți care abia își dădură seama de prezența lor, se amestecară printre vreo douăzeci de persoane care așteptau și ieșiră pe ușă. În goană, pentru că atunci când Colomba îl trăsese pe Dante din parc se aprinsese lumina în ceea ce fusese camera ei, și peste zece minute zona urma să fie plină de patrule. În timp ce se îndepărtau, Dante îi povesti viziunea lui cu Tatăl.

— De asta ai aruncat pantoful?

— Nu reușeam să mă mișc, zise el. Sau să strig.

— Tu ești sigur că a fost într-adevăr Tatăl? întrebă Colomba trăgându-l pe prima stradă lăturalnică, departe de camerele video.

— Da.

— Pentru că dacă a fost o halucinație ai știi, nu? întrebă ea din nou, sceptică.

— Știu mereu când o iau razna.

Dante începea să se dezmeticească din nou și mergea mai normal. Trecutul era un amestec de imagini disparate și goluri.

— Și o fi ieșit înaintea noastră?

— Poate e încă înăuntru.

Dante se opri.

— Ar trebui să-l căutăm, CC.

— Ne-ar opri la intrare.

— De ce? Ce s-a întâmplat cu tipul din camera ta? întrebă el bănuitor.

— Așteaptă.

Colomba îl trase într-o pată de întuneric pentru că văzuse luminile unei mașini de poliție care se apropia. Mașina trecu fără să-i vadă.

— L-ai omorât? insistă Dante.

Colomba oftă și nu răspunse.

— Oh, la dracu'. Speram că găsești o soluție mai puțin crudă. Dar a fost legitimă apărare. O să depun mărturie în favoarea ta.

— O să vezi tu cât de mult valorează declarația ta… Trebuie să găsim o mașină. Nu putem să traversăm orașul pe jos.

— Să folosim mașina lui. Ai luat cheia, nu? Arată-mi-o.

— De unde știi că am luat-o?

— Din moment ce încercăm să scăpăm așa de repede, înseamnă că vrei să faci cercetări în legătură cu el. Altfel ai fi la spital și te-ai lăsa interogată.

— Uneori ești enervant.

Îi întinse cheia.

— Opel Agila, dacă e să mă iau după antifurt, zise Dante.

Se uită în jur.

— Nu a parcat aproape de intrare, dar nu cred că a lăsat-o prea departe. Și el putea să aibă nevoie să o șteargă în grabă.

Pe harta de pe mobil privi strada principală, care vira în jurul intrării la urgențe, și studie străzile care porneau de acolo. Le neglijă pe cele prea depărtate, pe cea de lângă semafor și pe cele cu sens unic. Mai rămâneau două. Le arătă.

— Să ne despărțim și primul care o găsește fluieră.

— S-o crezi tu că te las. Mergem împreună.

Găsiră Opel-ul roșu-închis în cinci minute, în timp ce sirena unei mașini de poliție se apropia. Colomba se așeză pe scaunul șoferului și Dante se întinse pe bancheta din spate.

— Nu-ți faci griji să umbli cu o mașină furată? Pentru că probabil e furată.

— Dacă o folosea el, înseamnă că e destul de sigură.

Colomba băgă într-a-ntâia și porni. Via Pompeo Magno era în zona Prati: făceau vreo douăzeci de minute dacă totul mergea bine. Dar ea voia să fie sigură că nu merge la casa greșită și îl sună pe Alberti, care fu surprins s-o audă. Poate puțin mai mult decât surprins, dată fiind ora. Din fericire pusese telefonul pe vibrații pentru că era în plin proces de compunere, cu căștile pe cap.

— *Dottoressa*… Ați ascultat melodiile? întrebă el imediat.

Colomba nu se îndură să-i spună că MP3 playerul de doi bani rămăsese în camera cu cadavrul.

— Nu încă. Scuze, am nevoie de o favoare. Să-mi verifici un nume.

— Nu sunt la serviciu, *dottoressa.*

— Dar oi avea un prieten de serviciu, nu? Sună-l și întreabă.

— Bine. Spuneți.

— Luciano Ferrari, după câte se pare născut în 58 la Roma. Caută antecedente și reședința actuală și sună-mă înapoi. Și dacă te întreabă de ce te interesezi de el, spune că te-a tamponat.

— *Dottoressa,* de fapt n-aș putea…

Dar Colomba închisese deja, pentru că avea în așteptare un apel de la Infanti. Dante închise ochii ca să n-o vadă conducând cu o singură mână, și s-ar fi aruncat pe geam dacă ar fi știut în ce stare era ea cu adevărat. Durerea de cap și greața erau acum însoțite de sclipiri luminoase care îi explodau în câmpul vizual ca niște stele căzătoare, iar Colomba se chinuia să vadă ce e pe stradă.

Vocea lui Infanti îi bubui în timpan.

— Unde mama dracului ești? urlă el.

— Te-au anunțat deja? întrebă Colomba.

— Normal că m-au anunțat. E juma de secție la spital și tu ai dispărut!

— Nu puteam să rămân.

— Nu puteai să rămâi? Ce dracu’ spui acolo? Cine e tipu’ din closet?

— Nu știu, minți ea. Dar voia să mă omoare.

— Și pe urmă?

— S-a petrecut un accident.

— Halal accident! Trebuie să te întorci.

— Spitalul nu e sigur. Vin direct la secție.

— Imediat, Colomba, sau o să ai necazuri.

— Aproape imediat.

— Colomba!

Ea închise.

— Ar trebui să scoți bateria din telefon, bolborosi Dante. Ca să nu-ți poată lua urma.

— N-o să înceapă să mă vâneze imediat. Avem câteva ore.

— Și apoi?

Colomba trecu pe roșu.

— Mă predau.

— Și le povestești ce, mă rog?

— Că am fugit din cauza panicii.

— N-o să te creadă.

— Dar n-o să aibă motive să mă rețină.

— Și dacă totuși o fac? Nu poți avea încredere în De Angelis.

— Atunci o să mergi mai departe tu. Până când o să găsești ceva bombă despre cazul tău și cel al familiei Maugeri. Până atunci eu o să țin gura închisă, chiar dacă mă condamnă la închisoare pe viață.

— Singur nu reușesc, CC, zise Dante pe un ton plângăcios. Nu poți să-mi dai răspunderea asta.

— Ai intrat într-un bloc în flăcări ca să mă scoți. Te descurci mai bine decât crezi. Mulțumesc, apropo. Și mulțumesc pentru pantof. Îți sunt datoare de două ori.

Dante se ridică în capul oaselor și îi vorbi la ureche.

— CC, Tatăl știe că ne apropiem de el. Altfel nu s-ar fi expus ca să te elimine. Nu-i stă în obicei să acționeze atât de pe față.

Colomba revăzu o clipă chipul lui Ferrari la câțiva centimetri de al ei, contorsionat de furie. Simți că nu mai are aer.

— Și atunci?

— Și atunci avem puțin timp înainte să dispară și să șteargă orice urmă. Și prin orice urmă mă refer la Luca și la ceilalți copii. Singur risc să dureze prea mult.

— Ce alternativă avem?

— Nu te preda. Lucrează mai departe cu mine la cazul ăsta.

— Mă vor căuta, și nu va dura mult până vor reuși să mă găsească.

Colomba parcă lângă chioșcul închis al unui florar, sub un bloc vechi de culoare roz.

Dante văzu numărul 1. Ajunseseră.

— Ar putea să dureze destul. Există locuri în care te pot ascunde. Și cunosc persoane care pot să-ți facă rost de documente…

Colomba inspiră adânc.

— Dante, nu pot. Am făcut o grămadă de porcării de când lucrăm împreună, dar rămân polițist. Dincolo de o anumită limită nu pot și nu vreau să trec.

Deschise portiera.

— Hai, să mergem.

Dante privi fațada blocului și clătină din cap.

— Îmi pare rău. Nu sunt în stare.

— Exact acum?

— E o stare schimbătoare, CC. Știi asta. Dar te pot ajuta de aici.

— Cum?

Scoase *smartphone*-ul.

— *Video call.* Pe Skype.

Colomba înțelese că nu era cazul să insiste și coborî cu greu.

— Nu rămâne în mașină. Dacă apare vreun control, nu trebuie să te găsească la bord. Dar, înainte să cobori, șterge amprentele.

Dante încuviință.

— Ok.

Colomba se îndreptă spre bloc. Dar se opri imediat. Era o întrebare pe care nu îndrăznise s-o pună până atunci și care nu mai suporta amânare.

— A suferit?

Dante înțelese că se referea la Rovere.

— Ca un câine. Cel puțin de la brâu în sus, pentru că în jos…

Colomba ridică o mână, părându-i rău că întrebase. Dante nu era capabil să îndulcească răspunsul.

— E destul, merci. Deschide prostia aia de telefon.

Apoi descuie ușa de la intrare cu cheile mortului.

8.

Blocul lui Ferrari era de epocă, avea o gheretă a portarului în stil vechi cu fereastră cu bovindou, cutii poștale din lemn închis la culoare, podea de marmură colorată și un vag parfum de deodorant de lămâie. Un mediu mai potrivit pentru biroul unui notar decât pentru casa unui asasin. Pentru că ea, Colomba, nu avea nicio urmă de îndoială că Ferrari asta era, cu antecedente sau nu. Prea determinat ca să fie un începător, prea precis în mișcări, cel puțin cât timp ea nu reacționase. Și apoi, dacă Tatăl îl trimisese la ea, cu siguranță că nu-l luase pe primul care-i ieșise în cale pe stradă. Dar ce-i lega? De ce colabora Ferrari cu un răpitor în serie? Se gândi din nou la cuvintele lui Rovere, la faptul că Tatăl nu lucra singur. Avusese dovada.

Redeschise mobilul, care vibră imediat cu notificări de apeluri nepreluate și SMS-uri. Jumătate din poliție o căuta și asta, mai mult decât orice altceva, îi dădu adevărata imagine a situației. Era căutată de colegii ei, ceva ce nu-i trecuse vreodată prin cap că ar fi putut să se întâmple, nici măcar în cele mai negre momente de disperare. Cu toate astea era acolo, gata să intre prin efracție după ce comisese o crimă, chiar dacă involuntară (dar fusese, oare, *într-adevăr* involuntară? Nu împinsese cu bună știință pistonul seringii?), întorcând spatele vechii sale vieți într-un mod mai radical și mai violent decât dacă și-ar fi dat demisia.

Colomba simți foarte puternic impulsul irațional de a-i suna înapoi pe toți colegii care o căutaseră, adevărata ei familie timp de mai bine de unsprezece ani, cerându-le să vină s-o ia. Dar îl reprimă, gândindu-se încă o dată la Rovere care sărea în aer pe scări după ce o pusese în gardă. Nimeni nu putea s-o ajute în clipa aceea. Goli lista de apeluri și reduse la zero volumul soneriei pentru a elimina tentația, și imediat pe display străluci simbolul verde de la Skype. Își puse casca bluetooth și răspunse.

Chipul lui Dante apăru pe ecran, colorat de o lumină albăstruie sinistră.

— Ai intrat? întrebă el.

— Nu încă, șopti Colomba. Caut ușa.

Toate erau marcate doar cu numere, iar ea trebuia să controleze broaștele, luminându-le cu mobilul, în căutarea celei care corespundea cheilor. Blestemă susținătorii maniaci ai intimității urcând un rând de

trepte după celălalt, tot mai greu. Picioarele îi cedau, și de mai multe ori trebui să se sprijine de perete.

— Întreabă-l pe portar, sugeră Dante.

— Bună glumă, felicitări!

Găsi ușa la etajul al treilea. Pe sonerie era scris doar un 9, dar broasca se potrivea.

— Asta, zise ea și întoarse ecranul ca să i-o arate.

Dante se uită prin obiectiv.

— Ce faci dacă e cineva în casă?

— La starea civilă scria că e necăsătorit.

— Poate îl așteaptă prietena în pat.

— Unu ca el n-avea prietenă. Dacă e cazul, îi spun că Ferrari mi-a dat cheile ca să-i iau un schimb de haine.

Introduse cheia în broască.

— Mi-e mai frică de alarma antifurt.

— Atunci stai liniștită. N-o pui dacă ai ceva de ascuns, observă Dante. Riști să te trezești cu garda în casă dacă se declanșează cât ești plecat.

— Corect, zise Colomba și întoarse cheia. Intră repede și închise ușa blindată după ea.

Casa întunecată duhnea a țigară și a ceva dulceag care îi era familiar dar nu reușea să-și da seama ce e. Ceva organic, animal… Răspunsul îi apăru într-o străfulgerare.

Câine!

În clipa aceea auzi zgomot de gheare din întunericul din fața ei și un mârâit jos și gutural. Abia reuși să se dea la o parte că o masă întunecată se lovi de ușa blindată, zgrepțănând-o. Colomba bâjbâi după întrerupător, îl apăsă și se trezi în fața corpului zvelt al unui doberman care o fixa mârâind.

— Ce se-ntâmplă, CC? îi strigă Dante în ureche.

Colomba nu răspunse, atentă cum era la măsurarea distanțelor. La Academia de Poliție din Ostia ea și ceilalți elevi comisari întâlniseră un instructor de la Unitatea Canină. Bărbatul, care se prezentase cu un video în care un câine lup mușca un manechin, le dăduse câteva instrucțiuni de bază – să nu privească în ochi fiara, să nu fugă, să nu arate frică –, apoi explicase cum să lovească la nevoie. Dar niciuna dintre simulări nu

prevedea să te găsești într-un hol, dezarmat și cu problema că nu poți face zgomot.

Câinele coborî urechile și lătră de două ori, apoi se aruncă spre Colomba țintind direct gâtul. Ea ridică instinctiv brațul stâng și dobermanul îl mușcă: simți cum dinții trec prin haine și îi găuresc carnea. Nu încercă să-și elibereze brațul, ci îl împinse în jos, blocând fălcile câinelui și împiedicându-l să strângă cu toată puterea. Căzu în genunchi și se pomeni o clipă la nivelul ochilor fiarei care o fixau cu răutate. Ochi care păreau să spună *știu ce ai făcut* și transformau câinele în întruparea răzbunării. Colomba fu îngrozită, dar continuă să împingă și dinții se afundară și mai mult. O mușcătură îi sfâșia brațul și sângele îi curgea pe podea amestecându-se cu bale. Ca să împiedice câinele să-i dea drumul și să-i muște un alt punct expus de pe corp, îi prinse capul cu brațul liber, trăgându-l spre ea. El încercă să se îndepărteze, dar labele zgrepțănară pe marmură fără să opună rezistență. Ea împinse încă o dată. Era ca și cum trebuia să mânuiască un tub de cauciuc sub presiune, un arc de oțel încărcat, dar simți cum câinele pierde puțin elan, semisufocat de carnea pe care încerca s-o înghită.

Cu un efort care i se păru că îi făcu să explodeze capul, Colomba îl întoarse pe-o parte și începu să-l lovească în coaste cu cotul, unde bănuia că se află inima. Câinele încercă să se elibereze din strânsoare, dar ea apăsă cu mai multă forță și continuă să-l lovească. La a cincea lovitură disperată, ceva se rupse și Colomba nu înțelese dacă era vorba de cotul ei sau de o coastă a animalului. Ochii dobermanului se făcuseră mai mari și furia fusese înlocuită de frică și suferință. Colomba continuă să lovească până când simți cum cotul i se afundă fără să mai întâmpine rezistență.

— Mori, mori! gemu ea. Te rog, mori!

Câinele vomită și defecă, iar Colomba îl ținu strâns până când labele încetară să-i tremure, apoi se lăsă să cadă în fund, ținându-și brațul rănit. Fiara avea ochii sticloși și o dâră de sânge se întindea sub corpul ei, unde coastele rupte îi perforaseră organele interne.

Colomba alunecă de două ori în balta de sânge și rahat înainte să reușească să se ridice. Brațul îi sângera și pulsa, în sincron cu capul, iar coastele o dureau după ce Ferrari o luase la șuturi. Intră în baie și folosi

un prosop ca să tamponeze sângele. În ciuda gecii lui Dante, colții ajunseseră până la os, iar Colomba plânse de durere când turnă apă oxigenată pe rană. Semiorbită de lacrimi, o curăță cât putu de bine, apoi strânse în jurul ei un prosop curat ca să oprească hemoragia. Lăsa sânge și amprente peste tot, își zise ea cu tristețe. *Ce balamuc. Ce balamuc înfiorător fac.*

Când aveau s-o interogheze, urma să aibă dificultăți în a se justifica, dar acum nu avea importanță. Era o eventualitate prea îndepărtată, din moment ce și ca să ajungă la ora următoare i se părea o sarcină titanică. Clătinându-se, se întoarse în coridor și culese telefonul de la marginea unei dâre de sânge, n-ar fi putut spune dacă al ei sau al câinelui, privind cu teamă cadavrul ca și cum ar fi putut să se ridice din nou și să-și înfigă colții în ea. Acum n-ar mai fi fost în stare să se apere, acum s-ar fi lăsat devorată.

Pe ecran, deasupra chipului preocupat al lui Dante care mișca gura fără să fie auzit, era lista mesajelor și apelurilor pierdute. Alte zece. Le șterse și pe acelea și își puse la loc în ureche handsfree-ul.

— Eram gata să vin sus, zise Dante, surescitat.

— Dispozitiv antifurt exista, îl informă Colomba cu un firicel de voce. Pe patru picioare.

— Am văzut. Bietul animal.

— Bietul animal pe dracu', dacă nu te superi. Decât s-o faci pe protecția animalelor, mai bine ajută-mă, că mi-e greu să gândesc.

— Aprinde toate luminile și lasă-mă să arunc o privire.

Colomba se conformă, mișcându-se prin casă ținând mobilul în față așa cum ține un exorcist crucea. Apartamentul lui Ferrari măsura aproximativ două sute de metri pătrați, cu podele de marmură și parchet; mobila era clasică, de mahon și sticlă. Trei dormitoare, chiar dacă numai unul părea folosit, o sufragerie mare cu televizor panoramic cu cadru argintat, canapele de piele, o mică sală de sport transformată în cămară.

Colomba scotoci prin dulapuri și sertare, simțind cum durerea din cap și braț creștea pe minut ce trecea. Vederea i se încețoșă de multe ori și de tot atâtea ori trebui să se oprească să se spele pe față cu apă rece. Chipul din oglindă i se părea cel al unei fantome.

Nu găsi nimic compromițător, nimic care să fie măcar pe departe legat de copii sau de acte violente, cu excepția pozelor militare atârnate fără o ordine anume și o colecție de puști vechi sigilate și săbii de pe vremea lui Garibaldi și din Primul Război Mondial, expuse în toată splendoarea lor în sufragerie.

— Ce părere ai? întrebă Colomba.

— Că a cumpărat sau închiriat casa deja mobilată. Mobilele vechi nu se potrivesc cu gusturile în materie de haine și cu restul mobilierului. Frigider roșu, televizor stil *Star Trek*… Bani mulți, dar prea puțin bun gust. Și apoi… lasă-mă să văd biblioteca.

Colomba îl conduse la singurul raft care conținea hârtie tipărită, o etajeră din fața bucătăriei. Erau cărți de istorie, multe despre fascism.

— Acum patul, dacă nu te deranjează.

Obișnuită de-acum cu apucăturile lui Dante, Colomba se supuse din nou. Patul matrimonial avea cuvertura perfect îndoită.

— Ai observat? Patul e făcut. Câți bărbați cunoști care și-l fac atât de bine? întrebă Dante.

— Cunosc și femei puține, dar poate că a venit camerista.

— Nu. În chiuvetă e cana de la micul dejun. Patul și l-a făcut el. Și știi care sunt bărbații care dimineața își fac instinctiv patul perfect?

— Obsedații ca tine.

— Și cine a trăit mult timp în instituții în care domnește un regim totalitar și în care ești pedepsit dacă-l lași dezordonat.

— Ca la închisoare?

— Nu, fie colegiu, fie armată. Ai văzut poza de la intrare, cea în care Ferrari se aruncă cu parașuta?

— Da. Un zbor civil.

— Dar și asta mă face să cred că e fost militar.

— Dacă ar fi fost în armată ar fi apărut în datele lui. Alberti nu mi-a spus nimic.

— Poate a uitat.

Scotocind, Colomba găsi mobilul lui Ferrari, pe care-l băgă în buzunar, un teanc de facturi și o scrisoare încă închisă de la Blackmountain Found Italia, cu aspect oficial. Era un extras de cont, pe care i-l arătă lui Dante.

— Înțelegi ceva din asta?

— Puțin. Prietenul tău era titularul unui cont de asigurări la Blackmountain, cu alocație lunară.

— Carevasăzică…

— În fiecare lună îi intrau ceva gen șase mii de euro în mână. Înseamnă o oarecare avere investită în acțiuni. Tatăl meu făcuse ceva de genul ăsta, dar eu i-am tocat aproape imediat capitalul.

— Deci Ferrari trăia din rentă?

— Așa se pare. Ai găsit poze cu el în afară de cea de la intrare?

— Câteva în bucătărie. El cu câinele.

— Nimic mai vechi? Nimic care să ne spună ceva despre trecutul lui?

Colomba se așeză pe patul matrimonial stricându-i cuta impecabilă. Moliciunea lui o momi asemeni cântecului sirenelor și preț de câteva secunde dormi cu ochii deschiși.

Vocea lui Dante o readuse la realitate.

— Colomba, mai ești?

— Da, scuze… ce ziceai?

— Că dacă într-adevăr îi era dor de trecutul militar trebuie să aibă ceva care să-i amintească de el.

— Poate nu fusese în armată, ci era doar un obsedat care n-a făcut în viața lui o zi de antrenament. Ca maniacii ăia *survivaliști*.

— *Survivaliștii* se mențin în formă. Sala de sport e abandonată.

— Sau nu-și ținea aici cele mai dragi amintiri.

— Poți lua din nou la rând sertarele?

— Dante, peste puțin timp o să vină să mă caute. I-am luat telefonul, poate ne ajută la ceva, dar nu vreau să mă găsească aici.

— Încă o dată, te rog.

Colomba se ridică din nou cu greutate, în timp ce un glas din interiorul ei urla să se oprească și să se arunce în patul ăla atât de primitor. Un glas pe care-l durea-n paișpe că era patul unui mort. Le luă la rând din nou, controlând fundul sertarelor și sub dulapuri, întorcând tablourile.

— Nimic. Și acum chiar trebuie să plec. Sunt pe terminate, și nu numai cu timpul.

— Ok, zise Dante dezamăgit.

Colomba se întoarse în cameră ca să ia facturile și bonurile, dar când era pe punctul de a ieși, Dante țipă.

— Întoarce-te… ce idiot sunt…

— Ce-ai văzut? întrebă Colomba care începea să-și piardă din nou vocea.

— Fotografia de pe perete, cea cu ramă de argint…

— Ce-i cu ea?

— E o poză veche care pare tăiată dintr-o revistă militară, nu de pe o foaie de calitate, ca restul. Dar o pusese în fața patului, unde putea s-o vadă tot timpul.

— Poate că poza are vreo semnificație pentru el…

— Poate, dar tu controleaz-o.

— Deja am făcut-o.

— E ultimul lucru pe care ți-l cer.

Colomba se întoarse și apucă rama. O întorsese și mai înainte, găsind-o sigilată. Privind-o în lumină văzuse că nu conținea doar poza unui tanc din Al Doilea Război Mondial. În ciuda stării de epuizare, Colomba fu de acord cu Dante: decupajul din revistă, uzat destul de rău, nu era în armonie cu tot restul. Glasul care voia s-o trimită la somn începu să strige din nou, Colomba îi zise: *Curând,* apoi luă tabloul și îl privi din nou în lumină.

— Nu mai e nimic altceva, confirmă ea, dar în timp ce rostea cuvintele își dădu seama că greșea: centrul pozei era opac pentru că ceva bloca trecerea luminii. Descoperi că pe spatele revistei fusese lipit un cartonaș subțire și că între cartonaș și poză era un pătrat subțire de aproximativ 10 centimetri lățime. *Îți ieși din mână, draga mea,* îi spuse glasul care voia s-o trimită la somn. *Ți-am spus că trebuie să te odihnești.*

Colomba înveli rama într-un fald al cuverturii și o lovi de marginea noptierei. Sticla se sparse, ea scoase decupajul și îndepărtă suportul cu unghiile; o fotografie veche de polaroid alunecă pe covorașul de lângă pat.

Colomba o luă de jos. Arăta cinci bărbați în camuflaj militar, trei așezați pe platforma descoperită a unui camion, doi în picioare. Unul dintre cei așezați era fără îndoială Ferrari, cu treizeci de ani mai tânăr, iar lângă el era un individ care semăna foarte mult cu portretul-robot ai Tatălui desenat de Dante. Toți aveau bocancii atârnați la gât de șireturi, de parcă era o glumă secretă de-a lor, și făceau semnul victoriei.

— Aveai dreptate, Dante, șopti Colomba. N-o să-ți vină să crezi ce…

Se întrerupse și răsuflarea i se tăie. Îl recunoscuse pe unul dintre bărbații în picioare. Îi recunoscuse zâmbetul, chiar dacă mult mai tânăr, privirea. O prăpastie i se deschise în minte.

— Ce ai găsit? întrebă Dante, care, sprijinit de chioșcul florarului, cerceta febril ecranul *iPhone*-ului, încercând să descifreze umbrele. Colomba nu răspunse, iar Dante înțelese că se mișca ținând telefonul îndreptat spre picioare. Văzu dâre de podea, alternanță de lumină și întuneric în timp ce ea cobora scările murmurând rugăciuni și blesteme. O văzu ieșind pe ușa de la intrare, clătinându-se și cu privirea pierdută, și fugi în întâmpinarea ei, înfiorându-se la vederea brațului suferind din care picura sânge. Colomba se ferea de privirea lui, gâfâia.

— CC… ce e? Ce-ai văzut? o întrebă îngrijorat.

Colomba, fără să vorbească, îi întinse poza și se așeză pe marginea trotuarului, de parcă ar fi uitat unde se afla. Dante o luă și văzu chipul omului pe care-l numeau Tatăl. Câteva clipe nu reuși să-și desprindă ochii din ai lui, care păreau să-l privească perforând stratul de acetat. Făcând abstracție de echipamentul de camuflaj, era identic cu bărbatul pe care îl văzuse în noaptea aceea, în 1989, mergând spre el cu un cuțit în mână. O clipă Dante se întoarse în trecut și fu, din nou un băiat crescut într-un mediu nepropice vieții umane, apoi mâna Colombei o prinse slăbită pe a lui și el își reveni.

— Nu el, murmură. Nu el, și închise ochii.

Dante trecu în revistă celelalte chipuri. Îl recunoscu pe Ferrari, aproape un puști, dar ceilalți erau chipuri necunoscute… sau nu?

Își dădu seama că bărbatul în picioare de lângă Ferrari avea ceva familiar și poate că era cel la care se referea Colomba. Și-l închipui îmbătrânit, cu chelie pe tâmple, îngrășat, și când îi puse o barbă încărunțită în jurul bărbiei simți un fior, în timp ce anumite piese lipsă mergeau în cele din urmă la locul lor. Bărbatul care zâmbea la obiectiv cu un aer indolent era Emilio Bellomo, asasinul care aruncase în aer restaurantul din Paris.

9.

O fetiță de trei sau patru ani care purta doar o pereche de chiloți o privea sugând o acadea gigantică în formă de spirală.

— *Estás despierta*? zise.

— Ce-ai zis? întrebă Colomba, năucă.

Fetița nu răspunse și alergă afară urlând:

— *Mamá*! *La policía está despierta*!

La policía? își zise Colomba, nereușind încă să se dezmeticească. Era într-un pat necunoscut într-o cameră necunoscută care duhnea a prăjeală: de dincolo de pereți veneau strigăte în spaniolă și italiană și sonorul dat la maximum al unui joc cu împușcături.

Colomba se simțea odihnită, dar slăbită. Durerea de cap trecuse, însă mușcătura din brațul stâng o durea în continuare, chiar dacă mult mai puțin decât înainte. Rana era protejată cu tifon curat fixat cu leucoplast și o mânca puțin, în timp ce la cotul drept avea o vânătaie care ajungea până spre antebraț. Mișcându-se, simți un junghi în locul unde Ferrari îi dăduse șuturi, dar părea că nu avea nimic rupt. Își aminti vag că se agitase într-un somn cu febră, trezindu-se doar pentru câteva clipe, fie pe întuneric, fie pe lumină, în timp ce cineva îi dădea de băut și o ajuta să urineze într-un vas de plastic. O femeie cu piele închisă la culoare, dar imaginea ei era neclară, ca aceea dintr-un vis vechi.

Încercă să se ridice, dar imediat ce puse picioarele jos din pat fu cuprinsă de amețeli și rămase așezată, privind în jur. Camera era mică și plină de cutii cu haine încă acoperite cu celofan, prost luminată printr-o fereastră cu jaluzele stricate care lăsa să se vadă cerul de la asfințit. Pe peretele din fața ei erau un crucifix enorm și un bust de plastic al Fecioarei, acoperit cu flori artificiale. Chiar dacă era încă zăpăcită, Colomba fu sigură că nu mai văzuse vreodată locul acela.

Pe ușa pe care ieșise fetița intră o femeie care Colombei i se păru că avea vreo patruzeci de ani, cu păr des și creț și o pereche de cercei enormi care zornăiau la fiecare pas. Și ea era hispanică și purta un tricou care lăsa să se vadă buricul și blugi foarte strâmți. Se așeză lângă ea și o luă de mână.

— *Dónde vas*? îi zise. Nu poți să te ridici!

De aproape, Colomba își dădu seama că îi dăduse cel puțin cincisprezece ani prea mult: machiajul violent și chipul ridat o induseseră în eroare. Se eliberă din strânsoare.

— Unde sunt? întrebă ea.

— Acasă la mine. Mă cheamă Ayelén.

— Tu ai avut grijă de mine?

Colomba arătă cămașa de noapte cu inimioare pe care o purta.

— Și mi-ai dat asta?

— Eu și mama mea. Și surorile mele. Ai dormit mult.

— Cât?

— Trei zile.

Colomba închise ochii.

— Rahat, șopti ea.

Colegii ei trebuie s-o fi dat deja în urmărire.

— Unde-mi sunt lucrurile?

Intimidată de bruschețea din glasul Colombei, lui Ayelén i se șterse zâmbetul și se retrase.

— *No sé,* răspunse.

— Măcar știi unde e Dante? El m-a adus aici.

— *El gringo loco*?

— El.

— E cu fratele meu. *En el techo.*

— Scuze, n-am înțeles.

— Pe acoperiș.

Colomba făcu legătura cu limba spaniolă și înțelese.

— Pe fratele tău îl cheamă Santiago cumva? întrebă ea întunecându-se la chip.

— Da, doamnă.

Împinsă de furie, Colomba se ridică ignorând protestele și ieși cu pași repezi din cameră. Se pomeni pe un coridor cu un poster mare al lui Che, apoi într-o sufragerie mică în care Jorge Pérez se juca pe un *PlayStation 4* conectat la un televizor pe care Colombei i se păru că-l mai văzuse undeva. Doi copii în pantaloni scurți și maiou asistau cu admirație și făceau galerie.

Jorge zâmbi batjocoritor când intră ea:

— Ia te uită cine-i aici, *la puta*.

Copiii râseră și repetară:

— *Puta, puta*.

— Las' că vezi tu *puta,* răcni Colomba apucându-l pe Pérez de gât cu mâna sănătoasă. Și nu mai vorbi în spaniolă, că te-ai născut la Rebibbia.

— Ce dracu' vrei?

— Pe Santiago. Și bocancii.

Cinci minute mai târziu, Colomba apăru pe acoperiș cu bocancii în picioare și o pătură fluturându-i pe umeri. Dante, care stătea așezat pe canapeaua uzată vorbind cu Santiago, îi alergă bucuros în întâmpinare.

— CC! Cum te simți? urlă el.

Purta geaca de fâș, care avea o ruptură vizibilă pe brațul stâng și pete deschise la culoare acolo unde sângele Colombei fusese spălat.

Ea îl respinse.

— Fantastic mă simt. Ce mama dracului caut aici?

Dante păru stânjenit.

— Stai să-ți explic.

— Nu tre' să-mi explici nici pe dracu'. Trebuia doar să chemi o ambulanță și să vină să mă ia. Sau să-l suni pe Carmine la secție! Nu să mă ascunzi în cocina asta!

— Te-ar fi arestat.

— A fost legitimă apărare!

— Spune-i, Dante! urlă Santiago din spatele lui. *Si no rompe las bolas todo el día*.

— Ți le rup în șuturi, *las bolas,* strigă la rândul ei Colomba, mulțumită că îi revenise vocea. Santiago îi arătă mijlociul.

— CC… lucrurile s-au înrăutățit…, zise Date.

— Da' cred și eu! Am plecat de la scena crimei și am dispărut! Găsește-mi un telefon sau o mașină cu care să merg la secție.

— Nu e din cauza lui Ferrari, o întrerupse Dante. Sau nu numai.

Colomba simți un fior și strânse pătura în jurul ei.

— Și atunci pentru ce?

Dante oftă.

— Stai jos, CC.

— Ce dracu' tre' să-mi zici?

— Te rog. Stai jos. Altfel nu mai zic nimic.

Colomba se gândi să-l ia și pe el de gât, dar expresia sincer îngrijorată a lui Dante o convinse să n-o facă: ceva chiar era în neregulă. Se așeză pe un fotoliu de piele artificială lângă micul laborator informatic.

— Ei bine?

— Te caută pentru uciderea lui Rovere.

Inima Colombei nu mai bătu o clipă.

— Poftim? zise ea fără să respire.

— Căutând la tine în casă au găsit urme de C-4.

Altă lovitură în inimă, mai puternică. Colomba trebui să înghită în sec de două ori înainte să poată vorbi.

— Cine ți-a zis?

— Roberto.

— Minutillo? Avocatul tău?

— Da. Când ai leșinat nu știam ce să fac și l-am sunat. M-a informat în legătură cu zvonurile de la procuratură. Din fericire are câțiva prieteni acolo.

Colomba nu reușea să gândească limpede.

— Chiar nu-mi vine să cred așa ceva…, se bâlbâi ea, și era prima oară în viața ei când se bâlbâia.

— De Angelis abia așteaptă să te bage la răcoare și să arunce cheile, cu mine în celula de alături. Fără să mai pui la socoteală că e posibil să fi fost el și Santini cei care au plantat acolo probele.

Colomba se lăsă pe spătar.

— Și asta…

Arătă terasa din jurul ei.

— … Asta a fost soluția ta?

— Nu aveam altele mai bune. În plus, după ce am ajuns am făcut să-ți dispară toate urmele. Mașina lui Ferrari a ajuns într-un compactor și acum e cam atât de mare.

Făcu un gest cu mâinile.

— Iar băieții lui Santiago au curățat apartamentul cu clor.

— De asta e aici televizorul lui?

Dante făcu o grimasă stânjenită.

— Știam că n-avea să-ți scape. Dar puteam să nu ne chinuim. Nu se știe cum, apartamentul a luat foc două ore mai târziu. Cineva era mai îngrijorat ca noi.

— Tatăl.

— Da. Ți-am zis, simte că începe să nu mai aibă timp. Și mi-e frică de ce ar mai putea face.

Mintea Colombei continua să dea rateuri. Era scoasă din mediul ei, din lumea ei. Nu înțelegea.

— De ce a acceptat Santiago să te ajute? întrebă.

— Pentru că speră să-i rămân dator și pentru bani.

Dante făcu o grimasă.

— Mi-am terminat toate proviziile. Dacă ieșim cu viață din povestea asta, va trebui să găsesc un mod de a face bani rapid.

— Ești acuzat și tu? vru să știe Colomba.

Dante scoase cu mâna rea o pagină de ziar din buzunar. Nu purta mănușă, semn că acolo se simțea mai în largul lui decât Colomba. Era prima pagină din *La Repubblica,* iar în dreapta jos era o poză veche a Colombei și una mai recentă a lui Dante. Titlul: *CUPLUL MISTERIOS ÎNCĂ E ÎN LIBERTATE – De la măcelul din Paris la moartea suspectă din spitalul din Roma*: *ce o leagă pe fosta polițistă de copilul din siloz*?

— Au scos la suprafață tot. Parisul, măcelul… Rolul tău. Și viața mea, cu multe bârfe pe deasupra. Despre mine se spune că sunt nebun, despre tine că, probabil ai ajuns și tu. Și că-i purtai pică lui Rovere pentru că te-a lăsat deoparte după Paris.

— Nu m-a lăsat deoparte. Eu am fost cea care…

— Eu știu. Dar ei nu. Așa, dacă mergi să povestești ceea ce știi, o să pară doar o nebunie. Roberto spune că pe mine mă caută numai în calitate de martor, dar că dacă mă prezint o să fie greu să-mi dea drumul, prin urmare umblu pe-afară și îți țin de urât.

Dante trase spre el un taburet și se așeză.

— Cine știe ce-o face maică-mea…, murmură Colomba.

— A sunat la telejurnal rugându-te să te predai. Părea, cum să spun… cam melodramatică.

Colomba închise ochii. Era mai rău decât orice și-ar fi putut imagina. Simți că se afundă în fotoliu și evită să se miște de frică să nu cadă mai

adânc, etaj după etaj, până în centrul pământului, în mijlocul condamnaților. Iar condamnatul care râdea cel mai tare avea chipul lui Bellomo.

Deschise larg ochii.

— Poza! Unde e?

Dante o scoase din buzunarul gecii și i-o înmână.

Colomba o agită în aer.

— Bellomo și Ferrari sunt legați! Vor trebui să cerceteze asta.

— Și ce-ar putea descoperi, dacă descoperă ceva? Viața lui Bellomo a fost deja întoarsă pe toate părțile fără să se găsească nimic care să-l lege de Tată, iar cu Ferrari n-o să fie altfel. Pentru colegii tăi, Tatăl nu există. Și probabil o să spună că cel din fotografie nu e Bellomo, ci un individ care seamănă cu el. Dacă n-ai ști ceea ce știi, ai crede altceva?

Gura Colombei se curbă cu amărăciune.

— E mai simplu să crezi că suntem noii Bonnie and Clyde.

— Bonnie and Clyde nu puneau bombe și renumele lor e exagerat prin comparație cu ce au făcut.

Dante își aprinse o țigară folosind mâna rea, aproape un spectacol de prestidigitație.

— Oricum, măcar acum știm de ce Rovere ne-a implicat și pe noi. A început să facă cercetări despre Tată imediat după măcelul din Paris și moartea soției lui. N-ar fi făcut-o dacă n-ar fi știut de o legătură.

— Simțul datoriei l-ar fi împins oricum să facă cercetări dacă ar fi avut informații utile de la care să pornească.

— Singur? În secret?

Dante clătină din nou din cap.

— Simțul datoriei nu e de-ajuns ca să-i justifice comportamentul, dar simțul vinovăției – da.

— E o ipoteză bună, dar nu poți fi sigur, zise Colomba.

— Te înșeli.

Dante făcu rictusul caracteristic și Colomba înțelese cât îi lipsise.

— Pentru că Santiago al nostru a reușit să deschidă stick-ul lui Rovere.

10.

Onorate domnule Ministru de Interne,
stimate domnule Inspector,
stimate domnule Prefect,

Întâi de toate îmi cer scuze pentru caracterul neobișnuit al acestei scrisori, pe care am redactat-o zilele trecute în urma unei profunde cugetări și a unei suferințe personale, dar am intrat în posesia unor informații de o natură ce solicită măsuri extraordinare pentru protejarea ordinii publice și siguranța cetățenilor, măsuri pe care doar cele mai înalte autorități din țara noastră le pot pune în aplicare. Vă scriu conștient de faptul că în ultimele luni comportamentul meu a fost sancționabil, dar a fost provocat de circumstanțele ieșite din comun în care m-am aflat. Voi încerca în această scrisoare să fiu cât mai sintetic și limpede cu putință, chiar dacă faptele pe care le voi expune prezintă, fără voia mea, numeroase incertitudini și lacune.

Chestiunea spre care îndrept interesul dumneavoastră mi-a fost adusă la cunoștință la finalul anului trecut în timp ce anchetam cazul în vederea prinderii asasinului pus sub urmărire EMILIO BELLOMO, cunoscut, din păcate, la biroul nostru încă dinainte pentru uciderea partenerei sale ROSELLA CALABRO, apoi pentru o serie de acțiuni de natură criminală despre care veți găsi informații în anexă. În cursul anchetei, biroul meu a intrat în contact cu un prieten și tovarăș de infracțiuni al lui Bellomo, un anume FABRIZIO PINNA, acuzat de însușirea unor sume de bani necuvenite, furt calificat și tâlhărie, la momentul respectiv bolnav de cancer la plămâni în stadiu terminal. Pinna, interogat de către domnul magistrat și de biroul meu, a negat că ar avea informații utile pentru anchete, dar ulterior m-a contactat în privat în cadrul instituției în care urma ședințele de chimioterapie și în care mergeam cu soția mea pentru același tratament. Simțindu-se poate mai apropiat de mine date fiind circumstanțele, Pinna, cerându-și scuze pentru intervenție, mi-a explicat că vrea să lepede o piatră de pe inimă înainte ca boala să ajungă la finalul nefericit și cert, cu singurele condiții ca eu să fiu acela care ridică această piatră și să nu spun nimănui vreun cuvânt. A afirmat, iar eu nu am motive să mă îndoiesc de acest lucru, că m-a ales pentru a-i asculta mărturia

întrucât era convins că se afla în fața unui „polițist cinstit" și care putea să înțeleagă starea de sănătate în care se afla.

Fiindu-mi ușor să-l asigur de discreția mea, promisiune pe care subliniez că nu aveam nicio intenție de a o respecta, și după ce am obținut autorizația domnului magistrat, am început, bineînțeles, întâlnirile cu Pinna, care treptat s-a deschis, povestindu-mi despre relația lui cu Bellomo, începută după spusele lui în luna decembrie a anului 1989.

Pe vremea aceea, Pinna era în serviciul militar într-un departament așa-numit „disciplinar" pentru că atacase grav un superior în timpul serviciului obligatoriu. Acest lucru îl costase doi ani de închisoare militară în urma cărora fusese transferat într-o cazarmă din zona centralei nucleare din Caorso.

În miezul unei nopți din decembrie – nu era sigur în privința datei exacte – Pinna și alți cinci camarazi, și ei membri ai batalionului disciplinar, fuseseră treziți și trimiși cu un camion în provincie, la granița cu provincia Cremona. Lui Pinna și celorlalți, printre care un individ poreclit „Picioare Putrede", le fusese dată cu puțin timp înainte sarcina de a goli complet o magazie militară ridicată „în mijlocul pustiului", conform spuselor lui Pinna, care conținea, în afară de mobilier de tip militar, cutii de rufe și aparatură medicală, precum și cărți și alimente. Toate acestea trebuiau arse pe terenul de alături și, în caz că nu mai era combustibil, făcute fărâme și îngropate. Nu le fusese dată nicio explicație, dar Pinna observase că toate operațiunile erau supravegheate și coordonate de soldați dintr-o altă companie, care purtau cu toții echipament de camuflaj fără însemne, aparent obișnuiți cu ceea ce se întâmpla. Printre membrii acestui detașament fără însemne era Emilio Bellomo, cunoscut de Pinna pe vremea copilăriei în provincia Latina. Bellomo și Pinna au schimbat câteva cuvinte, din care Pinna a tras concluzia că pentru Bellomo această sarcină era una comună. Conversația a fost scurtă pentru că Bellomo îl informase pe Pinna că îi era teamă de superiorul lui, supranumit „Neamțul", conform spuselor lui o persoană periculoasă și violentă. Acest Neamț era prezent la operațiuni și, după părerea lui Pinna, nu agrea vorbăria. Pinna l-a descris pe Neamț drept un bărbat de înălțime mijlocie, solid, cu un gât de taur, păr blond și ochi de un albastru deschis deosebit.

Conform povestirii lui Pinna, el și Bellomo nu s-au mai văzut pe parcursul a ce mai rămăsese din operațiune și s-au reîntâlnit abia anul următor, odată cu terminarea serviciului militar, în localitatea lor natală, unde Bellomo ducea o viață îmbelșugată, aproape luxoasă. Față de Pinna se arătase de mai multe ori generos și prietenos, dar reținut când venea vorba de perioada serviciului militar. Pinna mi-a mărturisit că i se formase impresia că Bellomo era îngrijorat sau se simțea stânjenit de ceva ce se întâmplase în vremea aceea.

Singurul secret pe care Pinna reușise să-l scoată de la Bellomo era că motivul acelei neliniști ținea de „un băiețel", cu care la început Pinna bănuise că Bellomo întreținuse relații de pederastie, deși comportamentul lui sexual din vremea aceea era normal și avea o relație amoroasă cu Rosella Calabro, care avea să devină prima lui victimă. Dat în urmărire în urma uciderii lui Calabro și fără să aibă mijloace de subzistență, Bellomo s-a asociat ulterior cu Pinna, dând naștere cu acea ocazie unei organizații infracționale care avea ca scop furtul calificat și tâlhăria, căreia i s-a pus capăt după arestarea și ulterior trimiterea la închisoare a lui Pinna, în 1999. În această perioadă, Pinna a declarat că a întrerupt orice fel de contact cu Bellomo. Știa doar că era urmărit în continuare și că, după spusele unor cunoscuți comuni, era posibil să se afle în străinătate.

Pinna, deja bolnav, a fost eliberat din închisoare în 2010, găsise de lucru ca salahor la o firmă de construcții și, după spusele lui, încetase orice activitate în mediul infracțional. Mare îi fusese surpriza când, la începutul lui 2013, primise în timp de noapte vizita lui Bellomo la domiciliu. Bellomo, rănit într-un schimb de focuri în Latina în timpul unui control rutier, căuta adăpost, simțindu-se pe bună dreptate hăituit. Lui Pinna, la momentul respectiv, îi mărturisise intenția de a trece pe jos granița franceză pentru a se refugia la amanta lui, o anume Caroline Wong, de origine franco-chineză, angajată la un restaurant la modă din Paris ca garderobieră. Mai mult, Bellomo îi dezvăluise, conform spuselor lui Pinna, că ar fi comis o greșeală acceptând o „misiune" propusă de către fostul său superior, mai sus-numitul Neamț. În zilele de până la vindecarea completă a rănii, îngrijit de Pinna, Bellomo adăugase treptat detalii. Că misiunea se desfășurase în orașul Fano, în Marche, și că Bellomo o acceptase în schimbul unei sume de bani suficiente încât să înceapă o nouă viață. Adăugase și că ceea ce

făcuse îi apăsa pe conștiință, pentru că, din nou, un copil, citez, „era la mijloc”. După ce a rămas la domiciliul lui Pinna timp de o săptămână, odată vindecată rana, Bellomo plecase în Franța, explicându-i lui Pinna cum să-l contacteze dacă avea nevoie. Netrădându-i vreodată încrederea, nici măcar în perioada petrecută în închisoare, Bellomo îl considera pe Pinna o persoană sigură și de încredere.

Mă simt obligat să vă informez că mărturia lui Pinna, pe care v-am reprodus-o în mod sintetic și cronologic, a fost făcută, de fapt, cu ocazia mai multor întâlniri, fie în locuința mea, fie în locuința lui Pinna, fie la spital, într-o formă deseori confuză și presărată cu accese de furie, de plâns sau de afazie totală. Și, în timpul unuia dintre aceste momente de mare neliniște, Pinna mi-a dezvăluit că motivul colaborării sale și alegerii sale de a vorbi numai cu mine era dictată de faptul că nu avea încredere în magistratură și nici în colegii mei. Cu trecerea timpului, se convinsese că misiunea pe care o primise în decembrie 1989 de a sprijini compania de care aparținea Bellomo a fost, de fapt, o operațiune de mușamalizare a unui grav accident nuclear petrecut în zona Caorso și pe care autoritățile îl ținuseră ascuns de opinia publică.

Pinna susținea că persoanele contaminate fuseseră îngrijite în secret în hangarul golit de el și că băiatul pomenit de Bellomo cu ocazia primei lor întâlniri nu fusese victima dorințelor bolnave ale lui Bellomo, cum crezuse inițial, ci fusese iradiat. Ca dovadă a veridicității spuselor sale mi-a oferit un fluier de tinichea lăsat de Bellomo înainte de fuga acestuia la Paris. Pinna credea că aparținuse băiețelului respectiv și prin urmare îl păstrase în mare taină după ce îl primise de la Bellomo, ca pe un soi de amintire dureroasă. Pinna a adăugat că era sigur că însăși boala lui se datora radiațiilor, din cauza sarcinii îndeplinite în noaptea aceea din 1989 fără vreun fel de protecție.

Cum puteți cu ușurință intui din cele de până acum, povestea lui Pinna părea nici mai mult nici mai puțin decât fantezia unui nebun. Cu toate acestea, așteptând să primesc indicațiile necesare pentru capturarea lui Bellomo, m-am simțit dator să fac anumite cercetări. Am descoperit, cum deja bănuiam, că niciun accident important nu se întâmplase vreodată la centrala nucleară din Caorso și că abia în 1985 se înregistrase o scurgere de praf fin ușor radioactiv care contaminase câțiva muncitori, fără vreo

complicație ulterioară. Dacă ar fi avut loc alte accidente în anii următori, cu siguranță ar fi fost aduse la cunoștința publicului, dat fiind că pe vremea aceea activitatea de monitorizare a așa-zișilor antinuclearişti[18] *era foarte intensă, ca dovadă că accidentul anterior menționat făcuse furori în ziare și fusese chiar subiectul unei întruniri parlamentare.*

Și în ceea ce privește serviciul militar al lui Bellomo datele pe care le aveam la dispoziție nu coincideau cu relatarea lui Pinna. Cerând lămuriri la Ministerul Apărării, am primit o înștiințare scurtă în care scria că Bellomo fusese considerat insuficient pregătit. Din acest motiv, și de teamă ca Pinna să nu fie considerat de neîncredere, i-am comunicat, spre vina mea, domnului magistrat doar ultima parte a discuției mele, cea legată de noua poziție a lui Bellomo la Paris, considerând-o fondată, și am dat undă verde, de comun acord cu autoritățile franceze, operațiunii care ar fi trebuit să ducă la arestarea sa. Dată fiind natura delicată a cazului, i-am încredințat această misiune celei mai abile colaboratoare a mea, inspector adjunct dottoressa Caselli, și pentru a mă îngriji de biroul meu în cazul în care povestea lui Pinna despre Bellomo avea să se dovedească pură fantezie.

Dar două aspecte grave mi-au demolat convingerile în legătură cu partea pe care am considerat-o pură ficțiune și cea pe care am considerat-o reală în relatarea lui Pinna. Primul a fost rezultatul cumplit al operațiunii de prindere a lui Bellomo, un măcel despre care nu este nevoie să vă amintesc. Al doilea a fost moartea lui Pinna, care și-a curmat zilele spânzurându-se în locuința sa, în aceeași zi cu nefericitul rezultat al operațiunii noastre.

În zilele acelea cumplite, devenite pentru mine cu atât mai negre odată cu dispariția soției mele, în timp ce mă ocupam cu mare tristețe de obligațiile biroului meu, o îndoială își croia drum în mintea mea și, oricât încercam s-o alung, se întorcea să mă chinuie cu mai multă insistență. Mă întrebam dacă, dând la o parte ipoteza fantasmagorică asupra contaminării nucleare, compania fără însemne a lui Bellomo a existat cu adevărat. Povestea lui Pinna despre întâlnirea cu Bellomo fusese veridică și plină de detalii care, spre deosebire de altele, păreau complet raționale și legate între ele. Și, dacă acest lucru era adevărat, însemna că ministerul ascundea adevărul din rațiuni de stat, aceleași rațiuni de stat care, e trist

18 Activiști sociali care pledau pentru desființarea centralei nucleare din Caorso.

dar trebuie spus, acoperă și o parte din activitatea celor însărcinați cu lupta împotriva terorismului. Mă întrebam dacă răspunderea pentru ceea ce se întâmplase îmi aparținea, pentru că deschisesem, cum se spune, cutia Pandorei unui secret militar bine păstrat de-a lungul timpului, poate a unor operațiuni de spionaj care aveau legătură cu ultimele urme ale activităților subversive din anii '70 și care se desfășuraseră pe teritoriul centralei nucleare.

Munca de noapte la hangar la care participaseră Pinna și Bellomo putea foarte bine să privească demontarea unei centrale de monitorizare și ascultare, ținută pe bună dreptate secretă, chiar dacă nimic nu putea justifica referirile repetate la un băiat căzut victimă a unei atare activități, doar dacă nu era vorba despre mușamalizarea unui accident petrecut în timpul funcționării departamentului, care ulterior păstrase secretul chiar și față de superiori.

Dacă așa stăteau lucrurile, pe cât de improbabil era, putea însemna că bomba care explodase în restaurantul parizian și moartea lui Pinna nu erau evenimente fără nicio legătură între ele datorate nebuniei fiecăruia dintre cei doi, ci asasinate duse la bun sfârșit de către membrii rămași din compania fără însemne pentru a împiedica descoperirea adevărului în legătură cu ce se întâmplase atunci. Știu, din aceste rânduri poate părea că și eu am fost lovit de aceeași demență ca și Pinna, dar simțeam apăsând asupra mea răspunderea pentru acele victime și aveam nevoie, pentru liniștea conștiinței mele, să descopăr cât adevăr era în cuvintele lui.

În săptămânile următoare m-am cufundat, de aceea, într-o frenetică activitate de cercetare a oricărei confirmări a cuvintelor lui Pinna, pe care inițial nu le luasem în seamă, pornind de la întâmplările cele mai apropiate în timp, adică „misiunea" pe care, conform lui Pinna, Bellomo o îndeplinise la începutul lui 2013, în care căzuse victimă un alt băiețel.

Atenția mi-a fost distrasă de la nefericitul atentat cu bombă în timpul unei călătorii la sanctuarul Beato Rizzerio din localitatea Coda di Muccia, în provincia Macerata. În luna ianuarie a anului 2013, cu ocazia festivităților de Epifania, un minivan care mergea spre sanctuarul menționat căzuse într-o prăpastie, după ce șoferul a pierdut controlul vehiculului din cauza unei defecțiuni care se presupunea că fusese cauzată de o întreținere neglijentă a acestuia. La bordul minivan-ului erau

patru adulți, dintre care doi preoți, un șofer și o învățătoare de școală primară, precum și doi copii de șase și opt ani din parohia Sant'Ilario din Fano, care muriseră pe loc. Impactul fusese atât de distrugător, complicat de foarte rar întâlnita aprindere a motorului, că recuperarea și identificarea cadavrelor fusese deosebit de dificilă. Ce mă frapa era extraordinara coincidență cu locul și data, conform spuselor lui Pinna, „misiunii" îndeplinite de Bellomo, care îi provocase o criză de conștiință despre care v-am vorbit mai sus. Dacă fusese vorba despre sabotarea unui vehicul pentru a îndeplini un alt măcel nebunesc? Dar de ce? Și acest lucru trebuia privit prin prisma unei mușamalizări a activităților din trecut? Cineva de la bord trebuia făcut să tacă pentru totdeauna? Era o nebunie, îmi dau seama și o repet, fie și doar să mă gândesc la așa ceva, dar ideea nu-mi dădea pace.

Folosindu-mi timpul liber și zilele de concediu pe care le acumulasem într-un număr mare, m-am deplasat la locul accidentului și în cadrul forțelor de poliție locale pentru a mă interesa în legătură cu anchetele în cazul respectiv. Am descoperit că în timpul expertizelor nu apăruse nimic care să creeze bănuiala unei intervenții asupra vehiculului – intervenție pe care cineva ca Bellomo, mecanic expert, ar fi putut-o face dar că toți anchetatorii considerau aproape imposibilă coincidența care condusese la moartea tuturor pasagerilor. Într-adevăr, microbuzul pierduse controlul exact în punctul cel mai periculos al drumului, unde se deschidea prăpastia cea mai inaccesibilă și unde curenții puternici de apă ai unui râu umflat împrăștiaseră și deformaseră și mai mult bietele rămășițe. Nemulțumit de cele descoperite, dar încă mai chinuit de gândul că așa-zisa coincidență putea fi, de fapt, o strategie precisă, m-am întâlnit cu rudele celor morți în căutarea unei legături între ei și compania fantomatică fără însemne. Trec cu vederea și omit să vă povestesc mila imensă pe care am simțit-o pentru aceste familii cărora le fuseseră luați cei dragi. Senzația lor iremediabilă de pierdere și de vină mi-a întărit o dată în plus dorința de a descoperi dacă era vorba despre un adevăr ascuns.

Singurul detaliu straniu, dacă pot să-i spun astfel, obținut din această anchetă personală, mi-a fost relatat de către familia unuia dintre copii, care a declarat că descoperise pe pragul casei încălțările fiului lor, un detaliu rămas fără explicație. Câteva luni mai târziu, acest detaliu avea să fie

fundamental pentru a mă face să înțeleg că era posibil ca bănuielile mele să aibă un oarecare temei, dar la ieșirea din orașul Fano rămâneam doar cu dubii, coincidențe… Și o neliniște care nu slăbea deloc. În timp ce anchetele atribuiau vina pentru atentatul din Paris unui gest nebunesc al lui Bellomo, eu continuam să caut ceva care să-mi infirme sau confirme ipotezele. Astfel am început să sap în trecutul lui Bellomo și Pinna, în căutarea unor informații despre noaptea aceea din decembrie '89, orice s-ar fi întâmplat atunci. Iar în cercetările mele am intrat în contact cu binecunoscuta poveste, deși destul de îndepărtată în timp, a așa-numitului „băiat din siloz". Acela a fost momentul în care

Așa se termina fișierul lui Rovere, cu un spațiu alb. Dar ceea ce Colomba citise fusese destul ca să-l regăsească pe acel Rovere pe care-l cunoștea, șeful care o ajutase și o susținuse întotdeauna, bărbatul integru incapabil să dea dovadă de pasivitate. Păstrase secretul ca să apere instituțiile în care credea, și cineva, din cauza asta, îi curmase viața.

11.

Dante rânji când Colomba ridică privirea de pe foi, chiar dacă părea mult mai puțin vesel decât de obicei. Soarele apusese deja iar terasa era luminată doar de câteva lămpi cu energie solară, de la Ikea, și de țigările lui Dante și Santiago, acesta din urmă în fața computerului cu Jorge și tipul tatuat, vorbind cu glas încet și cu degetele alergându-i pe tastatură.

— *Chi per la patria muor vissuto è assai*,[19] zise Dante, parcă intuind gândurile Colombei.

— Taci, sări ea.

— Analizează informațiile în ritmul tău. Eu mă chinui de trei zile și tot nu mi-e de-ajuns. Păcat că nu ne-a spus imediat, șeful tău, adăugă el sarcastic. Măcar am fi înaintat puțin.

— El nu voia…, începu Colomba, dar se opri imediat.

19 „Cine moare pentru patrie a trăit destul", versuri din libretul operei *Donna Contea* de Saverio Mercadante, rămase în conștiința populară și rostite în cinstea cuiva care își sacrifică viața pentru țară. (*n.trad.*).

— Da, știu, continuă Dante, iritat. Credea că dăduse peste unul dintre zecile de mii de secrete italiene și se temea de balamucul care ar fi ieșit. Păcat că băiatul despre care vorbea Bellomo eram eu. Sau cel pe care l-am văzut ucis.

— Nu poți fi sigur.

— Bineînțeles că sunt sigur. Uită-te la date. Decembrie 1989. Când am evadat. Și echipa Tatălui a șters toate urmele. Dar Rovere se temea de balamuc. De împroșcarea cu noroi a instituțiilor.

Dante se ridică în picioare și se sprijini cu spatele de o balustradă a acoperișului, o umbră neagră pe fundalul luminii albe a orașului reflectată în cer.

— Dar se înșela. Au trecut douăzeci și cinci de ani. Pe cine să mai doară de câțiva copii căzuți în mijlocul câtorva manevre militare? Probabil au mușamalizat totul.

— Pe mine mă doare. Și doare pe o grămadă de lume care-și face datoria fără să-i pese de alții, zise ea aspră.

Ceea ce citise se învolbura în interiorul ei cu furie.

— Sau crezi că suntem toți corupți sau înțeleși cu criminalii?

— Nu, doar depășiți de o organizație mai bună ca a voastră.

— Care? zise Colomba.

— Nu știu. Dar cineva din armată e evident implicat. Poza, povestea lui Pinna… Și apoi Bodini, bărbatul pe care l-au acuzat că ar fi Tatăl și care s-a sinucis. Și el era din armată.

— Chiar crezi că am ajuns să ne batem cu armata? zise Colomba neliniștită.

— Azi nu. Tatăl s-a adresat unui vechi prieten ca să te ucidă. Dacă ar fi avut la dispoziție armata sau serviciile secrete, ar fi ales pe cineva mai tânăr și mai eficient: pe-acolo găsești mereu o grămadă de carne de tun care e gata să se sacrifice. Fără să mai pui la socoteală că ar fi putut să pună să te ridice de la spital cu câteva hârtii ștampilate și acum ai fi la Guantanamo.

Făcu o scurtă pauză.

— Dar în anii ’80… tu ce zici?

— Nu știu ce să cred.

— Nici eu. Cu mâna lor sau printr-o organizație, pentru ce m-au răpit? Pentru ce l-au răpit pe celălalt băiat, și apoi pe fiul familiei Palladino și pe Luca? Și știi ce mă cutremură cel mai tare?

Dante se întoarse să privească grădina interioară, cu umerii lăsați.

— Mi-am petrecut toată viața crezând că am fost victima unui maniac, genial poate, dar nebun. Acum descopăr că era un întreg batalion din indivizi ca el, și că poate aveau chiar un motiv anume. Un *motiv*, îți dai seama? Ca să mă țină la maturat ca pe o bucată de carne în cămara frigorifică a măcelarului.

Colomba se ridică și veni lângă el. Apoi, fiind puțin surprinsă de ea însăși, îi puse un braț în jurul umerilor. Contactul îi dădu o stare de confort la care nu se aștepta. De cât timp nu mai îmbrățișase pe cineva?

— Pinna credea într-un complot atomic, zise ea încercând să glumească. Poate voiau să te folosească pe post de cobai.

— Nu sunt radioactiv. Și nu au testat pe mine arme sau bacterii mortale, replică Dante cu un zâmbet forțat. În afară de mâna schingiuită și de malnutriție, medicii nu au găsit nimic anormal. Și în plus Tatăl nu ar fi pierdut timpul să mă învețe să citesc și să scriu.

— O răzbunare?

— Pentru ce? Tatăl meu natural are un caracter foarte răutăcios, dar și viața lui a fost întoarsă pe dos ca o șosetă când am dispărut. Nu avea legături nici cu infractorii, nici cu armata, dacă la asta te referi. Nici măcar n-a fost în armată, din cauza suflului sistolic.

— Orice motiv a avut Tatăl, când îl găsim o să-l iau la șuturi până scuipă tot. Îți promit, zise Colomba încercând să pară mai sigură decât se simțea.

Dante ridică din umeri, atent să se miște cât mai puțin cu putință. Nu voia ca ea să se îndepărteze.

— Ce șanse avem să-l prindem?

— După tine câte avem?

— Nu știu. Dar avem încă niște piste de încercat. Să-ți spun ce am făcut cât timp dormeai.

Spre neplăcerea lui Dante, Colomba se îndepărtă și se așeză la loc.

— Te ascult.

Dante se sprijini din nou de balustradă, adoptând o postură studiată.

— Ei bine, lăsând deoparte chestiunea nucleară, m-am gândit că aceia cinci din poză acționau în zona Caorso pentru că era locul cel mai supravegheat din Italia, din cauza atentatelor care, de fapt, n-au avut loc niciodată. Nu tu străini, control la toate căile de acces, camere video pe stradă. Cei în uniformă, în schimb, se mișcau în voie.

— Iar Tatăl era șeful grupului în uniformă, tot el ar fi și Neamțul, zise Colomba.

— Accent german nu avea, pot să jur, dar sigur despre el e vorba. Și tot el i-a dat de înțeles lui Rovere că nu-și închipuise totul. Îți amintești când te-a rugat să nu mai continui ancheta?

— Îi arătasem portretul-robot făcut de mama aleasă greșit, zise Colomba, amintindu-și cât de stranie i se păruse atitudinea lui Rovere și cât de brusc i se schimbase starea de spirit.

— Portretul-robot probabil coincidea cu descrierea pe care i-o făcuse Pinna, chiar dacă la ani întregi distanță. Nu mai putea să se îndoiască, totul se lega. Îi aduseseși dovada de care avea nevoie, și putea să te pună înapoi la somn. Înțelesese că între Bellomo și Tată exista o legătură. Și că, prin urmare, masacrul de la Paris putea avea o altă explicație.

Făcu o pauză.

— Și acum că Tatăl l-a ucis pe Rovere cu o bombă, știm că tot el a fost și la Paris, nu Bellomo. Voia să-i închidă gura, nu avea încredere în el.

— Ești sigur, Dante?

— Da. Te-ai chinuit degeaba lunile astea, CC. Nu ar fi schimbat cu nimic lucrurile dacă trăgeai în Bellomo imediat ce l-ai văzut. Tatăl era prin preajmă. Și el a fost cel care a acționat detonatorul.

— Dar i-au găsit resturile lui Bellomo…

Colomba avea răsuflarea întretăiată.

— Nu lucrează singur, asta am înțeles deja. Poate are prieteni și prin părțile alea.

— Dumnezeule, murmură Colomba acoperindu-și fața cu mâinile.

Dante rămase s-o privească fără să aibă curajul să se apropie, spunându-și că e laș, apoi își scoase geaca și i-o puse pe umeri. Ea zâmbi.

— Va trebui să mi-o faci cadou până la urmă.

— Numai să nu mai lași câinii s-o roadă.

Colomba își dădu seama că lângă gulerul cămășii lui Dante era vizibil un pansament.

— Ce-ai pățit?

— Când te căram în mașină am alunecat, răspunse el, cu expresia pe care o avea când voia să evite un subiect.

Colomba avu senzația clară că o mințea. Nu insistă și se strânse în geacă.

— Ferrari, pentru Tată, trebuia să fie încă mai puțin de încredere decât Bellomo, dacă l-a implicat după.

— La cum s-a descurcat în lupta corp la corp, aș spune că avea dreptate, rânji Dante. Am verificat mobilul pe care l-ai luat de la el de-acasă. Multe sunt numere fără importanță, altele ar merita verificate, dar unul sigur ne va duce la Tată. Un număr de Skype, ca acela pe care l-a folosit s-o sune pe mama lui Luca, chiar dacă nu același.

— Nu că am avea nevoie de alte probe ca să știm că lucrau împreună, observă Colomba.

— Nu, aș zise că nu.

Scoase poza din buzunarul pantalonilor și arătă fețele celor doi indivizi fără nume.

— Întorcându-ne la grupul în uniformă, aș spune că ăștia doi pe care nu-i știm sunt încă mai puțin de încredere sau sunt chiar complet pe dinafară. Morți sau emigrați cu o mică avere în geantă.

— Ca Ferrari cu renta lui, zise Colomba.

— Sau Bellomo, care a spart-o. Pinna zicea că înainte să-și ucidă partenera trăia foarte agitat. Apoi a pierdut tot. În contract trebuie să fi existat o clauză de bună purtare.

— Stabilită de cine?

— Poate chiar de Tată.

Dante strâmbă gura.

— Nu prea-mi vine să cred că n-ar fi el șeful. Și, oricum, chiar și Tatăl la un moment dat trebuie să fi rămas fără fonduri.

— Înregistrarea, zise Colomba.

— Exact. N-ar fi trebuit să vândă clipul fiului familiei Palladino dacă l-ar mai fi finanțat cineva. Însă acum se mișcă de unul singur. Are acoperire, înțelegeri, complici și poate cineva care l-a ajutat atunci, sau chiar i-a dat

ordine, încă e într-o poziție înaltă și îl ajută în continuare. Mai ales dacă vede o pereche de încălțări atârnate pe locul unei crime. Cred că e un fel de semnal: „Noi am fost, lăsați-ne în pace". Iar prietenii îl acoperă. *Uită* să facă autopsia copilului familiei Palladino, se grăbesc să-l aresteze pe tatăl lui Luca…

— Un semnal la fel cum credeam că era fluierul pentru tine, zise Colomba.

— Chiar dacă acum știm că Rovere l-a pus acolo ca să mă atragă pe mine. Cum a făcut și cu tine. Ce să vezi, avea exact decupajul din ziarul potrivit ca să ți-l arate și să te convingă. Un nemernic șmecher, dacă-mi permiți. Trebuie să fi fost interesant să lucrezi cu el.

— Ca și cum ai juca în *Serie A*. Tot timpul, răspunse Colomba luptându-se cu amintirile care i se înfiripaseră în minte. L-ai rugat pe prietenul tău Santiago să caute *BlackMountain*? Ca să vedem dacă găsim numele vreunor beneficiari?

— Da, dar e imposibil. E o companie internațională cu sediul în Portland, iar serverele sunt prea protejate. În plus, are milioane de acționari în lumea întreagă, e în consiliul de administrație a nu știu câte bănci și întreprinderi. Spune-mi o firmă și îi găsești și pe ei acolo, de la arme la tutun, trecând prin industria farmaceutică și aerospațială. Și încă o grămadă de ONG-uri nonprofit umanitare, printre care *Save the People*.

Dante căută o țigară în pachet și descoperi că era gol. Făcu un gest dezamăgit și alergă la Santiago, întorcându-se cu o țigară aprinsă în gură și una neînceputăă după ureche.

— Și nu știm dacă ceilalți din grupul Tatălui au primit bani de la aceeași companie. Și, chiar dacă ar fi așa, e ca și cum ai folosi o bancă. Există un singur lucru care poate e semnificativ, poate nu.

— Care?

— *Save the People* era unul dintre finanțatorii internaționali ai *Bussola d'Argento,* centrul unde mergea fiul familiei Palladino. Acum doi ani a închis ușile.

— Poate fi o întâmplare…, începu Colomba. Nu știm nici măcar dacă *Bussola d'Argento* avea într-adevăr vreo legătură.

— Dar dacă avea, înseamnă că Tatăl avea finanțatori internaționali.

— Ca să răpească niște copii?

— E ceva mare aici, CC, zise Dante dintr-o suflare. Atât de mare că abia dacă-i vedem conturul. De asta trebuie să ne întoarcem la origini. La anii ’80. La ceea ce a povestit Pinna.

Colomba făcu o grimasă de frustrare.

— Dacă aș mai avea serviciu, i-aș cere informații ministrului Apărării.

— Din fericire a făcut-o deja Rovere. Ministrul nu i-a dat nimic despre Bellomo, însă i-a dat ceva despre unde fusese Pinna. Casarma Generale Annoni, de fapt un depozit de muniție recondiționat. A rămas deschis doar cât a funcționat centrala din Caorso, din ’81 până în ’90. Îi trimiteau acolo pe cei cu cazier murdar sau cu probleme de disciplină. În acei nouă ani au trecut pe-acolo cam o mie de recruți, vreo optzeci în aceeași perioadă ca și Pinna.

— Au nume cu toții?

— Din cei optzeci, vreo șaptezeci sunt încă vii, împrăștiați în toată țara. Dar înainte să bat la ușa fiecăruia în parte aș vrea să verific o ipoteză.

— Care?

— Pinna a zis că atunci când a golit hangarul era acolo și Picioare Putrede, corect? Dacă și-a amintit de el, și nu de alții, înseamnă că erau cât de cât prieteni.

— Se poate.

— În dosarul despre Pinna pe care Rovere l-a pus pe stick e și o reclamație pentru o încăierare cât timp era încă în serviciul militar. S-a bătut într-o cârciumă nu departe de unde locuiam când eram mic. Conform procesului-verbal, cu el era Augusto Pedini, în vârstă de douăzeci de ani. Pedini, *piedini, piedi*…[20]

— Mergi pe ghicite.

— Poate, dar din moment ce de la cineva tot trebuie să începem, el ar putea fi persoana ideală. Să mergem să-l găsim. Locuiește în Cremona, zise Dante cu o lumină de rău augur în ochi. O fi momentul pentru o întoarcere acasă.

Colomba clătină din cap.

— Suntem dați în urmărire, Dante. Nu putem să umblăm de colo-colo ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

20 Picioruțe, picioare. (*n.trad.*).

— Santiago o să ne pună în contact cu cineva care ne poate da o mașină.

— Și poate și documente false, zise ea simțind cum îi crește iritarea.

— Pentru alea e nevoie de prea mult timp. Dar tatăl meu natural o să ne găsească un loc unde să stăm.

— O să-l țină sub supraveghere dacă te caută și pe tine.

— Dar știu cum își petrece ziua și unde să ne întâlnim cu el. Și e singura persoană în care am încredere, în afară de tine.

— Nu știu, Dante…

— Ce alternative avem? Să stăm aici și să așteptăm să ne prindă sau să ne predăm și să sperăm că ne cred?

Colomba căzu pe gânduri preț de un minut întreg, în timp ce capul i se umplea cu scenarii dezastruoase și inima cu suferință. Începuse prin a încălca regulile, apoi se transformase în fugar și acum ar fi atins fundul sacului, adăugând subterfugiu peste subterfugiu.

Colomba oftă.

— Trebuie să-mi vopsesc părul. Să găsesc niște haine…

— Surorile lui Santiago au tot ce-ți trebuie. Dacă vrei îți pun și unghii false. Eu o să mă gândesc la ceva.

— Când vrei să plecăm?

— Mâine dimineață. La noapte ne pregătim și apoi ne mișcăm în zori.

— Mai bine la ora de vârf. O să fim mai puțin vizibili.

— Corect.

Dante stinse ultima țigară.

— Dacă tot cobori, îmi aduci un pachet de țigări când te întorci? Trebuie să fie niște cartușe pe undeva.

— Tu nu vii?

El clătină din cap.

— Prea multă lume în casă. Aici am un sac de dormit și o canapea. Și în mansardă e o baie, pe care o folosesc pentru celelalte chestii.

— Trai, nenică!

— Mi-e foarte dor de balconul meu, zise Dante melancolic. Foarte, foarte.

Colomba se întoarse în haosul din apartamentul lui Santiago, unde acum apăruseră și alte trei fete între treisprezece și șaisprezece ani și mama, o grăsană cu părul oxigenat care o privea cu suspiciune.

Ayelén înțelese de ce avea nevoie Colomba, îi făcu rost de o sticlă de apă oxigenată și o rugă să aleagă între un flacon de colorant castaniu și unul albastru. Colomba își ascunse dezgustul și îl alese pe cel castaniu, refuzând să se lase ajutată. Când era mică se vopsise de câteva ori și credea că-și amintea cum se face. Ayelén se îndepărtă promițându-i să-i facă rost de haine și să pregătească ceva de mâncare. Colomba își dădu seama că îi era o foame de lup. Se închise în baie pe cât îi permitea ușa stricată și își scoase cămașa de noapte. Era acoperită de vânătăi și avea niște ochi de drogată: își plânse singură de milă. Scoase din cadă un lighean enorm cu haine murdare și dădu drumul apei, pregătindu-se să se spele pe păr. Afară, între timp, haosul se intensificase, din când în când subliniat de hohote de râs, urlete și sonerii de telefon. Una dintre ele o făcu să tresară pentru că era identică cu cea pe care o alesese ea tocmai pentru că era dintre cele mai puțin folosite, și instinctiv întoarse capul spre ușă: prin spațiul liber dintre ușă și tocul ei o zări pe una dintre fetele de treisprezece ani care răspundea la mobil. Încrucișând privirea cu a Colombei, fata luă un aer vinovat și își luă tălpășița. Colomba se gândi că și mobilul la care vorbea fata era identic cu al ei.

Nu se poate, își zise, străfulgerată de un gând alarmant. Era convinsă că Dante făcuse să dispară mobilul ei împreună cu mașina lui Ferrari. Dar nu-l întrebase.

Își trase la loc pe ea cămașa de noapte și ieși s-o caute pe fată, pe care o găsi așezată pe patul din dormitorul matrimonial. Vorbea cu glas încet la mobil, care și de aproape părea al ei. Când o observă pe Colomba că o fixa cu privirea, ascunse telefonul la spate.

— Ce e? întrebă.

— De unde l-ai luat? zise Colomba.

— E al meu.

Colomba întinse mâna.

— Arată-mi-l.

Fata se făcu mică.

— Am terminat cartela… l-am folosit de numai două ori, jur.

— Dă-mi-l! răcni ea.

Fata lăsă telefonul pe pat și fugi. Colomba îl înșfăcă și îi scoase imediat bateria. Dar știa că era prea târziu.

Ieși în goană din cameră și aproape se lovi de Santiago, care venea de pe acoperiș.

— Eu și Dante trebuie să plecăm. Imediat! îi zise.

Santiago făcu o grimasă de furie.

— Prea târziu.

Și abia atunci Colomba distinse, peste hărmălaia care o înconjura, sunetul sirenelor.

12.

Dante rămăsese singur pe acoperiș, tolănit pe canapea sub geaca de fâș pe care Colomba i-o restituise înainte să coboare. Era secat de cofeină, pentru că refuza să bea cafeaua scârboasă pe care o făcea mama lui Santiago, și îl durea capul. Își aprinse o țigară încercând să se calmeze.

Cremona.

Cre-mo-na.

Răsuci cuvântul în minte pe toate părțile: orașul lui natal era un amestec de nostalgie și regrete, dar gândul la întoarcere scotea la suprafață cele mai urâte amintiri. Ciudat pentru un loc care era considerat unul dintre cele mai liniștite din Italia, șaptezeci de mii de locuitori în mijlocul Câmpiei Padului, care ținea de tradiții și de istorie, la *torrone* și la viorile Stradivarius. *Ca să nu mai vorbim de Torrazzo,* își zise Dante imitând în imaginația lui tonul jurnalelor cinematografice din timpul războiului, *cea mai înaltă clopotniță de zidărie din Italia.* Nu urcase niciodată și se îndoia că avea s-o facă de data asta. Sau vreodată.

Cremona.

Dante crezuse ani în șir că Tatăl putea fi acolo încă, ascuns pe una dintre străzile vechi și pline de praf, în timp ce acum știa că locul acela era doar o etapă din activitatea sa de răpitor și asasin. Dar, chiar dacă nu era mai periculos pentru el decât oricare alt oraș din lume, Dante tot se

temea la gândul că avea să se întoarcă. Oftând, luă o pastilă din provizia lui de-acum secată și o înghiți cu o gură de vodcă din sticluța pe care o ținea sub canapea, sperând ca efectul lor combinat să scadă nivelul barometrului interior, periculos de apropiat de clopoțelul de alarmă. Și i se păru aproape că-l aude cum târâie înainte să-și dea seama că sunetul venea de sub el.

Sirenele poliției.

Căscă ochii și o văzu pe Colomba apărând pe scara de incendiu, urmată îndeaproape de Santiago și Jorge. Ea purta numai cămașa de noapte și bocanci, dar avea cu ea ceva ce părea o bocceluță cu haine.

— Ne-au găsit, zise.

Nu adăugă cine, nu era nevoie.

Dante sări în picioare.

— Cum au reușit?

— Sora lui Santiago mi-a folosit mobilul. Inteligența trebuie să fie ceva curent în familia lor.

— Ai grijă cum vorbești, *puta,* zbieră Santiago.

Colomba rânji cu toți dinții.

— Dacă nu, ce-mi faci?

Dante îi luă de braț pe Santiago și Colomba ca să-i despartă, cum se face cu copiii când se ceartă.

— Cum plecăm de-aici?

— Nu puteți, răspunse Santiago continuând s-o fixeze cu privirea pe Colomba. Băieții mei de jos spun că polițaii au înconjurat blocul.

— Și au ridicat deja blocaje pe toate căile de acces în zonă, zise Colomba. Cel puțin, eu așa aș fi făcut. De fapt, nu. Eu aș fi pus sub supraveghere blocul și aș fi așteptat ca suspectul să iasă. Sau cel puțin aș fi intervenit la lumina zilei. Dar trebuie să se grăbească foarte tare să mă prindă, adăugă ea cu amărăciune.

Santiago îl bătu pe spate pe Dante.

— Îmi pare rău, *compadre.* Sper să-ți ții promisiunea și să le spui că n-am nicio treabă cu nimic.

— Da, normal, răspunse Dante mecanic.

Jorge începuse să demonteze laboratorul, iar Santiago merse să-l ajute.

— Cât timp avem până să ajungă? întrebă Dante.

— Până aici? Poate fi și o jumătate de oră, dacă nu-i ajută careva. M-au localizat cu mobilul, dar nu știu de Santiago, altfel ar fi pus la cale o intervenție organizată, n-ar fi venit în masă. O să verifice toate apartamentele.

— Atunci mai pune câteva minute: n-o să fie chiar atât de simplu, zise Dante.

•

Și era adevărat, pentru că în clipa aceea, la zece etaje mai jos, un grup de agenți de la Unitatea Mobilă, în echipament de protecție, stătea față în față cu o masă compactă de locatari fioroși care urlau la ei și care umpleau holul și scara blocului. Între cele două grupuri, inspectorul-șef Infanti își scuipa plămânii încercând să se facă auzit și ascultat.

— Vă rog! Nu ne îngreunați munca. Căutăm o persoană care nu locuiește aici! Voi n-aveți nicio legătură, urlă el.

Și între timp se gândea că persoana căutată îi fusese până în urmă cu o lună superiorul direct și că încă nu reușea să creadă că era vinovată de faptele de care era acuzată. Nebună fără îndoială, dar în stare să pună o bombă acasă la Rovere? Imposibil. Cât despre probe, cineva de la criminalistică trebuie să fi făcut un mare rahat. N-ar fi fost prima oară. Însă nimeni nu-i ceruse părerea, iar cea mai mare parte a colegilor lui nu aveau o viziune atât de pacifistă.

O femeie corpolentă înaintă câțiva pași lovind cu lingura o cratiță ca să-i facă pe ceilalți să tacă. Avea o perucă încrețită și o bluză cu dungi verticale care o făcea să semene cu un butoi.

— Pe cine căutați? întrebă ea cu un puternic accent sudic.

— Doamnă, nu e problema dumneavoastră. Voi trebuie doar să ne lăsați să ne facem treaba.

— Da' doar în casa noastră o căutați, deci e problema noastră. Credeți că vă lăsăm să intrați așa?

— Doar facem un control. Nimeni n-o să aibă vreun fel de problemă.

Din bloc apăru o bătrână.

— Mincinosule! urlă ea. Așa ziceți mereu! Și când l-ați luat pe fiu-miu ați zis că era doar un control!

— Doamnă… vă jur că așa e, zise Infanti, tot mai îngrijorat de turnura pe care o lua situația, și se întrebă de ce nu se dăduse bolnav în seara aceea. Mai ales știind că judecătorul care eliberase mandatul de arest preventiv era De Angelis. Un dobitoc cu acte-n regulă.

În clipa aceea, dobitocul cu acte-n regulă stătea sprijinit de o mașină camuflată, parcată în fața intrării, dar pe partea cealaltă a străzii, privind cu teamă băieții luminați de faruri care îl fixau cu privirea de peste rândurile polițiștilor. Trebuie să fi avut cel mult doisprezece ani și păreau deja gata să țină în mâini un pistol, își zise cu un ușor sentiment de neliniște. Santini, la câțiva metri de el, vorbea în stație cu glas încet.

— Ce dracu' se petrece? îl întrebă.

Din ceea ce vedea, agenții care ar fi trebuit deja să înceapă percheziția stăteau ca stanele de piatră, jumătate dintre ei înăuntrul blocului și jumătate în fața intrării în bloc, de unde se auzeau la anumite intervale urlete și înjurături.

Santini luă stația de la ureche.

— E o problemă cu locatarii, zise el. Nu e un cartier prietenos.

— Nici noi nu suntem. Dă-le deșteptarea.

— Caselli nu poate să fugă nicăieri. Să așteptăm să se liniștească apele.

— Să așteptăm pe dracu'!

— Sunteți sigur, domnule judecător?

— Nu mai pune întrebări și dă-i drumu', zise De Angelis iritat.

— Da, să trăiți!

Făcându-și loc printre agenți, Santini apăru lângă Infanti, care încă încerca să facă pe mediatorul.

— De ce nu ne mișcăm? îl întrebă.

— Vedeți și singur, *dottore,* zise Infanti, cu sudoarea curgându-i pe chip. Le e teamă că vrem să luăm la secție pe unul dintre ei.

— Doar pe unul? N-au înțeles nimic. Las că-i lămuresc eu.

Santini ceru o portavoce mică de la cineva din unitate și înaintă câțiva pași. Porni aparatul, care emise un țiuit strident.

— Așa, urlă el în microfon, iar vocea lui, transformată în cea a unui robot, ajunse până la etajele superioare. Ori vă dați IMEDIAT din calea noastră, ori vă arestăm pe toți pentru că vă opuneți unui funcționar public

și pentru obstrucționarea forțelor de ordine. Ați înțeles? Trebuie SĂ RUPEȚI IMEDIAT RÂNDURILE!

Santini coborî portavocea și o clipă se așternu o liniște de mormânt. Apoi o lampă de noptieră zbură prin casa scării și se făcu țăndări la un milimetru de picioarele lui.

— Care-a fost? răcni el roșu la față, uitând de portavoce. Care mama mă-sii a fost?

— Mă-ta, țipă cineva cu două etaje mai sus.

Stârni un hohot general de râs.

Santini încercă să înțeleagă cine vorbise, dar nu reuși. Se întoarse lângă Infanti.

— Atacați, porunci el.

— O să ajungem la ziar, *dottore,* răspunse el.

— Foarte bine. Așa o să se gândească mai bine data viitoare.

Infanti luă casca de la centură și o puse pe cap. N-o mai făcuse de la summitul G8 din Genova, iar atunci nu se terminase bine pentru nimeni. Dădu semnalul.

•

Pe acoperișul blocului ajunseră ecouri ale unor urlete îndepărtate. Colomba rămăsese lângă Dante pe canapea.

— Tu ascunde-te, nu știu că ești cu mine. Și, dacă totul merge bine, odată ce mă prind n-o să mai piardă timpul pe-aici.

— Și după aia?

— Și după aia tot înainte.

Dante clătină din cap.

— N-o să meargă, CC.

— Am vorbit deja despre asta, mi se pare.

— Dar nu eram de acord nici atunci și cu atât mai puțin acum.

Dante se ridică de lângă ea și se îndreptă spre Santiago și Jorge, cărora li se alăturase și tatuatul. Demontaseră aproape toată aparatura și o puneau în doi rucsacuri mari. Se apropie de Santiago și îi șopti la ureche.

— Trebuie s-o ajuți să scape de-aici.

Santiago dădu cu furie de pământ cu șurubelnița cu cap în formă de stea pe care o folosise ca să demonteze antena parabolică.

— Cu ce tupeu îmi ceri așa ceva? *No es suficiente el caos que ha causado*?

Arătă spre computerul demontat.

— *Mira*! *Biroul* meu e distrus. Făceam bani cu ăsta! Și am *la policía en mi casa*!

— Știai că putea să se întâmple, Santiago. Dar încearcă să înțelegi că dacă n-o prind e mai bine pentru toată lumea. Și pentru tine.

Santiago își întoarse atenția spre aparatură.

— Nu se poate.

— Dacă nu se poate, de ce pui computerele în rucsacuri? Unde vrei să le duci?

— Nu te privește.

Dante îl forță pe Santiago să se întoarcă.

— Nu poți să-i lași s-o prindă.

— Dante! Dacă îi arăt cum să iasă de-aici o să le spună tuturor tovarășilor ei polițai! Iar eu vă trebui să-mi găsesc alt loc. *Entiendes*?

— Îți promit că nu va povesti nimic nimănui, zise Dante, știind că minte.

În anumite privințe, Colomba era intransigentă.

Santiago era gata să răspundă din nou, când Colomba strigă:

— Elicopter! Ascundeți-vă!

Dante ridică privirea peste acoperișuri. Un fascicul luminos cobora din cer spre stradă, apropiindu-se de bloc, însoțit de un sunet tot mai puternic de elice. În elanul discuției nu-și dăduse seama.

Colomba se aruncă între ei.

— Aterizează aici? întrebă Santiago îngrijorat.

— Nu, o să continue să se învârtă pe deasupra, mai ales ca să împiedice pe oricine să fugă în întuneric. Dar dacă ne vede o să trimită imediat agenții după noi.

Tatuatul arătă copertina cea mai joasă, în partea opusă lor.

— Să mergem acolo!

Copertina, lungă de aproape trei metri, acoperea zece vase dreptunghiulare pline de pământ din care nu răsărea nici măcar un germen. Fusese un experiment de cultivare domestică a marijuanei, pe care Jorge îl începuse cu câteva luni înainte fără rezultate remarcabile, poate deoarece copertina era de tablă, nu transparentă, așa cum ar fi

trebuit. Tatuatul și Santiago înșfăcară rucsacurile și alergară sub ea, urmați îndeaproape de ceilalți. Se ghemuiră pe vase, în timp ce fasciculul luminos mătura acoperișul iar sunetul elicelor devenea asurzitor.

Lui Dante i se părea de necrezut că toate astea se întâmplau cu adevărat și, dacă era să ne luăm după expresia Colombei, gândea și ea același lucru.

— Santiago! urlă Dante ca să se facă auzit deasupra vacarmului. Trebuie să te hotărăști! Zi-ne cum să facem ca să scăpăm!

— Putem scăpa? întrebă Colomba. Cum?

Santiago nu vorbi, iar Dante, riscând să fie văzut de elicopter, se ghemui lângă el.

— Santiago! Tu ai înțeles ce facem eu și CC.

— Nu-mi pasă.

— Dacă nu-ți păsa, nu ne-ai fi ajutat. Nu te-am plătit destul pentru cât ai riscat? Știi pe cine urmărim, știi ce le face copiilor. Iar eu te cunosc. Cu multe nu suntem de acord, dar într-o privință suntem: de copii nu te-atingi.

— *Los niños son bendecidos por Díos,* zise Santiago fără voia lui.

— Dacă o prind pe CC, nimeni nu-i va mai elibera pe copiii care au fost luați. Cum m-au luat și pe mine. Îmi știi povestea. Copii de vârsta surorii tale mai mici. Care o să crească ca animalele în cușcă.

— Și gușterița o să-i găsească? replică Santiago neîncrezător.

— Da. Știu că o să-i găsească. Și eu o s-o ajut.

— Și pe *el chico* din video.

— Da, și pe el. Și dacă reușim, va fi și meritul tău.

— Nu-l asculta, zise Jorge. Ar inventa orice ca să-și scape pielea.

Santiago îl privi cu răutate.

— Îl cunosc pe omul ăsta, zise arătându-l pe Dante. Nu minte.

— Și gușterița? întrebă tatuatul.

— Gușterița nu mai e gușteriță. E fugară. *Y no me gusta enviar a la gente a la cárcel.*

— Deci, cum se iese de-aici? întrebă Dante.

— Prin beciuri, zise Santiago. Toate sunt conectate între ele. Blocul nostru, cel de-alături și cel de după.

— Poliția a încercuit cartierul, obiectă Dante.

— Dar nu și parcul, observă Santiago, arătând în direcția grădinilor Tre Laghi, un spațiu verde public semiabandonat, la mică distanță de ei. Din al treilea bloc se poate ajunge acolo.

— În parc o să fim suficient de departe de colegii tăi? o întrebă Dante pe Colomba.

— Dacă ne grăbim, poate că da, răspunse ea. Dar de-acolo o să avem nevoie de o mașină.

— Poți să te ocupi, Santiago? întrebă Dante.

— *No crees que estás exagerando*? interveni Jorge. Acuma tre' să-ți dăm și mașină ție și prietenei tale?

— Eu nu ți-am cerut nimic, zise Colomba.

— Dar eu da, zise Dante. Nu ajută cu nimic dacă ajungem în parc și pe urmă ne prind. Și o să se prindă imediat cum am ajuns acolo.

Santiago pufni cu năduf, apoi se uită la tatuat.

— Sună-l pe Enrico și zi-i să lase o mașină curată în curbă, cu cheile în contact.

— Îi oferi un serviciu complet târfei ăsteia, zise Jorge furios. Nu te-nțeleg.

— De-aia sunt eu șefu', îl înfruntă Santiago. *Tiene usted algun problema conmigo*? întrebă cu ferocitate.

— Nu, se grăbi să răspundă Jorge.

— Dar nu putem coborî în beci, zise Dante. Sunt polițiști pe scări.

— Intrăm prin blocul din față. Știu eu cum.

Santiago îi făcu un semn lui Jorge și tatuatului.

— Eu îi conduc pe Dante și pe gușteriță. Voi doi luați *las mochilas* și veniți după noi.

În timp ce tatuatul îl suna pe Enrico, Colomba studie zborul elicopterului. Făcea un opt mare deasupra celor trei clădiri și a străzilor de lângă ele. Dacă plecau când era departe, puteau să coboare de pe acoperiș fără să fie văzuți, dar probabil i-ar fi prins când intrau în al doilea. În clipa aceea nu aveau altă variantă decât să fugă.

— Zi-ne tu când, zise Santiago, înțelegând că aproxima timpii.

Bâzâitul elicopterului încetă și acoperișul fu cufundat în penumbră.

— În câteva secunde.

Colomba număra în minte.

— Acum!

Cei cinci porniră în fugă, urmându-l pe Santiago. Prima porțiune fu relativ simplă. O scară metalică de serviciu cobora de pe acoperiș până la copertina pasarelei care unea cele două blocuri alăturate. O coborâră în relativă siguranță, pentru că era dintre cele cu trepte circulare, așa că era greu să greșească priza. Colomba îl ținu mereu pe Dante în fața ei, ca să stea cu ochii pe el, și îl văzu alunecând cu agilitate pe trepte, în timp ce ea putea folosi o singură mână din cauza boccelei cu haine. Mai tare se chinuiră Jorge și tatuatul, care trebuiră să-și scoată rucsacurile ca să nu se blocheze și le sprijiniră pe cap.

Ajunși pe copertina pasarelei, se lipiră de perete, lăsând elicopterul să treacă, apoi alergară până în capătul celălalt, unde se deschidea o ușă de fier ruginit înaltă cu puțin peste un metru, acoperită cu mesaje obscene. Auzeau de jos pârâiturile stațiilor de emisie ale polițiștilor și glasurile lor. Strigătele depărtate, în schimb, încetaseră, semn că agenții reușiseră să forțeze intrarea în bloc.

Ușa era închisă cu un lacăt masiv. Santiago îl deschise cu cheia, apoi dădu ușa de perete.

— Am ajuns.

Colomba băgă capul înăuntru. Beznă absolută. Îi ceru bricheta lui Dante și lumină casa liftului: șinele acestuia urcau de-o parte și de alta și, cinci sau șase metri mai jos, era tavanul cabinei. Ca să ajungă la ea trebuia să folosească o scară mult mai îngustă decât cea de dinainte și fără grilaj de siguranță.

— Liftul merge? întrebă cu glas încet ca să nu fie auzită de jos. Nu vreau să mă facă terci.

— N-a mers niciodată, răspunse tatuatul. Cobori pe acoperișul cabinei și ajungi deja în beciuri.

— Merg eu înainte, zise Santiago.

Intră, se răsuci, și capul îi dispăru imediat.

— E rândul tău, Dante, zise Colomba.

Dante părea hipnotizat de ușa mică. Fixa întunericul din interior, cu ochii cât cepele, gâfâind: era un bot mare și înfometat, o prăpastie întunecată care voia să-l înghită. Se simțea tras spre ea și trebuia să-și încordeze toți mușchii corpului ca să nu cadă înăuntru și să se piardă. Nu

reușea nici măcar să-și dezlipească privirea. A numi frică ceea ce simțea n-ar descrie starea corectă. Era ca și cum un condamnat ar fi privit fix către lama ghilotinei care urma să-l decapiteze. Era certitudinea devenită tangibilă a morții iminente, la doar câțiva metri de el.

— Nu reușesc, murmură el. În beciuri puteam să rezist, dar asta… Asta nu.

— Dante, e singura variantă.

El clătină din cap, apoi cu un efort își mută privirea pe ea.

— CC… Chiar nu pot. Îmi pare rău. Mergi tu.

— Am nevoie de tine.

Dante transpira abundent.

— Tu ai spus că dacă ne separă…

— Că dacă ne separă, *tu* te poți descurca singur. Dar eu nu. Fără tine nu-l găsesc pe Tată.

— Eu sunt un martor pentru colegii tăi, CC. O să-mi dea drumul… și te prind din urmă oriunde vei fi.

Trunchia cuvintele la cât de emoționat era.

— O să inventăm un cod ca să comunicăm între noi… nu e greu. N-o să știe că păstrăm legătura.

— Dante… nu se poate.

— Te rog… Colomba…

Colomba îl privi pe Jorge.

— Dați-mi rucsacii voștri.

— De ce?

— Pentru că îi duc eu. Hai.

Fie din cauza tonului, fie din cauza situației, cei doi bărbați se supuseră. Colomba aruncă în casa liftului bocceaua cu haine anunțându-l pe Santiago s-o prindă din zbor și își puse câte un rucsac pe fiecare umăr. Cântăreau cam cincisprezece kilograme fiecare și se simți cumplit de dezechilibrată pe spate. Urma să fie o întreagă tevatură cu treptele.

— Și acum? întrebă tatuatul.

— Stați cu ochii pe el, zise ea arătând spre Dante. Eu duc jos rucsacurile și mă întorc și-l coborâm împreună.

— CC… nu poți să-mi faci așa ceva, se bâlbâi Dante.

— Îmi pare rău, zise Colomba fără să-l privească în ochi. Hai, sau vreți să ne găsească aici? Vine elicopterul!

Dante încercă să scape, dar tatuatul ajunse imediat în spatele lui și îi acoperi gura cu mâna ca să-i oprească urletul. Jorge, după ce îi aruncase o privire de foc Colombei, se grăbi să-l apuce de brațe. Dante se zbătea incontrolabil, iar Colomba își simți inima strângându-se. *E singura cale,* își repetă, apoi coborî cât de repede putu, riscând să se zdrobească la fiecare pas. La jumătatea drumului pierdu priza și nu căzu doar pentru că reuși să apuce una dintre șinele murdare de vaselină.

Din partea de sus a liftului venea o lumină galbenă. Era Santiago cu o lanternă pe baterii.

— Unde sunt ceilalți? o întrebă când ea aterizâ lângă el.

— Îl țin pe Dante, acum mă duc să-l iau.

— Ăsta nu-i un loc pentru el.

— Nu-i nevoie să-mi spui.

Nemaifiind împovărată de rucsacuri, Colomba urcă înapoi fără probleme. Ajunsă la ușă, ciocăni ușor ca să atragă atenția. Capul lui Dante fu împins în tunel, apoi partea de sus a bustului. El deschise gura ca să urle, dar Colomba fu pregătită să i-o acopere.

— Te rog. Nu țipa, te ajut eu, îi spuse la ureche.

Dante pufni și clătină din cap.

Colomba continuă să-i țină o mână pe gură.

— Tu m-ai adus aici, eu te duc de aici, zise.

Sau măcar încerc, adăugă ea în gând. Le spuse celor doi Cuchillos să împingă și simți pe ea greutatea lui Dante, care se agăță de ea spasmodic. Colomba fu obligată să folosească ambele mâini, una ca să se țină și alta ca să-l țină pe el, dar Dante nu strigă. Doar gâfâi fără s-o privească. Ea își spuse că puteau să reușească, dacă nu cădeau toți patru. În clipa aceea, fasciculul luminos al elicopterului îi lovi.

Îi văzuseră.

13.

Știrea despre strania mișcare de pe acoperișul pasarelei ajunse imediat la centrală, care o înaintă la stația Siena Uno, adică lui Santini, unde S-ul venea de la SIC. Sau „*succhiacazzi*”,[21] cum spuneau cei de la unitatea mobilă, cărora nu le căzuse bine intervenția lui pripită. În clipa aceea, revolta aproape fusese stinsă, și o bună parte dintre locuitorii blocului erau supravegheați în curte, sau prinși cu cătușe de mașini, cu tăieturi și cicatrici pe cap și niște fracturi. Percheziția ajunsese la apartamentele de la etajul trei, dar Santini, odată ce primi mesajul, îi trimise pe agenți pe blocul de alături, lăsând doar câțiva de pază, înțelegând ce se întâmpla: Colomba scăpa pe deasupra capetelor lor.

De fapt, fugarii ajunseseră deja la nivelul solului. Coborârea în casa liftului fusese rapidă, ca și alergarea până la subsol. Colomba ținea un braț în jurul umerilor lui Dante ca să-l sprijine și să-l liniștească, fără să se oprească vreo clipă din a-i vorbi la ureche, ca unui copil. Dante nu reacționa și o urma mecanic. Conștiința lui se ascunsese, închizându-se într-un loc luminos și confortabil, pitit după o circumvoluțiune a creierului. Vedea flori și fluturi, focuri de artificii și stele. La suprafață rămânea doar un fragment din el necesar mișcării membrelor.

Santiago conduse grupul de-a lungul unui beci enorm plin de dărâmături, apoi printr-un coridor subteran care unea cele două blocuri, apoi printr-un alt beci. Din când în când, în întuneric ajungea pârâitul stațiilor de pe strada de deasupra lor și o dată aproape se ciocniră de o grupă de agenți care alergau în direcția opusă, dar până la urmă nu se intersectară cu ei. Cu timpul, beciurile se transformaseră într-un adevărat conglomerat diform unde domnea legea junglei. Unele erau pline ochi cu gunoaie și resturi, altele fuseseră mărite dărâmând pereții de separare și devorând spațiile goale alăturate, până când au ajuns cârciumi, camere pentru oaspeți, camere blindate care ascundeau cine știe ce mărfuri, cămări.

Colomba văzu până și o zonă pentru grătar săpată la intersecția dintre cele două coridoare, cu o familie de peruani care gătea un pui pe jar, nepăsătoare la haosul de deasupra și la umezeală. În unele puncte,

21 Sugători.

coridorul era blocat de uși blindate și obstacole întâmplătoare, dar Santiago avea cheia de la toate broaștele, sau știa pe unde să meargă.

Cursa lor se termină în fața ușii unui beci, închisă cu un lacăt identic celui de la ușa casei liftului prin care intraseră. Santiago o deschise și pe aceea: beciul conținea vreo zece grupuri sanitare în stare proastă.

— De aici se ajunge în parc? întrebă Colomba uluită.

— *Exactamente,* răspunse Santiago. Dar mai e o bucățică de drum. Cea mai grea.

Arătă cu lanterna un raft plin cu vopsele.

— Dați-l la o parte, porunci.

Jorge și tatuatul se supuseră, descoperind în perete o gaură cu diametrul de un metru, pentru ca apoi să stea din nou de pază.

Colomba studie reacția lui Dante: niciuna; părea să nu priceapă ce se întâmpla. *Mai bine,* își zise. Singură n-ar fi reușit să-l țină.

— Voi ați făcut gaura? întrebă ea.

— Două luni de muncă, zise Santiago mândru.

O lămuri că la câțiva metri era un canal pentru scurgerea apei de ploaie care venea din parc și se vărsa în bazinul colector de sub bloc. Cuchillos săpaseră o deviație pe care o foloseau pe post de ieșire de urgență în caz de razii. Uneori, când ploua, traseul devenea imposibil, pentru că se umplea aproape complet cu apă, dar acum vremea era frumoasă: n-ar fi avut probleme.

— Pe aici ai scăpat când te căutam acum doi ani, nu-i așa? zise Colomba.

El râse.

— Eram nevinovat, ca tine.

Tatuatul se întoarse în fugă.

— Vin copoii. Le-am auzit pașii și stațiile.

— E momentul să plecați.

Santiago îi dădu ei lanterna și îl bătu pe spate pe Dante, care din nou nu reacționă și rămase calm chiar și când Colomba îl împinse înaintea ei, pentru ca apoi să-l urmeze în tunelul îngust care mirosea a fosă septică.

Colomba se întoarse să-l privească pe Santiago.

— Mulțumesc, îi zise fără tragere de inimă.

— O, vai, gușterița e educată!

Râse acoperind la loc gaura.

Cei trei Cuchillos ieșiră în fugă și închiseră ușa, risipindu-se apoi în beciuri ca să ascundă rucsacurile. La jumătatea drumului spre ieșire, Santiago dădu nas în nas cu Santini și un grup de agenți și înțelese că era prăjit. Îl izbiră de perete și îi puseră cătușele fără prea multă vorbăraie, cum făcuseră cu toți cei pe care îi întâlniseră în subsol.

— Unde e? întrebă Santini, vârându-i sub nas o poză a Colombei.

— N-am văzut-o-n viața mea, răspunse Santiago cu un zâmbet. zeflemitor.

Santini dădu ordin să se întoarcă cu susul în jos toate beciurile și să se dărâme fiecare perete dacă era cazul, în timp ce Santiago să lăsă pe mâinile agenților care îl târau afară. Înainte să fie băgat în furgoneta blindată și prea plină care îl aștepta, se gândi la *el gringo loco* care voia să salveze copiii și la gușterița cu ochi care te perforau.

— *Mucha suerte y adelante, compinches,* șopti el. Pentru prima oară spera să iasă victorios cineva care nu era persoana lui.

•

Între timp, Colomba și Dante se târau prin tunel. Mai bine zis, Colomba îl târa și împingea pe Dante, care se mișca intermitent, cu ochii închiși, căzând des cu fața în mizeria de pe jos. După vreo zece minute, pereții de pământ fură înlocuiți cu unii de ciment, iar Colomba înțelese că intraseră în bazinul colector. De acolo putură să înainteze doar în patru labe, în timp ce aerul se făcea treptat tot mai curat și mai rece. După un cot, însă, se treziră în fața unei borduri care acoperea aproape complet tunelul. În spațiul rămas liber între bordură și tavan era o placă de metal care părea solidă.

Colomba se temu că Santiago îi înșelase intenționat. Blocați din față și din spate, ar fi murit ca niște șoareci în cursă. Atacul de panică îi strânse plămânii, și văzu cum umbrele tremură în lumina lanternei.

— Nu acum, fir-ar a dracului, murmură ea și împinse placa de metal cu toată puterea, sprijinindu-se în peretele de pământ. Placa de metal căzu zgomotos în partea cealaltă și tunelul fu ușor luminat de o lumină palidă care cădea de sus. Colomba îl strecură pe Dante prin spațiul liber creat, apoi împinse bocceaua cu haine și în fine trecu și ea. Căzu în canalul de

scurgere, un tub larg de ciment în formă de V ascuțit, cu partea de sus deschisă sub cerul liber, acoperită pe jumătate de rădăcini și ramuri.

Închise lanterna ca să nu fie zăriți și, când ochii i se obișnuiră cu întunericul, văzu peste coroana copacilor conturul blocurilor din care scăpaseră: elicopterul roia deasupra lor ca o muscă furioasă.

Se aplecă deasupra lui Dante, care zăcea gâfâind cu fața în jos pe o grămadă de frunze. Era acoperit de praf și pământ, iar vaselina ascensorului îi lăsase dungi negre și lungi pe chip și brațe. Îl scutură și observă că ochii îi căpătau din nou o urmă de viață.

— Suntem afară, îi zise. Am reușit.

O clipă Dante nu reacționă, apoi aerul proaspăt și lumina diferită începură să-l dezmeticească.

— Afară unde? întrebă el cu glas slab.

— Îți explic mai târziu. Reușești să te ridici?

Dante nu se mișcă, iar ea îl apucă de umeri și îl trase în picioare cu forța, apoi îl împinse de-a lungul canalului care se continua printre copaci, din loc în loc blocat de ramuri sau pietre sau crăpat, cu bălți adânci la care trebuiră să fie atenți. La ora aceea, parcul era pustiu, iar Colomba văzu ceea ce părea un lac artificial împrejmuit în vederea unor lucrări de întreținere.

Ajunseră undeva de unde puteau să vadă gardul care despărțea parcul de stradă. Nu era nici urmă de mașină de poliție care să-i aștepte și Colomba oftă cu ușurare, mirându-se puțin de cât de repede se obișnuise să-i considere dușmani pe cei care erau colegii ei de-o viață.

— Stai aici, îi zise lui Dante, apoi se ascunse după un tufiș și se schimbă, scoțându-și cămașa de noapte devenită o cârpă și îmbrăcând hainele pe care i le dăduse sora lui Santiago: o pereche de blugi, un tricou cu logo Giorgio Armani, evident fals, și un pulover. Se simți mai bine, chiar dacă ar fi dat un litru de sânge pentru un duș: era murdară din cap până-n picioare.

Când se întoarse la Dante, el era în aceeași poziție în care-l lăsase și urmărea cu privirea elicopterul care acum își lărgise zona de căutare.

Cineva și-a dat seama că ne-am cărat, își zise Colomba, și peste puțin timp urmau să pună și blocaje rutiere, dacă aveau destule mașini disponibile.

— Reușești să sari gardul? îl întrebă pe Dante.

El încuviință, dar nu fu nevoie, pentru că rețeaua metalică era tăiată în mai multe locuri și trecură prin ea cu ușurință.

La câțiva metri mai încolo, la curba de lângă grilajul de la intrarea în parc, găsiră un Opel Corsa gri cu cheile în torpedou. Nu era un cadou cu fundă, dar Colomba înțelese oricum că era vorba despre o atenție din partea lui Santiago. *Ultima pentru o bună bucată de vreme,* își zise. Date fiind antecedentele, îl aștepta închisoarea, cel puțin până când ea ar fi reușit să-și demonstreze nevinovăția.

Îl ajută pe Dante să se întindă pe bancheta din spate și se așeză la volan, în timp ce simțea cum povara situației îi cădea pe umeri ca o avalanșă de plumb care-i frângea oasele. Își făcea iluzii, își zise, nevinovăția ei n-avea să fie niciodată demonstrată. Copiii urmau să rămână în mâinile Tatălui, care ar fi continuat să bântuie până când vârsta avea să-l împiedice. Îi veni să plângă și strânse mâinile pe volan până reuși să preia din nou controlul. Nu-și putea permite să fie slabă, nimeni n-ar fi ridicat-o de jos dacă ar fi căzut.

De parcă ar fi auzit-o, Dante bolborosi de pe bancheta din spate:

— Când plecăm?

Ea își uscă repede lacrimile cu mâneca, făcând în așa fel încât să nu se dea de gol.

— Acum, răspunse cu glas spart și porni motorul.

Când Santini și Infanti găsiră intrarea în tunelul din spatele raftului, Dante și Colomba erau deja departe.

14.

Drumul parcurs de Colomba și Dante fu lung și dificil. Nu reușiră să intre pe autostradă și nici pe liniile de centură pentru că erau supravegheate de camere video și patrule, iar Colomba conduse de-a lungul șoselei până intrară pe Via Aurelia, care lega Roma de Nord, deseori deviind intenționat de la ea pe drumuri mai mici, dacă mirosea puncte de control. La două noaptea, când traficul deveni prea aerisit ca să le dea vreun fel de acoperire, parcară pe un drumeag din spatele unui

rând de copaci și așteptară dimineața ațipind în reprize, prea tensionați ca să adoarmă cu adevărat. Când vorbeau, subiectul era Tatăl, sau copiii pe care îi răpise în anii aceia, ceea ce putea să le fi făcut și de ce, învârtindu-se tot timpul în jurul acelorași ipoteze.

Dante își revenise, dar rămânea întunecat și închis în gândurile sale, tensionat din cauza condiției de fugar hăituit într-o mașină care duhnea a transpirație și excremente. Avea nevoie de o baie și de o cafea caldă, de un pat, de un loc liniștit. Și încă nu reușea să rămână ancorat în realitate. Uneori îi scăpa, ca nisipul printre degete, și se trezea într-o parte din trecutul lui, cea mai angoasantă. În ceea ce putea fi la fel de bine un coșmar sau o halucinație, bancheta mașinii se transformă în scaunul unui cinematograf pe ecranul căruia era proiectată o sinteză a vieții lui, pe care o vedea ca o sumă de momente tragice și patetice. Dacă se simțise aproape erou după ce o salvase pe Colomba din incendiu, ultimele evenimente îl readuseseră la condiția inițială, aceea a unei ființe lipsite de capacitățile de supraviețuire cele mai elementare, care se simțea în largul ei doar în propria-i minte.

Plecară din nou în zori, extenuați din cauza oboselii și a frigului, alegând drumul mai puțin supravegheat și cu trafic mai intens, unde ar fi fost mai greu să fie identificați. Dar știau că era oricum o loterie: era de ajuns un polițist de oraș bun fizionomist ca să oprească fuga unei persoane date în urmărire, ba chiar și doar de un trecător băgăcios.

Puseră benzină de la o stație prea veche ca să aibă camere video, iar în baie Colomba își vopsi părul, ieșind cu capul înfășurat într-o pungă de plastic. Se clăti la o benzinărie asemănătoare peste o sută de kilometri, când marginile pungii îi provocau o asemenea mâncărime că-i venea să-și taie capul. Dar culoarea se prinsese și acum părul ei era roșcat: cu ochelarii de soare în dungi cumpărați de la o tutungerie și hainele în culori țipătoare semăna foarte puțin cu poza care fusese distribuită de SIC. Dante, în schimb, se rase la zero cu o mașină de tuns electrică și își cumpără haine prea largi de la un târg dintr-o mică localitate pe care o traversară. Semăna cu un fugar, încă mai slăbit și mai jerpelit, dar dacă ținea mâna rea în buzunar – în timpul evadării își pierduse mănușa specială – nimeni nu l-ar fi putut asocia cu fostul copil din siloz care era subiectul zilei în ziare. Comandară de mâncare la un bar de periferie, ales

tocmai pentru că era condus de niște chinezi, etnie pe care Colomba o considera ezitantă în a se amesteca în treburile altora, numărând banii și calculând cât timp puteau să se descurce fără să trebuiască să facă rost de alții.

Înainte să plece din Roma scoseseră toți banii disponibili folosind cardul lui Dante, dar acum nu mai puteau să-l folosească dacă nu voiau să îndrepte cercetările în direcția lor. Dacă la Cremona nu găseau ajutorul la care sperau, urmau să aibă probleme serioase chiar și numai să găsească de-ale gurii. Cel puțin Colomba, pentru că pofta de mâncare a lui Dante era mai mică în ultima vreme. De la începutul călătoriei consumase doar două mere și o tulpină de țelină, iar Colomba observa cu teamă cum îi apăruseră pe față primele semne ale epuizării.

La unsprezece dimineața trecură în cele din urmă granița cu regiunea Emilia Romagna. Odată cu apropierea de țintă, Dante deveni și mai neliniștit și nesigur, vorbind la repezeală despre subiecte inutile și rozându-și unghiile, ceva ce Colomba nu-l mai văzuse făcând vreodată. Ca să încerce să-l mai liniștească un pic, îl întrebă despre amintirile frumoase din orașul natal, dar descoperi că Dante nu avea niciuna. Își amintea puțin sau deloc despre viața de dinainte de răpire, iar când încercase s-o reconstituie, descoperise că perioada copilăriei dispăruse fără urmă.

— Când mama mea s-a omorât, zise Dante, întins pe spătarul coborât complet și cu vântul care intra pe fereastră lovindu-i fața, tatăl meu s-a făcut praștie și a dat foc la casă, deși n-a înțeles nimeni dacă dinadins sau dacă a fost un accident. Casa a fost salvată, el a ajuns la închisoare pentru prima oară, dar din amintirile de familie n-a rămas aproape nimic. În special, nimic de-al meu. Singurele fotografii care au rămas întregi sunt cele din dosarul de la Procuratură pe care le-ai văzut și tu.

Nici după experiența din siloz Dante nu putea să spună prea multe despre Cremona, de bine sau de rău. Rămăsese acolo doar doi ani, dând examene ca să obțină după clasa a opta atestatul de studii medii de cultură generală, timp în care se simțea tot mai rău. Până la urmă, tatăl lui îl trimisese la o clinică psihiatrică.

— În Elveția, deloc original.

Dante îndreptă scaunul și își aprinse o țigară.

— Nu te gândi că era vreun lagăr, costa prea mult ca să fie așa ceva, iar ca să mă trimită acolo tatăl meu a tocat o bună parte din suma primită drept compensație pentru timpul petrecut în închisoare. Era mai curând un mediu controlat, unde ploua cu medicamente și ședințe de psihoterapie de toate felurile, de nu știu câte ori pe zi. Acum s-ar chema *rehab*.

— Cât ai stat acolo?

— Patru ani.

— Rahat.

— După primul anișor mi-au dat voie să călătoresc. Mai întâi cu un însoțitor, apoi singur, în călătorii organizate. Dacă făceam pe nebunu' sau îmi era rău, permisiunea era revocată. Înțelegi, eram tot timpul sub supraveghere, deci intram și ieșeam încontinuu. Însă după patru ani am reușit să fac în așa fel încât tribunalul să mă declare capabil să gândesc și să simt și le-am zis „pa".

— Și ai făcut călătoriile luxoase de care mi-ai vorbit odată?

— Exact. Chiar dacă mai puțin luxoase decât aș fi vrut. Pentru mine avioanele sunt subiect tabu, iar în anumite locuri nu poți ajunge pe pământ sau pe mare. De când m-am întors în Italia, însă, nu am pus deloc piciorul în Cremona.

— Nici măcar o dată?

— Și numai dacă-mi trecea prin cap făceam o criză. Ca și acum, deși după tot ce s-a întâmplat în ultimele zile mă îndoiesc să mă pot simți mai rău.

— De când nu l-ai mai văzut pe tatăl tău?

— Am luat prânzul împreună anul trecut. Pe teritoriu neutru, la Florența. El s-a plâns tot timpul și a avut crampe la stomac. O seară de neuitat.

— Poate ar trebui să ne gândim la o alternativă.

— Nu există niciuna. În Cremona e greu să te ascunzi dacă nu te ajută cineva. Iar el e singurul pe care-l cunosc prin părțile alea care ar fi dispus să mă ajute.

Ajunseră la patru după-amiază, trecând podul de fier de peste Pad care unea Emilia Romagna de Lombardia. Dedesubt, apele umflate ale râului și canoele a doi vâslași. La primul sens giratoriu, unde se înălța reproducerea abstractă a unei viori de metal, Dante o rugă pe Colomba să

intre pe una dintre străzile care coborau spre râu, apoi o ghidă de-a lungul malului. În dreapta lor curgea Padul, în stânga se deschideau porțile stațiunilor balneare. Ziua era limpede, dar răcoroasă și umedă: erau foarte puțini pietoni și bicicliști, aproape toți în vârstă.

Se opriră la câțiva metri de o căsuță roșie cu un etaj, cu palmieri în curte și o pajiște mare cu un *chiringuito*[22] de culoare albastră. Pe semn scria: GLI AMICI DEL FIUME.[23] Pajiștea era pustie, dar în spatele geamurilor se puteau distinge semne de viață.

— Am ajuns, zise Dante. E clubul unde tatăl meu natural joacă dame în fiecare după-masă.

Colomba opri motorul, Dante își trase pe cap șapca cu urechi de Mickey Mouse pe care o cumpărase și strecură mâna rea în buzunar.

— Ești sigur că reușești să intri? întrebă Colomba.

Dante se opri cu mâna bună pe portieră.

— De două ore mă pregătesc sufletește. Și e plin de ferestre, vezi?

Dar tonul lui nu era liniștit.

— Dacă ai probleme, fugi afară și încercăm altă dată.

Dante încuviință cu tristețe.

— Bine, zise, apoi coborî și se apropie încet de clădire, respirând cu calm și prefăcându-se că era vorba doar de o fațadă falsă care se deschidea într-un spațiu liber, ca la Hollywood. *Hai,* își zise, *ai traversat un beci. Și casa unui lift. După toate astea, ar trebui să reușești fără probleme.* Dar nu reușea, se simțea împovărat și fragil. Odată ajuns la trepte, se opri și își aprinse o țigară.

Colomba îi urmări mișcările cu inima în gât. Văzându-l cum mergea foarte încet în mijlocul drumului o făcea să se teamă pentru siguranța lui. Aproape se aștepta ca Tatăl să apară de după un perete și să-l ia cu el pentru totdeauna. Dar nu se întâmplă nimic. Dante termină țigara, apoi intră aproape în fugă.

Colomba așteptă răbdătoare câteva minute, apoi cu mai puțină răbdare alte două. Din locul în care era nu reușea să vadă interiorul localului. Dacă Dante intra în bucluc sau dacă cineva chema primul-ajutor, și-ar fi dat seama abia când ar fi văzut girofarurile. Să coboare și să

22 Bar în stațiuni turistice, unde se pot cumpăra băuturi, gustări și uneori chiar servi mese calde. (sp.).

23 Prietenii râului. (it).

verifice, pe de altă parte, o expunea la riscul de a fi recunoscută. Cele două opțiuni se luptară în mintea ei până când deschise brusc portiera și merse cu capul plecat spre clădirea clubului.

Își puse mâinile streașină la ochi și se uită înăuntru. Era un local dintre cele bune, decorat în stil marinăresc, cu pești artificiali și năvoade prinse pe pereți, printre inevitabilele fotografii cu VIP-uri de mâna a doua. Vreo zece persoane, toate peste șaizeci de ani, erau împrăștiate pe la mese și jucau cărți sau șah. Înclinând capul, Colomba îl zări într-un sfârșit pe Dante, așezat la o măsuță, stând de vorbă cu un bătrân uscățiv, cu o tichie de lână pe cap și ochelari care-i ascundeau stângaci aparatul auditiv. Colomba își închipui că era tatăl lui natural și se întrebă de ce Dante rămânea înăuntru cu el în loc să iasă imediat și să le facă cunoștință.

În spatele lui Dante, un jucător de cărți ridică privirea și o salută văzând-o în spatele ferestrei. Colomba se dădu brusc înapoi, sprijinindu-se de un stâlp de susținere de pe pajiște. Dincolo de mal curgeau apele Padului. Păreau înșelătoare, pline de vârtejuri și curenți, în stare să te tragă la fund și să nu-ți mai dea drumul. *Ca povestea asta în care ne-am băgat,* își zise cu amărăciune. O camionetă se opri chiar în fața sa blocându-i priveliștea. Din ea coborî un bătrân enorm pe care Colomba îl aprecie ca având pe la două sute de kilograme. Se târa cu încetineală cu ajutorul a două bastoane de munte. Colomba lăsă capul în jos ca să nu i se vadă fața, dar i se păru că zărește o scânteie de interes în ochii porcini ai celuilalt, care în loc să urce treptele șchiopătă anevoie spre ea.

Bărbatul se proțăpi în fața ei, sprijinindu-se cu toată greutatea pe bastoane, care păreau pe punctul de a se rupe. De aproape arăta încă mai mare, cu nasul brăzdat de un semn violaceu.

— Nu v-am văzut pe undeva? întrebă cu o voce baritonală și guturală.

Colomba se chinui să zâmbească.

— Nu. Nu cred. Nu sunt de pe-aici.

— Nu am zis că sunteți de-aici, doar că v-am mai văzut.

Colomba, de data asta, se uită dur în ochii lui.

— Mă puteți lăsa în pace, vă rog?

Bărbatul nu păru impresionat. În schimb zâmbi feroce și îi băgă sub nas un deget cât un salam întreg.

— Sunteți polițista! exclamă el. Cea cu bomba. V-au dat fotografia la televizor.

— Vă înșelați.

— Eu nu mă înșel niciodată. Ce căutați aici?

Colomba se gândi să-i tragă un pumn și s-o ia la sănătoasa. Dar Dante era încă înăuntru, și nu putea să-l lase acolo. Se hotărî să facă singurul lucru posibil: îl neglijă pe grăsan și intră în goană în local.

Dante o văzu și sări imediat în picioare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— M-a recunoscut un tip. Trebuie să plecăm imediat.

Apoi se aplecă spre bătrânul care o privea uluit.

— Îmi pare rău. Dante o să ia legătura cu dumneavoastră mai târziu. Vă rog, nu spuneți nimănui că am fost aici.

Bătrânul rămase năuc.

— Nu înțeleg, bâigui el.

Colomba îl trase pe Dante spre ușă.

— Trebuia să ieși imediat cu el.

— Și de ce, mă rog? Nu e tatăl meu.

— Da' care e?

Ajunseseră la ușă, dar era limpede că grăsanul putea să se miște și în viteză când voia, pentru că se pomeniră cu el în prag, greoi și monumental. Îndreptă un baston spre fața Colombei.

— Sunteți complet needucată! răcni el. Vorbeam cu dumneavoastră!

Colomba se pregăti să-l arunce la pământ cu o lovitură de umăr dar Dante, înțelegându-i intențiile, o opri cu mâna rea.

— El e, zise arătându-l pe bărbatul care bloca ușa. Dar văd că v-ați cunoscut deja.

15.

Tatăl natural al lui Dante se numea Annibale Valle, avea șaptezeci de ani, un emfizem și o inimă obosită. Urcă în camionetă, iar Dante și Colomba merseră după el cu mașina lui Santiago, având grijă să nu-i

urmărească nimeni. Din câte se părea nu venea nimeni după ei, erau puține mașini în trafic și și-ar fi dat seama.

Pe parcursul drumului, Colomba încercă să-și revină din starea de șoc. Nu se aștepta ca Valle să semene cu fiul lui, dar nici să arate ca un zmeu de trei ori cât el. Singurul lucru pe care-l aveau în comun era culoarea ochilor și convingerea că știau totul mai bine decât ceilalți.

Valle îi conduse prin Cremona până la o vilișoară pentru o singură familie în cartierul Boschetto, pe o stradă cu alte douăzeci de căsuțe care se deosebeau numai prin culoarea de la ușa garajului. Mica grădină împrejmuită lăsa să se vadă tufe superbe de ciclamene și mulți pitici de grădină. Colomba parcă mașina în garajul căsuței și o acoperi cu o prelată. Valle opri în spatele lor.

Valle le ceru câteva minute ca să vorbească cu stăpâna casei, apoi fură primiți de o doamnă pe la șaizeci de ani cu părul vopsit, acoperită de brățări și lănțișoare, care îi pofti să se așeze într-o sufragerie mobilată ca un chalet elvețian din reclame. Deasupra șemineului cu gaz era o pictură în ulei care o arăta cu câțiva ani mai puțini, lângă un bărbat îmbrăcat în vânător. Wanda îl îmbrățișă imediat pe Dante, care rămăsese cu prudență lângă fereastră ascunzând neplăcerea de a se afla în locul acela străin. Îl percepea ca fiind prietenos, și asta îi permisese să intre, dar barometrul lui era la o gradație înaltă.

— Ia uite-l pe fiul lui Annibale, zise femeia cu un accent dialectal atât de puternic încât Colomba o înțelese cu greu. Vino să te văd.

— Bună ziua, doamnă, răspunse Dante, stânjenit și rigid.

— Spune-mi pe nume. Nu știi ce nerăbdătoare eram să te cunosc.

Apoi îl mângâie, iar Dante înclină capul ca o pisică. Colombei îi trecu prin minte că fusese mângâiat de prea puține ori în viața lui.

— Doamnă..., începu Colomba.

Femeia se întoarse spre ea. Avea un fard de pleoape de aceeași nuanță de albastru ca și cerceii cu pandantiv.

— Wanda.

— Wanda, domnul Valle v-a explicat situația?

— Da. Că nu trebuie să-i spun nimănui că sunteți aici.

— O să încercăm să rămânem cât mai puțin cu putință, continuă Colomba. Însă trebuie să știți că, dacă ne descoperă, veți avea necazuri pentru că ne-ați ajutat.

— Dar n-ați făcut nimic, nu? întrebă Wanda.

— Nu. N-am făcut nimic rău. Dar asta nu schimbă cu nimic situația. Veți fi complicele unei fugare acuzate de crimă.

Wanda zâmbi forțat.

— Vreți să mă speriați?

— Nu. Vreau doar să fiți conștientă de riscuri.

Wanda se întoarse spre Valle, care se cufundase într-un fotoliu și ținea în mână un pahar de whisky.

— Annibale garantează pentru voi.

— Doar pentru fiul meu! mârâi el. Pe polițistă n-o cunosc. Dar deocamdată mi se pare greu să-i despart.

Wanda oftă.

— Atunci îi iau la pachet.

— Mulțumesc, Wanda, zise Colomba, sincer recunoscătoare.

În trecutul ei recent ar fi considerat-o infractoare, doar pentru că oferea adăpost unor fugari.

— Vă arăt unde e baia, ca să vă puteți împrospăta dacă vreți.

Colomba fu prima care se folosi de ea, rămânând sub apă până când buricele degetelor i se încrețiră, purtând pe cap o cască pentru a-și proteja părul proaspăt vopsit. Wanda îi dăduse lenjerie de schimb și un tricou care-i venea ca turnat, iar când ieși din baie se simțea aproape bine.

Îl găsi pe Dante în sufragerie împreună cu tatăl lui, cu o expresie nemulțumită pe chip. Nu trebuia să fii geniu în ale deducției să-ți dai seama că cei doi se certaseră și că poate din cauza asta Wanda dispăruse în bucătărie.

— Mi-ai lăsat și mie apă caldă? întrebă Dante.

— Da, du-te liniștit.

El se strecură pe lângă ea, mișcându-se de parcă fiecare colț al casei putea ascunde o surpriză neplăcută, iar Colomba și Valle rămaseră să se fixeze reciproc cu privirea câteva secunde.

— Dumneavoastră i-ați băgat în cap chestiile astea? zise deodată Valle de pe fotoliul în care se cufundase.

— Ce chestii?

— Că ar trebui să-l vâneze pe cel care l-a răpit. Că ar trebui să facă pe justițiarul.

Colomba luă un scaun, îl aranjă în fața fotoliului lui Valle și îl încălecă.

— Nu trebuie să facă pe justițiarul, ci doar să mă ajute să împiedic să li se facă rău unor copii. Cât despre cine a convins pe cine, deja nu mai știu. A fost un joc de echipă.

— Dacă Dante v-ar denunța n-ar mai avea probleme, zise Valle.

— Ați încercat să-l convingeți s-o facă?

— Ce părere aveți?

— Că Dante poate n-ar mai avea probleme cu poliția dacă v-ar asculta. Dar numai cu poliția.

— Și cu cine altcineva ar avea?

Colomba miji ochii, care acum scânteiau cu un verde de cobalt.

— Știți cu cine.

Valle sorbi din whisky.

— Vă culcați împreună?

Colomba simți că se înroșește și se enervă încă mai mult.

— N-ar fi treaba dumneavoastră dacă m-aș culca cu el.

— Prin urmare e un „da".

— Prin urmare e un *vedeți-vă de treaba dumneavoastră.*

— E fiul meu. *E* treaba mea.

— Știe să-și poarte singur de grijă.

— Serios?

Valle pufni a dezgust.

— Cred că sunteți singura persoană din lume care crede asta. Și ce-i faceți doar îi va înrăutăți starea. Numai să nu ajungă la zdup cu dumneavoastră.

Colomba îl scrută cu privirea pe bărbat, dar expresia de pe fața lui grasă nu se putea citi. Părea un motan imens și dezgustător, sau un Buddha din cârpe.

— Chiar nu vă pasă că persoana care v-a torturat fiul e încă afară, în libertate?

— Măcar de-ar fi adevărat…

— Este, zise Colomba sec.

— Nu cred că varianta cea mai bună pentru fiul meu e să-l caute pe acest individ. Poate ar trebui doar să uite de tot și să meargă undeva departe. Și dumneavoastră l-ați putea însoți.

— La cum o spuneți, îmi pare mai mult o propunere decât o ipoteză.

Valle goli paharul și își mai turnă licoare dintr-o sticlă pe care o luă de pe măsuță.

— Eu sunt bogat, doamnă Caselli. Banii pe care mi i-a dat Statul și pe care nu i-am dăruit fiului meu i-am investit bine, pe când încă se mai putea, și am avut noroc. Tot ceea ce dețin, cu excepția unei mici sume care mă va ajuta să-mi duc mai departe puținii ani pe care-i mai am, pun la bătaie. Cumpărați-vă un bilet spre oriunde vreți, cumpărați-vă și un rahat de insulă. Sunteți polițistă, sigur știți cum să faceți ca să ieșiți din țară.

— Asta vreți pentru fiul dumneavoastră? Să fugă pentru tot restul vieții?

Valle goli și al doilea pahar. Își turnă un al treilea.

— I-am plâns moartea îndelung. Nu vreau să se întâmple din nou.

— În clipa asta există alți părinți care-și plâng copiii pe care-i cred morți.

— Nu sunt copiii mei. Nu mă interesează.

— Îmi închipui că propunerea asta i-ați făcut-o și lui. Ce v-a răspuns?

— Să mă spânzur. Și știți ce i-am spus? Că aș face-o dacă ar fi de vreun folos în a-i asigura o viață fericită, adăugă el.

— Iar eu vă spun același lucru. Chiar dacă nu cred că există vreo funie suficient de rezistentă ca să vă susțină.

Pe neașteptate Valle izbucni în râs, care se transformă într-un acces de tuse.

— Mai gândiți-vă, zise imediat ce își reveni, tamponându-și fața cu o batistă. Când vă vor aresta va fi prea târziu ca să acceptați.

Wanda ieși din bucătărie.

— Annibale mi-a spus că Dante nu consumă carne. Dar pentru dumneavoastră e bine, Colomba?

Colomba se ridică.

— Îmi pare rău, nu avem timp să ne oprim. Trebuie să ne întâlnim cu cineva, și cu cât o facem mai repede cu atât mai bine. Aveți acces la internet sau o hartă a orașului? Trebuie să mă orientez.

— O hartă da, răspunse Wanda. Merg să v-o aduc.

Dante ieși în clipa aceea din baie. Era în picioarele goale și purta un pulover curat cu logoul unei asociații de vânătoare, care îi venea ca pe gard.

— Termină cu îmbrăcatul că trebuie să mergem, zise Colomba.

— Bănuiam.

Își privi tatăl, care stătea nemișcat cu bărbia în piept.

— Avem nevoie de camioneta ta, îi zise.

— Și dacă n-aș vrea să ți-o dau? Mi-ai smulge cheile cu forța?

— Tata…

Valle îi aruncă legătura de chei, apoi se întoarse spre Wanda.

— Dă-i mobilul tău.

— Nu pot…, replică Dante.

— Ba poți. Wanda nu-l folosește niciodată și eu cu siguranță n-am sunat-o pe el. Dacă l-au pus sub ascultare înseamnă că sticleții au devenit geniali peste noapte. Și mă îndoiesc.

Colomba încuviință, iar Dante puse mobilul în buzunar.

— Povestea asta se va termina rău, Dante, întări Valle.

— Rămâne de văzut pentru cine, zise Colomba.

16.

De Angelis îl supusese pe Santiago la interogatoriul preliminar în noaptea în care îl arestase și îl interogase din nou în seara următoare. Împricinatul nu răspunsese la nicio întrebare și magistratul se chinuise să-și păstreze cumpătul. Acum, întors în biroul de la procuratură, își vărsă năduful timp de cinci minute bune până când Santini ciocăni și intră însoțit de un bărbat pe care nu-l cunoștea.

— Iată-l și pe marele geniu, zise sarcastic De Angelis. Ai noutăți?

— Niciuna, *dottore,* răspunse Santini.

— Dacă ați fi condus operațiunea ca lumea, acum n-am mai fi aici jucându-ne de-a v-ați ascunselea.

Apoi păru să-și amintească brusc de bărbatul care intrase cu Santini și care aștepta răbdător. Avea pe la șaizeci de ani, cu mustăți stufoase, roșiatice și încărunțite, și păr de aceeași culoare. Îi întinse mâna.

— De Angelis.

— Maurizio Curcio, răspunse celălalt.

— Îmi cer scuze, credeam că v-ați întâlnit deja, interveni Santini. *Dottor* Curcio e noul responsabil al Unității Mobile. Era șeful secției pentru Combaterea Criminalității Organizate din Reggio Calabria.

— Felicitări pentru promovare, zise De Angelis. Chiar dacă s-a petrecut în circumstanțe cumplite.

Curcio se așeză. Era un om calm care își cântărea bine cuvintele.

— De asta mi-am și permis să vă deranjez, ca să obțin informații noi despre ancheta în desfășurare.

De Angelis se uită la Santini, care își drese glasul.

— Torre a făcut o retragere de bani de la bancomat la două ore de la fuga lui Caselli de la clădirea din Via del Redentore, la Tor Bella Monaca, unde credem că și ea și Torre au fost ascunși de acuzatul Santiago Hurtado, zise Santini. Credem că suma extrasă i-a ajutat să-și finanțeze fuga.

— Hurtado e membrul unui soi de bande sud-americane, dacă nu greșesc? întrebă Curcio.

— Da, răspunse Santini. Aparținea de Cuchillos, dar acum e pe cont propriu.

— Și cum de această persoană a ajutat-o pe Caselli? Mi-e greu să cred că au interese comune.

— Nu știm, i-o tăie De Angelis. Dar o să ne spună Caselli când o găsim.

— Nici relatarea lui Torre nu se explică. Cel puțin din câte am citit eu.

Santini și De Angelis schimbară o privire.

— Din câte știm, Caselli l-a implicat pe Torre într-un soi de anchetă neautorizată în privința răpirii lui Luca Maugeri.

— Tatăl copilului încă e în arest? întrebă Curcio.

— Da, răspunse De Angelis. Pentru că noi considerăm că el e vinovatul.

— Dar Caselli nu e de acord.

— Sincer să fiu, e greu de înțeles ce gândește Caselli.

Curcio își netezi mustățile. Un gest care din cine știe ce motiv îl calcă pe nervi pe De Angelis.

— Dacă nu mai e nimic altceva…, zise judecătorul. Am avut o zi obositoare și e ora cinei.

— Mă întrebam de ce sunteți așa siguri de vinovăția *dottoressei C*aselli.

— Uitați de urmele de explozibil de la ea de-acasă? zise De Angelis.

— Nu uit și nu am o explicație, dar continui să nu înțeleg. A fost o polițistă bună până la măcelul din Paris. A devenit brusc o teroristă?

De Angelis să lăsă pe spătar și îl fixă cu ochii mijiți.

— Ați citit raportul psihiatrului care i-a urmărit recuperarea?

Curcio încuviință.

— Da. Sindrom de stres posttraumatic, destul de normal pentru ceea ce i s-a întâmplat.

— Știți că nu a mai urmat psihoterapia după ce a ieșit din spital?

— Se întâmplă.

— O persoană în starea ei, care nu e supravegheată… Cine știe ce i se întâmplă în cap.

De Angelis își lovi tâmpla cu degetele.

— Eu am întâlnit-o de două ori după convalescență, zise Santini. Prima oară m-a agresat verbal absolut gratuit. A doua oară m-a lovit, fără s-o fi provocat. Am făcut și un raport în acest sens.

— După opinia mea, continuă De Angelis, ar fi trebuit pusă pe liber, nu în așteptare. Îmi pare rău s-o spun, dar Rovere e parțial responsabil pentru ce a pățit. El o proteja.

— Fără îndoială, zise Curcio, dar De Angelis înțelese că voia să spună exact opusul. Și bărbatul care a încercat s-o ucidă pe Caselli cum se potrivește în peisaj? Ferrari.

De Angelis ridică o sprânceană.

— Că a încercat s-o ucidă e ceea ce i-a povestit ea la telefon unui coleg. Nu știm cum s-au desfășurat de fapt lucrurile.

— Greu de crezut că *dottoressa* Caselli a fost cea care l-a atras pe Ferrari în spital ca să-l ucidă cu o otravă.

— Conform celor de la criminalistică nu era otravă, ci un mix de bromură de pancuroniu și clorură de potasiu. Substanțe care provoacă

paralizie și stop cardiac imediat, explică Santini. Și foarte ușor de obținut într-un spital.

— Și după aceea cum se gândea Caselli să scape de cadavru? întrebă Curcio pe un ton exagerat de amabil. Sau voia să evadeze, după părerea voastră?

De Angelis disimulă iritarea aranjându-și butonii de la cămașă.

— Nu avem încă toate răspunsurile, zise. Dar e posibil să fi fost forțată să acționeze ca să-l împiedice pe Ferrari s-o denunțe.

— Credem că Ferrari a fost complicele ei la atentat, interveni Santini. Ferrari nu avea antecedente, dar nimeni nu știe din ce trăia. Asta dat fiind că nu avea un loc de muncă stabil și părinții erau săraci lipiți pământului. Însă căutăm legături de-ale lui în mediul criminal.

— Știați că Ferrari avusese de-a face cu Bellomo? întrebă Curcio.

De Angelis și Santini îl fixară cu privirea.

— Există un raport al carabinierilor datat octombrie 1998, continuă Curcio. Din câte se pare, Bellomo a folosit o mașină pe numele lui Ferrari ca să evadeze. Ferrari a fost interogat, dar a declarat că mașina îi fusese furată și ulterior a fost eliberat.

— Tu știai ceva despre asta? îl întrebă De Angelis pe Santini aruncând flăcări din ochi.

— E prima oară când aud, răspunse Santini.

— Tocmai mi-a sosit raportul de la veri, zise Curcio cu un zâmbet jenat. Nu am avut timp încă să-l dau mai departe la Serviciul Central de Investigații. Cu siguranță, ar putea fi doar o coincidență, dar la fel de bine ar putea însemna că Bellomo și Ferrari păstrau legătura.

— În ce scop? întrebă De Angelis.

— Nu știu, admise candid Curcio. E ca și cum în povestea asta ar fi prea multe piese care nu se îmbină. Ceva nu se leagă.

De Angelis îl fixă cu duritate.

— Îmi pare rău să vă amintesc, dar nu *dumneavoastră* trebuie să vi se lege ceva. Sper că m-am făcut înțeles.

— Bineînțeles, domnule magistrat, răspunse Curcio ridicându-se și strângându-i mâna lui De Angelis. Mulțumesc pentru timpul acordat.

Curcio îi strânse mâna și lui Santini și ieși.

— Ăsta o să ne calce pe coadă, îi zise De Angelis lui Santini. Doamne, cum o să ne mai calce pe coadă!

— Vrea doar să arate că e cel mai deștept din clasă. Aveți ordine pentru mine?

De Angelis încuviință.

— Să-i verificăm și rudele și prietenii lui Torre. Dacă e cu el Colomba, poate că o ajută să se ascundă. Nebunii se înțeleg între ei.

Santini încuviință.

— Și Hurtado? I-a scăpat ceva la interogatoriu?

De Angelis clătină din cap.

— A tăcut mâlc. Și mulțumită dobitocului ăluia de avocat, care l-a instruit așa bine. Și care, ce să vezi, e și avocatul lui Torre.

— Minutillo, zise Santini. Și ceilalți prieteni ai lui Hurtado?

— Din păcate judecătorul pentru urmărire penală nu a validat mandatele de arestare din lipsă de dovezi concludente ale infracțiunii, răspunse De Angelis.

— Încă ne mai trebuie dovezi concludente? Cu oameni din ăștia? întrebă Santini.

— Chiar așa, zise De Angelis. A trebuit să le dau drumul.

•

Unul dintre ei era Jorge, care în clipa aceea mergea pe străzile din Roma cu inima ușoară și aripi la picioare. N-ar fi pus rămășag în ruptul capului că avea să scape așa ușor după bulibășeala de la Tobrella, chiar dacă el nu se opusese când îl arestaseră în beciuri. La răcoare a stat o singură noapte, cât să-l salute pe Santiago, care în schimb se resemnase deja cu gândul că va mai rămâne acolo ceva timp. Anita, când o sunase cu ultima liniuță de baterie, izbucnise în plâns. Pregătea deja un pachet pe care să i-l trimită în închisoare ascuns în lenjerie. „Ți-am zis că mă descurc întotdeauna", sublimase el, mândru de norocul pe care-l avea. „Vii acasă, nu? Te iubesc.", îi spusese ea.

Iar el îi jurase. O iubea și, în plus, unde mai găsea una la fel, care nu-i freca niciodată ridichea chiar dacă stătea pe-afară toată noaptea sau venea acasă cu tovarăși ca ăia de la *posse,* care umblau lăsând în urma lor o grămadă de rahaturi. Și nu era nici geloasă, era de-ajuns să nu facă pe nebunu' cu altele în fața ei.

Jorge și femeia lui locuiau în San Basilio, într-unul dintre cele aproape trei sute de apartamente ale unui cămin de familiști care semăna cu un U gigantic și oribil de culoare roz murdar. Complexul era dezgustător: dimineața devreme erau mereu duhoare pe scări și copii care plângeau – se auzea și se simțea totul pentru că pereții erau ca de hârtie velină –, însă chiria era egală cu zero. Inițial, locuia acolo bunica lui Jorge, dar când ea murise se mutase el acolo. În ciuda faptului că administrația blocului îi mai trimitea din când în când o scrisoare în care îi cerea să-și plătească întreținerea, Jorge știa că nu s-ar fi întâmplat niciodată nimic dacă n-o plătea. La fel ca el erau cine știe câți alții în blocul ăla, și încă și mai mulți în cele de alături. Și ce putea face Primăria, să-i trimită pe toți să doarmă-n stradă?

Când deschise cu cheia ușa apartamentului, se aștepta ca Anita să sară pe el ca să-l ia în brațe, dar nu se întâmplă asta.

— Weendy, m-am întors! zise el imitând vocea cavernoasă a lui Jack Nicholson din *Shining,* cum făcea când voia să glumească. Dar din nou nu se întâmplă nimic.

— Anita? strigă el.

Să fi ieșit să-i cumpere de mâncare? Sau era la duș? În timp ce deschidea ușa băii ca să verifice, zări o pată roșie pe podeaua coridorului, aproape perfect circulară. O atinse ușor cu un deget care deveni lipicios.

Sânge. O picătură de sânge care băltise și nu fusese curățată încă. Jorge zări alta la mică distanță, și încă una, și încă una. Anita trebuia să se fi tăiat la deget, sau ceva de genul ăsta, dar în chip ciudat nu alergase în baie să se panseze, pentru că șirul de picături ducea drept în dormitor. Era una și în mijlocul coridorului unde stătea el, de parcă Anita s-ar fi tăiat în fața ușii.

Temător, Jorge o strigă din nou, apoi intră în cameră.

Anita era trântită pe podea ca o păpușă de cârpe și sub ea se lărgea o baltă de sânge atât de mare, că Jorge înțelese imediat că în trupul ei nu putea să mai fi rămas nicio picătură. Pe pat, curățând lama cuțitului cu o bucată de hârtie, era un bărbat în vârstă, cu ochi albaștri atât de limpezi încât păreau transparenți.

— Noi doi trebuie să schimbăm două vorbe, zise bărbatul pe care Dante îl numea Tatăl.

Jorge încercă să urle, dar nu reuși.

17.

Augusto Pedini, vechiul camarad al lui Pinna, locuia la mică distanță de Dom. Colomba parcă mașina lui Valle în apropierea zonei pietonale de lângă baptisteriu, în fața leilor de piatră care îi păzeau intrarea. Dante îi privi încercând să-i plaseze undeva în copilăria lui, dar nu reuși. Nimic din ceea ce întâlnea nu-i aducea aminte de ceva, doar străfulgerări din perioada de după evadare. Când era mic se cățărase vreodată pe lei? Fusese vreodată la slujbă în catedrală? Habar n-avea. Cremona nu avea materialitate pentru el, cu toate că puținul pe care-l văzuse îi plăcea, mai ales în zona centrală, care păstra planul urban roman.

Colomba îl smulse din gândurile sale.

— Cine-l sună?

— O femeie are mai multe șanse să fie ascultată decât un bărbat, zise Dante. Mai ales dacă are o voce frumoasă.

— Eu am o voce frumoasă?

— Când nu folosești tonul ăla poruncitor.

— Însă tu știi să minți. Sună tu.

— Sugestii?

— Nu-l lăsa să-ți scape. Nu-l speria. Găsește o scuză ca să te întâlnești cu el.

— Ok.

Dante luă mobilul Wandei și formă numărul lui Pedini, punând pe difuzor.

— Picioare Putrede? zise el când celălalt răspunse.

Colomba tresări: nu se așteptase la o abordare atât de brutală.

— Mă numesc Dante Pinna. Sunt fiul lui Fabrizio Pinna.

Altă tresărire; Colomba se pregăti să-i ia telefonul lui Dante, care se întoarse cu spatele ca s-o împiedice.

— Ah. Îmi pare rău pentru tatăl dumneavoastră. Condoleanțe. Cu ce vă pot…

— Aș vrea să ne întâlnim, îl întrerupse Dante. Trebuie să vorbim urgent. Pot să trec pe la dumneavoastră în zece minute? Sunt cu o prietenă.

— Îmi cer scuze, dar acum iau cina împreună cu familia mea. Nu pot…

— Mai bine vă faceți timp.

— Și de ce, mă rog?

— Altfel chem poliția și va trebui să le explicați de ce nu le-ați spus că tatăl meu vă contactase înainte să se sinucidă.

Colomba închise ochii și Dante așteptă în timp ce Pinna respiră greoi la telefon preț de zece secunde.

— Și vreți doar să mă *vedeți*? întrebă Pedini.

Dante făcu semnul victoriei.

— Și să vorbim. Acordați-mi o oră din timpul dumneavoastră. Să trec, deci?

— Nu, vin eu. Spuneți-mi unde.

— La intrarea în baptisteriu, la douăzeci de metri de casa dumneavoastră. Sunt într-o camionetă.

— Bine. Pe curând.

Dante închise cu un rânjet triumfător și își aprinse o țigară ca să sărbătorească.

Colomba coborî geamul: acum că se spălase, fumul începuse s-o deranjeze din nou.

— De unde știai că Pinna îl contactase?

— Dacă nu vorbești cu o persoană douăzeci și cinci de ani, când îi e pomenit numele nu ești foarte pe fază. În schimb el se gândea la Pinna, iar din tonul vocii părea să fie chiar îngrijorat din pricina asta. Prin urmare vorbise cu el înainte ca Tatăl să-l spânzure și se temea că mai devreme sau mai târziu cineva avea să-i ceară socoteală.

— Ar fi putut să citească despre el în ziar.

— A reacționat prea repede și la poreclă. M-am hazardat, dar dacă nu l-ar fi recunoscut am fi putut să nu mai pierdem vremea cu el. Ah, uite că vine, zise arătând un bărbat pe la patruzeci și cinci de ani, cu o haină de tweed matlasată care traversa strada.

La Cremona era cu siguranță mai frig decât la Roma, mai ales seara când aerul devenea umed și apăsător.

— Știi cum arată? întrebă Colomba.

— Nu, dar uită-te la pantofii lui. Sunt perforați, perfecți pentru cine suferă de hiperhidroză. Porecla de Picioare Putrede trebuie să fi avut un motiv.

Bărbatul se îndreptă spre camionetă și Colomba înțelese că Dante avusese dreptate. Coborî și întinse mâna.

— Domnul Pedini? Mă bucur să vă cunosc. Luați loc, zise ea deschizând portiera din spate.

— Nu putem să mergem în barul de-acolo? întrebă el arătând spre gelateria din colț. E aproape gol.

— Aici o să stăm mai confortabil. Vă rog.

Pedini ridică din umeri și se așeză. Colomba se așeză lângă el. Dante rămase în față, dar se întoarse pe scaun ca să poată participa la discuție.

— Și dumneavoastră trebuie să fiți Pinna, zise Pedini.

— Ce intuiție! Dar vorbiți cu prietena mea, răspunse Dante.

— Jur că nu înțeleg ce se întâmplă.

Dante râncji.

— Se numește conversație.

— De ce v-a contactat Pinna, domnule Pedini? întrebă Colomba.

Pedini se întoarse spre ea.

— Dacă-mi permiteți să fiu sincer, pentru că nu avea toate țiglele pe casă.

— Continuați, îl incită Colomba.

— Fabrizio era obsedat de povestea cu radiațiile. Spunea că făcuse cancer din cauza perioadei petrecute în armată. M-a rugat să-i contactez pe ceilalți din trupa anonimă ca să aflu cine se îmbolnăvise, dar pierdusem orice fel de legătură cu toți. Ca și el, de altfel. Când m-a sunat, a fost o surpriză.

Făcu o pauză.

— Și încă una și mai mare când am citit în ziar că fusese la închisoare și că era prieten cu cel care a pus bomba la Paris.

— Bellomo.

Pedini încuviință.

— Da. Fabrizio era un bătăuș pe vremuri, ca și mine. Eram cu toții cam nervoși, altfel nu ne-ar fi trimis la compania cu uniforme fără însemne.

Dar pe urmă m-am schimbat. Mi-am întemeiat o familie, m-am calmat. El nu.

— Cu siguranță nu, zise Colomba privindu-l pe Dante, care încuviință imperceptibil cu capul: Pedini era sincer.

— Ce altceva a mai spus? insistă Colomba.

— M-a întrebat dacă-mi aminteam de un transport pe care-l făcuserăm într-o noapte. Era convins că acolo se contaminase.

— Și dumneavoastră v-ați amintit, zise Dante.

Nu era o întrebare.

Pedini încuviință din nou.

— Da. A fost una dintre ciudățeniile pe care le faci în armată și care-ți rămân imprimate în memorie. Dar povestea cu radiațiile e o prostie. Eu lucrez pentru Primărie și mă ocup de spațiile publice verzi. N-a fost niciodată nicio contaminare la Caorso. Reziduurile radioactive or să rămână periculoase încă milioane de ani de-acum încolo, dar sunt deja toate în Franța. Apoi mai e nucleul, care de fapt…

— Spuneți-ne despre transportul ăsta, îl întrerupse Colomba.

— Scuzați-mă, sunteți polițistă? zise Pedini. Pentru că am senzația că sunt la interogatoriu.

— Și eu vi se pare că sunt polițist? întrebă Dante.

— Nu, aș spune că nu.

— Mai bine.

Pedini zâmbi.

— Așadar. Ziua exactă nu mi-o amintesc, dar era decembrie, înainte de sărbători. Sergentul ne dă jos din pat, apoi alege șase dintre noi pentru niște muncă suplimentară. Ne bagă într-un camion și ne duc la câțiva kilometri depărtare. Undeva la țară, un frig de crăpau pietrele. Acolo – o magazie militară, și ne pun să aruncăm toate chestiile din ea.

— Și ce ați aruncat?

— Mobilă, materiale medicale, cărți, dar mai ales saci de haine.

Dante se tensionă.

— Haine?

— Da. Folosite. Civile, nu militare. Mi-era scârbă să le ating pentru că duhneau și erau murdare. Dar erau aproape toate închise în saci. Am ars tot. Îmi amintesc că Pinna rămăsese impresionat când le-a văzut.

— De ce? întrebă din nou Dante, săgetându-l cu privirea.

Pedini ezită.

— Au trecut mulți ani.

— Încercați oricum, zise Dante fără să-și mute privirea.

Părea un șarpe în fața unui șoarece.

— Zicea că erau prea mici ca să fie de adulți. Lucruri pentru copii mici. Sau puțin mai mari.

Colomba și Dante rămaseră în tăcere.

Stânjenit, Pinna continuă.

— Dar probabil se înșela. Mare parte din saci i-am ars fără să-i deschidem. Și apoi, ce legătură să aibă copiii cu armata?

Dante și Colomba tăcură în continuare, iar Pedini se temu că zisese ceva greșit.

— La telefon, Fabrizio mi-a spus că se gândea că aparțineau copiilor căzuți victime radiațiilor. Că ăla era un soi de spital secret, ca să țină ascunsă contaminarea. Dar, cum v-am spus, vorbea în dodii…

Colomba se întoarse și scoase din buzunar fotografia.

— Pinna spunea că exista un grup de militari dintr-o altă cazarmă. Cu echipament de camuflaj și fără însemne. Ei sunt?

Pedini privi fotografia.

— Nu sunt un fizionomist prea bun… Îmi amintesc că indivizii din cazarma cealaltă mă înspăimântau, dar acum îmi par niște băieți oarecare. În afară de el, zise arătându-l pe Neamț. El mă sperie și acum. Poate că e cel care dădea ordine, dar nu sunt sigur. Îmi pare rău.

Îi dădu înapoi fotografia.

— Ce altceva vă mai amintiți?

— Ce i-am spus și lui Fabrizio. Că i-am văzut pe cei din cealaltă companie încărcând într-un camion șase butoaie de kerosen. Fabrizio m-a întrebat dacă eram sigur că înăuntru era kerosen, și i-am spus că nu.

Se uită întâi spre Colomba, apoi spre Dante.

— Tot din cauza poveștii cu contaminarea.

— El credea că înăuntru puteau fi deșeuri nucleare? întrebă Colomba.

— Exact, dar i-am spus că am fi fost contaminați cu toții, ceea ce nu s-a întâmplat.

— De ce? întrebă Dante.

— Pentru că știu unde le-au descărcat.

— De unde știți, domnule Pedini? întrebă Colomba.

Pedini se sprijini de portieră. Îl durea gâtul din cauza efortului de a sta cu el întors ca s-o privească pe femeie. Chiar dacă merita, în ciuda culorii absurde a părului.

— V-am spus că lucrez pentru Primărie. Am făcut cadastrul carierelor de pietriș din zonă. E una dintre activitățile de exploatare care se desfășoară în provincia Cremona. Pietriș și argilă. Chiar dacă mare parte dintre cariere sunt închise de ani întregi. Câteva au fost golite din cauza tratării cu azbest sau au fost pur și simplu abandonate.

— Mulțumim pentru explicație, zise Colomba nerăbdătoare. Să ne întoarcem la butoaie.

— Am auzit pe cineva din cealaltă companie vorbind cu șoferul camionului. A pomenit cariera Comello, între Piacenza și Cremona, pe râul Adda. Deja de-atunci era închisă.

— Și e una dintre cele pe care le-ați cadastrat? întrebă Dante.

— Da. Mi-am amintit de ea după telefonul lui Fabrizio. Știți cum e, nu te gândești la ceva toată viața și apoi te trezești cu el sub nas… Am căutat documentele. În ’89 fusese stabilit să devină un loc pentru descărcarea deșeurilor industriale. Pe vremea vechii legi se putea.

— Dar nu s-a întâmplat așa, zise Dante.

— Nu. A devenit o zonă destinată repopulării cu animale sălbatice.

Mobilul lui Pedini vibră. El privi display-ul, dar nu răspunse.

— E soția mea, începe să se îngrijoreze. Chiar ar trebui să mă întorc.

— Dați-ne adresa, vă rugăm.

Pedini le dădu adresa și coborî în grabă.

Colomba se întoarse la volan, setă GPS-ul și porni motorul.

— După douăzeci și cinci de ani, nu e tocmai ușor să găsești niște butoaie într-un loc unde au fost descărcate, îi zise lui Dante, al cărui chip arăta că rotițele din creierul lui se învârteau cu repeziciune.

— Nu ai auzit ce-a zis Picioare Putrede? Nu le-au descărcat.

— Dar butoaiele nu pot să fie la vedere. Altfel cineva le-ar fi luat. Poate chiar cei care le puseseră acolo.

— Pot fi găsite cumva, sunt sigur. Poliția n-are vreun georadar…?

— Avem, ca să găsim cadavre îngropate. Dar noi nu suntem poliția.

Nu mai suntem, adăugă ea în minte.

— Cumpărăm unul. Sau un detector de metale, cum au căutătorii de comori. Tatăl meu are bani, putem și să angajăm o sută de persoane să ne ajute.

— Și între timp noi ajungem la închisoare.

— N-o să mai conteze în clipa aia.

— Crezi că toate răspunsurile sunt în butoaie.

— Nu toate. Dar unul fără îndoială.

— La ce întrebare?

Dante nu răspunse și arătă un semn de pe șosea, imediat după un grup de case dărăpănate. Pe el scria FOSTA CARIERĂ COMELLO – OAZĂ VERDE. Săgeata arăta un drum nepavat, care pe întuneric se vedea cu greu. Colomba se încadră pe el, mergând cu viteza unui pieton din cauza gropilor. Când drumul se întrerupse, continuară pe jos, luminând cu lanterna electrică pe care o găsiseră în camionetă. Descoperiră cu ușurință cariera: era imposibil să n-o vezi. Și înțeleseră la ce se referea Pedini când zisese zonă de repopulare cu animale.

Carierele de pietriș sunt săpate aproape de pânza freatică, iar când nu se mai extrage nimic din ele, mai ales dacă s-a ajuns prea în adânc și situl nu s-a surpat, apa începe să se ridice.

Secretele pe care Tatăl și oamenii lui le închiseseră în butoaie erau îngropate acum sub milioane de litri de apă. Cariera devenise un lac.

18.

Biroul de la etajul al cincilea din Via San Vitale duhnea a rânced, a fum și a piele de la vechea canapea roșie sprijinită de perete. Ascultând zgomotul străzii care intra prin geamul de sticlă, Curcio își zise că fiecare oraș avea un glas al său. Uneori, dimineața, cu ochii închiși și pe jumătate adormit, se chinuia să-și amintească unde se afla și încerca să-și dea seama ascultând zgomotele. Și lumina se schimba, răsăriturile și apusurile nu erau niciodată la fel.

La zece seara, de-acum treaz de douăzeci de ore, Curcio se lupta cu somnul. Nu-l consola cu nimic să știe că odată ce pleca din secție îl

aștepta o pensiune sărăcăcioasă, în care avea să locuiască până când urma să fie gata apartamentul primit de la minister. Apoi urma să vină soția lui cu lucrurile lor și urmau să petreacă luni întregi deschizând cutii și încă și mai mult timp încercând să-și dea seama ce se pierduse pe drum. Câteva cutii rămăseseră închise de la ultima mutare, de la Palermo la Reggio Calabria. Cu siguranță trebuia să cumpere din nou romanul lui Coelho pe care-l lăsase pe jumătate citit pe noptieră și care avea puterea de a-i alunga somnul, cu toate că numai Dumnezeu știe cât de restanțier era la acest capitol.

Mototoli pachetul de bomboane acum gol și căută coșul de gunoi de sub birou, amintindu-și după o clipă că nu exista. Biroul fusese amenajat în grabă într-o sală de conferințe de la Prevenirea Criminalității, până când biroul lui Rovere avea să fie golit de efectele personale după funeraliile de stat stabilite duminica aceea. Pentru Curcio era în regulă: nu se grăbea să se așeze pe scaunul unui coleg mort, chiar dacă n-ar fi fost prima oară.

Cineva bătu la ușă. Era un agent tânăr, cu tenul deschis la culoare și pistrui; pe nas avea o vânătaie uriașă care începea să se decoloreze.

— Agent Alberti Massimo, *dottore,* zise el în poziție de drepți.

— Stai jos.

Curcio îi arătă scaunul.

— Trebuie să-ți pun câteva întrebări.

Alberti avu o clipă de ezitare, apoi se supuse, rămânând tensionat.

— *Dottore*… am făcut ceva greșit? întrebă el îngrijorat.

— Asta vreau să aflu, răspunse Curcio. *Dottoressa* Caselli te-a sunat în noaptea în care a fugit de la spital. Am văzut pe lista de apeluri.

Alberti roși violent.

— *Dottore*… eu nu știam ce-a făcut.

— Dacă ar crede cineva asta, acum ai fi în arest, zise Curcio sever. Ce voia de la tine?

Alberti introduse un deget între guler și gât, de parcă s-ar fi sufocat.

— Să caut un nume în sistem.

Glasul îi coborî.

— Luciano Ferrari. Dar nu mi-a explicat de ce. Nu știam că era…

Se întrerupse.

— Mort. Îmi închipui. Credeai doar că îi faci o favoare unui superior, chiar dacă era în afara serviciului.

— Da, *dottore*.

— Știi că ți s-ar putea intenta un proces pentru așa ceva? Și mai ales pentru că nu ai comunicat. Abia ai început și deja îți pui cariera în primejdie.

Alberti coborî privirea.

— Știu, *dottore,* murmură el.

— Pe urmă ce-a zis sau a făcut *dottoressa*!

— Nu am mai vorbit cu dumneaei. Mi s-a spus că Ferrari a încercat s-o ucidă.

Curcio clătină din cap.

— Nu se vorbește despre anchetele în curs dacă nu ești implicat în ele. De ce ți-a cerut asta ție *dottoressa*? Avea mulți colegi cărora să li se adreseze.

— Nu mi-a spus, *dottore*…

— A fost ideea ta?

Alberti roși din nou.

— Cred că… nu vorbește prea mult cu alți colegi. Și că mă vede ca fiind… inocent.

Curcio îl fixă cu privirea: tânărul nu era complet prost. Expresia lui se îmbună și zâmbi chiar pe jumătate.

— Când ai cunoscut-o? întrebă pe un ton mai puțin sever.

— Mi s-a ordonat s-o conduc la Pratoni del Vivaro în ziua în care a fost răpit băiatul. Luca Maugeri.

— Cine ți-a dat ordin?

Alberti dădu numele unui superior direct și povesti că se oferise voluntar pentru căutarea lui Luca și a mamei sale, când încă erau dați dispăruți. Își închipui că ordinul sosise de la Rovere, pentru că o condusese pe Colomba direct la el.

Curcio își netezi mustățile.

— Apoi ai dus-o acasă?

— Nu imediat.

Alberti se relaxase puțin, Curcio nu era interesat de el. Își scoase șapca și o puse pe genunchi.

— Mai întâi i-am însoțit pe *dottoressa* și pe *dottor* Rovere la un restaurant din zonă, unde au purtat o discuție.

— Despre ce?

— Nu am asistat, *dottore*. Dar după aceea *dottoressa* era tulburată. Ziua următoare mi s-a ordonat, de data aceasta direct de la *dottor* Rovere, s-o însoțesc până la domiciliul domnului Dante Torre. Apoi i-am condus pe amândoi din nou la Pratoni și în cele din urmă la o întâlnire cu domnul magistrat De Angelis.

— La procuratură?

— Nu, la un *autogrill*. Domnul Torre suferă de claustrofobie. Ar trebui să-i vedeți casa…

— Motivul acestei întâlniri?

De-acum Curcio nu-și mai ascundea interesul.

— Nu mi s-a comunicat. Dar cred că avea legătură cu răpirea. Ulterior am însoțit-o pe *dottoressa* întâi aici…

Se opri, stânjenit.

— De-acum încolo e mai bine să-mi spui tot.

— *Dottoressa* a avut o altercație cu *dottor* Santini. Cred că… s-a ajuns la lovituri.

— Ca urmare a întâlnirii de la *autogrill*?

— Domnul Torre se simțea rău. Cred că… *dottoressa* îi reproșa lui *dottor* Santini starea în care se afla.

Curcio se lăsă pe spate.

— Apoi ai însoțit-o acasă.

— Da. A fost ultima oară când am văzut-o. În afara vizitei la spital.

Alberti ezită din nou.

— *Dottore*…

— Te ascult.

— Nu dumneaei l-a ucis pe *dottor* Rovere, zise el cu privirea în pământ. Nu știu de ce a fugit. Nu știu de ce Ferrari a încercat s-o ucidă, dar… e nevinovată.

Curcio oftă.

— Hai, pleacă liniștit.

Alberti sări în picioare, își puse la loc chipiul și salută. Deschizând ușa ca să iasă, aproape se ciocni de Infanti, fără haina de costum și cu

cravată, care se pregătea să bată și care ținea în mână niște coli de hârtie.

— *Dottor* Curcio, pot să vă deranjez?

Curcio se chinui să-și amintească numele lui.

— Intrați, Infanti.

— Mulțumesc…

Infanti puse pe birou un exemplar dintr-un proces-verbal.

— Carabinierii din Modena au primit o sesizare de la un vânzător ambulant care spune că a recunoscut-o pe *dottoressa* Caselli și pe Dante Torre la chioșcul lui, în timp ce cumpărau alimente. *Dottoressa* avea părul roșu, dar în rest descrierea corespunde.

Lui Curcio nu-i scăpă titlul pe care-l folosea Infanti. *Altul care o crede nevinovată,* își zise.

— Ați comunicat deja mai departe colegilor de la SIC?

— Nu încă. Întâi voiam să vă informez pe dumneavoastră.

— Lăsați-mi-o aici, mă ocup eu.

— Da, *dottore*.

Curcio rămase să privească coala un minut întreg, cu bărbia sprijinită în mâini. Apoi se gândi că pensiunea trebuia să mai aștepte încă puțin.

Conform codului raporturilor ierarhice, întotdeauna funcționarul mai mic în grad era cel care mergea în biroul superiorului, dar Curcio se hotărî să facă o excepție de la regulă.

Porni pe coridorul secției și coborî scările. Erau puțin agenți, dată fiind ora, și aproape nimeni nu-l salută: mulți nu-l cunoșteau încă.

La etajul de jos urmă semnele spre a ajunge la SIC și bătu la a treia ușă, singura cu geam translucid care era încă luminat, apoi intră fără să aștepte să fie chemat. Santini ridică privirea din computer și când îl recunoscu făcu o expresie surprinsă.

— *Dottor* Curcio!

Se ridică să-i strângă mâna.

— Prima dumneavoastră zi nu se termină niciodată.

— Și cine știe cum o să fie cea de mâine.

— E vreo problemă, *dottore*? întrebă Santini.

— Voiam doar să vă aduc acest proces-verbal redactat de carabinierii din Modena, zise el întinzându-i coala. Caselli și Torre au fost văzuți.

Santini îl luă.

— Mulțumesc. Nu trebuia să vă deranjați.

Expresia de surpriză fusese înlocuită cu una defensivă. Știa că motivul vizitei nu putea fi acela.

— Mi-am dezmorțit picioarele, zise Curcio.

Santini parcurse rapid foaia de hârtie.

— Asta confirmă ideea pe care ne-am făcut-o. Că Torre o acoperă pe Caselli. Modena e în drum spre Cremona, unde locuiește familia lui Torre.

Curcio se așeză, părând neinteresat de ceea ce spunea Santini. Începu să se joace cu un pix.

— Pot să fac ceva pentru dumneavoastră? întrebă Santini.

Curcio zâmbi.

— Cum era la Napoli? zise el pe un ton distrat.

— Era lupta cu Scampia. O harababură.

— Am lucrat cu unul dintre judecătorii din comisie în urmă cu doi ani.

Îi dădu numele, iar Santini încuviință.

— Avea o mare considerație pentru dumneavoastră. Spunea că ați făcut o treabă bună.

— Vă mulțumesc…

Santini făcu o grimasă.

— *Dottore*… Ce vreți să-mi spuneți?

Curcio zâmbi.

— Că eu și dumneavoastră avem două lucruri în comun. Purtăm amândoi mustăți, chiar dacă ale mele sunt mai frumoase, și suntem amândoi polițai buni.

— Încerc să fiu.

— Serios?

Santini desfăcu brațele, exasperat.

— Pot să vă întreb ce sugerați?

— Cred că știți.

— Nu conduc eu cazul lui Caselli, zise Santini. Eu doar urmez ordinele magistratului.

— Dumneavoastră jucați după cum vi se cântă, zise Curcio, pentru prima oară pe un ton dur. Și cântecul e greșit. *Dottoressa* Caselli e persoana greșită.

— Și ați înțeles asta într-o singură zi, *dottore*?

— *Dottoressa* lucra pentru *dottor* Rovere. Nu a intervenit de nebună în ancheta de la Pratoni. Și dacă Rovere îi încredințase o sarcină de genul acesta și ea a acceptat-o, înseamnă că aveau încredere unul în celălalt.

— Se poate. Cum la fel de bine se poate ca sarcina despre care vorbiți să-i fi scurtcircuitat creierul.

— Sau că cineva nu a agreat intervenția lor. Și că Rovere a murit din cauza asta.

— Spuneți-i lui De Angelis! strigă Santini.

— Vă spun dumneavoastră. Pentru că îmi sunteți coleg. Și pentru că știu că mă credeți. Dincolo de respectul pe care l-ați putea nutri pentru De Angelis sau de antipatia personală față de *dottoressa*.

Santini se luptă să nu-și piardă controlul.

— Vă mulțumesc pentru sugestie, *dottore,* zise el cu dinții încleștați. O să țin cont de ea. Pot să mai fac ceva pentru dumneavoastră?

Curcio se ridică.

— Nu, nimic. Mulțumesc pentru discuție. Gândiți-vă. Mi-ar părea rău să vă văd căzând după ce se termină povestea asta. Sunt puțini colegi de ispravă. Și care poartă mustăți.

Părăsi camera. Santini rămase să privească ușa câteva clipe, apoi rupse pixul cu care se jucase Curcio și îl aruncă la coș.

— Du-te-n mă-ta, zise el cu voce joasă, dar pentru prima oară de când începuse povestea avu un presentiment neplăcut. I se cățăra pe șira spinării ca un miriapod de gheață. Alungă senzația și începu să organizeze deplasarea la Cremona.

19.

Colomba se trezise la răsărit. Nu mai era obișnuită să doarmă lângă o altă persoană și, chiar dacă Dante se ghemuise pe canapeaua mică de lângă fereastră, își făcuse prezența simțită toată noaptea, ba adormind, ba trezindu-se. Îl visase pe Tată și explozia din Paris, și silozul. La opt, obosită să se tot sucească de pe o parte pe alta, se ridicase. Dante dormea încă, sforăind ușor, cu gura deschisă și fața întoarsă spre

fereastra cu jaluzelele ridicate ca să permită luminii să intre, învelit cu pudoare într-o geacă de fâș care îi aparținuse soțului Wandei și care îi era largă și scurtă.

Colomba se îmbrăcase în baie și când a ieșit găsi pe masa din bucătărie un bilet al Wandei care o anunța că avea să se întoarcă pe la ora prânzului, îl însoțea pe Valle în căutarea a ceea ce Dante îi ceruse cu o noapte înainte, după ce se întorseseră din drumul la carieră. Cum îl convinsese din nou să-i ajute, Colomba nu știa, dar reușise.

Colomba luase micul dejun singură, mâncând *fette biscottate*[24] unse cu miere și bând o carafă de cafea, apoi începuse să se plimbe prin casă, agitată ca un leu în cușcă. Wanda avea ceea ce părea a fi o colecție completă a cărților din colecția *Reader's Digest* și o mulțime de jucărioare și ornamente din lemn sculptat, mai ales sub formă de animale sălbatice. Colomba se întrebă dacă erau o moștenire de la soțul vânător sau cadouri de la Valle, pentru că urmele lui se vedeau prin toată casa: ochelari bărbătești, o pereche de papuci, un halat de casă care părea suficient de mare să-l cuprindă și câteva exemplare din *Il Sole 24 Ore*[25] stivuite și adunând praf, care se potriveau prea puțin cu volumele din colecție.

Dante apăru în geaca lui ridicolă, având chipul palid. Părea mai curând exhumat decât trezit dintr-un somn odihnitor.

— Nu pot să mai continui așa, zise el. E niște cafea în casă?

— Da. Nu de aia de care-ți place ție, răspunse Colomba cu un zâmbet forțat.

— Nu face nimic. Am hotărât să mă sacrific. La închisoare o să fie și mai rău, iar eu am o criză de la abstinența la care am fost supus, pe care niciun dependent…

— O fac eu. Tu du-te la baie, zise Colomba sărind în picioare.

Dante o privi uluit.

— E totul în regulă?

— Sunt doar sătulă să nu fac nimic.

— Și agitată.

— Normal că sunt agitată. Tu nu?

24 Felii mici de pâine prăjită, comercializate în pachete. (*n.trad.*).

25 Cotidian italian de business. (*n.trad.*).

— Nu, Wanda are o provizie mișto de Xanax. Avea, de fapt.

În timp ce Dante își lua târziul său mic dejun, auziră motorul unui camion în curte. Colomba aruncă o privire afară ascunsă după perdele, făcându-i semn lui Dante să stea în tăcere. Era o furgonetă descoperită care avea fixat pe platformă un scripete electric mai mare decât cei ai mașinilor de tractare. Cablul era mai subțire și se termina cu două cârlige prinse de tot atâtea lanțuri care păreau robuste.

— Totul e în regulă? întrebă Dante, care rămăsese cu un *frollino*[26] la jumătatea drumului dintre masă și gură.

— Se pare că a sosit livrarea la domiciliu, zise Colomba. Dar n-am văzut cine e la bord.

Portiera din dreapta se deschise și apăru Wanda, care ezită să coboare, îngrijorată din cauza înălțimii cabinei. Șoferul sosi în grabă și o ajută. Era un arab pe la cincizeci de ani, în costum gri și cu o cravată roșie.

— Vino să vezi, îi zise Colomba lui Dante. Wanda a venit cu un tip.

Dante lăsă deoparte biscuitul și se uită și el de după perdea, mișcându-se exagerat de atent, ca un mim care interpreta rolul hoțului. Zâmbi când îl văzu pe bărbat.

— E Andrea, omul bun la toate al tatălui meu. Un soi de gorilă, și probabil singurul prieten pe care-l are.

— Ai încredere în el?

— Da, dar nu știu ce știe. E mai bine să nu te vadă *pe tine*.

— Ok, zise Colomba și merse să se ascundă în camera Wandei. Prin ușa întredeschisă putea vedea cu ușurință intrarea. Camera mirosea a Coloniali, și Colomba nu putu să nu observe alte haine bărbătești și, sprijinit de o latură a patului, tubul cu oxigen care-l ajuta pe Valle să doarmă fără să se sufoce.

Între timp, Wanda și Andrea intraseră. Dante îl îmbrățișă pe bărbat, sincer fericit să-l revadă.

— Ai mai pus pe tine, zise Andrea. În curând o să semeni cu tatăl tău.

— Ai vrea tu. Așa ai putea să terorizezi doi oameni deodată.

Andrea râse scurt, apoi deveni serios.

26 Tip de biscuiți italienești. (*n.trad.*).

— Camionul e tot ce am putut recupera de pe șantier. Cablul e lung de douăzeci și cinci de metri și m-au asigurat că poate ridica vreo două tone. Dar n-am verificat.

— Ar trebui să fie bun.

Wanda zise ceva ce Colomba nu înțelese bine. Poate îi oferise lui Andrea ceva de băut sau de mâncare.

El refuză cu amabilitate.

— Trebuie să mă întorc la birou. Dar mai întâi trebuie să descarc restul lucrurilor.

Ezită și se întoarse spre Dante.

— Tatăl tău m-a rugat să-ți amintesc că oferta e încă valabilă, zise el puțin stânjenit.

— Ce-l face să creadă că mi-am schimbat planurile în doar câteva ore?

— Știe că ești un tip capricios.

— În ultima vreme se pare că nu…, zise Dante ușor melancolic. Te-aș ajuta să descarci, dar e mai bine să nu fiu văzut pe stradă.

— Am înțeles.

Andrea ridică brațele în semn de capitulare.

— Plec.

Deschise ușa de la intrare și Colomba își schimbă poziția ca să nu fie văzută prin spațiul liber. Lovi cu genunchiul un teanc de reviste de bricolaj de lângă perete, care alunecară pe jos. Când se aplecă să le strângă, își dădu seama că printre ele era un album foto, din acelea care se foloseau pe vremuri, cu foi străvezii care separau paginile. Simțindu-se ca o băgăcioasă, dar și puțin amuzată, îl deschise: prima fotografie, cum se și aștepta, era aceea a unui cuplu care se căsătorea în biserică, purtând haine din anii ’70. Femeia nu semăna deloc cu Wanda, în timp ce mirele… Colomba înțelese că bărbatul la patru ace într-o haină cu umeri strâmți care privea cu seriozitate preotul, era un Valle cu cel puțin patruzeci de ani și o sută de kilograme în minus. Femeia brunetă cu haine albe era, prin urmare, mama lui Dante.

În timp ce afară Andrea descărca și continua să glumească cu Dante, Colomba se așeză pe marginea patului și răsfoi albumul. Câteva fotografii alb-negru arătau un oraș de lângă mare, care putea fi Rimini sau Riccione, cu femei în costume dintr-o bucată și Valle care juca tenis de

plajă. Trei fotografii mai încolo, mama lui Dante, cu burtică, fuma pe balconul casei. Apoi iată că venea Dante, întins gol-goluț pe un covoraș, pe la șase luni. Colomba abia aștepta să i-o arate, chiar dacă se temea puțin de reacția lui. Poate că vederea fotografiilor cu prieteni și rude pe care silozul le făcuse uitate, precum cea de când începuse să meargă de-a bușilea, ar fi fost un mic șoc. Credea că toate amintirile lui fuseseră distruse în incendiu, dar ceva se salvase, ceva ce tatăl lui uitase să-i arate. *N-a fost uitare*, își zise imediat Colomba. *N-a vrut.* Asta explica de ce albumul era strecurat printre reviste în singura cameră în care Colomba, în calitate de oaspete, n-ar fi trebuit să pună piciorul. Își închipui că Valle îl făcuse rapid să dispară când intrase în casă și le anunțase venirea.

Se întoarse la primele fotografii, începu din nou să răsfoiască albumul cu mai multă atenție și văzu într-un sfârșit ceva ce mai întâi o năuci, apoi o făcu să înghețe. Întoarse rapid paginile în timp ce fiorul devenea tot mai rece, dar se opri când auzi apropiindu-se tocurile Wandei. Se grăbi să pună albumul la locul lui. *Nu e momentul,* își zise. *Nu acum.*

Wanda deschise ușa și o găsi pe Colomba în picioare la fereastră, iar teancul de reviste pus în ordine.

— Puteți veni acum, Colomba.

— Mulțumesc.

— Andrea mă așteaptă afară ca să mă ducă la Annibale. Se gândește că e mai bine să nu rămân aici.

— Și eu zic la fel, fu de acord Colomba.

Wanda ezită.

— Azi a venit la el poliția ca să-l întrebe în legătură cu Dante. N-a fost ca dățile trecute. Erau mai agresivi. Credeți că bănuiesc că vă ajută?

Colomba ridică din umeri.

— Nu am idee, dar știu sigur că o să descopere într-un fel sau altul dacă rămânem aici. Azi e ultima zi, vă promit.

— Sunt puțin speriată, murmură Wanda. La început mi se părea doar o joacă, acum…

— Știu. Eu și Dante vom nega implicarea dumneavoastră. Măcar atât. Și odată ce ne vor prinde n-o să-și mai piardă timpul cu dumneavoastră.

— Vorbiți de parcă ați fi sigură că vă vor aresta.

— Pentru că sunt.

Îi strânse mâna Wandei.

— Vă mulțumesc pentru tot.

Colomba așteptă ca Wanda să iasă, apoi se întoarse în sufragerie unde Dante, pe canapea, se uita la trei cutii cu sigla unei firme de articole sportive așezate pe covor în mijlocul camerei.

— A venit Moșu', zise el.

— Mai bine nu. M-am săturat până peste cap de figuri paterne pe ziua de azi, zise Colomba încercând să adopte un ton lejer.

Și își zise din nou: *Nu acum*.

Îl rugă pe Dante s-o ajute și împreună deschiseră cutiile și vărsară cu grijă conținutul pe podea: erau un costum de scafandru complet din neopren de 10 mm, cu cască pentru temperaturi scăzute, cu o lumină frontală, un tub de oxigen de cincisprezece litri și un magnetometru portabil pentru descoperirea metalelor.

— Ești sigură că știi să-l folosești? întrebă Dante.

— Au trecut trei ani de la ultima oară, dar cred că încă-mi amintesc tot, răspunse ea. Sau vrei să încerci tu?

— Aș fi mort înainte să ating apa.

— Atunci va trebui să manevrezi scripetele.

Colomba studie computerul care se atașa la încheietură, mult mai sofisticat decât profundimetrul cu care era obișnuită. Acesta calcula și rezerva de aer în funcție de adâncime și timpul de urcare. Hotărî să citească instrucțiunile de la cap la coadă, pentru că în noaptea aceea urma să-și încredințeze viața aparatului.

Pentru că în noaptea aceea urma să se scufunde în carieră.

20.

La orele douăzeci, Gli Amici del Fiume începea să fie populat de clientela de seară, mai diversă și tânără decât cea de după-masă. Felurite cupluri îl frecventau cu regularitate și în zilele lucrătoare, în timp ce la ora aceea bătrânii de obicei se întorceau acasă, uneori ca să se înfățișeze din

nou după cină și să bea un digestiv, cel puțin cei capabili să meargă pe bicicletă.

Tablele de șah fură puse la loc iar mesele acoperite cu fețe de masă în carouri albe și roșii, alese dinadins de patron pentru că aminteau de localurile de odinioară; în aer începea să se răspândească miros de ceapă prăjită cu care urmau să fie călite broaștele, specialitatea localului. Bucătarul, care scria meniul serii pe tabla de bachelită, fu primul care observă lumina albastră care pâlpâia pe Alfa Romeo parcată în fața intrării și pe cei doi bărbați în civil care coborâră din ea. Unul avea mustăți grizonante, chipul supt și constituție atletică, celălalt era mic și chel: intrară și se îndreptară direct spre tejghea. Bucătarul se gândi că era rost de necazuri, și unul dintre jucătorii de dame mai în vârstă făcu o grimasă când simți miros de zbir. Gli Amici del Fiume exista din primii ani ai secolului XIX, chiar dacă de atunci se schimbase mult, și până în anii ’60 fusese punctul de întâlnire al așa-zisei *leggera,* criminalitatea lombardă care nu folosea arme, dispărută de multă vreme. Nu se știa câți dintre vechii membri erau încă în circulație, dar supraviețuitorii nu-și pierduseră obiceiul de a poposi prin părțile acelea.

Polițistul cu mustăți grizonante îi arătă legitimația gazdei, care citi numele: inspector-adjunct Marco Santini.

— Bună seara, zise el. Căutăm două persoane.

Chelul scoase din buzunar două fotografii, a unei femei frumoase și a unui bărbat care părea subnutrit, cu privirea intensă a unui cântăreț de rock.

Gazda clătină din cap.

— Îmi pare rău, nu i-am văzut. Sunteți siguri că au trecut pe-aici?

Santini puse arătătorul pe fotografia bărbatului.

— Acesta e fiul lui Annibale Valle. Știți despre cine vorbesc, nu?

Patronul tresări, îngrijorat.

— Pe Annibale îl cunosc bine, dar nu a venit niciodată pe-aici cu fiul lui. Nu cumva e…

— El e, i-o tăie Santini.

— În ziar arăta diferit. L-ați întrebat pe Annibale?

Santini îl fixă pe patron de parcă l-ar fi înjurat. Între timp, un bătrân puțin mai înalt de un metru cincizeci se apropie de tejghea cu paharul gol,

făcând să se înțeleagă prin gesturi că voia să fie umplut din nou. Avea o pereche de ochelari enormi și două căști la fel de enorme care dispăreau în smocurile de păr din urechi.

— Așteaptă o clipă că vin acum, îi zise gazda.

Apoi se întoarse spre polițiști.

— Vă mai pot ajuta cu ceva?

Santini clătină din cap și dădu să-și ia înapoi fotografia, dar se pomeni cu mâna bătrânului peste ea. Bărbatul bălmăji în dialect ceva ce polițistul nu înțelese.

Santini îl privi pe chel.

— Tu l-ai înțeles?

Colegul încuviință. Se născuse la Brescia și dialectul din părțile acelea era asemănător cu al lui.

— A zis că l-a văzut.

— Pe Torre? Când? întrebă Santini.

Bătrânul bălmăji ceva din nou, iar polițistul înțelese că era vorba de ziua de dinainte. Torre se așezase să stea la taclale cu bătrânul până când o femeie cu păr roșu venise să-l ia. Plecaseră cu un grăsan care trecea des pe-acolo, unu cu bani.

Santini privi spre gazdă, care era complet stânjenită.

— Vă jur că nu mi-am dat seama. Nici nu l-am văzut pe Annibale când a intrat.

— Pentru că grăsanul e Annibale Valle, corect? întrebă Santini.

— Slab nu e, răspunse gazda, înțelegând că spusese prea multe.

Santini ridică mâna ca să reducă la tăcere protestele, apoi îșI rugă colegul să transcrie datele bătrânului. Erau la locul potrivit, cu doar douăzeci și patru de ore întârziere. Peste puțin timp, povestea urma să se termine și nu avea să se mai ocupe de fugari nebuni și de copii. Dumnezeule, copiii… începuse să-i viseze noaptea.

Cei doi polițiști ieșiră, iar bătrânul se întoarse cu paharul plin la partida de dame pe care o părăsise. Descoperi că adversarul său, la fel de bătrân ca și el și cu mâinile tatuate cu cerneală albastră, încrucișase brațele și acum îl privea cu dispreț. Și refuză, în ciuda insistențelor celuilalt, să reia partida.

21.

În picioare pe platforma camionului, Colomba termină de fixat tubul pe vesta GAV cu ajutorul aproape simbolic al lui Dante. Își prinse la mijloc echipamentul și își puse la centură un ciocan mic cu capul rotund, ca acelea folosite de cei care pescuiesc ilegal midii și o mică lanternă care funcționa în apă. Costumul se mula bine pe corpul ei, în timp ce ciorapii de neopren ai labelor îi erau cu jumătate de număr prea mici, dar putea suporta. Își legă pe frunte lampa frontală și o testă, străpungând bezna cincizeci de metri în jurul ei.

— Pari gata să te bați cu Alien, zise Dante.

— Sper să nu fie nevoie, răspunse ea.

Aspiră din regulator ca să verifice fluxul de aer. Era puțin cam puternic, de aceea slăbi valva.

— Amintește-ți să deschizi tubul.

— Un sfat genial. Ajută-mă să cobor.

El sări de pe platformă și o luă de mijloc. Câteva clipe se pomeniră aproape îmbrățișați, și deodată Dante o îmbrățișă cu adevărat.

— Ai grijă acolo jos, îi șopti punându-și bărbia pe umărul ei.

Colomba îi răspunse câteva clipe la îmbrățișare, apoi se îndepărtă delicat.

— Nu-i așa periculos cum ți se pare.

— Și dacă ai un atac? întrebă el.

Colomba oftă. Prefera să nu se gândească.

— E mai bine să nu am.

Controlul respirației e cel mai important lucru când depinzi de un tub de oxigen.

— Dacă vrei am câteva Xanaxuri…

— Ar fi mai rău: trebuie să fiu lucidă.

La lumina lanternei lui Dante se apropiară de malul lacului din carieră, care pe timpul nopții părea negru ca smoala. În jur – beznă. Venind încoace văzuseră câteva mașini ale unor cupluri care ieșiseră să facă dragoste printre copaci, dar nimeni nu-i deranjase. Colomba privi apa lacului. Costumul avea s-o protejeze într-o oarecare măsură de frig, dar pe fund apa ar fi avut în jur de douăsprezece grade, poate mai puțin. Ar fi

preferat să aibă un costum termoizolant. Cu brevetul ei avansat putea să-l folosească, dar ar fi trebuit să-l cumpere personal. Fără să mai pună la socoteală faptul că era greu de găsit.

— Dacă ne luăm după vechea hartă, zise Dante luminând terenul cu lanterna, pe aici ajungea drumul spre carieră. Deci îmi închipui că grupul Tatălui a ajuns aici cu basculanta.

— Și că butoaiele sunt jos, adăugă Colomba. Dar depinde cum le-au dus jos și cum au fost mutate de curenți în toți acești ani.

Suprafața apei era mare, lungă de patru sute cincizeci de metri și lată de două sute în punctul maxim, cu numeroase cotloane și grote din vremea excavațiilor. Colomba n-ar fi reușit să-l exploreze pe de-a-ntregul, nu singură și nu noaptea. Trebuia doar să spere că încercările ei aveau să fie însoțite de puținul noroc pe care îl avusese până atunci.

— Să sperăm că funcționează cum scrie în prospect, zise Dante întinzându-i magnetometrul. Arăta ca o torpilă de treizeci de centimetri, cu o manetă pe partea superioară și leduri dispuse în arc de cerc la un capăt. Când Colomba coborî, ledurile pâlpâiră, trecând de la roșu la verde, în timp ce aparatul zumzăia și vibra ușor. Îl încercase în casa Wandei și identificase cu ușurință țevile din pereți, dar era greu de spus cum avea să se comporte în apă. Dante îl setase pe o sensibilitate medie, ca să nu reacționeze la fiecare monedă.

Colomba îl trecu dintr-o mână în alta, apoi umflă vesta GAV ca s-o țină la suprafață pentru primii câțiva metri parcurși înot și se îndepărtă de mai. Pereții carierei erau înclinați spre interior, dar crestați și probabil tăioși.

Mobilul Wandei sună încet în buzunarul lui Dante.

— L-ai lăsat deschis? întrebă Colomba.

— Pentru situații neprevăzute, zise Dante.

Colomba înțelese că ceva nu era în regulă pentru că la lumina ecranului i se păru că devine încă mai palid.

— Am înțeles. Bine. Mulțumesc. Baftă.

Încheie conversația, apoi scoase bateria și își puse telefonul înapoi în buzunar.

— Ce e? întrebă Colomba.

— Era Wanda. M-a sunat din baie cu telefonul fix fără fir. Poliția a venit acasă la tatăl meu. Au zis că știu că ne-am întâlnit cu tata.

— N-a fost o idee bună să te sune, răspunse Colomba. O să dea de urma apelului.

— Cât le ia să ne găsească? se interesă Dante.

— Autonomia tubului la o adâncime de douăzeci de metri, care e punctul cel mai adânc din carieră, e de aproape o oră, răspunse Colomba. Eu zic că terminăm înainte să ajungă. Și avem și timp să plecăm. Numai să nu fie la Cremona mai eficienți decât în restul lumii.

— În cazul ăsta, mai bine-i dăm bice.

Colomba se lăsă să alunece în apă, care începu să se infiltreze încet în costum și să se încălzească de la temperatura corpului. Înotă câțiva metri în stil bras, apoi reveni în poziție verticală și dezumflă vesta GAV deschizând valva. Începu imediat să se scufunde.

Coborî încet, oprindu-se la fiecare trei metri ca să compenseze, ținându-se de nas și desfundându-și urechile. Apa din carieră, luminată de lampa frontală, strălucea în nuanțe de verde și violet și era mai transparentă decât i se păruse privind suprafața acoperită de vegetație plutitoare și ramuri în putrefacție. Zări și câteva luminițe irizate care țâșniră din calea ei și un crap enorm, lung de aproape un metru. La zece metri adâncime conform computerului de la mână, uită o clipă de ce se scufunda și se bucură de peisajul acela fantastic. Apoi dezumflă din nou vesta GAV și începu din nou să coboare, de data asta fără să încetinească, până la puțin peste un metru de fundul lacului. Își reglă din nou poziția, astfel încât vârfurile labelor să nu-l atingă și să nu ridice nămolul, tulburând apa care se răcise considerabil, dar era încă suportabilă. Se roti în jurul propriei axe ca să lumineze peretele de lângă ea, acoperit de nudibranhii și scoici mici, apoi mijlocul lacului, care dispărea în întuneric.

O clipă se simți minusculă în spațiul acela și își zise în sinea ei că n-avea să reușească niciodată să găsească la timp ceea ce căuta, presupunând că exista cu adevărat. Oricum, porni magnetometrul și îl ținu îndreptat în jos, înaintând în larg cu ajutorul labelor.

Aproape imediat luminița de la aparat se înroși și începu să pâlpâie, iar Colomba își simți inima bătându-i să-i spargă pieptul întinse o mână ca

să atingă fundul lacului, dar descoperi doar un lanț care părea al unei ancore, acoperit de midii și alge. *N-are cum să meargă bine din prima,* își zise. Începu din nou să înoate, mișcându-se în formă de spirală, iar detectorul se activă de multe ori, făcând-o să descopere deșeuri metalice care nu aveau nicio legătură cu ce căuta ea. Găsi o bucată dintr-o motoretă, o canistră pentru benzină, cutii care conținuseră momeală sau mâncare, alte lanțuri și cabluri metalice, lama unui târnăcop și chiar și un televizor. Se întrebă cine-și pierduse vremea să-l aducă până acolo ca să-l arunce, dar știa că idioții au mereu timp de pierdut.

După vreo douăzeci de minute de căutări fără succes, aruncă un ochi pe computerul de la mână. Îi mai rămânea aer pentru treizeci și șase de minute. Calculând că ar fi avut nevoie de cel puțin cinci ca să iasă la suprafață dacă nu voia să riște să facă o embolie, chiar dacă la adâncimea aceea era puțin probabil, trebuia să găsească o metodă mai bună de căutare, și încă repede.

Se strădui să-și amintească harta carierei pe care o studiase pe ecranul mobilului Wandei, care din fericire reușea să se conecteze la internet, chiar dacă viteza era penibilă. Dante nu se înșela în privința căii de acces, dar era posibil ca Tatăl și gorilele sale să fi dus basculanta altundeva decât la intrarea în carieră. Mai mult, date fiind rezultatele misiunii de explorare a Colombei, era chiar o certitudine că asta făcuseră. Dar de ce nu aruncaseră imediat butoaiele? De ce să piardă timp și să riște să se împotmolească? Înțelese când lumină peretele din fața ei, cel opus față de cel lângă care intrase în apă, care părea să prezinte o excrescență. Înotând în direcția aceea, descoperi că pe o distanță de cam zece metri peretele nu cobora abrupt, ci avea o pantă domoală spre centrul carierei.

Colomba spera ca tovarășii Tatălui să se fi comportat ca toți soldații din lume, cu însemne sau nu, și că, pentru a evita un efort inutil, în loc să transporte butoaiele le-au lăsat să se rostogolească pe pantă până la fund, care deja pe vremea aceea trebuia să fie mâlos, sau chiar acoperit câțiva metri cu apă.

Porni de la capătul de jos al pantei, înotând încet în cercuri mici. Detectorul de metale pâlpâi o singură dată, la vreo cinci metri de perete. Colomba atinse fundul lacului, găsind sub noroi un strat dur și compact.

Își scoase ciocanul de la centură și îl folosi ca să dea la o parte stratul argilos. Apa se tulbură și lumina își găsea cu greu drum printre granulele stârnite, dar ea săpă în continuare până când vârful ciocanului lovi ceva elastic.

Îl puse înapoi la centură și continuă să lucreze cu mâinile. Simți o formă rotundă, apoi distinse în noroi partea superioară a unui butoi de două sute de litri. Descoperi că era făcut dintr-un material care părea un plastic foarte dens, cu doage externe de oțel. Nu era un butoi clasic de benzină, prin urmare, dar când lângă primul văzu un al doilea și un al treilea înțelese că găsise ceea ce căuta. Ca să marcheze locul aprinse mica lanternă pe care o purta la centură și o fixă în pământ cu lumina îndreptată spre suprafață, apoi înotă repede până în celălalt capăt al lacului, umflă ușor vesta GAV și urcă, tremurând de nerăbdare în fiecare dintre cele două faze de decompresie pe care și le oferi. În timp ce se ridica simți o durere puternică în arcada dentară superioară și înțelese că avea microfracturi în care se strecuraseră bule de aer care, odată crescute în volum, apăsau pe rădăcini. Fără îndoială, urmarea uneia dintre cele două explozii cărora le supraviețuise.

Ieși la suprafață la câțiva metri distanță față de locul în care intrase, iar Dante alergă spre lumina ei riscând să cadă la rândul lui în apă.

— CC! Te-ai întors!

Ea își scoase regulatorul și respiră cu greutate, aproape fără să poată vorbi din cauza durerii de dinți, care din fericire trecu repede.

— Da. Trebuie să muți camionul în partea cealaltă.

Dante înțelese.

— Le-ai găsit? șopti el, aproape nevenindu-i să creadă.

— Da. Sunt ciudate, dar o să fie mai ușor de prins cu cârligul. Reușești să faci manevra?

— Sigur, chiar dacă trebuie să împing cu mâinile goale.

— Te aștept pe malul celălalt.

Colomba înotă până la marginea opusă a lacului și se opri unde bănuia că începea peretele. Controlă computerul de la mână: îi mai rămâneau cincisprezece minute de aer la douăzeci de metri adâncime. Era mai bine să nu se încurce în cabluri.

Farurile apărură brusc din întuneric, iar ea agită brațele ca să-i arate lui Dante unde să oprească și să întoarcă mașina. Lângă mal erau niște copaci căzuți, lăsați să putrezească pentru a conserva ecosistemul, iar manevra fu dificilă, dar până la urmă Dante reuși să se așeze în poziția bună, cu roțile atingând ușor suprafața apei. Trase frâna de mână, sări jos, coborî oblonul din spate și sări pe platformă.

Colomba îl văzu făcându-și de lucru câteva clipe la lumina lanternei, apoi auzi motorul electric al scripetelui care pornea, iar cablul începu să se desfășoare. Dante îl lăsă să se întindă câțiva metri, apoi sări jos, culese cele două cârlige de la capete și alergă în noroi ca să i le dea Colombei.

— Și acum? întrebă el.

— Tu desfășoară în continuare cablul până se termină. Ar trebui să fie puțin în plus, dar nu-i nimic. Eu îl ghidez prin apă și încerc să nu-l împotmolesc.

— Și când l-ai agățat?

— O să încep să-l smucesc și sper să te prinzi, zise Colomba. Ține minte că o să am nevoie de câteva minute să-l agăț. Dacă vezi că-l smucesc înainte să se fi terminat de desfășurat, înseamnă că îl descâlcesc. Dacă nu reușesc o să ies înapoi, dar sper să nu trebuiască s-o fac pentru că nu mai am mult aer.

— În regulă.

Colomba fixă la loc ajutajul, se întoarse și merse spre mijlocul lacului, trăgând cu oarecare dificultate capătul cablului. Cu el urma să coboare mult mai repede și trebuia să compenseze încontinuu dacă nu voia să-i explodeze urechile.

Dante urcă pe platformă și porni din nou scripetele. Văzu cum lumina de la lampa Colombei dispărea sub apă și ar fi dat orice ca să fie cu ea și s-o încurajeze că totul avea să meargă bine în etapa cea mai delicată a aventurii lor. Aventură care, dacă se gândea bine, începuse în urmă cu douăzeci și cinci de ani, când el scăpase din siloz și își făcuse publică povestea, sperând că avea să-l creadă cineva.

Cablul continuă să se deruleze până când motorul se blocă automat, odată ajuns la ultimul metru. Trecuseră patru minute, iar Dante așteptă numărând în minte secundele. După alte două minute i se păru că aude

un soi de vibrație și puse urechea pe cablu ca să fie sigur. Vibrația se repetă cu ritmicitate. Dante înțelese că era semnalul pe care-l așteptase: Colomba agățase butoiul. Se întoarse la comenzi, dar înainte să le acționeze auzi un foșnet lângă camionetă și zgomot de încălțări care se afundau în noroi. Se întoarse brusc și i se tăie răsuflarea. Stând în picioare lângă apă, luminat numai de reflexia lunii, Tatăl îl privea cu ochii lui îngrozitori.

22.

Colomba lovi ciocanul de cablul agățat de bidon, apoi începu să-l smucească, dându-și, însă, seama că îl mișca doar foarte puțin. Cablul continuă să rămână inert, iar Colomba se blestemă că n-o pusese pe gorila lui Valle să cumpere și două transmițătoare subacvatice. Din păcate nu mai făcuse niciodată o recuperare subacvatică și se gândise abia după ce se scufundase. Controlă computerul și văzu că îi mai rămâneau șase minute de aer. Trebuia să urce înapoi.

Puse la loc în centură ciocanul și umflă vesta GAV. Pe la jumătatea drumului, începu din nou să simtă durerea de dinți, care dură pe tot parcursul decompresiei. Când ajunse la suprafață, își scoase imediat ajutajul, dar se blocă înainte să strige „Mișcă-te, cap pătrat”. Dante era în genunchi în noroi, cu mâinile pe față, gemând. În picioare în spatele lui, un bărbat masiv îi ținea îndreptat spre ceafă un pistol cu o țeavă exagerat de lungă. Avea un amortizor, înțelese Colomba. Când bărbatul își mută privirea spre ea, Colomba îi văzu ochii sclipind ca gheața la lumina lămpii și îl recunoscu.

— Stinge-o, ordonă bărbatul pe care Dante îl numea Tatăl și pe care Pinna îl numea Neamțul.

Vocea lui părea o șoaptă calmă, dar era în stare să parcurgă distanța care îi separa.

— Stinge-o imediat sau îl împușc în cap.

— O sting acum, îngăimă Colomba. Nu-i face rău.

Ajunse la întrerupător cu mâna dreaptă și îl apăsă. Malul se cufundă în întuneric și ea înțelese că se afla în câmpul lui vizual, cu oglinda lacului în

spate, și că probabil Neamțul se pregătea s-o împuște. Plămânii i se blocară pe loc, în timp ce întunericul părea să colcăie de siluete încă mai întunecate. Colomba nu mai distingea formele reale de cele create de mintea ei. Se dădu înapoi instinctiv și își pierdu echilibrul, căzând pe spate din cauza greutății tuburilor. Lovitura îi răsună în cap și simți un junghi înfundat. Plămânii i se redeschiseră și înghiți aer și apă, tușind cu disperare.

— Ridică-te, zise din nou Neamțul. Ridică-te sau trag.

— Mă ridic… acum, bălmăji Colomba. Am căzut.

— Nu mă interesează. Ai două secunde să te ridici. Mișcă-te.

Colomba alunecă de două ori pe noroiul alunecos, apoi reuși să se pună în patru labe, continuând să tușească.

— Îmi scot… îmi scot butelia, altfel nu reușesc, imploră ea.

— Grăbește-te.

Se supuse și își scoase vesta GAV cu toată greutatea prinsă de ea. Mai ușoară, reuși să se ridice înapoi în picioare. Ochii i se adaptaseră puțin la întuneric și acum vedea pistolul Neamțului îndreptat în continuare spre capul lui Dante. Care rămânea inert, cu mâinile pe față, și plângea, gemând prelung și sfâșietor.

— Nu-i face rău, repetă Colomba. I-ai făcut deja destul.

— Dar e viu, nu?

— Nu datorită ție.

Neamțul râse încetișor și fu aproape mai rău decât să-l audă șoptind.

— Chiar crezi că e o întâmplare? Hai. Vino spre mine.

— Și când ajung acolo?

— Mergi. Am vorbit destul.

Colomba înțelese că îndată ce avea să iasă din apă urma s-o împuște. Neamțul nu putea risca să-i cadă trupul în lac și să plutească în larg sau să se scufunde. Voia să-l facă să dispară. Cu Dante și camion cu tot.

Colomba făcu un pas, apoi altul. Apa îi ajungea acum până la genunchi.

— Spune-mi ce vrei, zise.

— Doar să te apropii.

În întuneric, Colomba îl văzu pe Neamț cum mișcă mâna care ținea pistolul ridicând-o în direcția ei.

— Vino mai în față. Încă un pas, zise el.

Țeava pistolului era acum pe aceeași linie cu fața ei. Colomba se gândi să se scufunde și să încerce să scape, dar știa că n-ar fi avut timp. Și că aceea putea fi o moarte milostivă și rapidă. Ar fi fost de ajuns o singură împușcătură. N-ar mai fi simțit nimic. Și mai ales n-ar fi trăit oroarea de a-l vedea pe Dante murind în fața ei. Nu era o eroină, și numai Dumnezeu știa de câte ori îi fusese frică de-a lungul vieții. Dar în clipa aceea, în fața plânsetelor disperate ale lui Dante, ar fi făcut orice ca să-l consoleze sau să-i salveze viața. Fie și doar o secundă, adică exact cât i-ar fi trebuit Neamțului s-o omoare.

Ridică piciorul pentru a face pasul care avea s-o scoată definitiv pe uscat. Laba de scafandru ieși din apă, trăgând după ea mâl și trestii uscate. Colomba observa totul în clipa aceea, fiecare detaliu minuscul, de parcă ar fi fost sculptat în cristal. Foșnetul copacilor, freamătul apei și plânsetul jalnic al lui Dante, care încetă brusc. Văzu cum capul i se ridică și se întoarce spre bărbatul pe care-l numise Tatăl.

— Nu ești el, nemernicu' dracului! Nu ești el! strigă.

Și sări asupra lui, apucându-i mâna în care ținea arma.

23.

Neamțul apăsă pe trăgaci: Colomba auzi pocnetul amortizorului și sunetul făcut de glonț când ricoșă în apă la mică distanță de ea. Dar se mișcase deja. Alergă pe cât era posibil cu labele de scafandru în picioare și se aruncă asupra Neamțului, care îl lovise pe Dante cu pumnul lăsându-l lat și se pregătea să ridice pistolul în direcția ei.

Colomba nu făcu greșeala de a ținti brațul cu care ținea arma. În schimb, se aruncă în pieptul Neamțului și îl lovi în față cu fruntea. I se păru că se ciocnește de un trunchi de copac. Neamțul nici nu se clinti, însă îi înfipse un genunchi în burtă și o lovi în tâmplă cu patul pistolului. Dacă n-ar fi purtat casca de la costum ar fi fost neutralizată de violența loviturii, dar arma alunecă pe cauciuc. Se rostogoli pe pământ, auzind de două ori bufnituri în zona capului când Neamțul apăsă pe trăgaci. Între timp, Dante își revenise și își înfipsese dinții în gamba bărbatului,

mușcând până la sânge. De data aceasta Neamțul scoase un oftat de durere; îndreptă pistolul spre Dante, dar nu apăsă pe trăgaci. În timp ce se târa spre el, Colomba scoase de la centură ciocănelul pentru midii. Rămase în genunchi și îl repezi cu toată forța pe care o mai avea spre vârful piciorului stâng al Neamțului, tăind bocancul și fracturând osul, apoi îl folosi ca să lovească încheietura mâinii în care ținea arma. Neamțul lăsă pistolul să cadă. Colomba nu încercă să-l recupereze, ci continuă să-l lovească pe Neamț pe tot corpul, în față, în genunchi, în timp ce Dante îl prinsese din spate și încerca să-l trântească, împreună reușiră să-l răstoarne. Dante îi ținu picioarele, Colomba îi băgă fața în noroi, forțându-l să aspire pământ. Tremurând din cauza adrenalinei și a furiei, ridică ciocanul ca să-l lovească în ceafă și se blocă doar în ultima clipă, făcând lovitura să cadă pe obraz, care se sfâșie și împroșcă sânge și câțiva dinți. Neamțul urlă, cu gura plină de noroi, zbătându-se ca un urs rănit, dar Colomba îi ținu capul apăsat cu mâinile până când încetă să se mai miște.

Apoi îl întoarse și îi curăță fața ca să-i permită să respire. Aprinse din nou lampa frontală și îi lumină chipul congestionat. Se cutremură văzându-l de aproape: era un bătrân cu părul alb și nasul încrețit.

Dante se târî deoparte și își acoperi din nou fața. Colomba se aplecă spre el fără să-și ia ochii de la Neamț.

— Cum te simți?

— Simt că mor.

Colomba îi puse un braț pe după umeri.

— Stai liniștit că nu mori. Ai fost magnific.

— Nu mai pot, CC. E prea mult. E prea mult.

Colomba îl strânse.

— Dante. Încă am nevoie de tine. Te rog, nu mă lăsa singură.

Dante respiră cu greu câteva secunde.

— Ce trebuie să fac?

— Ajută-mă să-l leg. Înainte să-și recapete cunoștința. Altfel n-am altceva de făcut decât să-l lovesc din nou și de data asta ar muri.

Dante îl privi cu ochi înlăcrimați.

— Și ar fi așa rău?

— Da. Ar fi.

Dante își uscă ochii și Colomba îl ajută să se ridice.

— Reușești? îl întrebă.

— Nu m-am simțit niciodată atât de rău.

— Ești norocos. Vezi dacă e ceva în camion cu care să-l legăm.

Dante se îndepărtă împleticindu-se și Colomba controlă dacă ea avea ceva rupt prin corp. Părea să nu aibă, chiar dacă o dureau toate, dar era atât de bucuroasă că îl avea în față pe bărbatul din coșmarurile lui Dante, în sfârșit inofensiv, că aproape nu ținu cont de asta. În continuare cu privirea la Neamț, se aplecă să caute pistolul care îi căzuse. Îl găsi înfipt cu țeava în noroi. Era un Glock 19, cu patul de plastic. Colomba scoase amortizorul, pentru că nu știa să țintească cu el, și îl îndreptă spre prizonierul care începea să clipească.

— Cine ești? îl întrebă.

Bărbatul nu răspunse. Continuă să respire răgușit, cu fața din care curgea sânge îndreptată spre cer.

Dante se întoarse cu două suluri de bandă adezivă pentru pachete.

— Asta ar putea merge, declară el cu voce puțin mai fermă.

— Leagă-i întâi picioarele, apoi mâinile, zise Colomba.

— Ok.

— Dar nu te pune între mine și țintă, bine?

— S-a făcut.

Dante se apropie de Neamț și începu să-i treacă banda adezivă în jurul gleznelor. De aproape își dădu seama că piciorul pe care i-l lovise Colomba fusese străpuns dintr-o parte în alta și că fragmente de os sclipeau în sânge. Se uită în altă parte ca să nu vomite, întrebându-se cum era posibil să nu se vaite.

— De ce ai spus că nu-i el Tatăl? întrebă Colomba.

— Pentru că nu e. Nu se mișcă asemenea lui, nu merge ca el. Când l-am văzut la spital n-am înțeles. Acum, însă, da.

Colomba simți că i se învârte capul.

— Vrei să spui că am urmărit persoana greșită? Nu el era la siloz?

— Ba da.

— Nu-nțeleg.

Terminând cu gleznele, Dante îi apucă mâinile Neamțului și i le încrucișă pe piept. El nu opuse rezistență și continuă să privească cerul. Dante începu să i le lege, temător să nu se miște brusc.

Înțelegându-i dificultatea, Colomba se apropie și apăsă pistolul pe fruntea prizonierului.

— Fii cuminte, ce zici? făcu ea.

Din nou nicio reacție.

— Am spus că el nu e Tatăl. El e bărbatul pe care l-am văzut în noaptea aceea, dar nu cel care intra cu basca pe cap și ochelari închiși la culoare pe nas și cu care făceam lecții. Cred că e chiar un pic mai scund și cu siguranță mai robust. Când l-am văzut prin crăpătura din peretele silozului, l-am asociat cu Tatăl, dar era singura ființă omenească pe care o văzusem cu fața descoperită în unsprezece ani de prizonierat. M-am înșelat.

Termină să-i lege încheieturile și se ridică să-și admire lucrarea.

— El nu se îngrijea de prizonierii ca mine. Acum mi-e limpede că treaba lui era cu totul alta.

Colomba fixă chipul acela inexpresiv.

— Făcea pe killerul. Prin urmare, plânsetul tău a fost prefăcut?

— Să zicem că de la un punct încolo. Cât timp mă credea complet inofensiv, n-avea să piardă prea mult timp cu mine.

Se întoarse spre Colomba.

— Ce facem cu el acum?

— Cu el nimic. Trebuie să terminăm de tras afară butoiul.

Dante încuviință.

— Putem să-l scoatem și dacă nu ghidezi cârligul?

— Nu avem de ales. Nu mai am aer în butelie, și oricum sunt prea zdruncinată ca să mă scufund din nou. Să sperăm doar că nu se încurcă.

— Ok, atunci. Pornesc scripetele.

Dante dădu se urce la bordul camionului, dar noaptea fu străpunsă deodată de lumina unor lanterne electrice. Cineva strigă, iar o sirenă țiui asurzitor.

Neamțul îi făcuse să-și piardă tot timpul rămas: poliția ajunsese deja.

24.

Colomba și Dante, tremurând de frig și acoperiți de noroi și sânge, fură percheziționați și încătușați cu mâinile la spate, în timp ce polițiștii de la secția din Cremona și Milano roiau pe drumul dintre copaci și mașinile erau așezate în cerc pentru a lumina cu farurile.

Când zona fu asigurată, Santini ordonă să i se dea primul ajutor bărbatului legat care zăcea pe iarbă și să fie chemată o ambulanță.

Colomba se gândea cât de puțin le lipsise să recupereze butoiul. Zece minute, poate mai puțin. După tot ce făcuseră, pierduseră pe ultima sută de metri. Povara înfrângerii mai mult decât rușinea de a fi arestată o făcu să coboare privirea. Dante, închis în sine, reușea doar să se gândească la faptul că urmau să-l arunce într-un loc întunecat și că urma să nu mai vadă vreodată cerul.

Santini se apropie de ei cu mâinile în buzunar, fără să fi scos deloc arma de serviciu. Părea obosit aproape cât Colomba și Dante.

— Cine e tipu' mort pe jumate, Caselli?

Colomba ridică din nou privirea și se prefăcu liniștită.

— I se spune Neamțul. Lucrează pentru Tată.

— Iar cu Tatăl ăsta… Caselli, gata. Nimeni n-o să creadă că ești nebună ca prietenul tău.

— Atunci după tine ce caută aici?

— Nu știu. Dar am descoperit că nu-mi pasă. Mi-am făcut treaba aici.

Colomba rânji cu dinții care îi tremurau de frig.

— Așa e ușor.

— Ar fi trebuit s-o faci și tu. Acum mult timp.

Un agent îi dădu lui Santini Glock-ul închis într-o pungă transparentă.

— E al tău? o întrebă din nou pe Colomba.

— Nu, e al lui, răspunse Colomba. Și a tras în noi. Fă-i proba cu *stub*[27] și o să vezi.

27 Tub de metal sau plastic, închis la capete cu dopuri de cauciuc, folosit de poliție pentru a verifica dacă suspectul a tras cu o armă de foc. Tubul este trecut peste mâinile persoanei, iar adezivul cu care este prevăzut va strânge granulele microscopice rezultate în urma exploziei din cartuș. Proba trebuie efectuată la 4-5 ore de la presupusa folosire a armei și este considerată mai concludentă decât cea cu parafină. (*n.trad.*).

Santini se îndreptă spre Neamț, care avea acum rănile acoperite cu bandaje în urma primului ajutor acordat de doi agenți. Din picior continua să-i curgă sânge, chiar dacă era complet înfășurat.

— Ați auzit ce spun? E adevărat că încercați să-i omorâți?

— Nu știu cine sunt, șopti Neamțul. M-au agresat.

Santini ceru documentele bărbatului. Sabino Montanari, citi el.

— Și ce făceați pe-aici, domnule Montanari?

— O plimbare.

— Noaptea?

— Vă rog… nu mă simt bine. Îmi puteți da drumul, vă rog?

Avea încă mâinile și picioarele legate cu bandă adezivă.

— Poate mai târziu, zise Santini. Unde mama dracului e ambulanța aia? strigă el.

— Vine-n zece minute, răspunse inspectorul de la SIC care-l însoțea, cel care înțelegea dialectul din Nord. A avut loc un accident urât pe autostradă și toate unitățile mobile de prim-ajutor sunt ocupate.

— Ce oraș de rahat, bolborosi Santini. Du-i de-aici pe Caselli și amicul ei. Direcția Roma, ok?

— În regulă. Și el? întrebă arătându-l pe Neamț.

— Dă-li-l colegilor din Cremona. Să se descurce.

Inspectorul dădu dispozițiile. Colomba tremura de frig și furie.

— Santini… în lac e dovada pentru ceea ce spunem! urlă ea. Trebuie doar să tragi scripetele! E un butoi prins de el!

— Și în butoi e Tatăl?

Santini râse.

— Durează doar cinci nenorocite de minute…

— Cinci minute-n plus. Ciao, Caselli.

Întoarse spatele prizonierilor și merse lângă malul lacului, aprinzându-și o țigară. Îl durea stomacul și voia numai să doarmă. Dar mai înainte o baie, și înainte de asta ceva tare în pahar. Poate mai mult de un pahar.

— Ăștia chiar lasă totu' aici? întrebă Dante uluit, în timp ce agenții îi împingeau spre mașini, la liziera pădurii.

— O să lase oameni de pază și o să aștepte sosirea magistratului din Cremona, explică Colomba. Atunci o să scoată el butoiul. Poate.

— Și ce-o să facă cu el?

— O să fie transportat la un laborator de criminalistică și o să-l deschidă.

— O să dispară pe drum, observă Dante. Sau la laborator. Și o să treacă prea mult timp. Trebuie să-l scoatem acum, CC. Înainte ca Tatăl să înțeleagă că trebuie să facă probele să dispară. Să-i facă pe copii să dispară…

— Dante… am încercat doar…

Dante se uită febril în jur și atenția i se îndreptă spre Santini. Cum de nu-și dăduse seama imediat?

— Mai avem o șansă, zise arătându-l cu bărbia.

— Gata cu vorba, porunci unul dintre polițiștii care-i escortau.

— Da mai du-te-n mă-ta, pinguinule! răspunse Colomba, iar tonul ei fu atât de autoritar că polițistul amuți. Santini e mână-n mână cu De Angelis, îi zise apoi lui Dante.

— Dar nu și cu Tatăl, zise Dante frenetic.

— De ce crezi asta?

— Uită-te la el. Uită-te la umerii curbați, mâinile în buzunar. Dacă ar fi mulțumit de ce se întâmplă, s-ar bate cu pumnu-n piept ca o gorilă. Dar e în criză. Știe că ceva nu-i în ordine.

Apoi, cu voce tare, adăugă:

— Nu-i așa că v-ați prins, Santini? Ceva nu merge. Și vă întrebați dacă nu v-a dus cineva de nas!

Santini nu se întoarse, dar Colomba văzu cum spatele i se încordează. Polițiștii care-l țineau pe Dante îl smuciră ca să-l facă să-și reia drumul spre lizieră. El opuse rezistență și un al treilea agent sosi ca să-și ajute colegii să-l ia pe sus.

— Poate că de fapt nu vă plac deloc copiii! strigă din nou Dante. Dar când într-o bună zi veți afla că Luca Maugeri și Ruggero Palladino au murit într-o cușcă, nu veți mai putea dormi noaptea! Pentru că va fi vina dumneavoastră! Pentru că nu ați avut curajul să acționați cum vă dictează conștiința!

Santini se întoarse, având chipul contorsionat.

— Cine e Ruggero Palladino?

Polițiștii se opriră ca să-și lase superiorul să vorbească cu prizonierii.

— Un alt copil care a fost luat de Tată, răspunse Dante. Ca mine. Cu ajutorul bărbatului aceluia legat. Și cred că sunt și alții care așteaptă să fie eliberați, chiar dacă de asta nu pot fi sigur.

— Răpitorul dumneavoastră e mort de douăzeci și cinci de ani, Torre. Delirați, zise Santini.

Dar din nou Colomba își dădu seama că nu avea certitudinea brutală de altă dată. Dante avea dreptate, Santini era în criză.

— Și atunci de ce a încercat Neamțul să ne ucidă?

— Eu nu știu ce s-a întâmplat aici.

Dante zâmbi.

— Dar știți măcar că Neamțul e periculos, dat fiind că nu i-ați dezlegat mâinile. Și dacă avem dreptate în privința lui, poate avem dreptate și în privința copiilor. La asta vă gândiți acum.

— Nu, eu mă gândesc doar să termin odată povestea asta, zise Santini, cu un glas care nu părea al lui.

— Și o puteți termina. În modul cel mai bun. Recuperați și deschideți butoiul.

Colomba stătuse liniștită ca să nu întrerupă conversația celor doi. Dar în clipa aceea nu mai rezistă.

— Eu știu ce înseamnă să duci cu tine sentimentul de vină, Santini. Îți doresc să nu ți se întâmple, nu pentru așa ceva.

Santini se pregătea să răspundă, dar amuți pentru că deodată își văzu imaginea în ochii oamenilor săi. Un polițist de vârstă mijlocie cu un trenci prea subțire pentru temperatura nopții, pe care colegii mai tineri îl priveau cu teamă din cauza acceselor de furie și pe care colegii mai în vârstă îl evitau pentru că nu aveau încredere în el. Și se gândi că aveau dreptate, pentru că existau polițai de multe feluri, dar cel mai rău era cel căruia nu-i mai păsa de nimic. Nu-i păsa dacă lua decizii bune sau nu, nu-i păsa dacă cineva își făcea rău sau murea, dacă după gratii era un nevinovat sau un vinovat. Pentru că cel mai important era să închidă dosarul și să nu mai aibă bătăi de cap, „să umble de-a lungul vinișoarelor de lemn”, cum zicea mama lui. Când era mic visa să devină protagonistul unei scene ca de film, cu un polițist care e aplaudat de colegi pentru că îndeplinise o acțiune eroică, luminat de o lumină angelică, dar personajul acela ușor-ușor dispăruse, transformându-se într-un funcționar cenușiu care știe

mereu în care tabără e mai bine să stea, cui să-i dea dreptate și de cine să nu-l intereseze. Însă nici de asta, își dădu seama Santini, nici măcar de carieră nu-i păsa în clipa aceea. Se simțea măcinat și bătrân, lipsit de speranță.

— Știi ce-mi ceri, nu? zise el.

— Da. Să faci ce trebuie. De când nu ți s-a mai întâmplat? răspunse Colomba.

Santini închise o clipă ochii, apoi se întoarse spre agenții care percheziționau camionul.

— E careva dintre voi care știe să folosească mizeria aia de scripete?

Inspectorul din nord îl trase pe Santini de mânecă.

— Putem vorbi o clipă, *dottore*?

Santini se eliberă.

— Nu, nu putem. Ei bine? Îmi răspunde cineva sau tre' să fac totul de unu singur?

Din camion ridică mâna un agent.

— Eu. Am învățat de la tata pe șantier.

— Chiar voiam să aflu despre viața ta… Pornește-l și trage-l afară cu orice o fi prins de el.

— Da, să trăiți, zise agentul.

— Și ei, *dottore*? întrebă polițistul care o ținea pe Colomba.

— Ei să aștepte.

Polițistul care ridicase mâna se cățără pe platformă și porni scripetele. Cablul se tensionă și începu să se ridice, motorul începu să se rotească mai puternic și păru să se chinuie, atât de mult încât Colomba se îngrijoră să nu se caleze. Apoi cablul începu să se înfășoare din nou încet, trăgându-și povara. Polițistul de la comenzi chiar știa cum să lucreze, pentru că încetinea ori de câte ori simțea că motorul se forța prea tare. Agenții se așezaseră în semicerc ca să se uite, vorbind cu glas încet între ei, nerăbdători din cauza așteptării. Cablul se înfășură vreo zece metri, apoi se opri.

— Trebuie să se fi împotmolit, strigă polițistul de la scripete.

Santini clătină din cap, resemnat.

— Puneți-vă mănușile! strigă.

— Cum? întrebă inspectorul din Nord.

— Puneți-vă mănușile și trageți nenorocirea aia de cablu, mișcați-vă. În afară de voi, adăugă el adresându-se celor doi care îi păzeau pe prizonieri.

— Nu fugim, Santini, zise Colomba.

— Nu vreau să risc. Orice o fi în butoiu' tău, după aia te duc la Roma și pe jos.

Agenții se așezară de-a lungul cablului și îl apucară, scuturându-l și ridicându-l până când butoiul se eliberă cu o smucitură. Polițiștii dădură drumul cablului și cineva bătu mulțumit din mâini.

Până la urmă am avut parte și de aplauze, își zise Santini aproape amuzat.

Unul dintre agenții cei mai aproape de lac fluieră cu degetele când suprafața apei se încreți.

— Se vede ceva care urcă! strigă el entuziasmat.

Bărbatul de la comenzi încetini, iar butoiul, acoperit de alge și noroi, alunecă foarte încet de pe mal pe iarbă, oprindu-se la câțiva metri de suprafața apei. Scripetele fu oprit și doi agenți îl eliberară din clești, noroindu-și uniforma.

— Aveați ceva ca să-l deschideți? întrebă Santini.

— O foarfecă de descarcerare, răspunse Colomba. E în camion.

Santini dădu ordin să fie căutat, iar agentul care manevrase scripetele îl descărcă pe iarbă, târându-l până la butoi. Era un soi de clește imens conectat la o pompă portabilă cu aer comprimat. Aparatură de genul acesta era folosită de echipele de descarcerare ca să taie plăcile de metal ale mașinilor și să elibereze pasagerii prinși înăuntru.

Între timp, o ambulanță apăruse în cele din urmă la intrarea pe drumul nepavat și doi paramedici cu veste reflectorizante scoaseră din partea din spate a mașinii o targă pliată. Inspectorul din Nord ajunse la ei și îi conduse la Neamț, care fu rapid examinat și urcat pe targă. Dante nu reușea să-și dezlipească privirea de la el. Și acum că știa cine era, sau cel puțin cine *nu* era, exercita asupra lui o fascinație bolnăvicioasă, ca un coșmar întrupat, mai puternic decât butoiul acela de plastic apărut în cele din urmă la suprafață. Paramedicii îndepărtară banda adezivă cu un bisturiu, apoi inspectorul îl prinse pe Neamț cu cătușele de targă la o mână și la o gleznă, ca să fie sigur. În ciuda vârstei și a rănilor, ceva la

persoana lui îl neliniștea, și era aceeași senzație pe care o încercau și paramedicii, care nu protestară cum ar fi făcut cu vreo altă ocazie. Ca să-i prindă glezna Neamțului, inspectorul îi ridică marginea pantalonului, descoperind un mic tatuaj pe gambă. Reprezenta o pasăre albastră care aducea vag cu logoul Twitter și a cărei culoare se șterse cu timpul.

Pentru Dante, vederea el fu ca înțepătura unei insecte care se umfla cu repeziciune și devenea o bubă imensă și dureroasă: toate astea în mintea lui.

— Nu se poate, murmură el.

Și totuși avea sens, aducea totul la un loc. *Dumnezeule… poate fi explicația,* își zise.

Între timp, polițistul cu cricul se apropiase de butoi. Porni pompa și încercă cleștele, care se deschise și se închise pufnind ca mâna unui robot din filmele vechi.

Santini se apropie și privi butoiul la lumina lanternei sale Maglite. Își zise că mai avea încă o șansă să dea înapoi. Putea să-i dea un șut și să-l arunce înapoi în apă.

— Îi dau drumul? întrebă timid agentul.

Santini încuviință.

— Da. Și ai grijă la ce-o fi înăuntru.

— Am reușit, Dante, anunță Colomba.

Dar el n-o asculta: stătea aplecat pe genunchi și tremura.

— Dante? zise Colomba încercând să se apropie și fiind oprită de polițist. Dă-mi drumul! Nu vezi că-i e rău?

Însă lui Dante nu-i era rău. Și, când ridică fața, Colomba își dădu seama că râdea de se sufoca. Un râs isteric pe care nu reușea să-l controleze.

— Dumnezeule, Colomba! Pasărea albastră, 1989, înțelegi? Totul se leagă.

— Ce se leagă? Și dă-mi drumul! îi zise agentului.

— O legendă urbană. Am fost prizonierul unei legende. De fapt nu. Nu eram prizonier. Eram o anghinare.

— Delirezi, Dante.

— Nu… și râse mai departe.

Colomba se pregătea să-i mai pună întrebări, dar vocea el fu acoperită de sunetul cricului care sfâșia plasticul butoiului, lăsând o deschizătură în

partea de sus. O duhoare puternică de ouă stricate se împrăștie în aer. Polițistul făcu un pas înapoi, scârbit, dar nu lăsă din mână cricul și îl mai învârti o dată, ceea ce răsturnă pe iarbă conținutul fetid al butoiului. Era un lichid dens, maro deschis, care sfârâi la contactul cu pământul.

— Ce e mizeria asta? întrebă Santini protejându-și nasul cu batista.

Apoi tăcu, pentru că în mijlocul bălții urât mirositoare zărise ceva inconfundabil, albul osului unui maxilar omenesc.

25.

Butoaiele din lac erau în număr de douăzeci și nouă și fură pescuite în decurs de o zi de către grupul de scafandri al poliției și examinate de Laboratorul de Criminalistică din Cremona cu sprijinul colegilor de la *Labanof*[28] din Milano. Toate conțineau un amestec de acid sulfuric și resturi de ființe omenești, chiar dacă pentru a afla numărul exact al celor uciși ar fi fost nevoie de rezultatele analizelor ADN; într-adevăr, acidul lăsase doar puține urme din corpurile care fuseseră cufundate în el: în special dinți, dar și fragmente de oase mai mari, calculi renali, implanturi, proteze, și urme de grăsime. Vârsta victimelor varia de la șaisprezece la șaptezeci de ani; fuseseră ucise cu cel puțin douăzeci și cinci de ani în urmă, iar cadavrele – dezmembrate.

Între timp, Santini trebuise să renunțe la planul de a se întoarce la Roma cu prizonierii lui, pentru că, după macabra descoperire, îi fuseseră luați de către șefa Parchetului din Cremona, Angela Spinelli, o femeie energică pe la șaizeci de ani și cu caracter irascibil, pusă la curent de un telefon al lui Curcio, care o cunoscuse pe vremea când aveau cu toții părul negru. De Angelis se făcu foc și pară, dar degeaba: Colomba și Dante trebuiau să rămână la dispoziția anchetatorilor lombarzi. Sau, mai bine zis Colomba, pentru că Dante, odată ce trecu pragul secției, făcu o criză care Colombei i se păru în mare parte jucată, dar foarte convingătoare, dându-se cu capul de pereți și spărgând geamuri. Fu sedat și pus sub pază în aripa de Neurologie de la Ospedale Maggiore,

28 Laboratorio di Antropologia e Odontologia Forense, Laboratorul de Antropologie și Odontologie Criminalistică.

unde fu declarat incapabil de a fi supus unui interogatoriu și de a părăsi instituția.

Povara de a da răspunsuri căzu, așadar, pe umerii Colombei, care făcu tot ce-i stătea în puteri s-o convingă pe Spinelli și pe înlocuitorii ei în legătură cu proveniența cadavrelor; fără mult succes, la început. Povestea ei despre străvechi răpitori militari care au legătură cu atentatul de la Paris și apoi cu moartea lui Rovere a trezit nu puțină uluială, fără a mai pune la socoteală faptul că deasupra ei atârna acuzația de a fi o atentatoare cu bombă, psihopată. În scurtele momente de pauză dintre un interogatoriu și altul, Colomba, aflată în celulă, continua să se întrebe ce voise să spună Dante prin „anghinare" și „pasăre albastră", asta dacă însemnau cu adevărat ceva. Și se întrebă și dacă ar fi ajutat-o să fie mai credibilă. Poate că nu, luând în considerare felul în care gândea Dante. Dar în timp ce situația ei rămânea stabilă, cea a Neamțului, însă, se înrăutățea cu repeziciune.

Anchetatorii descoperiră aproape imediat că documentele lui erau false, că avea urme de praf de pușcă pe mâini și că o amprentă parțială a lui era și pe unul dintre gloanțele din Glock, semn că îl încărcase el și nu se pomenise întâmplător cu arma în mâini, asta dacă l-ar fi crezut cineva. Neamțul refuzase să-și dea adevăratele date sau să ofere explicații și rămăsese în tăcere mai întâi în spital, apoi în infirmeria închisorii. Amprentele lui nu apăreau pe nicio listă, poza lui în nicio arhivă, nicio rudă nu venise să-l revendice: un nimeni, chiar dacă avea o vagă asemănare cu portretul-robot făcut de Dante când fusese eliberat, aflat încă în arhiva tribunalului.

Din ceea ce făcuse (în afară de a-i fi stricat operațiunea Colombei) începu să se afle câte ceva când pe hainele lui fură găsite mostre de ADN ale unui tânăr și ale unei tinere din Roma, descoperiți cu gâtul tăiat în apartamentul lor: Jorge și iubita lui. Pentru asta, Neamțul fu înscris în registrul persoanelor anchetate ca suspect de omucidere și reținerea lui transformată în arest, în timp ce noul dosar de anchetă se alătura celorlalte. Și Colomba fu transferată la circa de poliție locală, în ciuda protestelor avocatului Minutillo, sosit în zbor de la Roma, care pretinsese eliberarea ei. Fu închisă în aripa protejată, printre pedofili și polițiști corupți, unde adormi de îndată ce ajunse, fără să țină cont de compania

neplăcută. În timp ce ea dormea, Unitatea Mobilă din Roma descinse în apartamentul anonim al Neamțului și găsi acolo șase pașapoarte contrafăcute pe șase nume diferite, nu toate de origine italiană. Unul dintre aceste nume îi conduse pe polițiști la un garaj din zona Tiburtina, unde erau stivuite cutii cu medicamente fără etichetă în ambalaje care nu fuseseră menite comercializării. Cum le procurase Neamțul și la ce îi trebuiau? Interogat în legătură cu ele, se mulțumi să privească tavanul.

Patru zile după deschiderea butoaielor, în timp ce ziarele începeau să se întrebe dacă protagonista poveștii era o mitomană asasină sau o eroină ghinionistă, Colomba fu trezită în zori de agenții poliției penitenciarelor și transportată în grabă în sala de interogatorii, unde o găsi pe Spinelli.

În ciuda orei și a oboselii, Colomba dădu dovadă de respectul obișnuit pentru organele de investigație.

— La dispoziția dumneavoastră, *dottoressa,* zise ea.

Magistratul își trecu dosul palmei peste frunte. Și ea părea obosită și îngrijorată.

— Am venit să vă cer colaborarea, cu mențiunea că, în cazul în care acceptați, nu veți obține niciun fel de înțelegere. Am mâinile legate în această direcție.

Colomba nu înțelegea, dar încuviință.

— Spuneți-mi ce vă trebuie.

— Acum șase ore a sosit o informație de la Unitatea Mobilă din Roma. Un bărbat susține că s-a ocupat de un contract de vânzare-cumpărare pentru o proprietate imobiliară pe numele suspectului arestat cunoscut sub numele de Neamțul. Înainte să mă întrebați, și de data asta numele dat s-a dovedit fals.

— Despre ce proprietate e vorba? întrebă Colomba.

— O fermă agricolă lângă șoseaua spre Vest din Roma. Cei de la Unitatea Mobilă au găsit în incinta proprietății zece containere industriale. Containerele au fost modificate prin adăugarea unor mici uși de acces…

Ezită.

— Ușile de acces au fost minate.

Colomba simți un fior de groază.

— Minate?

— Cu C-4 și detonatoare artizanale, dar extrem de bine făcute. În cazul în care ușile sunt forțate sau deschise în mod greșit, toate cele zece containere explodează.

Colomba sări în picioare și apucă mâna judecătoarei.

— Sunt înăuntru, nu-i așa?

Judecătoarea nu-și retrase mâna și îi făcu semn agentului care observa discuția să nu se miște.

— Nu… nu știm sigur.

Colomba căzu din nou pe scaun.

— Copiii…

— Poate, zise Spinelli. Ce vă cerem este să mergeți acolo și să dați toate informațiile pe care le aveți pentru a înlesni sarcina echipelor de recuperare. Mai durează încă șase ore până ce echipele de artificieri își termină treaba, în clipa aceea dumneavoastră veți fi acolo, evident sub pază, dacă vă dați acordul.

Colomba se simți cuprinsă de speranță. Încercă s-o îndepărteze, considerând-o o superstiție, dar nu reuși. Continua să se gândească la copii, care erau vii încă.

— Normal că merg, doamnă… Orice. Dar… de Dante e nevoie, nu de mine.

Spinelli schiță un zâmbet.

— El a fost cel care v-a cerut, *dottoressa*. Prezența dumneavoastră e una dintre condițiile pe care le-a pus ca să meargă. Printre altele.

„Altele" însemnau o cafetieră napoletană, un mic aragaz de camping și cafea arabică origine unică, proaspăt măcinată, de la fabrica de torefiere Vittoria din Cremona, despre care i se spusese că era cea mai bună din zonă. Când fu escortată în camera lui de spital, Colomba îl găsi tolănit în pat și bând a zecea ceașcă, având un aer extatic. Ea avea cătușe, el avea un infirmier care îi controla mișcările. Nu se îmbrățișară, dar zâmbiră, și Colomba văzu că nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

— Ai auzit, CC? I-au găsit.

— Nu sunt siguri, zise Colomba.

Dante pufni.

— Eu da. Ai încredere în mine.

— Numai după ce-mi explici cum e cu pasărea albastră.

El își afișă rictusul.

— În curând. Nu vreau să vorbesc despre asta înainte să-mi adun ideile. Și trebuie să citesc un document plictisitor în engleză pe care mi l-a adus Roberto de dimineață.

— În engleză?

— E o limbă prea răspândită, sunt de acord. Aș fi terminat deja dacă m-ar fi lăsat să intru pe net.

— Nici să nu te gândești, zise infirmierul.

— Vezi? Cum o să ne ducă la Roma? Într-un transportor blindat?

— Cu elicopterul.

Lui Dante îi dispăru zâmbetul.

— Nici vorbă.

— Elicopter-ambulanță. O să dormi tot drumul. O să fii sedat aici. Și o să te trezești în aer liber. Cu mine alături.

Dante se agită în pat.

— Deja mi-e dor de aer.

— O să ai destul în zbor, zise Colomba sec. Și gândește-te pentru ce o faci.

Dante continuă să se agite încă un minut întreg, transpirând abundent.

— Ok. Dar vreau să fiu sedat *acum,* altfel mă răzgândesc.

— Nicio problemă, zise infirmierul. Măcar așa stai și tu locului măcar un minut. Mă duc să-l chem pe doctor.

Dante fu sedat și urcat întâi pe o targă, apoi în elicopter. Cu el urcară Colomba, Spinelli și trei agenți de la Unitatea Mobilă din Cremona. Colombei i se păru că drumul dură o viață întreagă, dar după nici două ore văzu cum sub ea se mărea dunga trasată de șoseaua romană, apoi o clădire dărăpănată împrejmuită de dreptunghiurile de culoarea pământului ale containerelor pe jumătate ascunse de copaci. Aterizară la zece dimineața, Dante fu trezit printr-o injecție cu o substanță energizantă și sări în picioare ca o păpușă cu arc, alergând în halat și papuci până la șirul de polițiști care înconjurau clădirea. Fu oprit de agenții din escortă, încătușat și condus împreună cu Colomba la șeful operațiunilor, care era Curcio, cu aerul lui șifonat dintotdeauna.

— Domnule Torre, facem cunoștință în sfârșit. Doamnă judecător…

Își strânseră mâinile, apoi Curcio o privi în ochi pe Colomba.

— *Dottoressa* Caselli, mă bucur că vă întâlnesc, chiar dacă dumneavoastră ați prefera, poate, să fiți altundeva.

— N-aș vrea să fiu altundeva pentru nimic în lume, răspunse ea. Am știut că v-ați interesat foarte mult de cazul meu, *dottore*. Voiam să vă mulțumesc.

El clătină din cap.

— Așteptați să vedem întâi cum se termină. Sunteți încă în stare de arest. Doamnă judecător, cătușele sunt necesare?

— Mă tem că da.

Curcio ridică din umeri și se întoarse spre Dante.

— Ce ne puteți spune?

Dante privi containerele. Erau niște tinichele vechi, acoperite de graffiti și rugină, dispuse în formă de evantai inegal, la depărtare de aproape șase metri unul de altul. Dante se gândi că erau și mai mici decât silozul lui. Mai strâmte. Simți că i se taie răsuflarea, dar sedativul care încă acționa îl liniști.

— Le-ați deschis? întrebă el.

— Nu încă, așteptăm ca artificierii să termine de efectuat ultimele controale.

— Copiii n-o să vă facă multe probleme, zise Dante. Pe băieții mai mari, însă, ar trebui să-i sedați imediat.

— De ce?

— Pentru că au crescut înăuntru. Și au învățat regulile. Nu se iese sub nicio formă, nici măcar nu te gândești să ieși. Și dați-le ciocolată. E *recompensa*.

— Recompensa? întrebă Curcio.

— Pentru când suntem cuminți, explică Dante.

— Înțeleg, zise Curcio, reținându-și un fior.

— Și aduceți-i pe părinții lui Ruggero Palladino. Și pe tatăl lui Luca Maugeri. Sunt și ei înăuntru.

— Nu puteți fi sigur, interveni Spinelli. Iar Stefano Maugeri e în arest. E nevoie de permisiunea judecătorului.

— Atunci pe cumnată, Giulia Balestri.

Dictă din memorie adresa și numărul de telefon.

Curcio notă.

— Dacă vă înșelați, va fi o cruzime față de ei, zise.

— Nu mă înșel niciodată. Întrebați-o pe colega dumneavoastră.

Colega era Colomba. Care zâmbi.

— Se înșală des, dar nu de data asta.

Curcio încuviință și-i dădu foaia cu date inspectorului Infanti care, văzând-o pe Colomba, se făcu vânăt. Ea îl ignoră și el se îndepărtă în viteză.

Jumătate de oră mai târziu, un cablu de fibră optică fu strecurat în primul container. Pe monitor văzură că fusese transformat într-o mică închisoare, în același timp aducând mult cu un cabinet de chimie. Un adolescent cu părul lung, murdar, care tremura incontrolabil, stătea în picioare cu fața la perete și mâinile încrucișate la spate. *Ca un elev pedepsit,* își zise Colomba.

Dante îi sfătui să intre o singură persoană, fără uniformă sau arme. Fu ales un paramedic cu aspect liniștitor și cu diplomă în psihologie, care intră după ce unul dintre artificieri forțase ușa. Prizonierul continua să privească peretele, prefăcându-se că nu-și dă seama de nimic. La sugestia lui Dante, paramedicul îl strigă „fiule" și îi puse o mână pe umăr. Prizonierul țipă și începu să alerge în cerc în container până când fu prins și sedat. Echipa înțelese din starea lui că nu primise mâncare și apă de câteva zile.

Așa cum prevăzuse Dante, copiii reacționară mai bine, în limitele circumstanțelor. Dante recunoscu simptomele autismului, în formă mai mult sau mai puțin gravă, la trei dintre ei și la doi adolescenți.

Al patrulea adolescent îl primi pe salvator înarmat cu o bucată de lemn, dar o coborî imediat când Dante strigă de afară „Oprește-te, Bestie!" și îngenunche cu capul între mâini.

Dante îi ceru iertare în sinea lui, simțindu-se murdar. Apoi se emoționă, cum se întâmplă cu aproape toți cei prezenți și cum urma să se întâmple în seara aceea cu mulți telespectatori care văzură imaginile furate de la un video-amator care se afla pe câmp.

Al nouălea copil salvat fu Ruggero Palladino, iar părinții lui coborâră din elicopterul carabinierilor la timp ca să-l îmbrățișeze înainte ca sedativul să-și facă efectul. Ultimul era grăsuțul, cu ochelarii reparați cu

bandă adezivă și ciudat de calm. Luca Maugeri. Când îl văzu, mătușa Giulia leșină și trebui reanimată.

— S-a terminat, îi zise Colomba lui Dante, îmbrățișându-l în ciuda cătușelor.

Se înșela amarnic, dar încă n-avea de unde să știe.

26.

Colomba fu dusă înapoi la circa din Cremona iar Dante la spital, dar situația lor nu mai era aceeași de la început. Colomba își dădu seama după numărul de agenți care începuseră din nou să-i spună *dottoressa* și să i se adreseze cu pronumele de politețe, Dante după numărul de curioși și fani care se călcau în picioare sub ferestrele camerei sale pe măsură ce vestea despre implicarea lui în salvarea prizonierilor din containere se răspândea văzând cu ochii. Dacă cineva l-ar fi propus pentru Nobel sau pentru beatificare, probabil că ar fi întrunit numărul necesar de voturi. Se schimbă și condiția lui Stefano Maugeri, eliberat din închisoare imediat după ce fiul fusese găsit viu și, în consecință, și a lui De Angelis, căruia Consiliul Superior al Magistraturii îi luă definitiv din mâini ancheta din Pratoni, și încă în regim de urgență. De Angelis ținu două conferințe de presă în decursul a douăzeci și patru de ore: prima ca să conteste decizia, a doua ca să-și anunțe retragerea din magistratură pentru a se dedica profesării în privat; niciuna nu avu un public numeros.

Anchetele în legătură cu Colomba și Dante fură transferate Procuraturii din Cremona, care îl eliberă imediat pe Dante și se pregăti să facă același lucru cu Colomba când, la șapte zile de la deschiderea butoaielor, în incinta fermei romane care ascundea containerele fu găsit arsenalul Neamțului. În afară de pistoale și puști de felurite proveniențe și fabricații, erau și zece kilograme de C-4 cu aceeași semnătură chimică a celui folosit pentru atentatul împotriva lui Rovere, precum și planul apartamentului său.

Dacă De Angelis ar fi fost în continuare coordonatorul anchetei, probabil ar fi susținut că Neamțul și Colomba erau complici, poate chiar amanți, dar din fericire situația se schimbase. Colomba fu eliberată în

dimineața celei de-a opta zile, dar nu avu timp să se bucure de aerul proaspăt pentru că fu imediat condusă la o ședință informativă la procuratură, unde Dante era vorbitorul principal. Urma să se țină pe o terasă pe care bătea soarele. Când Colomba îl văzu sosind, cu un impecabil costum negru și atitudine superioară, înțelese că toți cei prezenți urmau să asiste la un spectacol pe cinste.

Dante se opri la câțiva metri de masă, așteptând ca toți cei de față să se uite la el, zâmbi, își aprinse o țigară, apoi le strânse tuturor mâinile, repetându-și numele de fiecare dată. De față erau Curcio, Spinelli și secretara lor, un arheolog criminalist de la Labanof care efectuase testele pe oasele descoperite și un bărbat pe la șaizeci de ani, cu barbă și părul tăiat în sus, fără vreun fir nelalocul lui, pe care Colomba îl etichetă imediat ca fiind carabinier. Îl chema Di Marco și era colonel în serviciile secrete din AISI, Agenția pentru Informații și Securitate Internă.

Dante îi strânse mâna cu un zâmbet pofticios.

— Au reușit să vă convingă, zise el.

— Sper să nu fie o pierdere de timp, răspunse colonelul cu o expresie întunecată.

— De fapt sperați să fie, observă Dante și se așeză într-un capăt al mesei, făcând să alunece în mijloc un teanc de dosare pe care le avea cu el.

— Acesta este un raport scurt pe care l-am pus cap la cap în ultimele zile, doar ca o informare preliminară.

Toți luară câte un exemplar: erau vreo douăzeci de foi scrise la calculator și capsate împreună. Colomba le știa deja conținutul, pentru că înainte de eliberarea din arest Minutillo îi dăduse să citească în avanpremieră documentul, ca să fie pregătită. Dacă n-ar fi trecut prin ceea ce trecuse în ultimele săptămâni, ar fi crezut că e vorba de o adunătură de idioțenii. Acum, în schimb, totul avea sens.

Bărbatul de la AISI privi titlul de pe prima pagină a raportului și păli. Scria: PROGETTO BLUEBIRD.

— Vă reamintesc tuturor că întâlnirea de azi are caracter informal și că a fost convocată pentru a-i permite domnului Torre să ne expună viziunea domniei sale asupra faptelor care fac obiectul anchetei procuraturii

noastre, spuse Spinelli în deschidere. Ne puteți face un rezumat, domnule Torre?

Dante zâmbi.

— În trei cuvinte? Rațiuni de Stat.

— Cred că o să fie nevoie de mai mult de trei cuvinte, în cazul ăsta, zise Spinelli uluită.

— Să începem de la faptele atestate. Așadar, găsiți cuprinsul la pagina doi a documentului, începu Dante cu un ton exagerat de afectat: îi mai lipsea doar un *pince-nez* ca să semene cu un profesor din alte vremuri.

Se auzi un foșnet de foi.

— În 1975, continuă el, comisia Church din Senatul Statelor Unite a confirmat că, începând din 1950 și până prin 1973, CIA, în colaborare cu FBI-ul, efectuase o serie de experimente în vederea controlării comportamentului și alterării personalității prin droguri precum LSD și orice fel de barbiturice, prin violență fizică, coerciție și privare senzorială. Scopul declarat era acela de a crea agenți capabili să se supună ordinelor chiar și împotriva propriei voințe și să reziste la interogatorii. Erau speriați ca nu cumva Uniunea Sovietică să facă acest lucru înaintea lor, trebuie să înțelegeți, adăugă el ironic. Sperau să-i folosească împotriva lui Castro, împreună cu trabucurile explozive.

— *The Manchurian Candidate,* zise Roberta, savantul de la Labanof.

Curcio o privi năuc.

— Ați auzit despre asta?

— Au făcut și-un film, răspunse ea cu un zâmbet.

— Mai multe, zise Dante. Dar cine a studiat serios chestiunea susține că scopul declarat era cel de manipulare. E imposibil să obligi pe cineva să ucidă fără ca el să vrea asta, să te aștepți să răspundă la un ordin post-hipnotic ca un robot. Și e mai ieftin să angajezi un asasin. Alterarea personalității unui adversar, distrugerea sau ștergerea amintirilor incomode, în schimb, e mult mai utilă pentru un guvern și gorilelor sale.

— Cine au fost subiecții experimentelor? întrebă Curcio, devenit curios.

— Întâi de toate mii de soldați din armata Statelor Unite, care conform regulilor de înrolare erau considerați cu toții „voluntari”. Au fost folosiți prizonieri din închisori, pacienți din spitale și sanatorii, precum și simpli cetățeni aleși la întâmplare. Mai ales printre cei cărora le-a fost

administrat LSD fără știința lor s-a înregistrat un număr mare de sinucideri, automutilări, izbucniri violente și psihoze de durată. Se știe că într-un caz au fost drogați și interogați cu brutalitate toți clienții unui bordel, știind că le-ar fi fost greu să depună plângere. Într-un alt caz, o substanță care trebuia să provoace crize psihotice a fost împrăștiată sub formă de aerosol la metrou.

— Nu s-au găsit niciodată dovezi, zise Di Marco.

Dante își afișă rictusul.

— Așa este, și pentru că în 1973 directorul CIA Richard Helms a pus să se distrugă cea mai mare parte a documentelor legate de experimente. Altele au fost dinadins așezate în locul greșit și a fost extrem de complicat să fie găsite chiar și de către anchetatori. Cu toate acestea, paginile pe care le deține Congresul american sunt în număr de cel puțin douăzeci de mii, acum declasificate și consultabile la liber mulțumită *Information Act*.[29]

— Pot să vă întreb ce legătură are cu ce ne ocupăm aici? întrebă Spinelli.

— Trebuie să ajung treptat acolo, îmi cer scuze, răspunse Dante. În orice caz, proiectul oamenilor de știință de la CIA se chema inițial Bluebird, „pasăre albastră", ca *Sialia,* simbol al New York-ului, dar în 1951 căpătă numele de Artichoke, adică „anghinare", pentru că își propunea să „decojească" strat după strat mintea subiecților, exact cum se face cu frunzele de anghinare.

— Frumoasă imagine, bolborosi Colomba.

— Apoi a devenit MKULTRA, un termen mai neutru. Cred că știți ce înseamnă „ultra", domnule colonel.

Di Marco încuviință imperceptibil.

— E din perioada celui de-Al Doilea Război Mondial. Gradul maxim de discreție.

— Conform celor stabilite de comisia Church, existau peste o sută cincizeci de subproiecte care depindeau de MKULTRA, toate finanțate dintr-o singură sursă.

29 Intrat în vigoare la 5 iulie 1967, este o lege în vederea libertății de informare care permite dezvăluirea totală sau parțială a informațiilor și documentelor controlate de Guvernul Statelor Unite și care până atunci nu fuseseră făcute publice. (*n.trad.*).

— De dragul discuției, a ajutat la ceva această desfășurare de resurse? întrebă Spinelli.

— Conform celor spuse de CIA – nu. Conform unor oameni de știință, în schimb, printre care Naomi Klein, rezultatele MKULTRA stau la baza tuturor tehnicilor moderne de tortură folosite de forțele speciale din toată lumea.

— Domnule Torre, replică Spinelli, ce ne povestiți e cu siguranță interesant și foarte bine documentat. Dar vorbim de acum mult timp și de o altă țară.

— Și proiectul a fost suspendat în 1974, observă colonelul.

— În Statele Unite, poate, zise Dante. În restul lumii… nu există date sigure. Iar cele care erau au fost distruse.

— În restul lumii? întrebă Curcio.

Dante încuviință.

— După raportul comisiei Church, Congresul Statelor Unite a ordonat încetarea experimentelor pe cetățeni americani. Dar nu se menționează nimic despre cetățenii străini. Și totuși, exista o întreagă secțiune a proiectului care se ocupa de experimente în străinătate, și știm cu siguranță că au fost efectuate în toată Europa. Cu toate acestea, au mai rămas urmele doar a doua experimente, unul din Franța și celălalt din Canada. Departamentul care opera în străinătate se numea MKDELTA.

Zâmbi.

— Îmi cer scuze, militarii nu au multă imaginație.

— Mai ales când trebuie să asculte basme, zise Di Marco. Vă dați seama de ce spuneți?

— Tot ceea ce v-am prezentat e documentat.

— Dar faptul că dumneavoastră faceți legătură între MKULTRA și ce vi s-a întâmplat e complet absurd.

Di Marco îi privi pe ceilalți de față: Colomba îi întoarse o privire cu toată răutatea de care era în stare.

— Chiar poate cineva să creadă că CIA e vinovată de ce i s-a întâmplat domnului Torre?

Nimeni nu răspunse.

Dante miji ochii.

— Vă amintiți ce perioadă era, domnule colonel? Serviciile secrete occidentale se temeau că în Italia urma să aibă loc o revoluție comunistă și erau gata să facă orice ca s-o împiedice.

— Era o perioadă cumplită, recunoscu Di Marco.

— Care cerea soluții cumplite, evident.

— Însă nimic din ceea ce spuneți nu a făcut vreodată subiectul unei anchete, interveni Curcio. Altfel am ști. Cum am știut despre celelalte infracțiuni comise de serviciile deviate.[30]

— Dumneavoastră chiar credeți că știm tot? întrebă Dante. Și încă cel despre care discutăm aici a fost doar un mic experiment controlat, a cărui desfășurare tihnită a fost asigurată de câțiva oameni ca Ferrari și Bellomo, aleși pe sprânceană din rândul armatei italiene la ordinele Neamțului. Și cu numai douăzeci de cobai, adulți și copii, izolați, torturați și îndopați cu substanțe psihotrope de un om de știință care-și spunea Tatăl și care, împreună cu Neamțul, era responsabil de proiect. Unul se ocupa de securitate, și poate că aparținea de servicii, celălalt era pe partea științifică, să-i spunem, și era civil.

— Nu rezultă nicăieri că Bellomo și ceilalți au fost vreodată în armată, zise Spinelli.

— E normal dacă vârfurile armatei, sau mai probabil *cineva* din vârf, nu voiau să rezulte. Dacă într-adevăr echipa Neamțului nu avea relații cu armata, cum explicați povestea pe care Pinna i-a spus-o lui Rovere înainte să moară?

— Delir, răspunse Di Marco.

Dante rânji.

— Încep să înțeleg de ce v-au trimis aici.

— Credeți ce vreți.

— Cum explicați butoaiele, atunci? Cine le-a pus în carieră?

Di Marco nu răspunse și Dante profită de momentul de respiro ca să studieze publicul. Privirile erau încă perplexe, deși interesate. Imaginea care începea să se contureze era atât de îngrozitoare încât cu toții sperau să nu fie adevărată. Era mult mai ușor să trăiască cu ideea unui criminal în serie decât cu aceea a unei părți putrede din propria țară, capabilă să

30 Poreclă dată de către italienii înșiși serviciilor secrete italiene, bănuite de a fi colaborat cu lumea criminalității. (*n.trad.*).

ucidă și să întemnițeze nevinovați. Nimeni din jurul mesei nu era vreun naiv. Cu toți văzuseră destul în meseria lor ca să-și piardă încrederea în spița omenească. Dar ce propunea Dante depășea asta cu mult, îi făcea să se simtă nesiguri de cei pe care-i aveau alături, de ce-i pe care-i aveau deasupra.

— Domnule Torre, zise Spinelli după câteva clipe, e limpede că ipoteza pe care o propuneți e sugestivă, dar e doar o ipoteză.

— Nu asta e misiunea anchetatorilor? Să formuleze ipoteze și să încerce să le dovedească?

— De ce nu implicați și extratereștrii, dacă tot suntem aici? comentă Di Marco.

— Interesant că pomeniți de extratereștri, zise Dante. Pentru că, vedeți dumneavoastră, după ce existența MKULTRA a fost divulgată, în America a izbucnit o epidemie de persoane care au jurat că fuseseră răpite de militari când erau mici și că își amintiseră abia ulterior. Sunt numeroase pagini pe internet în acest sens, e de-ajuns să căutați „MKULTRA Children" sau „MKULTRA Abduction". Și printre ele mai sunt unele care afirmă că faimoasele răpiri extraterestre sunt doar o acoperire pentru experimentele MKULTRA. Personal, am crezut tot timpul că era o legendă urbană. Acum găsesc asemănări neliniștitoare cu ceea ce mi s-a întâmplat mie.

O privi pe *dottoressa* de la Labanof.

— Ați găsit ceva care să-mi confirme ipoteza printre resturile nefericiților acelora?

Luată pe nepregătite, Roberta tresări.

— De unde știți?

— V-am văzut expresia când vorbeam despre substanțe psihotrope.

Dottoressa o privi pe Spinelli, care încuviință.

— Suntem departe de a fi terminat, dar într-un fragment de femur mai era încă măduvă perfect conservată. Și, după cum știți, în măduvă se pot găsi reziduuri ale substanțelor prezente în sânge la momentul decesului.

— Continuați, zise Spinelli.

— Credem că victimei i-a fost administrată de multe ori o substanță asemănătoare cu propanolul. Un anxiolitic dezvoltat în anii '50, dar care

de curând a devenit obiect de studiu pentru că poate provoca amnezii selective.

— Nu numai, adăugă Dante, cu ochi strălucitori. Poate fi folosit în vederea condiționării posthipnotice și pentru distrugerea inhibitorilor. Era una dintre substanțele pe care oamenii de știință de la CIA o studiau ca să creeze propriu lor ser al adevărului.

— Însă asta ar putea fi o coincidență, zise Curcio.

— Încep să fie cam multe, nu credeți? Bineînțeles, dacă Neamțul sau unul dintre ceilalți bărbați din fotografie ar spune ceea ce știe ar fi mult mai simplu.

— A fost identificat vreunul dintre ei? întrebă Colomba.

— Unul singur, bărbatul care stă în picioare lângă Bellomo, răspunse Curcio. Am căutat printre cunoștințele lui Bellomo și Ferrari și se pare că ar fi un instructor de parașutism mort într-un accident acum șase ani.

— Mai lipsesc doi, zise Colomba. Cu tot cu cel care a făcut poza.

— Și îi căutăm, *dottoressa,* răspunse Curcio. Așa cum căutăm și alte legături cu Neamțul.

— Încă nu se știe cine e? întrebă Roberta.

— Din păcate nu, răspunse Spinelli. Dar ceea ce știm despre el e suficient ca să-l legăm cel puțin de răpiri și de uciderea mamei lui Luca Maugeri. Domnule Torre, dacă ceea spuneți e adevărat, de ce la un moment dat Neamțul și echipa lui și-ar fi omorât toți prizonierii?

— Pentru că vremurile se schimbaseră și programul italian al MKULTRA a fost închis, răspunse Dante.

— Dacă a existat vreodată, zise Di Marco.

— Dumneavoastră sunteți garanția.

Dante rânji.

— În 1989, după căderea zidului Berlinului, ideea unei invazii sovietice era mult mai puțin credibilă și a devenit greu să se justifice fluxul de fonduri pentru menținerea operațiunii. Neamțului i s-a ordonat să facă curat. Iar el s-a ocupat de asta câteva săptămâni mai târziu. Își aprinse a cincea țigară de când începuse să vorbească. Nouăsprezece cobai au ajuns în butoaiele de pe fundul lacului. Unul e aici și vă vorbește. Membrii echipei pentru securitate și răpirea cobailor a fost pusă pe liber cu o pensie frumoasă. Aparatura și medicamentele au fost distruse și arse. N-

am mai fi auzit niciodată vorbindu-se despre ele dacă Tatăl nu s-ar fi întors la lucru în urmă cu aproximativ patru ani, dacă ne luăm după când a avut loc prima răpire din a doua tură. Numai să nu existe prizonieri în alte containere de care nu știm nimic.

— Ați spus mai devreme că ideea unei invazii comuniste e de-acum învechită, zise Curcio. De ce, atunci, ar fi fost reluat programul MKULTRA?

— Nu cred deloc că a fost reluat, răspunse Dante. Cred, în schimb, că Tatăl și-a schimbat acum stăpânul. Lucrează pentru o firmă privată.

Dante își aprinse a șasea țigară de când începuse să vorbească, de la chiștocul celei dinainte.

— Cred că tatăl a continuat să studieze de-a lungul timpului rezultatele așa-ziselor „cercetări" și că s-a convins, greșit sau nu, că unul dintre cobaii lui, înainte de a fi ucis, a tras folos de pe urma amestecului de medicamente care-i fuseseră injectate. Greșesc, *dottoressa,* sau propanolul e studiat astăzi ca posibil leac pentru o boală aparent incurabilă?

— Da, autismul, zise omul de știință de la Labanof, tresărind. Chiar dacă autismul nu e o boală. E mai corect să fie considerată un ansamblu de tulburări de personalitate.

— Corect, aveți dreptate, recunoscu Dante cu un zâmbet de scuză. Și nu știu dacă vreunul dintre cobai a fost cu adevărat autist și dacă într-adevăr i s-a îmbunătățit condiția înainte de a fi topit în acid, sau dacă Tatăl e pur și simplu nebun. Ceea ce știu e că a reluat experimentele pe prizonieri, alegând cobai cu mare exactitate.

— Erau toți bolnavi, doamnă judecător, și înainte de răpire? întrebă Curcio.

— Deocamdată doar cinci din cei zece prizonieri din container au fost identificați. Toți sufereau de o formă de autism sau de deficit mintal, răspunse Spinelli.

— Alegerea nu poate fi întâmplătoare, observă Dante.

— Și Tatăl ar face-o doar ca să găsească un leac? vru să știe Curcio.

— *Doar*? În afară de faptul că poate o consideră misiunea vieții lui, știți cât ar valora pe piață un leac eficient pentru autism? întrebă Dante.

— Miliarde, zise Roberta. Autiștii sunt în număr de cel puțin cinci milioane doar în Europa: o piață enormă. Dar, cum spuneam și mai

înainte, e un sindrom, nu o boală. Pacienții cu autism au nevoie de terapii de limbaj și învățare, nu de injecții. Substanțele psihotrope se folosesc, bineînțeles, în anumite cazuri ca să prevină crizele.

— Și teoria conform căreia autismul poate fi cauzat de vaccinuri? întrebă Curcio.

— Idioțenii, răspunse Roberta încordată.

— Eu cred că munca Tatălui a fost finanțată de cineva care avea interesul ca el să-și continue experimentele. Cineva care i-a dat acces la un observator privilegiat ca Bussola d'Argento ca să-și aleagă cobaii, cineva care, însă, cu doi în urmă s-a plictisit să mai arunce bani și a strâns centura. Din cauza asta Bussola a fost închisă și Tatăl a început să vândă imagini pedopornografice ca să strângă bani.

— Și cine ar fi acești finanțatori? se interesă Curcio.

— Găsiți-l pe cel sau cei care i-au făcut rost de medicamente și veți găsi răspunsul.

— Dacă într-adevăr e convins că poate găsi un leac, interveni Spinelli, de ce nu a folosit un protocol experimental convențional?

— Pentru că nimeni n-ar fi aprobat un leac bazat pe metodele lui, din moment ce nu putea povesti cum începuse. Și pentru că voia să-și izoleze cobaii, cum făcuse și odinioară, și nici asta nu e posibil în mod normal.

Dante clătină din cap.

— *Dottoressa* Caselli și eu ne-am întrebat tot timpul de ce Tatăl nu lua copii de pe stradă sau abandonați. De ce să riște atât de mult, de ce să ucidă și să însceneze accidente? În optica unui experiment medical, răspunsul e simplu: avea nevoie să știe tot despre cobaii lui, inclusiv eventuale defecte ereditare. Trebuia să știe cine erau părinții, cum trăiseră, ce tratamente urmaseră…

— Condiții de laborator, zise Roberta.

— Exact.

Dante o privi pe Spinelli.

— Îmi cer scuze că-mi permit să vă iau locul o clipă și să pun întrebări… dar îmi puteți spune dacă medicamentele găsite în depozitul Neamțului au fost analizate?

Spinelli încuviință.

— Deocamdată nu au fost găsite corespondențe cu medicamente din comerț.

— Poate că nu sunt *încă* în comerț.

— Domnule Torre, excludeți posibilitatea ca Neamțul să fi făcut toate astea de unul singur? întrebă Curcio. Prezența acestui Tată nu s-a concretizat niciodată în anchete. Neamțul ar putea foarte bine să cunoască medicina.

Dante clătină din cap.

— Știu că ați prefera să credeți că nu a existat vreodată, dar Tatăl e încă undeva afară, replică el. Nu are oameni, nu-l mai are pe Neamț care să ucidă pentru el, nu mai are finanțatori. Dar el a fost cel care a pus totul pe picioare, și el e cel mai periculos. Și tot el e cel care trebuie oprit înainte să înceapă altundeva, cu alți cobai.

Câteva clipe se lăsă tăcerea.

— Ați terminat? întrebă batjocoritor Di Marco. Pentru că ar trebui să mă întorc să mă ocup de lucruri serioase.

— Am terminat, zise Dante. Vă mulțumesc pentru valoroasa dumneavoastră contribuție.

Spinelli îi strânse mâna colonelului AISI.

— Vă mulțumesc că ați participat.

— Cu plăcere, doamnă.

Di Marco se ridică și plecă fără să salute. Ceilalți îl priviră suspicioși și ușor stânjeniți. În sinea lui, Dante oftă. Sperase să aibă parte de o procesiune triumfală dar rezultatul, din păcate, fusese unul călâu, dar la care în sinea lui se așteptase. Plantase un grăunte: poate ceva avea să crească din el, totuși. Cu toții, magistrați și polițiști, când aveau să se găsească în fața unei noi coincidențe, a unei mici confirmări, nu aveau să le pună în arhivă ridicând din umeri. Măcar s-ar fi gândit la ce le-a zis.

Își aprinse o altă țigară și simți neapărată nevoie de o cafea bună, și apoi de un Moscow Mule mare cât să înoate în el. În timp ce-i saluta pe toți, mulțumindu-le pentru cuvintele de laudă – mai ales specialistei de la Labanof, care-i lăsă numărul de telefon Dante nu putu să nu observe cum Colomba stătea deoparte, închisă în sine, cu aerul întunecat din clipele cele mai rele. Și totuși era bine dispusă când venise. Și fusese pe

parcursul întregii întâlniri. Ce se întâmplase? Era pe punctul de a se apropia de ea, dar Curcio i-o luă înainte.

Polițistul o luă de braț pe Colomba și o conduse spre parapet. Ea schiță un zâmbet, el îi dădu drumul imediat.

— A fost foarte interesant la ce am asistat în seara aceasta, chiar dacă nu știu în ce măsură ne poate fi de folos. Dumneavoastră ce ziceți?

— Că îl cred, răspunse Colomba posomorâtă.

Curcio își mângâie mustățile.

— Chiar și fără dovezi.

— Dovezile le-am pescuit din lac. Vă mulțumesc pentru tot, oricum.

El zâmbi.

— Mi-ați mulțumit deja o dată, când ne-am întâlnit la fermă, dar dacă vreți să vă ștergeți datoria… de ce nu treceți pe la birou într-una din zile? Ca să vorbim despre viitorul dumneavoastră.

— În poliție? întrebă Colomba, năucită.

— O să dureze puțin până să fie limpezită pe deplin situația judiciară, dar sunt convins că totul se va termina cu bine. Așa că, de ce să nu mergem mai departe?

Colomba clătină din cap.

— Mai dați-mi câteva zile.

— Bine. O mașină mă duce la Roma peste câteva minute. Vreți să veniți cu mine? Cu domnul Torre, dacă dorește.

— Mai am ceva de rezolvat aici. Trebuie… să mă întâlnesc cu cineva.

Pe deasupra umărului lui Curcio, Colomba văzu că Dante se apropia și simți un fior de panică.

— Trebuie să plec, scuzați-mă.

Se întoarse pe călcâie și ieși în grabă, lăsându-l pe Dante cu gura căscată și ofensat. Colomba se simți vinovată că-l abandonase, dar el reușea să-i citească până și cele mai adânci trăiri și gânduri cu o ușurință neliniștitoare. Ar fi trebuit să-l mintă și n-ar fi reușit. Mai bine să fugă acum și să-și ceară scuze mai târziu.

Afară, vremea era rece, iar luminile din vitrine te duceau deja cu gândul la Crăciun. Colomba urcă de-a lungul bulevardului și ajunse în centrul vechi al Cremonei, oprindu-se la trei farmacii până găsi ce îi trebuia. Apoi intră pe o mică stradă pietonală unde se deschidea curtea unui palat din

secolul XVII, cu pavele perfect așezate în formă de coadă de păun în spatele porții de bronz de la intrare. Sună la sonerie și o menajeră merse cu ea până la etajul unu, traversând un salon cu șemineu și un coridor lung tapițat cu cărți.

Annibale Valle o aștepta cufundat într-un fotoliu enorm, înfășurat într-un halat care putea sluji pe post de velă de brigantină. Bea un pahar de coniac, care în mâna lui aproape dispărea.

— Ce vreți?

Oftă. Singurul bec aprins era cel al unui mic lampadar de lângă el, care îi arunca umbre lungi pe față.

Nu seamănă cu el, își zise Colomba. *Nu seamănă deloc cu el. Cum de nu mi-am dat seama*?

— Nu sunteți mulțumit că eu și Dante am fost achitați?

El sorbi din băutură.

— L-am sunat de dimineață ca să-l felicit. L-am și invitat la prânz, dar… cred că nu-i place casa mea. Nici mie nu-mi place, a fost doar o investiție bună. O s-o moștenească.

Colomba încălecă un scaun în fața lui.

— Mâine ne întoarcem la Roma.

— Bine, zise Valle.

— Dar înainte de asta aș vrea să faceți ceva pentru mine.

Colomba scoase din geantă kitul pentru prelevarea ADN-ului pe care-l cumpărase la farmacie. Rupse plicul sigilat și extrase din el tubul de plastic, din care scoase bețigașul cu bumbac sterilizat.

— Puneți-vă asta în gură.

Valle mîji ochii.

— Nu.

— Nu doare. Iau doar puțin din saliva dumneavoastră.

— Nu. Și nu mă puteți obliga s-o fac.

— Aș putea să vi-l iau cu forța.

— Ați fi dispusă să dați într-un bătrân semiinvalid?

— Aș fi dispusă să dau în dumneavoastră.

Valle oftă.

— Cum v-ați dat seama?

Deci e adevărat, își zise Colomba pierzând ultima fărâmă de speranță că s-ar fi înșelat.

— Am găsit albumul de familie pe care l-ați ascuns acasă la Wanda. Cel pe care ați spus că l-ați ars.

El zâmbi cu tristețe, iar pielea feței i se încreți.

— Nu am fost în stare să-l distrug. Erau ultimele amintiri pe care le mai aveam cu el.

— Cu Dante.

— Da.

Mai luă o înghițitură.

— Mă resemnasem cu gândul că l-am pierdut. În închisoare… nici nu-mi mai păsa de faptul că nu mă credea nimeni. Apoi a venit avocatul meu și mi-a spus că l-au găsit. Că scăpase de răpitorul lui, care îl ținea într-un siloz. Că abia aștepta să mă vadă. Și am crezut într-o minune.

Și eu, își zise Colomba. *Cu toții am crezut*.

— Mi-au dat haine bune și au grăbit toate procedurile ca să-mi dea drumul mai repede, continuă Valle. Prin închisoare se răspândise deja vestea. Pentru prima oară, ceilalți deținuți nu mă mai priveau cu dispreț. Nu mai eram… pedofilul, ucigașul de copii. Cineva mi-a oferit țigări, ciocolată… Eu mă simțeam…

Clătină din cap.

— Nici nu pot să vă explic cum mă simțeam. M-au dus la spital cu o mașină civilă, fără cătușe. Știam că urma să-l văd crescut, schimbat. Trecuseră unsprezece ani. Îl lăsasem copil și îl găseam adult. Dar nu-mi păsa.

Tuși.

— Am continuat să cred în minune până l-am văzut. El a strigat „tati” și m-a luat în brațe. Dar eu știam.

— Știați că nu era el, zise Colomba dintr-o suflare.

— Nu. Nu era Dante. Nu era fiul meu.

28.

Valle își turnă încă un pahar. Îi făcu un semn Colombei cu sticla, dar ea refuză cu un gest sec.

— Continuați.

— Dacă țineți neapărat…

Valle își umezi buzele.

— Băiatul continua să vorbească despre lucrurile pe care Dante le făcuse când era mic. Nu greșea nimic. Doar că nu era el.

— Dar dumneavoastră ați stat cu capul la cutie.

— Dumneavoastră ce-ați fi făcut în locul meu?

— Aș fi spus adevărul.

— Ca să mă întorc la închisoare dacă eram nevinovat? Eu l-am protejat! I-am dat o casă! Și l-am iubit…

Fu nevoit să se oprească din cauza unui acces de tuse, apoi adăugă pe un ton spăsit:

— Am încercat să-l iubesc…

— L-ați izgonit.

Valle ridică din umeri.

— Începea să-și dea seama că existau diferențe între ce-și amintea și realitate. Îl făceau să se simtă rău. Mai devreme sau mai târziu ar fi înțeles că ceva nu era în regulă.

— Și v-ar fi distrus viața, zise Colomba cu dispreț.

— Viața și-ar fi distrus-o *el.* Deodată s-ar fi trezit că e… nimic.

Colomba privi cu poftă sticla de coniac, regretând că refuzase un pahar. Dar ar fi preferat să bea venin, mai curând decât să atingă ceva din casa aceea.

— El e mult mai mult decât *nimic,* murmură ea.

— Poate acum. Și mulțumită mie, zise Valle.

— Nimeni n-a avut cea mai mică îndoială că Dante era fiul dumneavoastră?

— Nu. S-au păcălit toți, și judecători, și polițai. Bodini scrisese numele Dante în scrisoarea de adio înainte să se spânzure. Și nu se obișnuia încă să se facă testul ADN. Parcă a trecut un secol…

Valle o privi fix pe Colomba.

— Aș fi putut să vă denunț la poliție înainte să ajungeți la lac. Aș fi putut să vă opresc.

— Și de ce n-ați făcut-o?

— Pentru că eram obosit să aștept ca cineva să-și dea seama. Dumneavoastră nu aveți idee cum e să porți după tine un secret de genul ăsta.

— Nu am niciun fel de înțelegere pentru dumneavoastră, zise Colomba.

— Nu, sigur că nu.

Valle roti paharul în mâini.

— Dumneavoastră sunteți îngerul răzbunării, sosit să repare greșelile. Ce anume din album v-a dat de bănuit?

— Fotografia de la mare, răspunse Colomba. Fiul dumneavoastră e gol de la mijloc în sus. Avea pe piept o pată la fel ca aceea pe care o aveți pe față. Dante pe care îl cunosc eu nu o are.

Valle încuviință.

— Bravo. Și ați înțeles și de ce i-au făcut așa ceva? De ce l-au făcut să creadă că e fiul meu? Eu, asta, n-am înțeles-o. Oricât m-am chinuit. Nu există niciun fel de motiv.

Unul există. Ca să demonstreze că se putea face, își zise Colomba. *Cu drogurile și tortura. Un experiment reușit.* Dar zise numai:

— Nu mă interesează să înțelegeți. În felul dumneavoastră, ați fost complice.

Scoase din nou bastonașul pentru prelevare.

— Acum puneți-vă în gură chestia asta și să terminăm odată.

Valle îl luă.

— Și apoi?

— ADN-ul dumneavoastră va fi confruntat cu rămășițele omenești scoase din lac. Ca să vedem dacă vreunul dintre cadavre e cel al fiului dumneavoastră adevărat.

Colomba se apropie de el și îi vorbi la câțiva centimetri de față. Ochii ei aveau culoarea furtunii.

— Și rugați-vă să se găsească o corespondență. Altfel veți fi din nou unicul vinovat.

Valle ezită din nou, apoi introduse rapid bețigașul în gură.

— E destul, zise Colomba luându-l înapoi și închizându-l în tubul de plastic.

— O să-i spuneți lui Dante? întrebă Valle.

— Nu, o să-i spuneți dumneavoastră.

Valle se apucă de brațele fotoliului.

— Sunteți nebună! Nu pot s-o fac.

— Dante vă iubește, Dumnezeu știe de ce. Dacă află de la dumneavoastră, o să-i facă mai puțin rău. Și, oricum, nu vă dau de ales.

Colomba se ridică.

— Mișcați-vă fundu'.

•

Valle nu era în stare să parcurgă drumul pe jos și refuză să conducă. Colomba trebui să cheme un taxi pentru cele câteva sute de metri care îi separau de Degli Artisti, hotelul de lux la care Dante închiriase două camere. Colomba trecuse deja pe-acolo de dimineață înainte de întâlnire ca să facă un duș și să-și pună hainele pe care Minutillo i le luase de-acasă. La închisoare trebuise să se mulțumească cu ceea ce avea pe ea la momentul arestării și cu lenjerie cumpărată la negru.

Când Dante deschise ușa camerei, era gata să-i reproșeze Colombei că dispăruse după întâlnire, dar văzându-l pe Valle uită.

— Tata, s-a întâmplat ceva?

— Voi doi trebuie să vorbiți, zise Colomba.

— Despre ce? întrebă Dante.

Colomba nu răspunse.

— Sună-mă când ați terminat, dacă vrei, ok?

Plecă încercând să pară liniștită, dar când intră în camera ei apucă o pernă și urlă în ea de frustrare. Ar fi vrut să pocnească ceva sau să alerge. Se mulțumi cu trei serii de flotări până la pământ și de abdomene, apoi, leoarcă de transpirație, se aruncă pe pat cu o sticlă de bere, din care sorbi în timp ce butona la televizor. Nu-i era foame. Numără cel puțin patru talk show-uri pentru gospodine unde se vorbea despre prizonierii din containere și se făcea apel pentru a fi identificați și cei fără nume. Colomba se întrebă dacă părinții vreunuia dintre ei nu se prefăceau doar că nu-i recunosc, ca să nu-i ia înapoi în casă, ferindu-se de problemele și neplăcerile pe care le aduceau cu ei. Se întrebă dacă nu-l judecase prea

dur pe Valle, chiar dacă în clipa aceea îi păsa numai de Dante. Cum avea să primească vestea? Mai bine zis, *cât de rău* urma s-o primească? Pentru că nu exista o modalitate bună de a descoperi că trecutul tău e o minciună construită de spioni și medici țăcăniți. Poate că ar fi trebuit să rămână cu ei, în loc să-i lase să se descurce singuri. Însă Dante nu era un copil, chiar dacă uneori se comporta ca atare. Avea dreptul să vorbească față în față cu cel pe care-l credea tatăl său fără ca ea să-l țină de mână. Nu voia să-l umilească. După aceea l-ar fi dus să bea și i-ar fi oferit un umăr pe care să plângă. Dar acum era momentul lui.

După vreo jumătate de oră de emisiuni inutile urmărite cu un singur ochi și nicio fărâmă de creier, auzi cum ușa din partea cealaltă a coridorului se închide trântindu-se. Se gândi că era semnul că discuția luase sfârșit, își puse încălțările și alergă la camera lui Dante. Bătu.

— E totul în regulă? întrebă. Hai, lasă-mă să intru ca să vorbim.

Ușa se deschise și Colomba rămase surprinsă să se pomenească în fața lui Valle, care gâfâia încercând să se ridice de pe podeaua lipicioasă de la cafea și scrum. Dante îl dăduse la o parte și plecase.

29.

Dante mergea cu pași repezi, îndepărtându-se de centru.

Ușa beciului, își zicea. *Nenorocita aia de ușă.*

Alesese o direcție întâmplătoare și se trezise pe bulevardul plin de copaci care ducea la podul de fier de peste Pad, la marginea orașului. Era un drum care îi era cunoscut. Își amintea că mersese pe el de zeci de ori cu tatăl lui adevărat ca să ajungă la primul chioșc pe jumătate ascuns de platani, unde tatăl lui cumpăra ziarul și el primea cadou un pachet de abțibilduri cu jucători de fotbal.

Doar că, bineînțeles, nu era adevărat.

Ușa beciului, Iisuse Cristoase, își zise din nou.

Când era mic se oprea mereu în fața unei vile de pe bulevard care avea o formă ciudată, undeva între un castel și minaret, și un păianjen imens de fier pe fațadă. Se gândea că înăuntru putea locui un vrăjitor sau un monstru. Îi era frică și îl fascina.

Dar de fapt nu, nu făcuse asta niciodată.

Uneori parcurgea bucata aceea de drum cu bicicleta, înainte să se amenajeze pista. Își amintea de când reușise să meargă fără roți ajutătoare, cu mama în spatele lui, aplaudându-l.

Dar și asta era o iluzie. Ca toate celelalte lucruri pe care credea că le văzuse înainte să scape din siloz.

Și totuși, sentimentul de libertate când pedalase pentru prima oară părea real, îl simțea în trup. Poate i se întâmplase cu adevărat, dar într-un alt oraș, într-o altă lume, unde exista și femeia care îi regla șaua și îi spunea „bravo". Mama lui adevărată – știarsă pas cu pas de Tată – din care nu-și amintea nici măcar conturul feței.

Poate că totul era fals. Nu numai copilăria lui, ci și amintirile din siloz. Nu evadase niciodată, era încă înăuntru și își imagina tot.

Poate că sunt mort.

La gândul acesta i se păru că lumea întreagă se destramă și dispare în jurul lui, că propriul lui corp devine imaterial. Incapabil să continue să meargă, se opri și se sprijini de balustradă. Își apăsă spatele de bare: erau reale. Le simțea prin materialul trenciului. Se agăță de senzația aceea, făcând-o să curgă în el, până când fu în stare să miște din nou mâinile și le băgă în buzunar căutând țigările; își aprinse una.

Ar fi trebuit să-mi dau seama, își zise. *De la ușa beciului.* Acum, doar acum, înțelegea că fusese primul semn că era ceva în neregulă cu amintirile lui, prima crăpătură dintr-un trecut care fusese fabricat pentru el. Echivalentul mintal al unui pas pe o treaptă care nu există.

Când se întorsese în casa în care credea că a crescut, cu acela pe care îl credea tatăl lui natural tocmai ieșit din închisoare, era convins că în bucătărie exista o ușă care ducea la cămara de la subsol, coborând pe o scară îngustă și abruptă din piatră. Își amintea culoarea ei: roșie. Un roșu stins, care lăsa să se vadă vinișoarele lemnului. Iarna, din spatele ușii aceleia veneau curenți de aer cumpliți, blocați de un sul de material care strângea praful, dar vara era plăcut să se tolănești pe podea în fața ei și să simți aerul răcoritor care îți mângâia fața.

Doar că ușa aceea nu exista. Nu putea să existe pentru că apartamentul presupusului său tată era la etajul al treilea al unui bloc. Dacă ușa roșie ar fi existat, s-ar fi deschis în baia vecinilor. Dar Dante

continua oricum să-i simtă prezența când era în bucătărie. O simțea la spate, de parcă ar fi fost o fărâmiță din afara câmpului său vizual și cineva o mișca de îndată ce el se întorcea s-o caute.

Acum că se gândea, ușa fusese doar primul semnal din multe altele. Curtea care i se părea atât de strâmtă, camera lui care avea culoarea greșită. Unde își amintea că era o tapițerie cu dungi albastre, care părea un cort enorm, găsise un zid alb care, conform presupusului tată, fusese alb dintotdeauna. Toate semnalele pe care le ignorase. Cum nu înțelesese că evadarea lui fusese prea ușoară. Când se luptase cu Neamțul, pe malul lacului din Comello, își dăduse seama că insul avea o forță monstruoasă în ciuda vârstei. El și Colomba reușiseră cu greu să-l doboare. Cu douăzeci și cinci de ani în urmă, băiatul malnutrit care era n-ar fi reușit niciodată să-l ia prin surprindere și să fugă. El îl lăsase să fugă, era singura explicație. Nici măcar ceea ce Dante considerase dintotdeauna momentul cel mai eroic al vieții sale nu existase vreodată.

Tatăl și echipa lui prevăzuseră tot. Evadarea simulată, sinuciderea simulată a lui Bodini, incendiul: Dante era proba vie că sistemul lor funcționa. Voiau să-l scoată afară ca să-l testeze pe teren. Reîncepuse să meargă, dar se opri din nou, zdrobit de un gând prea cumplit ca să nu fie adevărat. *Celălalt băiat,* își zise. Cel pe care-l văzuse înainte ca Neamțul să-l ucidă. Cine să fi fost dacă nu cel căruia el îi luase locul? Adevăratul Dante Valle, care nu va deveni vreodată Dante Torre, nu va juca vreodată Black Jack în Dubai, nu va cunoaște gustul de Bellini de la Harry's Bar, nu va bea vreodată cafea Kopi Luwak, considerând-o o dovadă a existenței lui Dumnezeu. Când îl descrisese pe copilul din celălalt siloz se descrisese pe sine însuși. Nimeni nu-l găsise vreodată, pentru că nimeni nu se gândea că dispăruse.

Văzu trecând un taxi liber și îl opri agitând o mână, din reflex. Când îi zise șoferului unde voia să meargă, el protestă din cauza distanței, dar acceptă oricum cursa.

Dante se aruncă pe bancheta din spate, privind cum peisajul din jurul lui se schimba, fără să încerce să-i rețină detaliile, cu fața sprijinită de geam. Părăsiră curând bulevardul ca să se înscrie pe șoseaua care traversa cătunele dintre Cremona și Mantova. Zidurile neîntrerupte ale blocurilor deveniră repede mici grupuri de case scunde, cu baruri

Mokarabia și Segafredo, biserici cu terenuri de sport. Apoi case izolate, peisaj de țară. Când începu să se însereze, apărură și primele ferme, primele silozuri albe, de metal, primele câmpuri cu căpițe de fân. Ajunși la intrarea pe șoseaua spre Acquanegra, Dante îi dădu taximetristului indicațiile necesare, una după alta. Cunoștea foarte bine drumul, parcurs de o sută de ori în chip de pelerinaj la început și apoi deloc timp de douăzeci și ceva de ani. Acelea erau amintirile lui, de după evadare, sau, mai bine zis, după eliberare.

La asfințit opri taxiul lângă un drum desfundat care ducea la rămășițele unei case țărănești cu curte, cu ferestrele acoperite de scânduri și mușchi care acoperea streșinile.

— Sunteți sigur că vreți să vă las aici? întrebă taximetristul.

— Da. Aici e, răspunse Dante plătind cursa.

— Dacă trebuie să vă întoarceți, nu găsiți taxiuri aici.

— Dar e tren, zise Dante. Era pe vremea mea, cel puțin.

— Nu știu dacă mai trece. Oricum, orașul e în partea aceea.

Arătă drumul.

— E cam departe ca să mergeți pe jos.

— Îmi place să merg.

Dante coborî și se apropie de casa țărănească având un nod în stomac: în spatele ei dispărea un soare enorm și umflat. Zidurile erau acoperite de graffiti și *tag*-uri ale *crew*-urilor locale, mesaje obscene și imnuri pentru Pantani. Era o duhoare de fosă septică și frunze putrezite. Mirosul nu se schimbase.

M-am întors acasă, își zise. *Singura casă pe care am avut-o vreodată.*

Dar poate că nu era o casă. Era pântecul din care se născuse după o gestație de unsprezece ani. Înainte de asta – doar nimicul.

Se apropie de intrarea în curte și puse ochiul pe o crăpătură în poarta de lemn închisă cu lanț. Dincolo de ea văzu dărâmături și gunoaie, alte înscrisuri pe pereți și plante agățătoare. Pe partea stângă se deschidea ceea ce fusese ușa casei lui Bodini, unde se mai puteau încă vedea semnele incendiului, limbi negre pe pereți. În dreapta era ceea ce fusese apartamentul mamei, rămas nelocuit după moartea ei. Bodini se spânzurase acolo, la parter, cu funia folosită pentru legarea animalelor la

păscut. De unde se afla, Dante nu putea să vadă grajdul. Își amintea de mugetele care veneau de dincolo de peretele silozului, plânsetele vițeilor.

Dădu ocol zidului care înconjura ferma până ajunse pe o platformă de ciment crăpată de umezeală și trecerea anilor, întinsă cât un teren de fotbal. Silozurile se înălțau odinioară acolo, cel al lui și cel care îi găzduise matrița, geamănul. Ambele fuseseră dărâmate în urmă cu cincisprezece ani de către un nou primar, sătul să asiste la pelerinajul copiilor din zonă care spuneau povești oribile despre locul acela. Despre fantoma băiatului din siloz, care apărea în unele nopți cu lună plină dacă îl strigai pe nume, un soi de *Candyman* din valea Padului. Când aflase că fuseseră distruse, Dante, care nu se mai întorsese acolo de când părăsise Cremona, rămăsese o zi întreagă să încerce să-și descifreze propriile sentimente. Se simțea violat, într-o oarecare măsură, chiar dacă nu știa bine de ce.

Platforma purta încă semnele bazelor circulare ale silozurilor, pete aproape negre pe griul cimentului. Dante ajunse la al lui, simțind din nou apăsarea pereților de jur-împrejur. Își revăzu patul, găleata pentru nevoi. Își amintea exact unde era tot. Se ghemui în locul în care se așezase să citească fragmentele aduse de Tată, să-și învețe lecțiile. Auzi sunetul unui motor și își dădu seama că o dubă albă oprise lângă platformă. Dante își zise că era un țăran din zonă, sau cineva însărcinat de primărie cu alungarea turiștilor amatori de macabru care încă se mai opreau noaptea acolo ca să caute senzații tari pe degeaba.

Ridică mâna bună în semn de salut.

— Nu vă faceți griji, plec imediat, zise.

Bărbatul de la volan rămase pe loc. De-acum era aproape întuneric și Dante nu reușea să-l distingă dincolo de parbriz.

Tocmai din cauza nemișcării, începu să i se pară neliniștitor. Ridică din nou mâna.

— Plec! N-am stricat nimic.

Coborî de pe platformă pe marginea opusă a dubei, cu gândul de a da ocolul mare prin iarbă înaltă ca să ajungă din nou pe poteca de până la șosea. Nu era nicio problemă dacă s-ar fi noroit.

Duba claxonă scurt și i se păru că șoferul îi făcu un semn.

Dante nu reacționă până când claxonul nu sună a doua oară și gestul se repetă, fără urmă de îndoială. Bărbatul de la volan voia ca el să se

apropie. Dante se apropie, cu băgare de seamă, târând picioarele, în timp ce geamul de pe partea șoferului începu să coboare.

Când văzu cine era bărbatul de la volan, Dante încercă să fugă, dar nu mai apucă.

30.

La început, Colomba nu se îngrijoră, în orice caz nu prea mult. Neputând să-l contacteze pe Dante, pentru că și el și ea renunțaseră la mobil la începutul fugii lor – o situație pe care Colomba în clipa aceea o găsea deosebit de frustrantă –, așteptă să se întoarcă acasă, mergând să-i controleze camera la fiecare zece minute. Spre seară îl sună pe Minutillo, sperând inutil ca Dante să se fi auzit măcar cu el, apoi îi lipi un bilet pe ușa camerei în care îl anunța că avea să ia cina la *Osteria la Bissola* cu Roberta de la Labanof, explicându-i și cum să ajungă acolo.

Ajunse la orele douăzeci. Birtul era construit lângă o biserică în stil romanic și oferea o *paella* bună, prea puțin conformă cu tradițiile locale și din care Colomba doar ciuguli, fiind îngrijorată din cauza lui Dante și a motivului care o adusese acolo. Și anume să-i încredințeze antropologului criminalist mostra de ADN a lui Valle, povestindu-i ceea ce descoperise. Ar fi vrut să-l anunțe pe Dante înainte s-o facă, dar nu-i fusese cu putință, și asta o făcea să simtă și vină, pe lângă teama de a fi luată drept nebună. Roberta, în schimb, reacționă bine. După o clipă de uluială o crezu și o asigură că avea să le dea mostra de ADN biologilor din echipa ei, garantând maximă discreție. Asta cel puțin până urma să aibă rezultatele: în clipa aceea ar fi trebuit să le comunice magistratului.

— E vreo șansă să te fi înșelat în privința domnului Valle? o întrebă ea după ce o ascultase.

Vorbeau la per tu de când Colomba o sunase ca să se întâlnească și Roberta o invitase la cină.

— Niciuna, răspunse Colomba. A și recunoscut. Și după mine simțea nevoia să povestească totul de multă vreme.

Roberta luă o bucățică de pui și o mestecă încet.

— M-am ocupat de multe cazuri oribile de când lucrez, cum cred că și tu, dar ăsta le depășește cu mult. Domnul Torre cum se simte?

— Nu grozav.

— M-ar fi mirat să se simtă grozav. Dacă-l vezi, spune-i că îmi pare foarte rău pentru el.

Colomba zâmbi.

— Preferă să nu fie compătimit.

— Dar eu nu-l compătimesc, dimpotrivă. Are un fel de a gândi extrem de eficient și îl găsesc fascinant, chiar dacă e slab ca o trestie, recunoscu Roberta cu candoare. În altă ordine de idei, cred că e corect să știi că magistratul e în curs de a cere autorizație pentru a reexamina cadavrele de la atentatul din Paris.

Când fu pomenit Dezastrul, Colombei i se contractară, ca de obicei, plămânii.

— Redeschid cazul?

— Spinelli încearcă, dar nu-i ușor. Din câte am înțeles, dincolo de mărturia ta și de cea a domnului Torre nu există alte confirmări obiective în legătură cu grupul care se presupune că l-ar fi ajutat pe Neamț, nici în anii ’80, nici azi. Legăturile sunt toate… la nivel teoretic, să zicem. Crezi că serviciile americane vor colabora?

— Nu, răspunse Colomba mohorâtă. Și nici cele italiene. Ai văzut și tu cum a reacționat bufonul ăla în timpul întâlnirii.

— Nu m-a mirat, zise Roberta. Așa fac mereu.

— Ai mai avut de-a face cu ei?

— În trecut m-au rugat să analizez niște cadavre ale unor presupuși teroriști, explică Roberta. Și nu am reușit niciodată să-i descos. Comunicarea merge tot timpul într-o singură direcție. De altfel, sunt servicii *secrete,* nu?

— Așa e. Zidul de cauciuc, observă Colomba. Sunt nouăsprezece morți și zece răpiți, fără a mai pune la socoteală victimele din Paris și crimele pe care Tatăl și Neamțul le-au comis la Roma în ultimele zile, dar toți țin gura închisă.

Roberta luă o înghițitură de sangria.

— Azi l-am văzut pe polițistul care te-a arestat.

— Santini?

Colomba era uluită.

— E la Cremona?

— Da, l-am văzut când cobora la hotelul unde stau eu, Ibis. În general fac naveta la Milano, dar mâine dimineață am o întâlnire foarte devreme la Laboratorul de Criminalistică și prefer să dorm la noapte.

— Și ce face aici?

— Mie nu mi-a zis.

Roberta zâmbi complice.

— Cred că Spinelli îl strânge cu ușa. Nu a reușit să pună mâna pe De Angelis, dar el nu e așa bine protejat.

— Pentru cineva care stă tot timpul în laborator știi o grămadă, comentă Colomba.

— Pentru că aici stau puțin în laborator.

Roberta zâmbi.

— Îmi petrec zilele la tribunal, la întâlniri cu procurorii și experții locali. Și, sinceră să fiu, mă obosește incomparabil mai mult.

Chelnerul veni să le întrebe dacă mai doreau ceva, iar ele comandară o cafea și cerură nota.

— Cum merge cu identificarea cadavrelor? se informă apoi Colomba.

Roberta aruncă o privire la masa alăturată, ca să se asigure că nimeni nu putea s-o audă vorbind despre cadavre: era un subiect care putea să strica pofta oricui.

— Am identificat numele persoanelor dispărute care ar putea avea aceeași vârstă cu subiecții cărora le-am recuperat rămășițele, zise ea. Acum încercăm să contactăm rudele și să obținem de la ele eșantioane de ADN pentru a le confrunta, deși nu știu câte rămășițe din butoaie ne vor fi utile pentru identificare. Apropo, o să am nevoie și de un eșantion de la domnul Torre ca să compar datele.

Colomba încuviință din cap.

— Ar fi frumos să afle cine e cu adevărat.

— Nu-ți face prea multe iluzii. A trecut o grămadă de timp. Ca și pentru sărmanii aceia de pe fundul lacului. Dacă identificăm doi-trei ne putem considera norocoși.

— Nu ești puțin cam zgârcită?

— La Labanof avem aproape o sută de morți fără nume în frigidere, și din mulți dintre ei avem mai mult decât o bucățică de dinte lăsat la macerat în acid sulfuric.

Zâmbi.

— Niște colegi de-ai mei ar spune că sunt o optimistă incurabilă.

Când Colomba se întoarse la hotel la ora zece, găsi în hol un mic grup de reporteri și fotografi care o așteptau: zvonul cu privire la domiciliul celor doi protagoniști ai operațiunii de la lacul Comello se răspândise. Flashurile o amețiră, dar mai mult o zăpăci sentimentul de a fi din nou în centrul atenției, cu care nu se obișnuise și care nu-i plăcea deloc. Refuză să răspundă la întrebări și urcă în fugă scările, descoperind că post-it-ul dispăruse de pe ușa lui Dante. Oftă ușurată și ciocăni, dar nu primi niciun răspuns.

Coborî din nou și câțiva fotografi întârziați mai făcură câteva poze în timp ce alerga la ghișeul de la recepție.

Recepționerul o întâmpină cu un zâmbet jenat.

— Am încercat să-i alungăm, doamnă, dar intră în continuare.

— Nu de asta am venit, i-o tăie ea. Prietenul meu, Dante Torre. Îmi puteți spune dacă e în cameră sau dacă a plecat din nou?

Recepționerul controlă pe ecranul computerului.

— Mă tem că a părăsit hotelul.

Colomba nu pricepu inițial.

— Pardon?

— A plătit nota și a plecat.

— Și nu a lăsat un mesaj pentru mine?

— Nu.

Colomba clătină din cap.

— Nu pot să cred. Nu-i stă în fire.

Oricât de tulburat ar fi fost, n-ar fi lăsat-o cu ochii-n soare.

— Cu cine a vorbit?

— Cu directoarea. Să merg s-o chem?

— Da, mulțumesc.

Recepționerul dispăru în spatele biroului și un fotograf profită de acest lucru ca să se apropie de ghișeu și să-i facă o rafală de poze Colombei cu un aparat Reflex vechi.

Ea se apropie de el cu o expresie urâtă pe chip.

— Acum chiar mă calci pe nervi.

— Îmi fac treaba, doamnă, zise fotograful, dându-se înapoi și continuând să tragă cadre. Și holul unui hotel e spațiu public.

— Fața mea nu e publică, la dracu'.

— Păcat. Sunteți o femeie frumoasă.

Colomba simți impulsul de a-l lua de guler și a-i trage un cap în gură, dar din fericire fu chemată de directoare. Era o femeie pe la patruzeci de ani, cu un aer sever.

— Doamnă Caselli… e vreo problemă?

— Da. L-ați văzut pe domnul Torre când pleca? Vi se părea…

Ezită, căutând un cuvânt care nu exista.

— Normal, încheie ea, știind că pentru Dante era o caracterizare prea puțin potrivită.

— N-aș putea să vă spun. Și oricum există *privacy*… vă rog să mă înțelegeți.

— Dumneavoastră știți cine sunt eu și cine e el, nu? De ce suntem la Cremona? zise Colomba.

Directoarea oftă.

— Da, doamnă.

— Așa că nu-mi vorbiți mie de *privacy*. L-ați văzut sau nu l-ați văzut?

— Nu. A plătit prin telefon, lăsând numărul cardului de credit. Era în jur de ora nouă.

— Și lucrurile din cameră?

— A dat dispoziție să fie expediate la adresa lui din Roma. A și plătit suplimentar pentru acest serviciu.

— Nu se poate, zise Colomba.

Era cu inima la gât și simțea că i se contractă pieptul din cauza neliniștii. Se forță să respire normal.

Directoarea o fixă îngrijorată cu privirea.

— Doamnă… vă asigur că așa s-au petrecut lucrurile.

— Și sunteți sigură că era chiar el la telefon?

Directoarea ezită.

— Așa cred. Nu vorbiserăm niciodată.

Colomba urcă în fugă în cameră și scoase din buzunar hârtia împăturită care-i servea drept agendă de urgență. Căută numărul lui Spinelli, dar se opri înainte să-l formeze. Ar fi trebuit să-i explice că, înainte de a pleca, Dante se certase cu Valle și magistratul cu greu i-ar fi împărtășit îngrijorarea: Dante nu era minor și nu era considerat martor cu grad de risc, pentru că ceea ce știa povestise deja și nu dusese la identificarea niciunui vinovat. Și chiar dacă Spinelli ar fi acceptat să-i pună pe carabinieri să-l caute, Colomba ar fi trebuit să rămână cuminte în hotel și să aștepte vești, fără să știe dacă se mișcau sau nu, și nici cum. Iar Tatăl ar fi aflat de căutări, Colomba era sigură de asta.

Puse receptorul la loc pe noptieră. Trebuia să găsească altă cale, și în clipa aceea i se contura în minte o singură posibilitate. *Sunt nebună și doar pentru că mă gândesc la ea,* își zise. Dar era o încercare pe care trebuia s-o facă.

Ceru la recepție adresa hotelul Ibis și descoperi că se afla la douăzeci de minute pe jos de unde stătea ea. Avu nevoie de cincisprezece ca să ajungă și să i se spună numărul camerei pe care o căuta, pretinzând că era așteptată.

Santini deschise îmbrăcat în maiou. Avea o barbă lungă și mirosea a transpirație. Când Colomba îi spuse ce voia, râse sincer pentru prima oară de mult timp. Apoi, însă, o pofti înăuntru.

•

Între timp, Dante își recăpăta treptat cunoștința. Ultimul lucru pe care și-l amintea era geamul care cobora al dubei, apoi întuneric. Întuneric care și acum îl apăsa din toate părțile, un întuneric care avea gust de material textil și mirosul răsuflării sale. Apoi cineva îi dădu gluga jos de pe cap și Dante văzu unde se afla.

Începu să urle.

31.

Santini ascultă povestirea Colombei stând așezat pe patul de o singură persoană și terminând sticla de bere de 0,75 pe care o cumpărase de la

barul hotelului. Camera duhnea a țigări, chiar dacă polițistul de la SIC lăsase fereastra întredeschisă.

— Poate că amicul tău chiar s-a întors acasă, zise în cele din urmă.

Colomba clătină din cap, iritată.

— Nu cred.

— Pentru că nu te-a salutat?

— Dacă ar fi fost așa hotărât să fugă și să uite de bunele maniere, ar fi uitat și să plătească camera, zise Colomba străduindu-se să-și păstreze calmul. El are un fel de a se comporta foarte ca pe vremuri, și cred că mi-ar fi plătit și mie camera, din moment ce el rezervase pentru amândoi.

— Nu poți fi sigură de asta. Oamenii nu-s mereu previzibili, mai ales când sunt stresați.

— L-am văzut deja când e tulburat, știu la ce să mă aștept. Nu, altcineva a sunat, dându-se drept el.

— Neamțul e la închisoare. El era cel periculos.

Colomba clătină din cap.

— Nu, Tatăl e cel periculos. Iar el e încă afară.

— Dă-mi o dovadă că există.

— Știu doar că Dante crede în existența lui și că tot el a avut dreptate de la bun început, de la Pratoni, de la dispariția lui Luca Maugeri. Și că dacă l-ai fi ascultat, adăugă ea lăsând să i se vadă furia, nu te-ai fi făcut de tot rahatul de care te-ai făcut.

Santini se lăsă pe pernă.

— Ai un fel nemaipomenit de a cere o favoare, Caselli.

Colomba trase spre ea singurul scaun din cameră și îl încalecă.

— Nu-ți cer o favoare.

— A, nu?

— Îți cer să faci ce trebuie.

Santini pufni.

— Nu fi ridicolă.

— Dar *asta* trebuie să faci. Și chiar dacă nu mă crezi, tot e mai bine decât să stai aici și să bei și să te autocompătimești.

Santini închise ochii. *Dintre toate lucrurile pe care le-aș putea face, cum se face că în ultima vreme îl aleg mereu pe cel mai prostesc*?

— Dau câteva telefoane și vedem ce iese, zise el.

Încă îi venea să râdă.

•

Telefoanele fură în număr de două, dar găsirea urmelor lui Dante într-un oraș mic cum e Cremona fu mai simplă decât crezuseră, și mulțumită colaborării câtorva subordonați pe care Santini îi trata ca pe niște cârpe de șters pe jos. Tăind imediat de pe listă trenuri, autobuze și mașini închiriate, precum și spitale, morgi și alte hoteluri, îl găsiră pe taximetristul care-l culesese pe Dante de pe bulevard, care le povesti la telefon de vechea fermă unde-l lăsase.

Pe la miezul nopții, Colomba și Santini ajunseră acolo cu mașina lui de serviciu și o studiară la lumina unei lanterne pe baterii înainte să-i dea ocolul și să ajungă la platforma de ciment.

— Aici îl țineau? întrebă Santini.

— Da, răspunse Colomba. Deși silozurile nu mai există. Da' ce-o fi vrut să facă aici?

— O călătorie nostalgică.

Santini privi în jur: în noapte nu se vedea nicio altă lumină în afară de a lor.

— Aici nu e. Și fără mobil nu poate să fi chemat alt taxi. Trebuie să fi plecat pe jos.

Colomba îi făcu semn lui Santini să lumineze zona dimprejur.

— Sau l-a luat cineva. Pe-aici a trecut o mașină de curând, zise ea privind urmele de cauciucuri de pe terenul moale.

— O dubă, preciza Santini, care se pricepea. Dar poate fi doar un țăran care locuiește în zonă.

— Luminează-mi aici, zise Colomba arătând cimentul platformei.

Santini se conformă, dezvăluind niște dâre întunecate.

— Noroi uscat. Cineva s-a curățat pe picioare.

— Nu *cineva,* ci Dante. Și nu s-a curățat pe picioare. Vino pe partea asta.

Când Santini se ajunse lângă ea, văzu că dârele erau de fapt litere și numere trasate cu talpa încălțărilor.

— EH29, citi el.

— O parte dintr-un număr de înmatriculare, zise Colomba. Mai crezi că totul e doar o întâmplare?

Santini oftă și luă telefonul.

•

În timp ce Santini își contacta biroul, Dante se trezi din nou în închisoarea sa, iar de data asta nu-și pierdu imediat cunoștința. *Mi-au dat ceva,* își dădu el seama, simțind că gândurile i se mișcau ca niște melci. *Un calmant într-o doză pentru cai.* Poate îi fusese injectat direct în gât, pentru că îl durea.

Orice medicament ar fi fost, își făcea efectul. În afară de a-l încetini, făcea aproape suportabilă realitatea de-a fi închis într-un spațiu strâmt, dreptunghiular, de șase metri pe trei, cu toate deschizăturile acoperite. Era luminat de o lumină verde, ca o lampă de noapte pentru copii, care țâșnea dintr-un colț; pereții erau acoperiți cu material izolant și scânduri de lemn. Mai erau o chiuvetă îmbrăcată în plastic, niște dulapuri de bucătărie, o masă cu trei scaune și un pat supraetajat. Dante era tolănit pe cel de jos, legat de gât cu o zgardă de câine lată, închisă cu un lacăt și prinsă de un cablu metalic sudat de plafonul patului. Încercă să-l tragă cu mâinile cu care nu mai simțea nimic din cauza calmantului, dar inelul nu se mișcă și descoperi că patul era prins de podea.

Încercând să înțeleagă ce joc avea cablul, Dante se mișcă prea brusc și zgarda îi smuci gâtul. Lovitura fu ușoară, dar simți oricum că se sufocă, iar adrenalina anulă efectele medicamentului. I se păru că pereții din jurul lui se apropie mai mult, gata să-l zdrobească. Deschise gura ca să urle și să ceară ajutor, dar nu reuși. În timp ce-și pierdea din nou cunoștința, avu un gând lucid. Se gândi la Colomba.

Ea știa, era sigur. Venea să-l ia de-acolo. Se întrebă numai dacă avea să ajungă la timp.

•

— Nici urmă de plăcuța de înmatriculare, îi zise Santini Colombei.

Erau încă la fermă, luptându-se cu frigul și umezeala. Nicio dubă nu avea o plăcuță care să înceapă sau să se termine cu cifrele desenate în noroi, explică el. Doar mașini, dar erau o infinitate.

— Fie Torre s-a înșelat, zise Santini, fie ne înșelăm noi. La câte știm, ar putea la fel de bine să fi trecut careva pe-acolo ieri seară și să se fi jucat *Battleships* în noroi.

Colomba clătină din cap.

— Nu. El a fost. Arată a ceva ce ar face el.

Santini își aprinse o țigară.

— Nu ești puțin prea sigură?

— Ți-am zis, știu cum gândește.

Dar oare știa cu adevărat? Poate că doar spera să știe, pentru că era ultimul fir care o lega de Dante.

— Poți să suni la poliția rutieră?

— Aici nu sunt camere video.

— Dar poate că duba a intrat pe autostradă. Știm perioada de timp și știm o parte din numărul de înmatriculare. E mai mult decât suficient. E de-ajuns să controleze în sistem.

Colomba se referea la *Safety Tutor,* care înregistra plăcuțele de înmatriculare ale mașinilor care treceau pe lângă punctele de control și le trimitea la centrala informatică din Settebagni, unde erau prelucrate pentru a descoperi eventuale încălcări ale limitei de viteză. Forțele de poliție puteau accesa baza de date, dar căutările de persoane date în urmărire și mașini furate erau atât de multe că pentru a avea un răspuns rapid era nevoie de o cerere formală urgentă, sau de o persoană de contact potrivită. Santini avea așa ceva.

La două noaptea, în timp ce așteptau la un bar-tutungerie de pe șosea care era deschis noaptea pentru șoferii de TIR, Santini primi răspunsul. Și când închise, Colomba își dădu seama că-și pierde expresia obosită și distrată din ultimele ore.

— Ok.

— Ok ce?

— Ok, aveai dreptate.

Colomba lăsă imediat deoparte croissantul uscat pe care încerca să-l mănânce.

— Au găsit numărul de înmatriculare?

— Da. E de la un Ducato alb. Dar, conform *EUCARIS,* folosește plăcuța de înmatriculare de la un Fiat Cinquecento casat.

— L-au dus pe Dante la Roma. Tatăl e acolo, murmură Colomba.

— Caselli, trebuie să dăm alarma.

— Nu, zise Colomba fermă. Tatăl ar afla.

— Cum?

Colomba clătină din cap.

— L-a omorât pe Rovere pentru că a înțeles că era pe urmele lui și l-a trimis pe Neamț să-l radă pe Jorge imediat după ce a ieșit din închisoare. Are informații de primă mână.

— Crezi că e unul dintre noi?

— Sau plătește pe cineva ca tine. De fapt, până nu demult credeam că erai chiar tu, sau De Angelis.

Colomba își frământă buzele cu dinții.

— Sau amândoi.

— Eu nu sunt, iar în privința lui De Angelis poți fi liniștită, acum că a renunțat.

— Ești sigur?

— Ascultă, am lucrat cu el, și nu puține zile. Ar fi dat orice pentru carieră și a făcut favoruri tuturor celor care puteau să i le întoarcă. Dar nu e un asasin. Și nici complicele unui asasin.

Dădu din umeri.

— Și chiar dacă ar vrea să-i paseze informații Tatălui, pentru că poate nu știe cine e cu adevărat, n-ar mai reuși. Colegii îl ocolesc acum. Deci poți fi liniștită.

Colomba clătină din cap fără să zică nimic și Santini înțelese că era în criză. Era momentul să lase baltă tot, dar n-o făcu.

— Ascultă-mă, Caselli, zise el pe un ton rațional. Putem să ținem alarma la cel mai mic nivel. Anunțăm că duba a fost furată și atât. Oricât de infiltrat o fi Tatăl, nu poate ști chiar tot. Iar informațiile vor ajunge direct la biroul meu.

— În care ai încredere, nu? zise ea furioasă.

— După logica ta nu pot avea încredere în nimeni. Și poate ai dreptate. Dar singuri nu ajungem nicăieri.

Colomba își mușcă buza câteva secunde.

— Cât ți-a luat să urci până în Cremona?

— Patru ore. Cu sirena.

— Să încercăm să ne ia mai puțin la coborâre.

Se ridică.

— Pune-i să caute duba, între timp ne întoarcem la Roma.[31]

32.

A treia revenire în simțiri a lui Dante fu cumplită; sau poate era a patra, nu-și amintea bine. Dacă înainte îi dăduseră o doză de tranchilizante cât pentru un cal, acum suferise echivalentul unei lobotomii chimice. Tremura incontrolabil și în cap avea o vârtelniță de imagini care se suprapuneau și dispăreau una în alta. Unele veneau din trecutul lui, altele din coșmarurile lui, dar toate păreau la fel de reale. Se cufunda în Infern, era încă în siloz, fugea de un inamic invizibil, era în patul de imobilizare de la clinică, pe terasa acoperită din casa lui care lua foc.

Era mort.

Nu, își zise. *Sunt încă viu. El mă vrea încă viu.*

Încercă să se ridice în capul oaselor și din nou zgarda îl strânse, dar nu-i declanșă alt atac. Îl ajută, în schimb, să se întoarcă în realitate, îi aminti unde se afla. Prizonier într-o gaură, îngropat de viu. Medicamentul care îl făcea să gândească greu funcționă de data aceasta: nu leșină și nu urlă.

Încercând să-și controleze spasmele, își aruncă picioarele jos din pat. Îi scoseseră încălțările și simți prin materialul șosetelor că podeaua era rece. Părea de plastic și suna a gol. Orice ar fi fost locul în care îl țineau, nu era vorba de un apartament; poate era un alt container. Cu mâna bună apucă lacătul care închidea zgarda. Nu reușea să-l vadă, dar îl recunoscu prin pipăire: un *Master Lock* cu o rotiță de cifru cu patruzeci de numere. Șaizeci și patru de mii de combinații. Dacă reușea să compună una la fiecare douăzeci de secunde, i-ar fi trebuit mai mult de trei sute de ore ca să le încerce pe toate. Și ceva îi spunea că nu avea trei sute de ore. Poate nici măcar treizeci. Se gândi cu disperare că pe vremuri știa un truc ca să-l deschidă repede. Trebuia doar să-l recupereze din cloaca pe care o avea în loc de creier.

31 Italienii văd drumurile în nordul peninsulei față de poziția lor ca o „urcare”, iar în sud – ca o „coborâre”. (*n.trad.*).

Treptat începuse să simtă o greață violentă și înțelese că nu mai putea să se abțină să vomite. Căuta ceva pe lângă el ca să se elibereze și văzu…

O găleată de metal.

Ca aceea din siloz. Se întorsese înapoi.

O înșfăcă și vomită fiere. Preț de un minut lung își pierdu cunoștința. Se trezi ghemuit pe pat, cu un gust acid în gură, încercând să se convingă că silozul nu mai exista, că fusese un om liber timp de douăzeci și cinci de ani, dar știa că se mințea singur. Prizonieratul lui nu încetase niciodată. Fusese doar extins în lumea întreagă, iar acum fusese adus înapoi într-o celulă, în clipa aceea o secțiune din peretele din fața lui se deschise, iar Dante se pomeni că privea o ușă mascată cu grijă. Înțelese în cele din urmă unde se afla: într-un camper sau într-o rulotă mare. Lumina de culoarea chihlimbarului a unui stâlp de iluminat se întinse spre el.

Nu te uita afară, îi zise glasul lui de copil. *E împotriva regulilor. O să fii pedepsit.*

Rezistă impulsului de a închide ochii. Zări ceea ce părea o curte cu pământ bătătorit și, în depărtare, forme care păreau acoperișuri de aluminiu. Lângă ușă era un bărbat pe la șaizeci de ani pe care Dante îl mai văzuse deja: era șoferul dubei, cel care îl prinsese la fermă și îi făcuse prima injecție. Îl recunoscuse imediat, chiar dacă în fotografia pe care o găsise Colomba acasă la Ferrari era mult mai tânăr. Era unul dintre oamenii Neamțului, care în poză stătea așezat pe camion cu bocancii legați în jurul gâtului, cel care ținea degetul mare ridicat.

Se retrase imediat și cadrul ușii fu acoperit de o altă siluetă. Un bărbat înalt și slab, care purta un combinezon, cu mănuși grele și o cagulă care îi acoperea toată fața. Pe urechi avea o pereche de ochelari cu lentile oglindă.

Trecuseră mulți ani, iar trupul nu mai era cel pe care și-l amintea. Mai slab, mai nesigur în mișcări. Dar când intră și celălalt bărbat închise ușa în urma lui, înclină capul pe o parte ca să-l studieze dintr-un alt unghi. Gestul acela, mai mult decât orice altceva, fu de ajuns ca Dante să-l recunoască.

De data aceasta era cu adevărat Tatăl.

•

Veștile rele sosiră la scurt timp după ce trecuseră de Florența. Santini ațipise sprijinit de centura de siguranță și Colomba conducea cu geamul întredeschis, cu un firicel de aer care o lovea în față. Mobilul lui Santini sună și el îl luă în mână cu ochii încă închiși.

— Da, bălmăji el. Au controlat...? adăugă ceva mai treaz. Nu, lăsați.

Închise.

— Duba? întrebă Colomba cu intestinele și spatele care o dureau din cauza tensiunii.

— Da.

Santini se frecă la ochi.

— Au găsit-o lângă Forul Italic. Goală. Au schimbat mașina, dar nu putem ști ce au luat pentru că în punctul acela nu există camere video. Nu cred că întâmplător.

Colomba lovi în volan.

— Rahat!

— Putem să trimitem Criminalistica să vedem dacă găsește ceva, zise Santini.

— De data asta Tatăl ar afla, și avem nevoie de timp.

— Caselli, nu ne mai rămâne nimic de făcut.

Colomba luă o gură mare de aer.

— Ascultă. Tatăl a făcut mânăria aia la hotel ca să aibă timp în plus, și trebuie să creadă în continuare că suntem mai în urmă, altfel Dante e mort.

— Timp în plus pentru ce? întrebă Santini.

— Nimic bun pentru Dante, răspunse Colomba cu vocea tremurândă. Dar, dacă dăm alarma, o să-și dea seama că toți sunt împotriva lui. E marele monstru, omul negru care răpește copii. O să apară mii de oameni care o să spună că l-au văzut, iar unul dintre ei poate chiar o să aibă dreptate. Din cauza asta va dispărea, dar înainte s-o facă o să scape de Dante. Trebuie să nu ieșim în evidență câtă vreme nu suntem complet disperați.

— Caselli, eu deja sunt disperat, zise Santini, și părea să vorbească serios, și din cauza oboselii. Nu e prima oară când mă ocup de o răpire, și am învățat ceva. Găsirea unui ostatic e o treabă grea și ai nevoie de o echipă.

— Echipa suntem noi.

Santini clătină din cap.

— Nu suntem de ajuns.

— Avem creier. Și știm totul despre Tată. Trebuie doar să ne dăm seama cum se mișcă acum.

Colomba înșfăcă o sticluță cu apă și o bău până la ultima picătură, aruncând-o apoi pe banchetă.

— Să începem de la răpire. Cum a știut de unde să-l ia pe Dante?

Santini își aprinse o țigară. Colomba putea suporta, vorbiseră despre asta de la kilometrul zero al cursei lor.

— L-a urmărit de când a ieșit din hotel, răspunse Santini. De fapt, de când a ieșit din spital.

— Dante e convins că Tatăl îl supraveghea și înainte.

— De când?

— De când a scăpat din siloz.

— Nu știu dacă e adevărat, dar cu siguranță n-a evadat, zise Santini. I-au dat drumul.

Colomba îl fixă o clipă pieziș cu privirea, năucă, apoi își îndreptă din nou atenția la condus.

— De ce?

Santini coborî geamul ca să arunce scrumul. Se creă un mic curent.

— Te chinui atât să creezi un soi de clonă a unei alte persoane și apoi nu vrei să vezi cum se comportă? Au făcut proba pe teren.

— Conform lui Dante, erau pe punctul de a închide proiectul, zise Colomba nu foarte convinsă.

— Și, ce să vezi, el e singurul care s-a salvat?

Colomba înțelese că Santini avea dreptate. Nu se gândise la asta pentru că instinctiv credea versiunea lui Dante.

— Dacă într-adevăr Tatăl îl studia, cum a făcut-o, după părerea ta?

— Ca de obicei. Microfoane în casă… supraveghere ambientală, răspunse Santini. Și apoi, dat fiind că e un experiment medical, i-aș fi verificat dosarele, examenele, ca să văd cum mergea.

Colomba fu străfulgerată de o idee și urcă ușor la o sută optzeci la oră.

— Clinica!

— Care clinică?

— În geaca mea e o foaie cu numere de telefon, zise Colomba fără să-i răspundă. Formează-l pe al lui Valle și pune pe difuzor.

— Hai data viitoare să conduc eu. M-am săturat până peste cap să fac pe secretara, zise Santini, dar se conformă.

Vocea aspră a lui Valle umplu mașina.

— Cine e, ce se întâmplă? gâfâi el.

— Sunt Caselli.

— Ce s-a întâmplat? E vorba de Dante? Are probleme?

Chiar e îngrijorat pentru el sau joacă teatru? se întrebă Colomba.

— Nu, nicio problemă. Dar trebuie să vă pun o întrebare. Vă amintiți de clinica elvețiană la care l-ați trimis pe Dante?

Valle tuși.

— Da, normal că mi-o amintesc.

— Cum se numea?

— Dar nu-l puteți întreba pe el?

— Cum mama mă-sii se numea? urlă Colomba.

Santini tresări.

— Eiche. Se numea Eiche…

Valle le dictă pe litere numele.

— Era în Erlenbach, lângă Zürich. Pe lac.

Colomba îi făcu semn lui Santini să noteze. El scoase pixul din buzunarul hainei și folosi o chitanță luată din torpedou.

— De ce acolo?

— Cum?

— De ce l-ați trimis acolo pe Dante? Cum ați găsit-o? urlă din nou Colomba.

— Așa m-au sfătuit.

— Cine?

— Nu-mi amintesc.

— Nu vă amintiți ceva atât de important?

Dacă ar fi fost în mâinile ei, l-ar fi sugrumat.

Răsuflarea lui Valle deveni și mai greoaie.

— Cineva de la spital. Dar, Dumnezeule mare, au trecut douăzeci și cinci de ani!

— Cineva cine?

— Nu-mi amintesc! Vreți să-mi spuneți de ce…

Colomba opri difuzorul cu o lovitură în volan.

— Ce ți-a cășunat cu clinica? întrebă Santini.

— Din două motive, răspunse Colomba verificând pe GPS ca să vadă cât le mai trebuia să ajungă la Roma.

Cel puțin o jumătate de oră. Depăși un camion care se dădu la o parte ca s-o lase să treacă după ce văzu girofarul: sirena n-ar fi avut nevoie s-o pună, pentru că nu erau multe mașini.

— Mai întâi: Tatăl e medic, sau un om de știință care are relații în domeniul medical. Face trafic cu medicamente și era responsabil de tratamentele subiecților din MKULTRA italian.

— Povestea asta nu mă convinge prea tare, Caselli.

— Ar face bine să te convingă pentru că e singura pe care o avem deocamdată. În al doilea rând: timp de cinci ani de la eliberare, Dante a rămas închis în clinica asta, Eiche. Dacă Tatăl voia să știe ce făcea, trebuia să treacă pe-acolo. Și cine știe dacă n-a fost el cel care l-a trimis acolo printr-un complice al lui.

— Crezi că era unul dintre medici?

— Asta sper. Poate nu s-a ocupat direct de el, pentru că Dante l-ar fi putut recunoaște, dar nu m-ar mira să fi fost în camera de alături. Sau să fi dat niște mici ture pe la el din când în când, profitând de pe urma mărinimiei colegilor.

— Mergi pe bâjbâite, știi asta, nu?

— Ai vreo versiune mai bună?

Santini căzu pe gânduri câteva clipe.

— Nu. Însă, presupunând că există, Eiche e o clinică elvețiană. Ca să facem rost de listele personalului de acum douăzeci de ani e nevoie un mandat internațional. Și chiar dacă l-am avea, nu cred că lângă calificarea vreunuia dintre medici scrie „răpitor”.

— Tatăl e italian. Dante a spus că nu avea inflexiuni deosebite. Iar accentul german nu trece neobservat. În unsprezece ani i-ar fi scăpat un cuvânt în limba maternă. Și, crede-mă, Dante și-ar aminti.

Santini ridică din umeri.

— Listele or fi ele puține și mai ușor de verificat, dar oricum nu le avem.

— Uită-te pe site-ul clinicii.

În timp ce Santini căuta pe *smartphone,* Colomba scotoci cu disperare în memorie. Simțea că era ceva ce nu reușea să-și amintească. Ceva ce îi zisese Dante… Era extenuată, la dracu', rotițele nu se învârteau.

— Nu e, zise Santini. Poate am înțeles greșit numele. Nu, stai… E o pagină în germană…

Se uită pe ea.

— N-o să-ți vină să crezi, dar îți spun oricum.

— N-o să-ți vină să crezi, dar mă doare-n cot. Ce zice?

— Clinica a închis ușile acum zece ani. Măcar putem să căutăm un magistrat să ne dea mandat.

La cuvântul „magistrat", Colomba avu un *satori.*[32]

— Dante a trebuit să se demonstreze capabil de a înțelege și a avea discernământ în fața tribunalului, zise ea triumfătoare. O fi adus vreun fel de expertiză de la clinică.

— O fi anexată actelor, observă Santini. Dacă e vreun nume, putem să-l introducem în sistem și să încercăm să-i dăm de urmă. Dar dacă e un elvețian, va trebui să trecem prin poliția de acolo sau Europol.

— Între timp să le cerem sentința.

Santini se uită la ceas.

— E cinci, cam devreme pentru tribunal.

— În orașele mici totul e mai simplu. Pe foaie e numărul de mobil al lui Spinelli. Sun-o.

Santini protestă. Spinelli îl făcuse cu ou și cu oțet și nu credea că avea să-i asculte. Până la urmă se conformă și ascultă nevenindu-i să creadă cum Colomba o lingușește și o roagă s-o ajute, încălcând toate regulile existente. În afară de una, cea care impunea să se facă tot posibilul pentru salvarea unei vieți omenești.

Douăzeci de minute mai târziu, un grefier stupefiat de la tribunalul din Cremona era dat jos din pat de un telefon. Din fericire, avea un rând de chei ale arhivei.

32 Momentul iluminării în practica buddhismului Zen. (*n.trad.*).

33.

Tatăl rămase câteva clipe să-l privească pe Dante fără să spună nimic, apoi merse spre masă și se așeză pe unicul scaun. Dante începu din nou să tremure și își apucă picioarele cu brațul stâng. Cu mâna bună continua să smucească în mod convulsiv lacătul.

— Bună, Fiule, zise Tatăl. Mă bucur să te revăd.

Glasul i se schimbase. Era slab, stins. Până și pronunția se deteriorase, cum li se întâmplă bătrânilor care au probleme cu dinții. Dante nu l-ar fi recunoscut ca aparținând omului care-l ținuse prizonier. Dar, cumva, în același timp îi suna familiar.

— Gata… cu… tâmpeniile astea, se bâlbâi el.

Tremura din toate încheieturile.

— Nu ești tatăl meu.

— Te-am crescut. Te-am făcut ceea ce ești. Nu asta fac tații?

Dante scutură din cap, continuând să tremure. Barometrul său interior sărise de pragul critic, dar medicamentele din sânge se luptau să-i țină sufletul prins de trup.

— Nu ești decât… un monstru bolnav. Și ai făcut un monstru… și din mine. Trebuia să crăpi demult.

Tatăl îl fixă în continuare.

— Ai devenit mai puternic, dar așa ai fost dintotdeauna. Am văzut adulți care s-au frânt și s-au transformat în nulități după câteva luni. Încetau să mai reacționeze și să mai lupte în așteptarea morții. Tu nu. Tu ai ajuns la capătul tratamentului.

— I-ai… omorât, zise Dante, în timp ce continua să încerce să-și dea seama de unde provenea senzația de familiaritate.

În fața lui se afla Tatăl, dar era ca și cum figura lui s-ar fi suprapus cu a altcuiva.

— Și i-ai îngropat… în lac.

— Nu mi-a făcut nicio plăcere, crede-mă, explică Tatăl. Dar era necesar. Istoria lumii e construită pe sacrificii, mici și mari…

— Și copiii… pe care i-ai pus în container… au fost sacrificii?

Tatăl scutură din cap.

— Dante, Dante… Cum de nu înțelegi? Eram singura lor speranță de a se vindeca. Pagubele pe care le-ați făcut tu și Colomba au fost incalculabile. Va trebui s-o iau de la capăt, într-o altă țară. Și mă rog lui Dumnezeu să mă lase să trăiesc destul cât să văd rezultatele.

Colomba? *De ce îi spune pe nume*? Dante scotoci din nou în memorie. Dar era fragmentată și golită.

— Eu mă rog să te facă să crăpi.

— Voi fi ținut minte, Dante. Drept un pionier. Totul îmi va fi iertat. Și să știi că nu am făcut nimic pentru mine. Nu am căutat niciodată gloria. Ceea ce fac e un dar pentru lume.

Dante era prea extenuat ca să urmărească discuția.

— De ce…

Se opri, frisoanele erau atât de violente că îl împiedicau să articuleze cuvintele.

— De ce sunt aici? Ce vrei?

— Mi-a fost dor de tine, Dante. Voiam să-ți vorbesc. Și voiam să-ți fac un cadou.

— Nu… nu vreau nimic de la tine.

Tatăl se aplecă spre el.

— Nu vrei nici măcar să știi cine erai înainte să te fac să renaști? întrebă el.

Dante avu impresia că zâmbea undeva sub cagulă.

•

Când proprietarul barului-tutungerie *Gold* de pe Corso Francia din Roma ridică jaluzelele la șase fix, se pomeni față în față cu o pereche răvășită și periculoasă. Mai ales ea, cu o lumină feroce în ochii de culoarea sticlei. Își închipui că erau doi infractori și se gândi să nu deschidă ușa. Apoi bărbatul cu mustăți lipi legitimația de geam.

— Mișcă-ți fundul, zise de pe partea cealaltă.

Barmanul deschise cu un zâmbet.

— Scuzați-mă, doar că m-au jefuit deja de două ori.

— O s-o iau drept un compliment, comentă Santini.

Colomba arătă scrisul de pe geam, care zicea FAX ȘI XEROX.

— Funcționează?

— Da, desigur, răspunse barmanul.

— Dă-mi numărul.

Barmanul se supuse, apoi le pregăti două cafele duble și un sandviș cald, în timp ce Colomba o contactă din nou pe Spinelli și îi dădu numărul care trebuia transmis grefierului, pentru ca, la rândul lui, să trimită documentele.

— Deschid un dosar despre dispariția domnului Torre, zise Spinelli.

— Vă rog, acordați-mi puțin timp…

— Nu mi-aș face datoria. Pe de altă parte, nimeni n-ar avea ce să-mi reproșeze dacă aștept să înceapă programul biroului. Nouă și jumătate.

Colomba înțelese că acela era termenul limită.

— Mulțumesc. O să am grijă să-mi ajungă timpul.

— Nu-mi mulțumiți, zise Spinelli înainte să închidă. Probabil vom avea amândouă necazuri din cauza asta.

Colomba îi dădu mobilul înapoi lui Santini, gândindu-se că nu-i păsa de ceea ce i s-ar fi putut întâmpla după ce avea să-l găsească pe Dante. Și cu atât mai puțin dacă n-avea să-l găsească. Cu sandvișul în gură, Santini tastă repede un SMS.

— Să-mi fac griji? întrebă Colomba mijind ochii.

Santini înghiți.

— De ce? De asta?

Întoarse ecranul spre ea și îi arătă textul mesajului.

Nu reușesc să vin să te iau, Stellina. Lucrez.
Cere-i scuze din partea mea și mamei. Te pup, tati.

— Ai o fiică? întrebă Colomba uluită.

— *Part-time,* răspunse el. Ce? Crezi că unii ca mine nu tre' să se reproducă?

Ea ridică din umeri.

— Credeam că ești numai între casă, limbi în fund și birou.

El aproape sfărâmă mobilul în pumn.

— Nici nu știi cum aștept să se termină povestea asta ca să nu te mai văd vreodată.

Barmanul apăru la tejghea.

— Mă scuzați… vine un fax și cred că e pentru dumneavoastră.

Colomba și Santini se grăbiră să ajungă la aparat, care era pe o etajeră a vitrinei cu țigări și tutun. Făcură concurs cine ia primul coala când iese. Colomba câștigă prin abandon. Era doar sigla tribunalului, ea o mototoli și o aruncă la coș.

— Dacă aveți nevoie de mine, chemați-mă, zise barmanul înspăimântat.

— Da, da, îl bruscă Santini.

Colomba aruncă și a doua coală.

— Sper că nu anexează tot dispozitivul sentinței…

— Când avem numele, le trimit la verificat la biroul meu. E în regulă? întrebă Santini.

Colomba încuviință.

— Mă gândesc că am putea să le confruntăm și cu numele de la *Bussola d'Argento*. Era centrul de asistență pentru copiii cu probleme la care mergeau Ruggero Palladina și jumătate dintre ceilalți prizonieri din containere.

Santini privi o altă coală, iar de data aceasta o așeză pe etajeră. Erau numele judecătorului și al grefierului care redactase documentul. Puteau fi de folos.

— Știu că Spinelli a început ancheta, dar deocamdată n-a apărut nimic. Mare parte dintre cei care lucrau erau voluntari de bună-credință. Va dura ceva.

Santini aruncă la coș o altă coală după ce o citise rapid: era plină de poliloghie juridică. „Prin prezenta" etc., etc.

Transmisia se întrerupse, apoi sosi o foaie care nu avea caracterele dactilografiate ale tribunalului. În dreapta-sus era o emblemă care reprezenta un stejar stilizat, iar dedesubt scria EICHE KLINIK.

— Asta e, zise Colomba.

Era expertiza medicului care îl supraveghease pe Dante, care garanta pentru recuperarea lui. Din fericire, fusese tradusă în italiană. Expertiza avea cinci pagini, iar semnătura de pe ultima foaie era a doctoriței Maja Hutter.

— O femeie, observă Colomba dezamăgită.

Sperase să reușească din prima, chiar dacă știa că Tatăl nu s-ar fi expus cu atâta imprudență.

— Poate are voce de bărbat.

— Dante nu s-ar fi lăsat păcălit, răspunse Colomba, care se gândise și ea la asta câteva clipe.

— Oricum, pun să i se dea de urmă, zise Santini luând mobilul.

Faxul, însă, nu se terminase. Sosi o altă coală. În antet scria WISSENSCHAFTUCHE AUSSCHUSS, cu aceeași emblemă a clinicii. Colomba i-o arătă lui Santini.

— Ce înseamnă?

El răspunse cu mobilul la ureche.

— Mmh. Așteaptă! Wissenschaft… Wissenschaft… „știință”… „comisie științifică”!

Apoi începu să-i vorbească subordonatului, care îi răspundea cu un glas pierdut.

Faxul mai scoase un sunet jos și se închise. Colomba luă ultima coală care tocmai ieșise. Era lista membrilor comisiei științifice. Când ajunse la jumătatea listei, simți cum sângele i se scurge în picioare. Își pierdu echilibrul și trebui să se sprijine de vitrină.

Santini acoperi microfonul cu mâna.

— Ți-e rău, Caselli?

Ea clătină din cap și îi arătă numele, nereușind să vorbească. Când îl văzu, Santini îi închise în nas interlocutorului său.

•

Tatăl se întoarse în *camper* și, de data aceasta, purta pe brațe ceva voluminos, înfășurat într-o cârpă. Îl așeză pe masă și rămase în picioare fără să spună nimic. Se îndepărtase imediat ce îi spusese lui Dante care era cadoul, ca să-l lase să anticipeze.

Dante se ridică în capul oaselor pe pat, rezemându-și capul de perete. Tremura mai puțin acum, chiar dacă era foarte slăbit și se chinuia să respire. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Mi-ai adus alt cadou? rosti el cu dificultate.

— Nu, nu chiar. Am putea să spune că e un cadou pentru mine, răspunse Tatăl.

Desfăcu pachetul și scoase din el un dosar de carton, un garou, o sticlă de apă oxigenată și o seringă. Apoi dădu la o parte cârpa și Dante văzu că obiectul voluminos pe care se chinuise să-l care era o veche mașină manuală pentru tăiat hârtie, un soi de iatagan cu mâner de lemn conectat

la un suport de metal. Se folosea în tipografii pentru a tăia la aceeași lungime colile din topurile de hârtie sau pentru a tăia cărți.

Văzând lama ascuțită, Dante se înfioră.

— Un cadou pentru tine?

— Dovada că ești omul care cred că ești.

Împinse masa spre patul lui Dante, până aproape să-l atingă cu picioarele ei. Apoi mută scaunul și se așeză. Acum cei doi erau la mai puțin de un metru, cât lungimea lanțului. Tatăl își făcuse calculele încât Dante să nu poată ajunge la el, ci doar la masă. La mașina de tăiat hârtie.

— Ce ar trebui să-ți demonstrez?

— Puterea voinței tale, răspunse Tatăl. Și determinarea ta.

Ridică dosarul de carton.

— Aici e tot ceea ce știam despre tine când ai fost ales. Ce ai învățat de la părinții tăi: unde locuiai, unde mergeai la grădiniță… Tot ceea ce se poate ști despre un copil de patru ani.

— Aveam șase când m-ai luat, obiectă Dante, simțind în sinea lui dorința nebună de a striga și a se zbate.

Se controlă studiind, în schimb, conturul bărbatului cu cagulă, forma capului, a gâtului. Nu se înșela. Știa cine era. Și asta îl făcea mai puternic decât fusese vreodată față de Tată sau față de gândul la el. Nu mai era o fantomă fără nume, o umbră din trecut.

— Mă tem că nu. Aveai patru ani și jumătate, mai exact, zise Tatăl. Ai uitat aproape tot despre prima ta perioadă petrecută în siloz. Era necesar pentru ca povestea ta să corespundă, înțelegi? Am stat aproape treisprezece ani împreună, nu unsprezece cum credeai tu. Cum te-am făcut să crezi, adăugă el cu o urmă de satisfacție.

— Treisprezece ani, murmură Dante.

— Dar poate că, după ce vei afla cine ești cu adevărat, îți vei aminti și asta. Cine știe? Sunt foarte curios să descopăr. Însă, mai întâi…

Arătă spre mașina de tăiat.

— Mai întâi trebuie să treci această probă. Ultima. Cea mai grea. Să sacrifici o parte din tine.

Dante simți un nod în stomac.

— Vorbește limpede.

— Vreau mâna ta rea.

Dante împietri din cauza șocului.

— Ești nebun, șopti el după câteva clipe.

— Adevărul are un preț, Dante, zise Tatăl. Ai știut asta dintotdeauna. Și ce îți cer e un preț mic. Fără mâna aia, dar cu numele tău, vei fi mai întreg decât ești acum.

— Nu.

— Nu-ți fie frică. Te ajut s-o faci cum trebuie.

— Nu mi-e frică, dar nu vreau să-ți dau satisfacția asta.

Tatăl încuviință grav.

— Tu alegi. Dar te mai las încă un minut să te hotărăști. Apoi o să ies și n-o să mă mai întorc. Vei pierde ultima șansă de a găsi ceea ce ți-a fost refuzat toată viața – identitatea.

Se aplecă spre el, dar fără să depășească distanța de siguranță.

— Chiar ești dispus să renunți la ea? adăugă el.

Și, cu toată că încerca să folosească un glas neutru, Dante observă în el satisfacție și plăcere.

— Te distrezi, nu? îi zise.

— Fac doar ce e nevoie să fac.

Dante clătină din cap.

— Tu te prefaci că ești om de știință, și poate că ai și fost, într-o anumită etapă din viața ta. Dar acum ești doar un sadic ahtiat de putere. Suferința victimelor tale te excită. Te bucură. Și vrei să mă folosești pentru ultima oară.

— Mai ai douăzeci de secunde.

Tatăl își atinse fruntea cu un deget înmănușat.

— Am un cronometru aici.

— Chiar nu-ți dai seama de ceea ce ești? Sau te minți și pe tine însuți?

— Zece.

Tatăl încercă să-și șteargă buzele, uitând că avea cagula.

— N-o să simți nimic, îți garantez. Mă rog, doar puțin. Te ajut să tai exact prin articulație.

Arătă seringa.

— O să folosești un anestezic. Și apoi o să te cos. Cum făceam când te tăiai în siloz. Îți amintești?

— Poate chiar ai senzația că faci un bine.

Tatăl sări în picioare.

— Timpul a expirat. Mă așteptam la mai mult de la tine, zise el.

Se îndreptă spre ușă, dar Dante îl strigă.

— Ok, zise el.

Tatăl se blocă.

— Ok? Ești sigur?

Dante devenise și mai palid.

— Hai s-o facem. Mâna rea îmi amintește de tine. Măcar așa mă eliberez.

Tatăl încercă să-și șteargă buzele. Mâna îi tremura ușor.

— Bravo… Bravo.

Se așeză din nou la masă. Luă garoul și îl aruncă spre Dante.

— Leagă-ți-l sub cot.

Dante își scoase haina.

— M-ai supravegheat toți anii ăștia?

— M-am interesat periodic în legătură cu tine, răspunse Tatăl.

Luă sticla de apă oxigenată și pulverizăă puțin pe lamă, ștergând-o apoi cu o fașă.

— Am știut mereu, zise Dante.

— Știu.

— Așa cum am știut mereu că o să mă iei înapoi. Era doar o chestiune de timp.

Dante începu să-și descheie cămașa.

— Mișcă-te, porunci Tatăl, mângâind lama cu degetele înmănușate.

Dante își scoase cămașa.

— M-am gândit să-mi implantez un chip de localizare, dar nu există din acelea subcutanate, cum se tot zvonește. Dacă trebuie conectate la satelit, sunt mari cât un pachet de țigări și trebuie schimbată des bateria.

— Știu și asta, zise Tatăl nerăbdător.

— Am înțeles că trebuia să mă descurc singur dacă s-ar fi întâmplat. Trebuia să pot deschide orice broască dacă aș fi fost luat prizonier. Am petrecut ani întregi studiindu-le.

Îl privi pe Tată.

— Și studiind lacăte, adăugă el.

Dante apucă zgarda și o aruncă pe podea. Apoi sări înainte, răsturnând masa. Mașina căzu pe picioarele Tatălui, făcându-l să urle de durere.

Dante căzu la rândul lui peste el și îl apucă de gât chiar dacă încă nu-și simțea complet mâinile.

— Dacă folosești punctele de blocare ale unui lacăt, numărul de combinații posibile scade la optzeci, știai? Optzeci. E nevoie de jumătate de oră. Știu s-o fac și legat la ochi dacă e nevoie.

Strânse cu puțina forță pe care o avea.

Tatăl gâfâi încercând să-l apuce, dar mâinile înmănușate alunecau pe corpul lui Dante.

— Nu, asta n-o mai știai, nu? Nu știi tot. Ești doar un om mic în spatele unei măști mari. Ca vrăjitorul din Oz care-ți place atât de mult.

Ușa se izbi de perete și bărbatul care-l răpise pe Dante intră în fugă ținând în mână un baston telescopic. Dante îi dădu drumul Tatălui și înșfăcă dosarul. Îl deschise. Numai foi albe. Îl lăsă să cadă înainte ca bastonul să-l atingă în tâmplă. Ceva scrâșni, iar el se strădui să nu-și piardă cunoștința.

Vocea Tatălui ajunse la el de la o distanță infinită.

— Nu-l ucide, strigă el. Și nu-l face să leșine!

Bărbatul cu baston îl trase pe Dante pe pat. Imobilizându-l cu un genunchi, scoase din buzunar un mănunchi de coliere de plastic, din acelea folosite de trupele antirevoltă, care nu se pot deschide fără să le tai. Le folosi ca să-i lege încheieturile lui Dante la spate, apoi îi legă și gleznele. Erau atât de strânse că îi dădu sângele.

La final îi puse la loc zgarda. Cu mâinile blocate, Dante nu mai putea ajunge la lacăt.

Tatăl se ridică cu greu în picioare, care îl dureau.

— Nu știu dacă să fiu mulțumit de tine sau să mă simt ofensat. Poate că ambele, în același timp.

— Mincinosule, murmură Dante. Dobitocule. Rahatule. Ticălosule.

— Nu. Ți-am spus adevărul. N-am știut niciodată cine ești.

Dante afișă rictusul.

— Merci.

— Pentru ce?

— M-ai obsedat toată viața. Și cred că te-am și iubit puțin, în ciuda a ceea ce mi-ai făcut. Dar acum că te văd drept ceea ce ești cu adevărat, ai rupt vraja, m-ai eliberat. Și dacă mă ții închis aici o să fiu mai liber decât am fost vreodată.

Tatăl tremură de furie. Se întoarse spre bărbatul cu baston.

— Du-te și adu buldozerul, porunci el.

— Vă las singur aici? întrebă celălalt.

Era prima oară când Dante îi auzea vocea.

— De-acum nu-mi mai poate face nimic.

Bărbatul plecă. Dante nu putea decât să se întrebe: *Buldozer*? *Ce vor să-mi facă*?

— Înțelegi de ce nu te pot lăsa în viață, nu? zise Tatăl. Dar n-o să te abandonez. O să fiu cu tine până-n ultima clipă.

Arătă spre tavan.

— Acolo e un webcam. O să te privesc. Chiar și asta o să aibă valoare.

— Ce valoare?

— O să descopăr cum reacționează un claustrofob când e îngropat de viu. Ceva ce îți poți închipui, dar niciun om de știință nu a văzut în direct.

Dante încercă să spună ceva, dar avea gâtul complet uscat. Se agită căutând să se elibereze din legături, cu singurul rezultat că se tăie mai adânc. Încheieturile începură să-i sângereze.

— Adio, Fiule, zise Tatăl deschizând ușa.

— Știu cine ești! urlă Dante. Știu cine ești! Te-am recunoscut! Ai venit la hotelul meu.

Tatăl se opri.

— Voiam tare mult să te văd de aproape, recunoscu el.

Își scoase cagula.

— Să-mi văd opera.

Apăru chipul uscățiv al patologului Mario Tirelli.

34.

Colomba se clăti pe față cu apă rece din baia de la bar. Înainte de asta avusese un mic atac. O clipă încetase să mai respire și dăduse un pumn

în etajeră, rănindu-se la falange. Ar fi continuat să lovească, doar de dragul de a simți durerea, dacă Santini n-ar fi oprit-o. Santini. Care făcea ce trebuie, în timp ce ea nu mai gândea limpede.

Tirelli.

Nu-i venea să creadă, dar știa că era adevărat. Își aduse aminte că, la Pratoni, Tirelli părea să nu-și fi dat seama că loviturile asasinului fuseseră prea exacte și calculate ca să fie ale unui soț căzut pradă unui impuls violent. El căruia de obicei nu-i scăpa nicio virguliță.

Pentru că știa că Neamțul o ucisese.

Iar la spital, când ea îl rugase să verifice *Bussola d'Argento*. În secret, pentru că avea încredere în el.

Iar el a hotărât să mă omoare. A hotărât atunci pe loc.

Știa și despre anchetele de la policlinică și pusese să fie ucis Montanari. Colomba îl întrebase chiar pe el despre numele doctorului. Cine știe cât a râs pe seama ei!

Și apoi numele pe care le folosise. Lui Tirelli îi plăceau filmele vechi. Zardoz… Colomba își aminti că Marcus Welby, pe numele căruia era cardul de credit virtual, era doctorul dintr-un serial vechi la care se uita mama ei când era mică. Își bătuse joc de toată lumea, dar mai ales de ea.

Ea fusese cârtița lui, persoana lui cea mai de încredere.

Idioato. Dacă i se întâmplă ceva lui Dante va fi vina ta.

Închise robinetul cu atâta forță că îndoi țeava de plastic, apoi se șterse pe față și ieși din baie.

Santini o aștepta în fața ușii și ieși cu ea pe trotuar. Acum apăruse și altă lume în bar: oameni care lucrau de dimineață, muncitori și zidari, în special.

— Ai găsit numărul? întrebă Colomba.

— Uite-l, răspunse Santini trecându-i mobilul cu numărul deja format.

Glasul adormit al lui Anzelmo de la Comunicații răspunse la primul sunet de apel. Și când află că era vorba despre Colomba rămase câteva clipe fără cuvinte. Ce trebuia să-i spună? S-o felicite că fusese dezvinovățită? Sau s-o trimită pe pustii din cauza anchetei interne la care fusese supus din cauza ei?

Colomba i-o luă înainte.

— Am nevoie de o favoare.

— Glumești, nu? Știi ce necazuri mi-ai făcut…

— Tatăl l-a luat pe Dante, îl întrerupse Colomba. Cu tine cu tot, suntem trei persoane care știm asta. Dacă umblă vorba, el e mort.

— De ce, mă rog?

— Pentru că Tatăl e Tirelli.

— Patologul? Te-ai țăcănit?

Colomba îi făcu un semn lui Santini care luă mobilul:

— Sunt vice-inspectorul Santini, ne cunoaștem.

— Da… *Dottore,* ce se-ntâmplă?

— Ce v-a spus Caselli. Așa că fie ne dați o mână de ajutor, fie închideți și uitați că am vorbit.

Colomba luă înapoi aparatul.

— Am nevoie de tine. Oricine altcineva ar putea fi implicat sau prea apropiat de Tirelli. Tu n-ai nicio treabă cu el, am înțeles la policlinică. Asta numai dacă nu ești un actor genial, dar sunt dispusă să-mi acum riscul.

— Caselli, trebuie să-l denunți, zise Anzelmo năuc.

Colomba scrâșni din dinți.

— Trezirea! Tu chiar nu-nțelegi de ce nu pot s-o fac? Tirelli știe jumătate de lume, sute de colegi au lucrat cu el în toată Italia. E o instituție. Imediat ce-i ajunge la urechi că ne-am prins, o să-l facă pe Dante să dispară.

— Și eu ce pot să fac?

— Să-i localizezi mobilele. Și să găsești listele de apeluri.

Anzelmo își zise că intrase cu adevărat în rahat. Dacă refuza, putea fi răspunzător de moartea unui om, dacă accepta, risca o altă anchetă internă și o suspendare. Dar, dacă refuza și pe urmă stătea cuminte, ar fi suferit ce-i mai rău din ambele variante, și nu avea chef să facă pe spionul.

— Spune-mi numerele, oftă el.

•

Santini fumă o țigară în timp ce așteptau. Colomba privi în gol.

— Ți-ai fi închipuit vreodată? întrebă Santini.

— Nu. Încă mi se pare ireal.

— Există vreo șansă să ne înșelăm?

— Zero. Rahat. Niciuna.

Mobilul sună după zece minute. Era Anzelmo, care avea vești proaste.

— Tirelli și-a închis de ieri mobilele. Sunt acasă la el. Am încercat să sun pe fix.

— Ești nebun?

— Aș fi inventat o scuză. Lucrez cu el. Lucram… Dar nu răspunde. Nu-i acasă, dacă mă-ntrebi pe mine.

— A renunțat la mobile, zise Colomba furioasă. Încă e cu Dante.

— Ți-am trimis listele, zise Anzelmo, poate găsești ceva util acolo. Aștept acasă, bine?

Barmanul se înfățișă în clipa aceea cu un teanc de foi.

— Sunt pentru dumneavoastră.

Colomba i le smulse din mână și le parcurse rapid, împărțindu-le cu Santini. Erau niște coli în Excel care conțineau, în afară de numerele din apelurile date sau primite, și numele corespunzătoare lor și poziția la care se afla telefonul. Începură de jos, apoi de sus, și în câteva clipe își dădură seama că erau în pom. Tirelli dăduse numai telefoane de serviciu, își sunase prietenii și colegii care-l cunoșteau, sunase la restaurante, pe sora lui care era la Milano, la un număr de taxi și puține altele. Nimic care să dea măcar pe departe de bănuit. Sau poate că totul putea da, doar că nu aveau cum să verifice într-un timp atât de scurt. Iar în ultimele douăzeci și patru de ore – nimic. Niciun apel. Colomba aruncă pe jos hârtiile într-un acces de furie.

— Rahat! Pierdem vremea!

— Încă-l putem găsi, zise Santini. Dar trebuie să nu mai acționăm de unii singuri. În zece minute putem să avem ajutorul a jumătate din colegii de la Roma.

— Și unul dintre ei o să-l sune pe Tirelli! Știu asta, și știi și tu.

Santini o luă de braț.

— E singura posibilitate pe care o avem. De-acum o fac și dacă nu ești de acord.

Ea își eliberă brațul. Dar fără vehemența pe care ar fi avut-o cu puțin timp în urmă.

Nu sunt mai bună ca el, își zise. *E și vina mea dacă Dante riscă să plătească cu viața.*

— Nu se poate să nu fi făcut nicio greșeală, murmură ea.

— Greșeala e aia că e nebun de legat. Dar, în afară de asta, dacă a reușit să stea cu capul la cutie atâta vreme, un motiv trebuie să existe. Probabil n-a dat vreun telefon compromițător în viața lui.

— A dat, zise Colomba. Tirelli era cel care le suna pe mamele copiilor, prezentându-se ca doctorul Zedda. Neamțul făcea treaba murdară, dar are o voce prea deosebită, poate are corzile vocale afectate… Șoptește și atât.

— Tirelli ar putea să aibă alt telefon?

— Nu, folosea Skype.

Santini și Colomba se fixară reciproc cu privirea, gândindu-se la același lucru.

— Rahat, ziseră la unison.

•

Dante auzi cum zgomotul de motor al buldozerului devenea asurzitor în afara camper-ului, apoi prima smucitură îl aruncă jos, gata să-l sugrume din cauza zgărzii. Se ridică în genunchi, cu capul pe salteaua de poliuretan care mirosea de la transpirația lui acră. Urmă o altă lovitură, de data asta mai puțin violentă, dar mai lungă.

Mă zdrobesc, își zise, înnebunit de groază. Încercase să rupă legăturile frecându-le de tăblia de la capul patului, dar era prea rotundă, iar plasticul prea rezistent: singurul rezultat pe care-l obținuse a fost să-și facă încheieturile să sângereze mai tare. Încercă din nou, urlând și înjurându-l pe omul care îl spiona prin webcam. O parte din el ar fi vrut să tacă, să nu-i dea satisfacție, dar asta era partea rațională, zdrobită de animalul care urla să fie eliberat.

O altă smucitură, dar din nou camperul rămase întreg. Însă se mișcă pe roți, scârțâind. Buldozerul îl împingea ușor.

Unde? *Unde*? urlă Bestia din mintea lui.

Înțelese când simți cum camperul se înclină pe partea cu peretele unde era prins. Dante se rostogoli pe saltea și se lovi cu capul de patul de deasupra lui, în timp ce camperul se balansa la patruzeci și cinci de grade, scârțâind și gemând din toate încheieturile. Masa alunecă de-a lungul podelei și ușile micului dulap de pe peretele opus se deschiseră larg, lăsând să cadă un sac de gunoi care se sparse lovindu-se de podea. Un șobolan ieși dintre gunoaie și începu să alerge în cerc chițăind.

Camperul se înclină din nou, iar Dante se lovi cu fruntea de tăblia patului, provocându-și o tăietură din care începu să curgă sânge. Dulapul căzu și se fărâmă, scândura care acoperea una dintre ferestre se desprinse. O clipă, Dante văzu lumina dimineții prin vălul de sânge și simți, tot preț de-o clipă, o speranță fără sens. *Pot să ies dacă reușesc să ajung până acolo,* își zise. *Pot să mă salvez.*

Apoi buldozerul împinse pentru ultima oară și camperul alunecă în jos, aterizând după un zbor care dură o fracțiune de secundă. Lumina din fereastră fu acoperită de o umbră care se ridică asemenea fălcilor unei capcane în timp ce podeaua revenea în poziție aproape orizontală. Cu ultima fărâmă de luciditate, Dante speră să moară repede.

•

Ideea pe care o avuseseră Colomba și Santini era simplă. Ca să se conecteze la *Skype,* Tatăl trebuia să folosească neapărat un PC, iar asta le amintise că Tirelli avea un laptop pe care-l ținea mereu în geantă când venea la locul crimei. Și Colomba, și Santini îl văzuseră de zeci de ori. Laptopul avea un stick ca să se conecteze la internet. Anzelmo îl identifică și încercă să-l localizeze: din păcate și acela era închis. Asta nu însemna că PC-ul nu era conectat la net, dar că se conectase folosind un alt sistem: un cablu *ethernet,* de exemplu, sau prin *wi-fi.* Unele computere aveau un dispozitiv de localizare prin GPS în caz de furt și puteau fi găsite dacă se știa codul ce acces. Anzelmo, însă, nu-l știa și se îndoia destul de tare că Tirelli l-ar fi activat.

Pe Cloud, își zise. Se conectă la serverul Institutului de Medicină Legală. Tirelli avea pe serverul acela un fișier la care avea acces toată lumea și în care descărca rapoartele, și care se actualiza automat de fiecare dată când calculatorul era conectat la internet. Fișierul efectuase actualizarea cu douăzeci de minute înainte. Anzelmo, în chiloți în fața computerului, bătu palma cu el însuși, apoi încercă să-și dea seama de unde se conectase Tirelli în secret.

Colomba și Santini se așezară din nou în mașină. Gata de plecare când aveau să aibă un răspuns.

— Și dacă descoperim unde e PC-ul, zise Santini, nu e neapărat ca Tirelli să fie lângă el. Și dacă e, nu e neapărat să fie unde e Torre.

— Știu. Avem un singur foc. Dacă ne înșelăm, facem ca tine, răspunse Colomba.

— Dacă ne înșelăm, s-ar putea să n-ajungem la timp. Ești sigură că vrei să-ți asumi răspunderea asta?

Colomba scutură din cap.

— Nu.

— Dar ți-o asumi oricum.

— Da.

— Mă bucur că nu sunt în locul tău, zise Santini.

Două minute mai târziu veni telefonul lui Anzelmo. PC-ul lui Tirelli era conectat la wi-fi-ul unei parcări pentru campere și rulote.

35.

Via Pontina era drumul regional care ducea de la cartierul EUR[33] din Roma până la localitatea Terracina. Parcarea era situată pe Via Pontina, puțin dincolo de Grande Raccordo Anulare. Nu era una dintre cele mai mari, avea doar cinci hectare, aproape toate acoperite de copertine metalice în locurile în care vehiculele staționau în lungi șiruri ordonate. Un anunț de pe ușa principală, care se deschidea electric tastând codul, spunea că din cauza lucrărilor de restructurare în curs de desfășurare, depozitarea și ridicarea vehiculelor trebuia să aibă loc între orele zece și optsprezece, nu de la șapte la douăzeci și patru ca de obicei. „Ne cerem scuze pentru neplăcerea creată”. Poate și din cauza asta aproape toate locurile erau goale, sau din cauza aspectului general de zonă părăsită. Pe fundal, într-o zonă înconjurată cu grilaj care nu se vedea de pe stradă, un buldozer muta grămezi de nisip, împingându-le într-o groapă. Alături se învârtea o betonieră blocată într-un maldăr de saci de ciment.

La șapte dimineața, pe porțiunea de șosea spre care dădea parcarea traficul era deja intens, în timp ce pietonii erau aproape inexistenți. Paznicul, un român de cincizeci de ani care vorbea prost italiana și puțin în general, stătea așezat în ghereta de lângă ușa de la intrare, privind ecranul conectat la două camere video îndreptate spre stradă lângă care

33 Zonă rezidențială și de business, la sud de centrul Romei. (*n.trad.*).

era cel al televizorului, la care se dădea un film vechi în reluare. Pe paznic îl chema Petru dar era poreclit „Dumbo” din cauza urechilor conopidă, moștenire a trecutului său de pugilist; primise ordin să țină lumea afară și să nu-și bage nasul în ceea ce făcea șeful în fundul curții. Lucrări nu prea ortodoxe, poate. Sau poate îngropau reziduuri toxice. Ceva urât, dar de care lui Petru nu-i păsa. Nu-l plăteau ca să-i pese.

Soneria de la intrare țiui. Pe ecran, Petru văzu un bărbat și o femeie, el cu mustăți, ea cu părul lung. Sunară din nou. Petru împinse scaunul spre fereastră, o deschise și se aplecă afară.

— Închis! țipă el.

Cei doi păreau să nu fi auzit. Bărbatul sună din nou la sonerie. Petru oftă, se ridică și ieși din gheretă, înfiorându-se din cauza aerului rece al dimineții. În gheretă avea un radiator electric pe care-l ținea dat la maximum.

— Până la zece e închis. E anunț! zise el apropiindu-se de ușă.

Femeia întinse mâinile printre bare și îl trase lângă ușă, făcându-l să se lovească la nasul care i se rupsese la ultimul meci profesionist, când unul cu zece ani mai mic decât el i-l aplatizase și i-l urcase pe frunte. Bărbatul scoase pistolul și i-l îndreptă spre față. În cealaltă mână ținea o legitimație de polițai.

— Deschide, porunci femeia.

•

Tatăl își improvizase un sediu într-una dintre rulotele abandonate, la douăzeci de metri de groapă. Când un client lăsa acolo un vehicul – în general de mică valoare – și dispărea, conducerea parcării îl aranja și încerca să-l vândă. Dacă era prea vechi și stricat, nu făcea decât să-l împingă la marginea parcării, zona numită „cimitirul elefanților”. Ce folosea Tatăl acum era o rulotă de genul acesta, care purta încă urmele familiei căreia îi aparținuse: pe pereți erau abțibilduri pentru copii și într-un colț putrezea un pătuț de lemn. Computerul Tatălui era fixat pe chiuveta bucătăriei, iar pe ecran se succedau imaginile agoniei lui Dante, care ajungeau la el printr-o conexiune wi-fi.

Tatăl se uita la ele stând în picioare, în tăcere, fără să se clintească, în ciuda durerii de la picioare. Esența muncii lui era să observe, artă pe care o rafinase de-a lungul zecilor de ani de experiențe neîntrerupte. Când se

imagina pe sine însuși, se vedea ca un ochi care nu doarme vreodată, capabil să citească orice taină, a celor vii sau a celor morți. În cealaltă meserie a lui, cea pe care o construise ca un joc de oglinzi, folosea doar o fărâmă din această capacitate a sa, și chiar și așa era de ajuns ca să se ridice peste media colegilor, atât de neatenți și imprecișii, incapabili să fie atenți la detalii. Munca lui *simulată* îi oferea pace. Materia de care se ocupa era inertă, nu scotea sunete și nu se răzvrătea. Nimeni nu se împotrivea când băga un barometru în rectul unui cadavru sau scotea o inimă din cavitatea toracică. Lupta fusese dată deja altundeva, iar pe masa de autopsie erau întinse rămășițele celui învins. Studiindu-le cauza morții, Tatăl căuta de fapt urmele vieții care fusese părăsită. Urme de tabieturi, de preferințe alimentare, de vicii și păcate ascunse. Le adulmeca mirosurile, le mângâia cu mâna goală. Pe ascuns le săruta ca să le simtă gustul. Dar nimic nu era de-ajuns ca să îndepărteze orice umbră, ca să cunoască într-adevăr totul. De fiecare dată când era nevoit să închidă un cadavru și să-l dea pe mâna groparilor, Tatăl se simțea ca și cum trebuia să renunțe la o carte fascinantă abia începută.

Dar simțurile i se ascuțeau și el întinerea abia când se întorcea la adevărata lui viață. Pentru că secretele unei minți vii și reactive erau infinit mai multe decât cele ale unei bucăți de carne care începea să se descompună. Era o confruntare constantă cu incertitudini și cu necunoscutul, nu existau căi exacte. Subiecții lui puteau să se revolte sau să-l iubească, să se lase omorâți sau să încerce să-l ucidă. La început, cel puțin, până când îi modela în forma lor definitivă, cea pe care el o stabilise.

Dante spusese că el simțea plăcere în sentimentul de dominație, dar Tatăl respingea acuzația. El era doar un artist îndrăgostit de propriile lucrări, pentru că la cele mai înalte niveluri, arta și știința aspiră ambele la frumos. La absolut.

Lumină puțin ecranul. Lampa cu baterii din camper continua să funcționeze și la fel și webcam-ul, dar era mai slabă decât și-ar fi dorit Tatăl. O parte din chipul lui Dante era acum în umbră, nu reușea să-i citească exact expresia. Îi vedea doar gura deschisă în încercarea de a înghiți aerul care începea să se împuțineze.

Când pe camper căzuse prima încărcătură de nisip, Dante începuse să lovească cu ceafa de perete, poate în încercarea de a-și pierde cunoștința. Dar forțele îl părăsiseră repede. Aproape că nu se mai mișca, în afară de spasmele picioarelor, cu toate că era conștient și ținea ochii deschiși. Tatăl era trist că nu putea să-i vadă.

Mută privirea de la ecran la fereastra camper-ului. La vreo zece metri în linie dreaptă vedea buldozerul, oprit pe marginea gropii. Bărbatul care îl manevra îl fixa cu privirea așteptând instrucțiuni. Îl chema Manolo, fusese alături de Tată de la bun început. Ales de el personal, nu vreun gunoi de-al Neamțului. Chiar dacă pusese deoparte destui bani ca să trăiască bine, păstrase parcarea moștenită de la părinți.

Oftând, Tatăl își zise că era momentul să-și ia adio de la ultimul vestigiu al perioadei celei mai bogate și surprinzătoare din viața lui. Îi atrase atenția lui Manolo și îi făcu semn să acopere groapa.

•

Santini îl încătușă pe Petru de birou. Colomba se aplecă spre el.

— Unde-i Tirelli?

— Cine? întrebă Petru.

— Bătrân. Slab. Păr lung.

— Nu cunoaște, răspunse Petru.

În clipa aceea ajunse la ei sunetul de la motorul supraturat al buldozerului. Instinctiv, Petru întoarse privirea în direcția aceea

— Acolo e, zise Colomba îndreptându-se spre ușă.

Santini se pregăti s-o urmeze, dar Petru îl luă prin surprindere. Până în clipa aceea nu opusese rezistență, dar acum își înălță tot trupul de un metru nouăzeci și răsturnă biroul. De cătușe îi rămase prinsă o bucată de lemn de jumătate de metru; o repezi spre Santini, care se întorcea. Santini reuși să evite să fie lovit în față, dar vârful lemnului i se înfipse în pulpă și aproape o străpunse. Căzu pe podea ținându-se cu mâinile de picior și urlând de durere, nefiind în stare să apuce arma.

Petru acționase fără să gândească. Voia doar să scape și să plece. Acum că-l rănise pe polițist, cu atât mai mult. Dacă l-ar fi prins, n-ar fi fost ca ultima oară. N-ar mai fi ieșit. Ar fi murit în pușcărie ca fratele lui. Se repezi cu capul plecat spre Colomba, care stătea în fața ușii, rotindu-și pumnii enormi. Ea se dădu într-o parte și îi aruncă în față scaunul cu rotile

pe care Petru stătuse așezat toată noaptea. Un picior îl lovi drept în mărul lui Adam și românul căzu în genunchi, ținându-se cu mâinile de gât, înroșindu-se imediat din cauza efortului de a respira.

Colomba îl lovi în față cu piciorul. Petru ridică mâinile. Colomba îl lovi din nou rănindu-l la un ochi, apoi se repezi spre Santini și îi scoase din buzunar cheile cătușelor. Santini își dezlegase centura și o legase deasupra rănii, creând presiune ca să oprească sângele care curgea din belșug. Între timp, înjura cu glas încet.

Colomba redeschise cătușa liberă a lui Petru și de data aceasta o fixă de un tub de metal, smucindu-l până când prizonierul ajunse la distanța potrivită.

— Dacă te miști de-aici, jur că te omor.

Petru își plecă fața tumefiată și rămase așezat pe jos.

Colomba se întoarse la Santini.

— O să mori? îl întrebă.

— Nu, nu cred.

— Te las cu el. Cheamă-i pe ceilalți, ok?

Scoase pistolul lui Santini și alergă afară.

Santini respiră încetișor, încercând să nu leșine.

•

Colomba se îndreptă direct spre locul din care venea sunetul buldozerului, care reverbera printre copertinele de metal. Depăși ultimul șir de rulote parcate și se pomeni într-o zonă care părea mai curând un cimitir de mașini decât o parcare. Peste tot erau caroserii ruginite de campere și rulote, mese de camping sparte, schelete de umbrele de plajă, colaci de cabluri, lemne semicarbonizate și scaune desfundate. La marginile zonei era un câmp unde, printre mărăcini, creștea o iarbă rară și îngălbenită și, spre gardul care separa parcarea de un alt câmp necultivat, era buldozerul, care tocmai vărsa o cupă de nisip în ceea ce părea a fi o groapă lungă.

Care semăna cu un mormânt.

Colomba îndreptă pistolul în direcția șoferului.

— Oprește-te, strigă ea.

Se afla la mai puțin de cinci metri de el.

Șoferul se refugie în fundul cabinei. Colomba văzu că portiera se întredeschide și lasă să se vadă țeava unei arme. Se aruncă la adăpostul unei rulote decorate cu floricele cu câteva clipe înainte să zboare prima rafală de mitralieră. Era un kalașnikov, o armă pe care Colomba o văzuse până atunci doar pe mesele cu obiecte confiscate, niciodată în mâinile cuiva care încerca s-o omoare.

Gloanțele dezintegrară colțul rulotei de parcă ar fi fost din hârtie, iar Colomba se ghemui. În condiții normale ar fi așteptat sosirea întăririlor, dar nu putea, nu fără să știe ceva despre starea lui Dante. Încercă să apese pe clanța rulotei. Portiera se deschise fără dificultate.

Se aruncă înăuntru sperând să găsească o poziție mai bună ca să țintească spre bărbatul din buldozer și să-l ia prin surprindere. Înțelese că făcuse o greșeală când zări cu coada ochiului o mișcare în spatele ei. Abia avu timp să se întoarcă pe spate că Tirelli o și lovi în față cu laptopul, învârtindu-l în mâini ca pe o bâtă de baseball.

Colomba pierdu pistolul și simți că ceva i se spărgea în gură. Nu mai văzu și nu mai auzi nimic; încetă să mai respire, cu plămânii ca două baloane dezumflate.

— Îți jur că nu voiam, Colomba, zise Tirelli și ridică din nou computerul. Mereu mi-ai fost simpatică.

Colomba dădu capul la o parte exact la timp ca laptopul să se sfărâme de podea. Durerea pe care o simți când făcu mișcarea o ajută să-și controleze din nou respirația. Întinse o mână ca să-i apuce încheietura lui Tirelli, care se dezechilibrase în față. Era subțire și fragilă. O trase spre ea și Tirelli căzu deasupra ei ca într-o îmbrățișare. Încercă să se elibereze, dar forța lui era nimic prin comparație cu a Colombei, care îl strânse ca într-un bot de fiară, privindu-l cu ochi însetați de sânge.

— Unde e Dante? șopti ea.

Îi era greu să miște gura, ceva scrâșnea în măseaua ei ca sticla spartă.

— E prea târziu pentru el, Colomba.

Ea îl trânti la pământ, era ușor ca o trestie. Sări deasupra lui și lăsă să i se scurgă pe el sânge și salivă din buzele spate.

— Unde?

— În groapă.

Colomba se ridică rapid în picioare și culese pistolul. Îl vedea dublu.

— Sus, șopti ea.

El se supuse. Ea i se așeză în spate și strânse brațul stâng în jurul gâtului lui.

— Mergi, zise.

— Ce vrei să faci? întrebă Tirelli.

Ea strânse, el tăcu. Îl obligă să iasă la vedere. Bărbatul din buldozer îi văzu și, așa cum sperase Colomba, nu trase.

— Spune-i să lase arma, porunci Colomba.

Ar fi făcut-o ea însăși, dar nu putea: o durea cumplit de fiecare dată când pronunța un cuvânt.

— N-o s-o facă. Supraviețuirea e pe primul loc, Colomba.

— Spune-i.

Se supuse.

Bărbatul din buldozer se ridică în picioare ținând strâns la piept arma, dar fără s-o îndrepte spre ei.

— Eu plec de-aici, strigă el.

— Nu, murmură Colomba.

— Zice că nu, Manolo, urlă Tirelli.

— Eu trebuie să plec de-aici! Nu mai vreau să am nimic de-a face cu tâmpenia asta.

— Nu, suflă din nou Colomba.

— Fii rezonabilă, Colomba, zise Tirelli.

— Nu, repetă ea.

Bărbatul din buldozer păru să înțeleagă. Ridică brusc arma. Colomba făcu același lucru deasupra umărului lui Tirelli. Traseră amândoi aproape în același timp. Jumătate din gloanțele Colombei nimeriră ținta. Manolo căzu pe spate din buldozer, aterizând pe șenile.

Două gloanțe ale lui Manolo intrară prin pieptul lui Tirelli și o loviră pe Colomba în șoldul stâng.

Ea avu senzația că e străpunsă de ace de gheață. Îl lăsă pe Tirelli să cadă, dar reuși să nu cadă la rândul ei. Îl privi o clipă, întins pe jos, cu pieptul zdrobit la nivelul sternului. Sângele îi cursese șiroaie și forma o baltă mare sub el, care alterna rapid între a se zbate pentru aer și a gâfâi.

Tatăl murea și știa asta. Cineva urma să-l ridice de pe jos și să-l deschidă pe o masă de metal, să-l studieze cum făcuse el cu sute de bărbați și femei, de sfârșitul unora dintre care fusese răspunzător.

Dar n-aveau să înțeleagă, își zise Tatăl cu ultima scânteie de viață. N-aveau să înțeleagă cine fusese. Nimeni n-avea să-i înțeleagă visul.

Ultimul lucru pe care îl văzu Tatăl înainte să-și dea duhul fură doi ochi verzi cumpliți.

36.

Colomba se îndepărtă de cadavrul Tatălui clătinându-se. La un moment dat, în timp ce parcurgea distanța care i se părea infinită, lăsă pistolul să cadă, și aproape căzu și ea la rândul ei.

Ajunsă la marginea gropii, înțelese că acolo era îngropat un camper întreg din care se vedea doar o parte din plafonul spart, pe care se zărea un morman de nisip. Dacă Dante era înăuntru, era mort. N-avea cum să nu fie.

Colomba sări pe camper. Era o diferență de nivel de mai puțin de un metru, dar efortul fu suficient s-o facă să-și piardă cunoștința.

Gloanțele acționau ca un dop hemostatic, iar durerea de la cap devenise monstruoasă. Intră prin locul în care plafonul era zdrobit și ateriză pe mormanul de nisip, alunecând pe el până în capătul camperului, în singurul spațiu care încă nu fusese acoperit. Tuși și durerea fu atât de puternică încât începu să plângă. Plânse cu sughițuri puternice, uitând unde se afla până când reuși să-și ridice ochii și văzu o siluetă omenească, luminată de o lampă verzulie și fără putere, care avea în afara nisipului doar o parte a bustului și capul.

Dante era legat cu o zgardă de câine și se întindea cu disperare spre ea încercând să dea la o parte nisipul, dar fără să reușească să se miște.

— CC, zise el cu un glas care părea să vină de dincolo de mormânt. Știam că o să vii.

Colomba se târî spre el și îl îmbrățișă cu putere fără să vorbească. Când sosiră ajutoarele, așa îi găsiră.

EPILOG

Colomba și Dante avură nevoie de două luni ca să-și revină de pe urma rănilor și a prizonieratului. În cele două luni, ancheta în legătură cu Tatăl, pe numele de mirean Mario Tirelli, continuă, dar fără să limpezească toate nelămuririle pe care întreaga poveste le crease. Oricare i-ar fi fost contactele și finanțatorii, nu-i notase nicăieri și nici măcar nu vorbise despre ei cu altcineva. Legăturile sale cu CIA sau cu armata italiană fură dezmințite sec și singurul lucru demn de menționat în acest sens fu că un general ieșit la pensie își zbură creierii cu un pistol de colecție din Al Doilea Război Mondial. Din CV-ul său rezulta că fusese comandantul cazărmii unde își petrecuse Bodini stagiul militar înainte de a deveni timp de mulți ani singurul vinovat în cazul răpirii lui Dante.

Avură loc și alte sinucideri. Se asfixie cu gaz și administratorul fundației care administrase *Bussola d'Argento,* după ce își ucise soția cu cuțitul. Crimă și sinucidere, deciseră anchetatorii, chiar dacă ziarele lansară ipoteza cum că ar fi fost crimă și atât.

Câteva săptămâni mai târziu, un bărbat se predă de bunăvoie la o secție de carabinieri, spunând că era cel care făcuse fotografia echipei Neamțului și că îi era teamă că o să fie ucis. Nu reuși să aducă nimic în sprijinul spuselor sale. Spunea că fusese înrolat în grup de către Neamț însuși, a cărui identitate adevărată n-o cunoștea, și că avusese doar rolul de a-i aproviziona pe prizonieri cu mâncare. Singura contribuție pe care o aduse la anchetă fu explicarea poveștii cu bocancii atârnați de gât.

— Era porecla noastră: „Doi Bocanci", îi zise lui Spinelli în timpul unui interogatoriu. Pentru că aveam piciorul în doi bocanci. Italia și America, înțelegeți? Și regula era că dacă făceam ceva ce putea atrage atenția autorităților trebuie să legăm două încălțări la locul faptei, astfel încât cine știa ce trebuie să ne acopere.

Nu se stabilise încă dacă era adevărat ce zicea sau erau doar fantasmagoriile unuia dintre cei mulți care fuseseră șocați de poveste. Căutând în trecutul lui, anchetatorii descoperiră că fusese dat afară

înainte de termen din serviciul militar pentru dependență de droguri. Bărbatul zise că era vorba de o acoperire.

Neamțul continua să nu deschidă gura, era tot la închisoare, și nu se făcu niciun pas înainte în privința aflării identității lui, cu excepția cuiva care îl cunoscuse, însă, sub una dintre numeroasele lui identități fictive. Dat fiind că nu se știa nici măcar de ce naționalitate e, îi fură lăsate la dispoziție cărți și ziare în mai multe limbi europene, iar el păru să le citească și să le înțeleagă pe toate la fel de bine.

Între timp, o companie farmaceutică din Statele Unite fu acuzată că îi furnizase medicamente experimentale lui Tirelli și administratorul delegat se apără spunând că medicamentele fuseseră sustrase în timpul unui furt, reclamat autorităților conform legii. Bănuia că era vorba de spionaj industrial și fu consternat să descopere în ce scop sinistru fuseseră folosite. Faptul că fondatorul companiei era unul dintre chimiștii care în anii ’50 participase la proiectul Bluebird trebuia văzut ca o coincidență nefericită.

Colomba și Dante păstrară tot timpul legătura. El își recăpătă liniștea înainte ca ei să i se refacă mandibula și o convinse să petreacă împreună cu el Ajunul Crăciunului într-unul dintre locurile lui preferate: Bagni Vecchi di Bormio, un hotel termal în provincia Sondrio, unde Dante adora să meargă la masaj.

Camera era toată numai geamuri și dădea spre piscina exterioară cu apă termală, în care Colomba și Dante se cufundară cu voluptate la 23 decembrie, privind peisajul înzăpezit și bucurându-se de contrastul dintre vântul înghețat și căldura apei.

Cicatricile Colombei aproape nu se mai vedeau, și oricum ceilalți oaspeți care înotau lângă ei aveau alte lucruri la care să se uite în afară de semnele lăsate de gloanțele care se opriseră la un milimetru de rinichi.

Dante făcu pluta, având încă în gură gustul cafelei verzi cu care își umpluse geamantanul și pe care o considera regina băuturilor calde detoxifiante.

— Ceva vești de la Santini?

Colomba își scoase capul de sub firul de apă fierbinte care cădea de pe marginea piscinei.

— S-a întors la muncă. Zice că încă șchiopătează și că speră să nu ne mai întâlnească nici pe mine, nici pe tine încă o mie de ani de-acum încolo.

— Dacă mai vorbești cu el, spune-i că sentimentul e reciproc.

El împroșcă cu apă din gură ca un copil.

— Tu, în schimb, ce-ai hotărât? Îți pui din nou uniforma?

— Nu știu încă. Curcio mi se pare la locul lui, dar…

Clătină din cap.

— O să mă gândesc, oricum: încă mai am câteva zile de convalescență.

— Eu, în schimb, am decis să-mi păstrez numele.

Colomba zâmbi.

— Mai bine.

Printre resturile omenești din butoaie fusese găsită o corespondență cu ADN-ul lui Annibale Valle. Ceea ce dezlănțuise un coșmar juridic din care Minutillo încerca să scape astfel încât Dante, Dante *cel viu,* să poată beneficia de o sentință a tribunalului care să-i dea autorizația să folosească numele mamei, care acum nu mai era a lui. În cele din urmă Valle se oferise să-l adopte și Dante acceptase. Formalitățile erau deja în curs.

— Dacă ar fi trebuit să-mi schimb numele aș fi ales Leone. Ce zici? Sau Leonida.

— De ce nu Rambo?

El rânji.

— Sau să fac ca Prince, știi, și să stau fără. Să mă numesc ca un simbol.

— Un bob de cafea.

— Ceva de genul. Dar mi-am dat seama că m-am obișnuit cu Dante.

Se apropie de jetul pentru hidromasaj și lăsă apa să-i alunece pe spate.

— Asta și pentru că numele adevărat… ce șanse sunt să apară?

— Mai multe decât cele pe care le aveai să ieși din gaura aia, observă Colomba.

Dante o împroșcă cu apă.

— Te urăsc când ești atât de optimistă.

Ea se agăță de margine și se trase afară. Dante încercă să nu se uite la ea cum făceau jumătate dintre bărbații de față.

— Mă duc să fac un duș, zise Colomba. Ne vedem la cină.

— Ok.

Dante să lăsă din nou să cadă pe spate și pluti până când auzi sunetul noului mobil, care venea din halatul lăsat pe marginea piscinei. Înotă până ajunse la el și îl luă fără să iasă din apă. Pe display scria: „Număr necunoscut”.

Dante ezită. De când își revenise primise sute de apeluri de la persoane care voiau să-și găsească o rudă, să-l felicite sau să-l înjure din motive necunoscute. Dar era în vacanță și se simțea mai darnic. Acceptă apelul și întrebă cine era.

Îi răspunse un glas bărbătesc fără inflexiuni deosebite.

— Ești cel care-și spune Dante Torre?

— Cine e la telefon? întrebă din nou Dante.

Bărbatul de la celălalt capăt al firului păru să ezite. Apoi zise:

— N-ar trebui să te sun, n-ar trebui să știi nici măcar că exist. Dar n-am rezistat. Nu după ce am aflat despre tine. Despre ce ți s-a întâmplat. Voiam doar să-ți spun că mă bucur că ești bine. A fost un șoc pentru mine să aflu că ești încă viu.

La început Dante crezuse că era vreunul dintre rătăciții care îl chinuiseră și care cine știe cum reușise să-i găsească numărul. Dar în tonul vocii bărbatului se simțea o asemenea sinceritate că nu reuși să închidă.

— Și de ce te interesează? întrebă el.

După un alt moment de ezitare, vorbind încet, ca și cum i-ar fi fost frică să nu fie auzit, bărbatul răspunse:

— Pentru că sunt fratele tău.

Apoi apelul se întrerupse.

Am schimbat câteva sigle ale forțelor de ordine și ale forțelor armate ca să am ceva mai multă libertate când am descris cum funcționează, și mi-am luat câteva libertăți în privința sediilor, a cazărmilor, a adreselor și a altor lucruri.

Încă mai multă libertate mi-am luat în ceea ce privește geografia și topografia Romei și Cremonei. Blocul în care locuiește Santiago nu există, la fel cum nu există Comello, chiar dacă lacul pe care l-am descris seamănă cu o întindere de apă pe care am vizitat-o și studiat-o și care nu e foarte departe. Am adaptat chiar și Pratoni del Vivaro trebuințelor mele. În alte cazuri, în schimb, m-am limitat la a schimba numele, dar locurile sunt reale și pot fi recunoscute.

Ca să aflați mai multe despre MKULTRA există numeroase cărți, printre care *The Search for the* „*Manchurian Candidate*”: *The CIA and Mind Control*: *The Secret History of the Behavioral Sciences,* a lui John D. Marks, și *Mass Control*: *Engineering Human Consciousness* a lui Jim Keith, precum și o mulțime de informații online. Desigur, există persoane care spun că sunt toate niște gogorițe; hotărâți dumneavoastră. Ramura „italiană” a experimentelor, în orice caz, e o pură speculație personală. Greu de spus dacă e credibilă, dat fiind că 70% dintre documentele oficiale ale MKULTRA au fost distruse înadins în timpul Scandalului Watergate și că țara noastră are o lungă tradiție a secretelor bine ascunse. Vreau să-i mulțumesc editorului meu Carlo Carabba și agentului meu Laura Grandi pentru că au fost alături de mine în etapele de final ale scrierii acestui roman: fără ei n-aș fi reușit. Îi mulțumesc Giuliei Ichino pentru că a fost prima care l-a citit, Emanuelei Cocco pentru *fact-checking,* Liciei Troisi pentru că mi-a explicat cum te scufunzi cu un costum de scafandru, redactorului-șef de la *Fiction Mondadori,* Fabiola Riboni, și redactorului Paola Gerevini pentru că s-au îngrijit de text, lui Piero Frabetti pentru prețioasele observații, *art director*-ului Giacomo Callo și echipei lui pentru splendida copertă și, în sfârșit, Sabrinei Annoni pentru că m-a încurajat cu încăpățânare.

Și, bineînțeles, dumneavoastră, cititorilor, pentru această călătorie pe care am făcut-o împreună.

virtual-project.eu